

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

Author:
Natsu Hyuuga

Illustrator:
Touko Shino

12

The Apothecary Diaries

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

- [Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız](#)
- [Çeviri Yedek Telegram Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitap İstekleri Kanalımız](#)
- [Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri](#)
- [Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız](#)

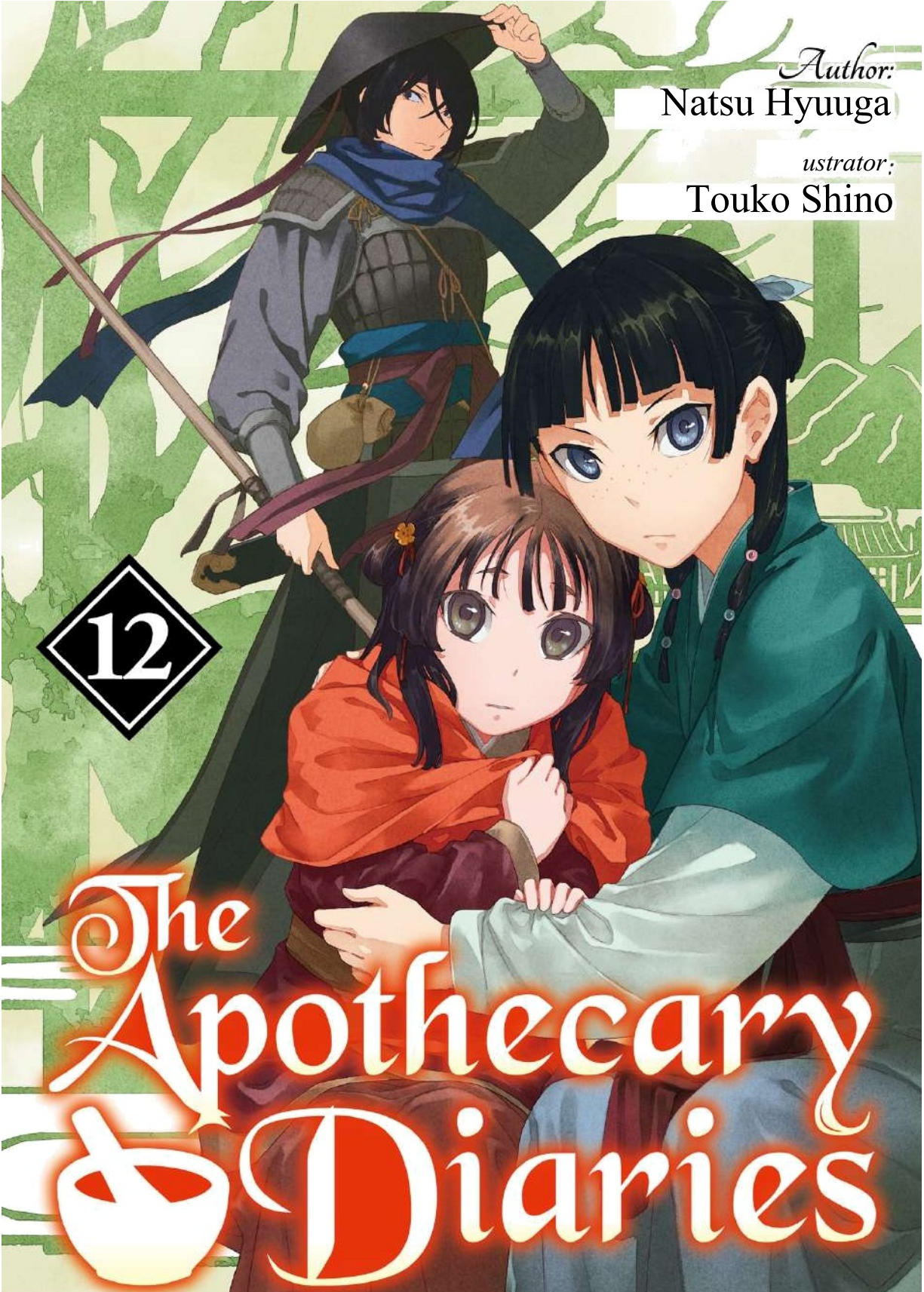
Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz.

Kitaplarımız paylaşılacak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız.PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

Author:

Natsu Hyuuga

Illustrator:

Touko Shino

12

The Apothecary Diaries

İçindekiler

[Kapak](#)

[Jnovels](#)

[Renkli Çizimler](#)

[Karakter Profilleri](#)

[Giriş](#)

[Önsöz](#)

[Bölüm 1: Ana Prensesi Evin Bölüm 2: Sera ve](#)

[Şapel Bölüm 3: Gy oku-ou'nun Çocukları](#)

[Bölüm 4: Korunaklı Eş](#)

[Bölüm 5: Üçüncü Oğul, İkinci Oğul, En Büyük](#)

[Oğul Bölüm 6: Şaraphane](#)

[Bölüm 7: Miras Bölüm 8: Junjie](#)

[Bölüm 9: Yabancı Kız](#)

[Bölüm 10: Acil Hasta, Acil Durum Bölüm 11: Güneydeki Han](#)

[Kasabası](#)

[Bölüm 12: Ri Halkının Krallığı Bölüm 13: *Biaoshi*](#)

[Bölüm 14: Kılık Değiştirme](#)

[Bölüm 15: Öncelikler](#)

[Bölüm 16: Yalancı](#)
[Bölüm 17: Bir İnanç Kasabası](#)
[Bölüm 18: Haydutların Sığınağı](#)
[Bölüm 19: Haydut Köyü \(Birinci Kısım\)](#)
[Bölüm 20: Haydut Köyü \(İkinci Kısım\)](#) [Bölüm](#)
[21: Akşam Yemeği Servisi](#)
[Bölüm 22: İşler Nasıl Sonuçlandı Dönüş](#)
[Bölüm 23: Eve Yolu](#)
[Bölüm 24: Yaralı Bir Canavar](#)
[Bölüm 25: Çirkin Küçük Serçe](#) [Bölüm 26:](#)
[Karı Koca](#)
[Bölüm 27: Usta ve Öğrenci Bölüm](#)
[28: Deliksiz Uyku](#)
[Bölüm 29: Uzlaşma Bölüm 30:](#)
[Büyüme](#)
[Sonsöz](#)
[Bonus Çevirmenin NotlarıJ-](#)
[Novel Club Hakkında Telif](#)
[Hakkı](#)

Mobil Uygulamamızı İndirerek Hafif Romanlar Hakkında Güncel Kalın

[Zerobooks Universal](#)

[Zerobooks USA ONLY](#)

[Zerobooks IOS](#)

Tüm Favori Hafif Romanlarınızı İndirin

[Jnovels.com](#)

[Discord'umuza katılın ve sohbet etmek için binlerce LN okuyucusuyla tanışın](#)

Karakter Profilleri

Maomao

Eskiden zevk bölgesinde bir eczacıydı. Arka sarayda ve ardından imparatorluk sarayında süre çalıştıktan sonra, şimdi kendini batı başkentindeki hekimlerin asistanı olarak buluyor. İlaçlar ve zehirler konusunda düpedüz takıntılı, ancak şu anki konumunda bunlardan çok fazla ele geçiremiyor. Olaylar onu sürüklese bile kendi konumuna dikkat etmeye çalışır. Yirmi yaşında.

Jinshi

İmparator'un küçük kardeşi. Göksel peri kadar güzel genç bir adam. Gyoku-ou'nun ölümüyle tehlike onun etrafında toplandı. Özellikle Rikuson ona çok fazla iş yüklüyor ve Jinshi bir gün ondan öç almaya hevesli. Kendisi hakkında çok yüksek bir görüşü yoktur, ancak barışçıl bir dünyada mükemmel bir politikacı olmak için ihtiyaç duyacağı her şeye sahiptir. Gerçek adı: Ka Zuigetsu. Yirmi bir yaşında.

Basen

Gaoshun'un oğlu ve Jinshi'nin yardımcısı. Acıyı çoğu insan kadar keskin hissetmez, bu da ona çoğu insandan çok daha fazla fiziksel sınır sağlar. Batı başkentine geldiğinden beri sık sık babasıyla birlikte çalışıyor, ancak ebeveynlerini çok nadiren bir arada gördüğü için bu deneyim onu biraz gerginleştirebiliyor. Ördeğin koruyucusu Jofu. Yirmi bir yaşında.

Chue

Gaoshun'un oğlu Baryou'nun karısı. Bir bilmeceye sarılmış bir muamma. Bir palyaçoya sarınmış, çoğunlukla kendi davulunun ritmine göre yürüyor. Jinshi'nin nedimesi ama görünüşe göre başka bir efendiye hizmet ediyor olabilir.

Lihaku

Bir asker. Maomao'nun koruması olarak batı başkentine kadar ona eşlik eder. Dost canlısı bir adam, büyük bir it gibi, ama bir şey yapılması gerektiğinde acımasızlıktan kaçınmıyor.

Lahan'ın Kardeşi

Lakan'ın evlatlık oğlu Lahan'ın ağabeyi. Aslında çok yetenekli bir insan, ancak bunun farkında olmadığı için, her zaman sopanın kısa ucunu alıyor gibi görünüyor. İnsan onun gerçek adını öğrenmenin eşiğinde olduğumuz hissine kapılıyor.

Şarlatan Doktor

Bir haremağası. Eskiden arka sarayda hizmet ederdi, ama artık değil. özellikle yetenekli ve çoğunlukla şansıyla geçiniyor. İyi olduğu tek şey etrafındaki insanları yumuşatmak. O, La-klan karşıtı nihai silahtır.

Gaoshun

Basen'in babası, iyi yapılı bir asker ve Jinshi'nin eski bakıcısı. Karısı Taomei ile birlikte Jinshi'ye muhafız olarak batı başkentine kadar eşlik eder, bu yüzden sık sık birlikte olurlar - bu da iki oğlunu rahatsız ediyor gibi görünmektedir.

Lakan

Maomao'nun biyolojik babası ve Luomen'in yeğeni. Bu monokllü ucube Maomao'ya tapıyor ama şey geri tepiyor gibi görünüyor. Herhangi bir anda ya bir sıfır ya da bir kahraman, ama onu kullanmaya çalışırsanız ve bunu mahvederseniz, ne yapabileceğini bilemezsiniz.

Rikuson

Bir zamanlar Lakan'ın yardımcısıydı, şimdi batı başkentinde görev yapıyor. İnsanların yüzleri için fotoğrafik bir hafızası var. Gerçekte, o bir hayatta kalan Yi klanını yok etti ve gizlice ailesinin intikamını aldı. Hayatının işini tamamlamak rahatlamasına yardımcı olmuş gibi görünüyor ve şimdi zamanını İmparator'a eziyet ederek geçiriyor.

küçük kardeş.

Gyokuen

İmparatoriçe Gyokuyou'nun babası. Resmi olarak Batı'nın lideri başkentine taşındı, ancak kızı tahta çıktığında kraliyet başkentine taşındı. Gyoku-ou'yu batı başkentinin vali vekili olarak bıraktı ancak Rikuson'u yardımcısı olarak gönderdi.

Gyoku-ou

Gyokuen'in en büyük oğlu ve İmparatoriçe Gyokuyou'nun üvey kardeşi. Babası uzaktayken batı başkentini yönetti. O muazzam zevk destek verdi ama Jinshi'yi görmezden geldi. Yabancı düşmanlığının siyasetine karışmasına izin verme eğilimi suikasta uğramasına yol açtı.

Suiren

Jinshi'nin nedimesi ve eski sütannesesi. Jinshi'nin iyiliği için, yaşına rağmen batı başkentine gider.

Baryou

Gaoshun'un oğlu ve Basen'in ağabeyi. Başka bir insanla karşılaştığında hemen bir mide rahatsızlığı geliştirir. Ördekle iyi geçinir.

Bakan Yardımcısı Lu

Ayin Kurulu'nda ikinci komutan. Jinshi'ye batı başkentine eşlik eder. Maomao'nun iş arkadaşı Yao'nun amcası.

Jofu

Gagasında koyu bir leke olan sıradan beyaz bir ördek. Hayata Lishu'nun yumurtasından çıkan bir yumurta olarak başladı, ancak Basen'i gördüğü andan itibaren ayrılmaz oldular - o kadar ayrılmaz oldu ki onu batı başkentine götürdü. Jofu dünyada nasıl geçineceğini biliyor ve bulunduğu her yerde yiyecek bulabiliyor.

İmparatoriçe Gyokuyou

İmparatorun yasal eşi ve kızıl saçlı, egzotik bir güzelliği olan

Yeşil gözlü. Kendisi de batı başkentinden ama
Üvey kardeşiyle ilgili karmaşık duygular. Yirmi iki yaşında.

Dahai

Gyokuen'in üçüncü oğlu. Batı başkentinde deniz taşımacılığından sorumlu.

Shikyou

Gyoku-ou'nun en büyük oğlu. Yirmi beş yaşında.

Yinxing

Gyoku-ou'nun en büyük kızı. Yirmi dört yaşında.

Feilong

Gyoku-ou'nun ikinci oğlu. Doğuştan bir bürokrat. Yirmi üç yaşında.

Hulan

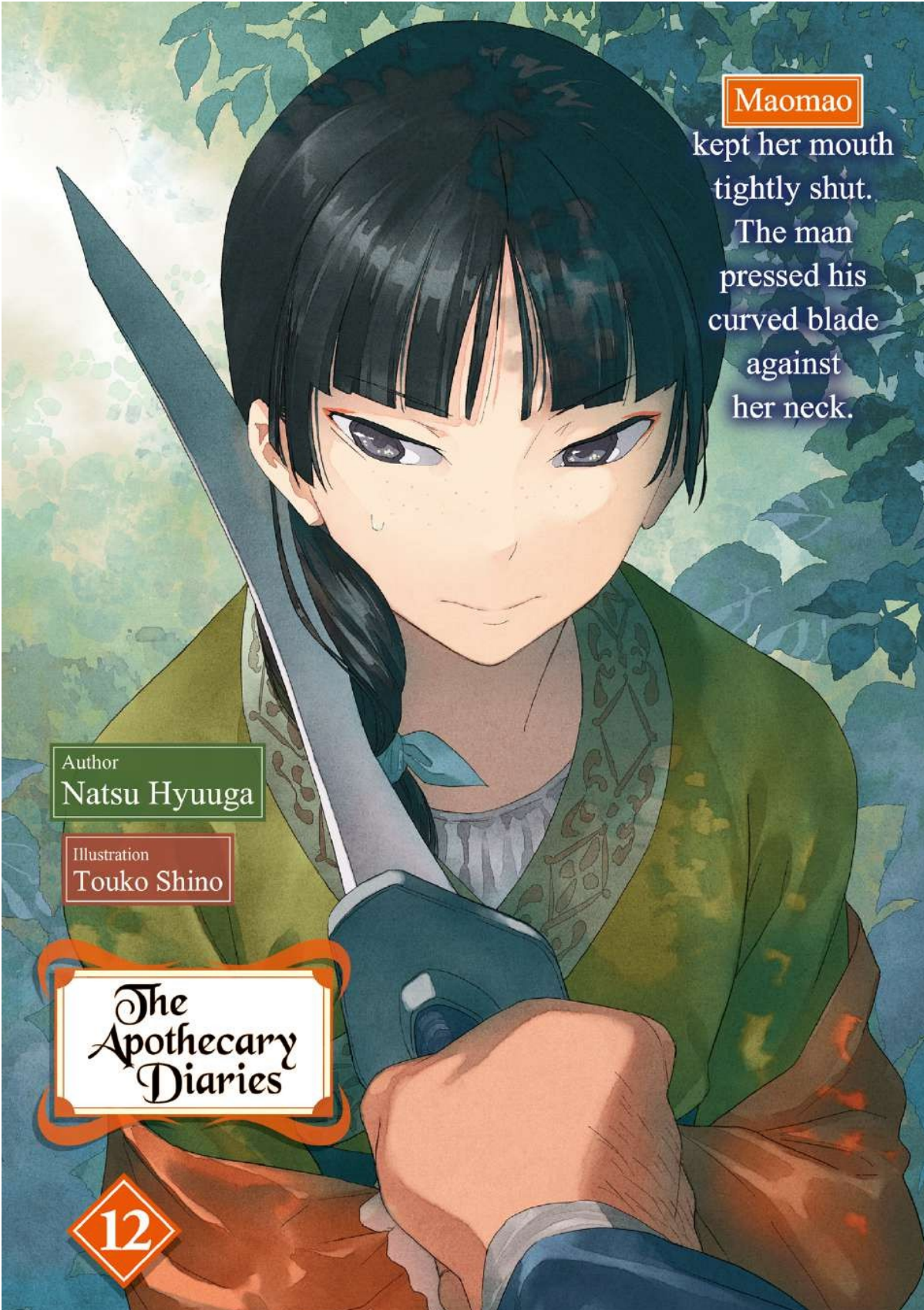
Gyoku-ou'nun üçüncü oğlu. Çok mütevazi. On sekiz yaşında.

Xiaohong

Yinxing'in kızı; Gyoku-ou'nun torunu. Kendi saçını yeme alışkanlığı,
Maomao ve Tianyu'nun ameliyatla çözdüğü bir bağırsak tıkanıklığına yol
açtı.

Gyokujun

Shikyou'nun oğlu ve Gyoku-ou'nun torunu. Gerçek bir velet.

Maomao

kept her mouth
tightly shut.
The man
pressed his
curved blade
against
her neck.

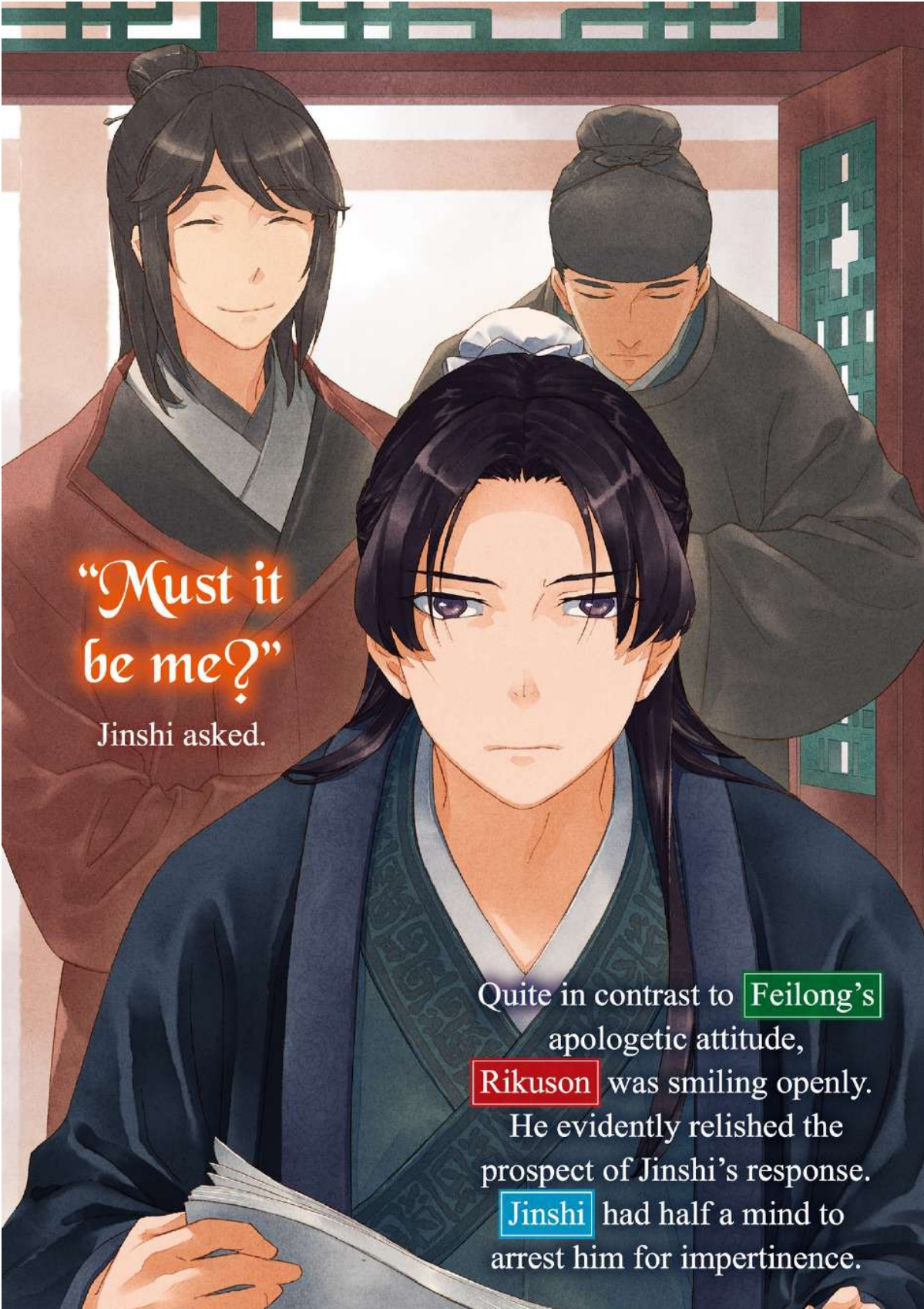
Author
Natsu Hyuuga

Illustration
Touko Shino

*The
Apothecary
Diaries*

12

“Must it
be me?”

Jinshi asked.

Quite in contrast to Feilong’s
apologetic attitude,

Rikuson was smiling openly.

He evidently relished the
prospect of Jinshi’s response.

Jinshi had half a mind to
arrest him for impertinence.

Chue seated herself in the very middle of the room and started mumbling something.

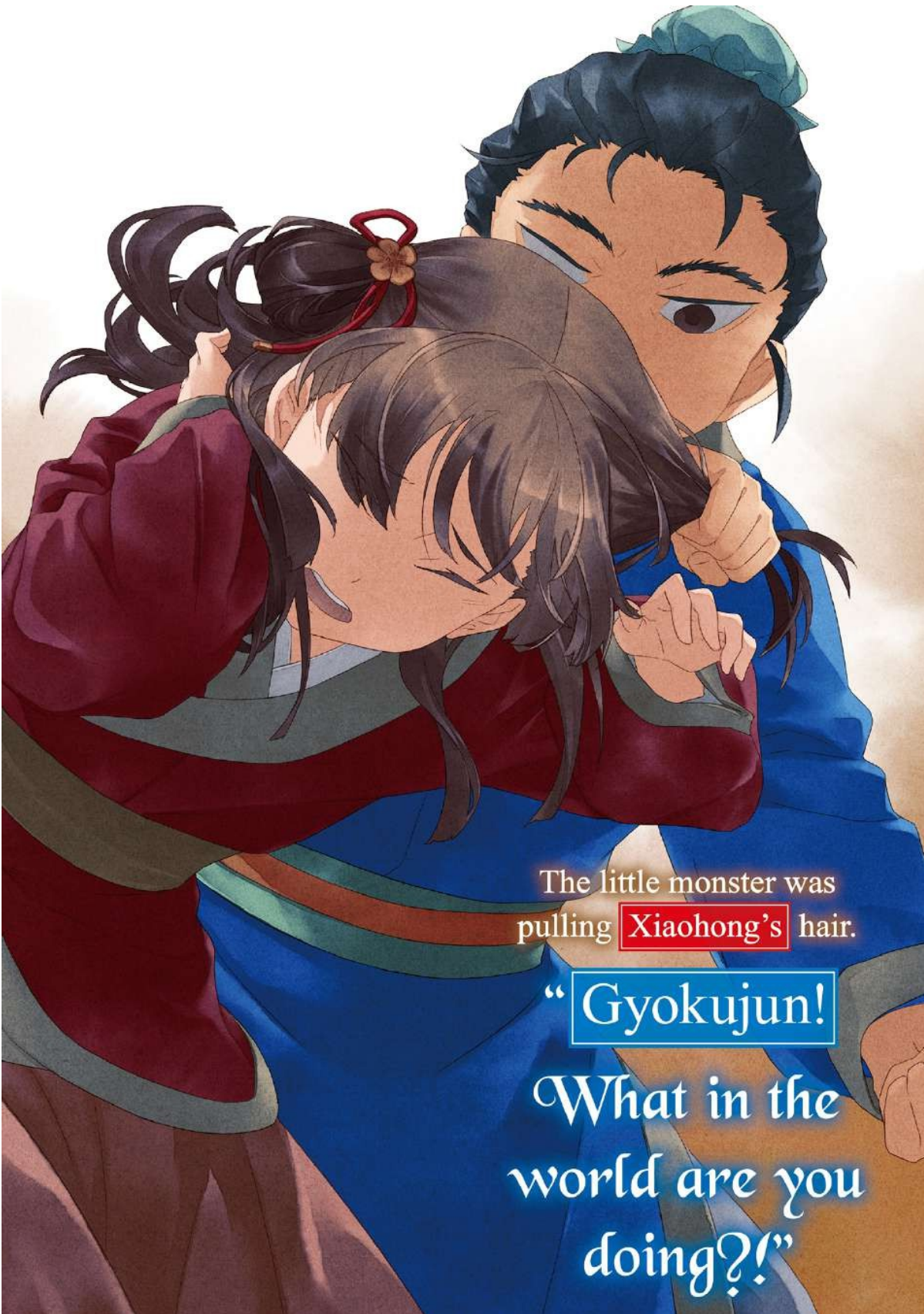

Baryou

didn't know.
All he knew
was that there
was nothing
he could do.
He brushed
her undamaged
hand, the
left one.
The fingers
were cold.

"Mmr..."

The little monster was
pulling Xiaohong's hair.

“Gyokujun!

What in the
world are you
doing?!”

Maomao could hardly think straight. Maybe it was the release of all that tension, but she felt oddly safe. Was it the thick carpet that felt so nice? Or was it the warmth of another body right next to her?

"True enough..."

She tried to brush his hand away, but couldn't. Instead, her breathing gradually evened out, and slowly, so did Jinshi's.

gJhe @potheenry @inries

Jig

HtPO£(21C11OH

Bu Chue Hakkında Gerçekler

Maomao ve diğerleri, isteseler de istemeseler de kendilerini batı başkentindeki iç çekişmelerin içine sürüklenmiş bulurlar. Onlardan Gyoku-on'un üç oğlunu onun yerine geçmeleri için hazırlamaları istenmiştir, ancak Shikyou'nun oğlu Gyokujun kraliyet başkentinden gelen ziyaretçilerden hoşlanmaz ve baş belası olmaya başlar.

Batı başkentinin liderliğine kim geçecek? Düşünceler ve pazarlıklar arasında Maomao kendini yeni sorunlarla karşı karşıya bulur: Gyoku-ou'nun çocukları arasındaki anlaşmazlık, bir içki fabrikasındaki gıda zehirlenmesi vakası ve yabancı bir ülkeden gelen gizemli bir hastalığı olan genç bir kadın.

Yine de en büyük gizem, eylemlerini anlamak her zamankinden daha da zor olan Chue olabilir. Gerçekte neyin peşinde? Chue'nin gerçek yüzü ortaya çıkmak üzere... Peki Maomao kraliyet başkentine dönmek için hayatta kalabilecek mi? Ve nihayet Jinshi ile olan ilişkisini zamanı geldi mi?

Önsöz

Nasıl da değerli olmak istiyordu.

Kendisi ve annesinin babası için olduğu gibi, o da biri için değerli ve yeri doldurulamaz olmayı ne kadar çok istiyordu.

Annesi ortadan kaybolmuştu. Annesinin öldüğünü düşünmüştü. Çocuk olduğu için sevgi yağmuruna tutuldu ama bunun bir yanılsama olduğu, sadece bir anlık huzur kazanmak için bir numara olduğu ortaya çıktı.

O ve babası, annesini ailelerinin paha biçilmez bir üyesi olarak el üstünde tutmuşlardı; oysa annesine göre onlar sadece birer araçtı, değiştirilebilir, yerine yenisi konulabilirdi.

Annesine duyduğu aşırı güven yüzünden babası ortadan kaybolmuştu. Muhtemelen asla bulunamayacağı bir yerde ölmüştür.

Onu avucunun içindeki bir inci gibi değerli kılan babası olmadan, gerçekten değersizdi.

Ne yapmalı?

Eğer değersizse, o zaman o da işe yaramazdı. Ne yapması gerektiğini bilmiyordu.

O da annesini aramaya gitti.

İşe . Yararlı olabilirdi.

Ararken bu düşünce onu ele geçirdi.

Bu düşünce ve bir dilek. Onun kadar değersiz biri için bir yer olabileceği umudu.

Bölüm 1: Ana Evin Prensesi

Gyoku-ou'nun ölümünün üzerinden on gün geçmişti. Ölümü kodamanları çok meşgul etmişti. Ancak Maomao'nun işi pek değişmemişti. Hala ilaç yapıyor, hala hasta ve yaralıları muayene ediyor ve onlara ilaç veriyordu.

Uzmanlaşmak bazı şeyleri kolaylaştırıyor, diye düşündü. Sadece bir tür iş yapmak zorundasınız.

Yapılacak biraz daha iş vardı ama hepsi tanıdık türdendi.

Liderlik pozisyonuna geldiğinizde, bu artık doğru değildi. Kendinizin bile tam olarak anlayamayacağı astlarınızın çalışmalarını takip etmek zorundaydınız. Sorunlar ortaya çıktığında hızlı karar vermeniz beklenirdi ama basit cevaplar da veremezsiniz. Çalışkan memurların fiziksel ve zihinsel olarak çökmeye başlamasına şaşmamalı.

Tüm bunlar Jinshi'nin her zamanki gibi bitkin ve güçsüz olduğunu, ancak işini hallettiğini söylüyordu.

Burada biraz geri adım atmayı öğrendiğini düşünmüştüm.

Maomao (şarlatan doktora eşlik eden) düzenli muayeneleri sırasında bile görevlilerin Jinshi'nin ofisine daha fazla evrak taşıdığını gördü. Artık bundan bıkmaya başlamıştı.

Gaoshun, "Sanırım bugünlük bu kadar yeter," dedi ve bir soru önergesini geri çevirdi.

Elinde başka evraklarla gelen bürokrat. O da yorgun görünüyordu. Maomao'nun gözleriyle karşılaştı ve ifadesiz bir şekilde başını eğdi. Bu da Çok kasvetli görünüyordu ama yanında duran ve biraz yiyecek bulma umuduyla cübbesini çekiştiren ördek Jofu bu izlenimi azaltıyordu.

Arka sarayda bir kediye beslediğini hatırlıyor gibiyim.

Görünüşe göre şimdi aynı hizmeti ördek için sağlıyordu.

"Ay Prensi gerçekten iyi mi?" diye sordu şarlattan doktor, bürokratin evraklarını alıp gidişini izlerken. O yapmadı Gaoshun'a karşı oldukça gergin , belki de birbirlerini arka saraydan beri tanıdıkları için.

"Yorgun olduğun kesin, ama yakında eski haline döneceğinden umutluyum.

enerji." Gaoshun onu odaya doğrudan Maomao'ya baktı.

Her şey her zamanki gibi giderse, şarlattan doktor göstermelik bir muayeneden sonra kovulacak ve geriye sadece Maomao kalacaktı.

"Pekala, genç bayan. Gerisini sana bırakıyorum!" Şarlattan doktor oradan ayrıldı ve Maomao, temelde onunla ticaret yaparak Jinshi'nin yatak odasına gitti.

Yikes...

Jinshi yatağın üzerinde kartal gibi uzanıyordu. Görünüşe göre şarlattanla etkileşimi sırasında tüm sosyal nezaketini tüketmişti. O yapmadı

Bugün içinde başka bir şey yapmak varmış gibi görünüyordu ama belirgin bir kızgınlık duygusu etrafını sarmıştı.

"Rikuson," diye mırıldanıyordu. "Rikuson'u asla affetmeyeceğim..." Keyifli adam Jinshi'ye daha fazla iş yüklemiş olmalıydı. "Yorgun görünüyorsunuz efendim."

"Yorgunum."

"O zaman bunu çabuk halledeceğim. Yarana bir bakayım."

Jinshi hiçbir şey söylemedi ama somurtan bir çocuk gibi oturdu. Cüppesinin üstünü sıyırdı ve bandajları çıkardı.

Artık bunlara gerçekten gerek yok.

Sargılar artık iyileşmesine yardımcı olmaktan çok yarayı gizlemeye yarıyordu. Kavrulmuş, kömürleşmiş eski derinin üzerinde yeni deri büyüyor ve parlak kırmızı bir çiçek oluşturunuyordu. İnsan etinin üzerine yazılmamış olsaydı çok güzel olurdu, özellikle de çok önemli olması gereken birinin böğrüne.

Ayrıca yan tarafından bıçaklanırsa organlarını tutmaya da yardımcı olacaklar.

Maomao onun da merheme ihtiyacı olmadığını düşündü ama yine de kurumasını önlemek için merhemi sürdü. Sonra yaranın etrafına yeni bandajlar sardı. Bunu yapmasını ona defalarca söylemişti. Ama hep onun isterdi.

"İşte oldu. Hepsi tamam."

"Bu bandaj biraz bükülmüş değil mi?"

"Hayır, efendim, değil."

"Evet, öyle. Bence çıkarıp yeniden yapmalısın."

Sargı bezi sarma tekniğinden şikâyet edecekti, öyle mi? Böyle şeyler yaptığında, genellikle konuşmak istediği daha fazla şey olduğu anlamına gelirdi.

Maomao belanın yaklaştığını hissetti. Hemen arkasını dönüp odadan çıkmaya çalıştı ama Gaoshun ona öyle üzgün bir bakış attı ki geri döndü.

" ne gibi görünüyor?" diye sordu.

"Bunu sorman komik," diye cevap verdi Jinshi. Bu hikâye uzun sürecek gibi görünüyordu. Maomao biraz dinlenmenin sağlığına daha iyi geleceğini düşünüyordu ama belki de şu anda zihni bedeninden daha kötü durumdaydı.

Jinshi'yi ziyarete gelen pek çok farklı insan vardı; Jinshi, yığınla evrak işinin arasında hepsiyle ilgilenmek zorundaydı. Son zamanlarda, Kraliyet başkentinden bir üst düzey yönetici ve Gyoku-ou'nun üvey kardeşleri özellikle sık sık ziyarete geliyordu.

Maomao o üst düzey kişi olan Bakan Yardımcısı Lu hakkında sadece çok az şey biliyordu, örneğin onun Ayin Kurulu'ndan olduğunu biliyordu ve onu şaşırtan bir şekilde meslektaşları Yao'nun amcasıydı. Chue bir keresinde ona bundan bahsetmişti.

Demek ünlü amca o.

Bu amca sözde Yao'yu evlendirmeye kararlıydı.

Maomao, bakan yardımcısının bir keresinde yanlarından geçerken ona tuhaf tuhaf baktığını düşündü; belki de Yao'nun iş arkadaşı olmasından hoşlanmamıştı.

"Şu Bakan Yardımcısı Lu gerçekten de baş belası, değil mi?" Maomao söyledi. Bir koltuğa oturmuş, bir şeyler yudumluyordu.

Üzüm şarabı-Jinshi'nin sınavı bitmişti ve şimdi sadece onun yakınmalarını dinleyecekti. Elbette kimse mütevazı bir ücret talep ettiği için onu suçlamayacaktı.

"Öyle diyor! Acele edip başkente dönmemiz gerektiğini söyleyip duruyor."

"Evet, bunu yapalım. Hemen," dedi Maomao ciddiyetle. Herkes tarafından

burada kalmaları için hiçbir neden yoktu. "Bunu bu kadar çabuk yapabileceğimizi düşünüyor musun?"

Batı başkentinde kararlı bir şekilde sıkışıp kalan Jinshi'ydi. Her şey hala karmakarışıkken eve gidemezdi. Bazen kendi zararına da olsa, işleri sonuna kadar götürmesi gerektiğini düşünen biriydi. Muhtemelen Rikuson'un ona bu kadar çok iş yükleyebilmesinin nedeni de buydu.

Güçlü bir sorumluluk duygusuna sahip insanlar kısa sürede kalp hastası olurlar.

Maomao biliyordu: İyi bir insan olmanız başınıza iyi şeyler geleceği anlamına gelmiyordu.

"Batı başkentinde Usta Gyoku-ou'nun yerini doldurabilecek pek çok insan olduğunu düşünürsünüz. Ve Gyokuen Usta da hala hayatta. Gyoku-ou Usta onun oğluydu, size bir şey söylemedi mi?"

Dürüst olmak gerekirse, Maomao bu adamın Oğlunun onun yokluğunda öldüğünü öğrenince perişan oldu. Ama Gyokuen, görünüşe göre, yaşının bunu imkansız kıldığını savunuyordu. Batı başkentine dönmesi için.

Her neyse, buraya dönmesinin işleri daha da kötüleştirmeyeceğinden emin değilim.

Eğer Gyokuen batı başkentine geri dönerse, kendisini zor durumda bulan bir sonraki yer İmparatorluk başkenti olacaktı. İmparatoriçe Gyokuyou artık Majestelerinin resmi eşiydi ama onun soyundan gelenlere kızan pek çok kişi vardı. Yeni Veliaht Prens, onun oğlu. annesinin kızıl saçlarını ve yeşil gözlerini miras almıştı. Maomao, annesinin

Gençken ve pigmenti hala açıkken ve yaşlandıkça renkler daha da güçlenirdi. Çinli olmayan saçları ve gözleri yüzünden başının belaya girdiğini hayal etmek zor değildi.

Bir de I-sei Eyaleti'ni kırsal bir durgun su olarak küçümseyenler vardı. Eş Lihua'nın da Veliaht Prens'ten sadece birkaç ay sonra doğan bir oğlu vardı ve pek çok insan

Bir şey olursa birini diğeriyle takas edebilirsin.

Evet, evet. Politika tam bir baş .

Maomao şarabının yanında bir sachima atıştırdı. Kabarıklığıyla öne çıkan buğday bazlı bir ikram, servis etmek için biraz kabaydı

Jinshi'nin atıştırması gibi, ama yiyecek tedariki hala istikrarsızken yeterince lüksten daha fazlası.

"Sir Gyokuen, Sir Gyoku-ou'nun soyunun hüküm sürmeye devam etmesini istiyor.

Burada. Mektubunda da aynı şeyi söyledi. Yine de bana bir isim verecek kadar nazik olmasını tercih ederdim."

Bu da Gyoku-ou'nun üvey kardeşlerinden hiçbirinin neden bu rolü üstlenmek istemediğini açıklıyordu. Muhtemelen onları sürekli Jinshi'yi ziyarete getiren de aynı meseleydi.

"Ahem. Efendi Gyokuen'in ikinci ve üçüncü oğulları çok sık burada, değil mi? İşleri gerçekten onlara bırakamaz mıyız? Birlikte konuştuğunuz şeyin bu olduğunu sanıyordum."

Maomao ikinci oğlunun adını hâlâ duymamıştı ama üçüncü oğlunun adı Dahai'ydi. Otuzlu yaşlarının ortasında, I-sei Eyaleti'nin limanlarından sorumlu, yapılı bir adamdı. Aslında o gün ek binaya gelen ziyaretçilerden biriydi.

"Sir Dahai burada çünkü benden bir isteği varmış." "Can sıkıcı bir şey mi?"

Jinshi'nin huysuz bakışlarına bakılırsa, pek de iyi bir şeye benzemiyordu.

"Operasyon üssümü nakletmeyi düşünüp düşünemeyeceğimi sordu."

"Operasyon üssünüz, efendim?" Maomao başını eğdi, emin değildi. Bunun ne anlama geldiğini.

"Oh, önemli bir şey değil. Sadece ek binadan ana eve taşınmamı önerdi."

"Anlıyorum, efendim."

"Fazla bir şey yok, değil mi?"

"Sanırım az önce söylediğiniz şey buydu, Usta Jinshi."

Bir kişi ek binadan ana eve bir çırpıda yürüyebilir ve tüm bu süre boyunca bir melodi ıslık çalabilir.

"Ana ev idari ofisin hemen yanında. Bu da sizin iş yükünüzü artırmalarını kolaylaştırır, mesele bu mu?"

"İnsan tahmin ediyor."

"Ve eğer sizi doğrudan idari ofise götürmeye çalışırlarsa, bu gerçekten bazı kırmızı bayraklara neden olur, bu yüzden sizi aşamalı olarak hareket ettiriyorlar, sizi bu fikre alıştıyorlar."

"Neyim ben, evlat edindikleri vahşı bir kedi mi?" Jinshi harcanmış görünüyordu.

Belki de yorgunluk onun her türlü rol yapmayı bırakmasına neden olmuştu.

"Hareket etmeye çok istekli olursam, sanırım eve gitme şansı sadece daha da uzaklaş." Gitmeyi reddeden iken bunu söylemesi komikti.

Bu bir ikilemdi: bir yandan Jinshi'nin merkez bölgeye geri dönmesini istiyorlardı; diğer yandan da onun burada, batı başkentinde kalmasını istiyorlardı.

"'Üssünüzü' taşımayı reddedemez miydiniz, efendim?"

"İnan bana, çok isterdim. Ama bugünlerde batı başkentinde İmparator'un küçük kardeşi hakkında ne dediklerini biliyor musun?"

Maomao hiç istifini bozmadı. "Güzelliğiniz karşısında bağırıp çağırıyorlar ama aynı zamanda bazı komplo teorisyenleri Üstat Gyoku-ou suikastını sizin planladığınızı düşünüyor."

"Mm."

"mı?"

"Hayır!"

Anlaşıldı.

Jinshi suikast gibi gizli planlar konusunda pek becerikli görünmüyordu. Evet, hadım kılığındayken arka sarayda istediğini elde etmek için kurnazlıklarını kullanmaya fazlasıyla istekliydi ama son zamanlarda çok daha çekingen bir hale gelmişti. Maomao neredeyse onun gerilediğini düşünecekti.

"Bu da insanların batı başkentine sadece onu ele geçirmek için geldiğimi iddia etmelerine neden oluyor."

"Kraliyet başkentinde bir şeyler çevirerek çok daha fazla kâr elde etmek varken neden bu kurak yere geldin? Tahıl satın alabilir, sonra da yüksek fiyattan satıp onlardan para koparabilirsin."

"Sesin kesinlikle acımasız geliyor."

"Bu Bayan Chue'nin fikriydi." Chue biraz geveze biriydi ve Maomao'yu işten kaytarmak için bahane olarak kullanmaya bayılırdı. "Her neyse, eğer ana eve gidersen, daha da çok fethetmeye kararlı mısın?"

"Sir Gyoku-ou'nun kardeşleri ve çocukları ana evde. Öneri şu ki, güvenliğin sağlanması için gardiyanlar arasında bölüştürmek yerine herkesi tek bir yerde

ana ev ve ek bina."

"Kardeşinin ya da babasının intikamını almak için seni bıçaklamaya çalışan birinden korkmuyor musun?"

Jinshi bir süre sonra, "Bunun *düşünmek* hoşuma gidiyor," dedi. "Gerçekten, eğer biri bu konuda bu kadar duygusal hissetseydi, en azından bir suikastçıyı çoktan görmeyi beklerdim."

İdari ofise gidip gelmek ana evden kesinlikle çok daha kolay olacaktı. Maomao, kendisinin ve Jinshi'nin maiyetinin geri kalanının onunla gidip gitmeyeceğini merak etti.

Gerçekten değil.

Etrafta dolaşan tuhaf, yaşlı bir osuruğu hayal edebiliyor ve bu onu endişelendiriyordu. Ucube stratejistin orada kaldığından oldukça emindi. Dolayısıyla Maomao statükoyu korumaya yatırım yapmıştı.

"Bu hamlenin sizin için çok fazla somut faydası olmayacağı hissinden kurtulamıyorum, Jinshi Usta. Onları geri çevirmek sorun olur mu? Ne yapacağınız konusunda garip bir şekilde kararsız görünüyorsunuz."

"Ne dediğinizi anlıyorum, ama sanırım onlarla ortada buluşmam gerekiyor, yoksa hiçbir yere varamayız."

burada.

Jinshi çok açık sözlü, çok dürüsttü ve bazen bu ona pahalıya mal oluyordu.

Maomao onun kişiliğinin bu yönüne belli bir saygı duyuyordu ama bu durum çileden çıkarıcı olabiliyordu.

Onlara hadlerini bildirmeli!

Tam bunu söyleyecekti ki Jinshi, "Ahh, ana evde de o şey var," diye ekledi.

"Ne şeyi?" Başını eğdi. Bu şeyin ne olduğu hakkında hiçbir fikri yoktu.

"Sera. Son geldiğimizde görmedin mi?"

"Bir sera mı?!" Maomao gözlerine engel olamadı.

Köpüklü. Bahçenin etrafına kaktüsler dikildiğini görmüştü.

Geçen yıl da gelmişlerdi -o zaman ana evde kalmışlardı- ama sera diye bir şey duymamıştı.

"Ana eve taşınırsam, bitki yetiştirmek için serayı kullanabileceğimi söylediler." Jinshi Maomao'ya baktı, sonra Açıkça sırtıttı. "Ama anladığım kadarıyla sen de

ek, Maomao?"

"Ne demek istiyorsunuz, Usta Jinshi? Asla korkmayın! Sizi kesinlikle ana eve kadar takip edeceğim!"

Vurgu yapmak için göğsünü o kadar sert yumrukladı ki öksürmeye başladı.

Ana eve taşınma işlemi kısa sürede gerçekleşti. Şarlatan doktor da onlarla birlikte gelecekti ama bu pek bir şeyi değiştirmeyecekti.

Ancak, geride kalmaya karar veren en az bir kişi vardı. Lahan'ın Kardeşi onları şaşırttı. "Sera benim uzmanlık alanımın dışında. Çok uzakta olacak değilsiniz ya. Sanırım ben burada kalacağım," dedi. Başında bir ördek, yanında da bir keçi vardı.

Maomao, "Senin gibi profesyonel bir çiftçinin, Lahan'ın Kardeşi, bir şeyler yetiştirme şansına atlayacağını düşünmüştüm," dedi.

"Profesyonel" kim?! Bak, değil. Sadece sorumluluklarımın kapsamına giren şeylere odaklanmak zorundayım. Tek yaptığım öğrendiğim şeyleri taklit etmek."

Maomao neyi yapıp neyi yapamayacağını bilmenin ve bu konuda net olmanın son derece profesyonelce olduğunu düşünüyordu ama bunu kendine saklıyordu. Sahip olmadığı bilgiye sahipmiş gibi davranan birinden kesinlikle daha iyiydi.

"Benim uzmanlık alanım tahıllar," dedi Lahan'ın Kardeşi. "Otlar hakkında benden çok daha fazla şey biliyorsun."

"Sanırım öyle."

Uzmanlık dedi! Maomao gözlemledi ama duymamış davrandı. Ne kadar da kibar.

"Her neyse, dediğim gibi, hala yakınlarda olacağım. Bir şey olursa beni arayın."

"Teşekkür ederim, yapacağım." Maomao Lahan'ın Kardeşini selamladı. Kendisini teşvik etse de etmese de onu epeyce ziyaret edeceğinden şüpheleniyordu.

Ana ev ek oldukça büyüktü ve Maomao ile diğerlerine tanıtılan tıbbi ofis Daha da büyük.

Burası Dr. Li' emanet edilen yer olmalı.

Başkentten gönderilen tüm sağlık personeli arasında Dr. Li en ciddi ve en korkutucu olanıydı. Ve son görüşmelerinden bu yana Maomao bu kataloğa *en kötümser* olanı da eklemişti.

göre hala şehirdeki klinikte.

İlaçların çoğu kliniğe götürülmüş olmasına rağmen, buradaki raflar düzenli şekilde organize edilmişti ve bu da kullanımı kolaylaştırıyordu. Ayrıca özenle düzenlenmiş yataklar ve sandalyeler de vardı. Maomao'nun grubu fazla ekipman getirmemişti, bu yüzden bu iş uzun sürmeyecek gibi görünüyordu.

"Odanızı temizlemenize yardım edeyim mi, hanımefendi?" diye sordu şarlatan ve nedense gözleri parlıyordu. Elinde işlemeli bir perde tutuyordu.

"Hayır, çaresine bakabilirim. Kendi odanı temizleyebilirsin, lütfen."

İğrenç, fırfırlarla dolu bir odada bir gece daha geçirmek istemiyordu. Hatta belki bir dahaki sefere sargı bezi sıkıntısı çektiklerinde, malzeme için o perdeyi yırtabileceğini bile düşünüyordu.

İri yapılı bir asker yaklaştı. "Hey, genç bayan?" "Bir sorun mu var, Usta Lihaku?"

"Tuvaleti kullanmam gerek. Seni burada bırakmamın bir sakıncası var mı?" "Sorun olacağını sanmıyorum."

Lihaku görüldüğünden daha gayretliydi. Yeni muayenehanenin önünde hâlâ başka bir nöbetçi duruyordu, bu yüzden Maomao sorun olmayacağını düşündü.

"Özür dilerim. Molada tuvaletimi yapma fırsatı bulamadım."

"Hayır, sorun değil."

Askerlerin molaları vardı, evet, ama uzun bir vardiyada bir seferde yarım gün ayakta kalabiliyorlardı. Bürokratlar zaman zaman bu kadar çok boş zamana sahip olmanın güzel bir şey olması gerektiğini söyleyerek alay ediyorlardı ama iş de kendi içinde zorluydu.

Lihaku diğer muhafıza birkaç kelime söyledikten sonra tuvaleti bulmaya gitti. Burayı nasıl bulacaklarını bilmiyorlardı ve görünüşe göre Sanki birkaç dakikasını alacakmış gibi. Maomao ekipman getirmek ve son yüklerini boşaltmakla meşguldü.

"İşte oldu! Hepsi tamam."

Tam geriniyordu ki dışarıdan bir bağırış duydu. "Yowch!" Bu şarlatan doktordu.

Maomao ne olduğunu merak ederek dışarı çıktı ve Vak vak, bacağını ovuşturarak ofisin dışına çöktü. Elinde tahta bir eğitim kılıcı tutan bir ocuk da vardı. Muhafız Maomao'ya göz kulak oluyordu, görünüşe göre şarlatan doktoru dışlıyordu.

"! Sizi yargıladım! Sizi davetsiz böcekler!"

ocuk sekiz ya da dokuz olmalıydı. Güzel giysiler giymişti ve saçları özenle toplanmıştı. Bu özellikler onun iyi bir ailenin çocuğu olduğunu gösteriyordu ama şu anda bunun pek bir önemi yoktu.

Maomao şarlatanın yanına çömeldi ve kaval kemiğine baktı. O tahta eğitim kılıçlarından biriyle, genç bir ocuk bile kötü bir çürük. Çocuğa ters ters baktı. "Ne yaptığını sanıyorsun sen?!"

Kadının sesini yükseltmesi karşısında irkilmedi bile; hatta bir güç gösterisiyle öne doğru bir adım attı. "!! Cezayı verdim! Suçlunun üzerine!"

Kim suçlu?

Maomao tam çocuğun kafasına sağlam bir yumruk indirmek için ona doğru ilerliyordu ki, paniğe kapılmış bir hizmetçi kadın koşarak gelip onu yakaladı. "Genç efendi, yapmamalısınız!" Eğilmeye başladı Maomao'ya öfkeli bir şekilde. "Özür dilerim! Çok çok özür dilerim!"

Maomao yumruğunu sıktı ve yaramaz çocuğa hançer gibi baktı.

"Hey, bırakın beni! katledeceğim!" diye bağırdı çocuk.

"Hayır, genç efendi, bunu burada yapamazsınız! Bunu yapamazsınız. Çok özür dilerim." Başı hâlâ öne eğik olan hizmetçi kadın çocuğu sürükleyerek götürdü.

Maomao'nun yumruğunun gevşemesine izin vermekten başka çaresi yoktu. Hizmetçinin hemen çıkıp gitmesine çok sevinmişti. Çocuk ya da değil, gerçekten de ona bir tokat atmak üzereydi. Etrafta kılıçla dolaşıp insanlara vuran çocuklara merhamet edilmezdi.

"Özür dilerim!" dedi muhafız, yüzü bembeyazdı. Lihaku bu işi ona emanet ettikten sonra şarlatanın yaralanmasına izin verdiği için suçlanacaktı.

"Daha fazla özre ihtiyacım yok. Başhekimini içeri götürmeme yardım edin."

Maomao şarlatanın kaval kemiğine dokundu. "Owww! Acıyor!" diye bağırdı, gerçekten de oldukça abartılı bir şekilde. Kemik kırılmamıştı ama muhtemelen birkaç gün hiçbir yere yürüyemeyecekti.

Kıyafetine ve ona bakan hizmetçiye bakılırsa.

Çocuğun Gyokuen'in akrabası olduğunu varsaymak güvenli görünüyordu.

Buraya daha yeni gelmişlerdi ve Maomao şimdiden başlarına beladan başka bir şey gelmeyeceğini hissediyordu.

Maomao nemli bir bezi şarlatanın bacağına bastırdı. Ne yazık ki, istismar edilen kaval kemiği ertesi gün büyük ölçüde şişmişti. Maomao ona "İki ya da üç gün içinde daha iyi olacak," dedi. İçinde

Ona göre, şarlatan bu süreyi odasında dinlenerek de geçirebilirdi. Ama o çalışmakta ısrar ediyordu ve onu kendi muayenehanesinden kovamazdı.

O burada olmasaydı bunun büyük bir sorun olacağını sanmıyorum, diye düşündü ama bunu yüksek sesle söyleyecek kadar acımasız değildi.

"Urrgh, acıyor..."

"Özür dilerim hanımefendi," dedi Lihaku başını eğerek. Çocuk, Lihaku'nun orada olmadığı kısa bir anı yakalamıştı. Tek bir an, Muhafızın kısa süreli dikkat kaybı. Belki de bunun bir nedeni de araya giren kişinin sadece bir çocuk olmasıydı ama yine de bu çocuk muhafızın dikkatinden kaçmış ve şarlatana zarar vermeyi başarmıştı.

Çünkü beni gerçekten koruyorlar, değil mi? Maomao düşündü. Dışarıdan bakıldığında, askerler doktorlar için görevlendirilmişti ve bu yüzden prensipte şarlatan doktoru korumaları gerekiyordu. Ancak kalan asker aslında Maomao'yu izliyordu.

Askerler Maomao'ya özel bir muamele yapmadılar.

-Muhtemelen Jinshi'nin bir parça düşüncesi vardı. Ama onun gerçekte kim olduğuna dair zımnî bir anlayış var gibiydi.

İnsanların beni o ucubenin kızı olarak görmesinden nefret etsem de. Bu nedenle, muhafızlar konuyu açmadığı sürece Maomao sıradan bir tıbbi asistan gibi davranmaktan memnundu. O sadece buydu, daha fazlası değil.

Yine de şarlatan doktorun bu yüzden tehlikeye atılmasını istemiyordu. Görünüşe göre dünkü koruma henüz VIP'leri korumaya alışkın değildi. Lihaku'nun tuvalete gitmesi gerektiği için özür diler görünmesinin nedenlerinden biri de buydu. Bir tek o Diğer gardiyanlar dönüşümlü olarak gelirken, tıbbi ofise kalıcı olarak atanmışlardı ve bu günlerde pek çok yeni yüz vardı.

"Knock knooooock! Geliyor!" Chue muayenehanenin kapısını çalıyormuş gibi yaparak içeri girdi. "Zavallı Bay Vakvak! Sizi hasta yatağınızda ziyarete geldim!" Elinde batı başkentinde yaygın bir meyve olan üzümlerden tutuyordu.

"Oh, Bayan Chue, çok naziksiniz."

Dur, bekle, orada dur. Ona hiçbir şey olmamış gibi "vakvak" demesi gerçekten umurunda değil miydi?

"Bayan Maomao! Hangi hayırsız olduğunu bilmek ister misiniz?"

dün Bay Quack'a saldıran adam mı?"

"Kim? Eğer bu mülkten biriye, Üstat Gyokuen'in torunlarından ya da torunlarının torunlarından biri olduğunu varsayıyorum."

"Bingo! Efendi Gyoku-ou'nun en büyük oğlunun oğluydu."

Tahmin edebilirdim.

Maomao, Gyoku-ou'nun neredeyse İmparatoriçe Gyokuyou'nun babası olacak yaşta olduğunu duymuştu, bu yüzden şarlatana saldıran çocuk yaşında bir torunu olması kadar da şaşırtıcı değildi.

"Adının Gyokujun olduğunu söylüyorlar!" Chue parmağıyla havada bir karakter çizdi. Görünüşe göre ailenin çocuklarına kuş isimleri vermek gibi bir alışkanlığı vardı: Gyoku-ou'nun -ou'su "bülbul" anlamına gelirken, *jun* da "şahin" anlamına geliyordu. Chue devam etti, "Ayrıca, genç

Gyokujun özür dilemek istiyor ve şu anda annesiyle birlikte muayenehanenin önünde duruyor. Ne yapmak istersiniz?"

"Bununla başlayabilirdin."

Maomao şarlatan doktora baktı. Gerçekten evet demek yerine gülümsedi. "Ne de olsa o hala bir çocuk. Yanlış yaptığını biliyor ve özür dilemek istiyorsa, köprünün altından çok sular akmış demektir!"

Vay be. İyi adam.

Maomao o kadar emin değildi ama burada kurban olan şarlatan doktordu, bu yüzden onun dediğini yapacaklardı.

"İçeri gelin," dedi Maomao ofisin kapısını açarken, her ne kadar bundan pek memnun görünmese de.

Gyokujun orada duruyordu ve Maomao'dan memnun görünmüyordu. Yanında bir kadın duruyordu, yüzünde ürkek bir ifade vardı. "Oğlumun yaptığı şey için ne kadar özür dilesem azdır," dedi eğilerek derinden.

Kadın, veledinin başının arkasına bastırarak onun da eğilmesini sağlamaya çalıştı ama velet, "S-Stoppit! Özür dilemeyeceğim!"

"özür dile!"

"Nuh-uh! Asla olmaz!" Gyokujun sızlandı.

Şimdi annesi sinirlenmişti. Elini havaya kaldırdı ve neredeyse tokadı duydukları anda Gyokujun yere yığıldı.

Açık elle atılan bir tokat kalıcı bir iz bırakmazdı ama kulağa dramatik geldiği kesindi. Maomao çocuğun gerçekten yaralandığından şüpheliydi ama

Fiziksel olarak hala yeterince küçüktü ve vücudu muhtemelen darbeyi ememezdi.

"Özür dile dedim!" Annesi gözyaşlarına boğulacakmış gibi görünüyordu. Belki de çocuk yetiştirmenin stresi yüzeye çıkıyordu.

Gyokujun burnunu çekti ve ağlamamaya çalışarak dudaklarını birbirine kenetledi. "Ben... Ben çok üzgünüm," dedi, ancak bunu kastetmediği belliydi.

Fırsatını bulsa bunu tekrar yapacağına dair her türlü işareti gösteriyordu ama şarlatan doktor endişeyle annesini izliyordu.

"Bu kadar yeter, lütfen, gerçekten iyi. Lütfen, bana boyun eğme."

Ancak Gyokujun'un annesi, "Çok, çok özür dilerim!" diye ısrar ederek tekrar eğildi. Gyokujun çoktan yayından çıkmış ve vakvaka kaşlarını .

Ders dair işaretler: sıfır, diye gözlemledi Maomao.

Anne ve oğul gittikten sonra Maomao'yu bir yorgunluk dalgası vurdu.

"Sence midir? Ona öyle bir tokat attı ki," dedi şarlatan, pişmanlık göstermeyen çocuk için çok endişelenmişti.

"Her ebeveyn çocuğuna ara sıra iyi bir dayak atar dostum. Çoğu erkek bağırmaktan bayılana kadar kılıç talimi yaptığını hatırlayabilir," dedi Lihaku.

"Aynen öyle. Fazla bir şey değildi. Sadece kapalı bir yumruk kullanmadığı için şanslı," diye ekledi Chue.

"Açık bir avuç o kadar da önemli değil. Yine de görülemeyen bir yerde bir yaralanma varsa sorun olur. Solar pleksus iyi bir

Uzlaşma - acıtır ama belli etmez," diye önerdi Maomao. "Siz

üçünüz *ne* tür büyüdünüz?" diye sordu şarlatan.

biraz geri çekilerek sordu. Bir hadımdı ama aslen iyi bir aileden geliyordu ve muhtemelen ailesinin elinden "demir yumruğun cezasını" hiç çekmemişti.

Yine de Maomao şarlatanın endişesini anlamamış değildi.

"Çocuğun annesi biraz telaşlı görünüyordu. Sanırım bir kişi İmparator'un küçük kardeşinin kişisel doktoruna zarar verirse başı büyük belaya girebilir."

Birinin başı ne kadar belaya girse de, anne daha fazla bir şey için endişeleniyor gibiydi.

"Bayan Chue bunu açıklasın mı?" Chue, parmağıyla tavanı işaret ederek bir poz verdi.

"Biliyor musun? Bir nedeni var mıydı?" dedi şarlatan, hemen meraklanmıştı. Lihaku da bilmek istiyormuş gibi görünüyordu. Maomao merak ettiğini kabul etmek zorundaydı ama sanki herkes bilmek istese o da dinleyecekmiş gibi ilgisiz davranıyordu.

"Üstat Gyoku-ou vefat etti ve batı başkenti bir sonraki liderin kim olacağı konusunda heyecan içinde. Efendi Gyokuen'in diğer oğullarından kraliyet başkentinden Bay Rikuson'a ve hatta Ay Prensi'ne kadar aklınıza gelebilecek her isim önerildi. kendisi!"

Maomao, "Evet, bunların hepsini duydum," dedi. Çoğunlukla şikayetçi bir Jinshi'den.

"Şapkası ringe atılmayan tek kişi, ilk sırada olmasını beklediğiniz kişidir - bunu biliyor muydunuz?"

Lihaku yavaşça, "Normalde Üstat Gyoku-ou'nun oğlunun onun yerine geçmesini beklersiniz. İmparatorluk ailesinde bile işler böyle yürür, değil mi?"

Gerçekten de haklıydı.

"Kesinlikle. Ama! O oğul hayatı boyunca siyasetin tamamen dışında tutuldu, gerekmediği gerekçesiyle daha sonrasına kadar. Cehaletinden dolayı bu işin dışında bırakıldı, ya da hikaye böyle devam ediyor. Ama bu garip görünmüyor mu?"

"Evet, . Biraz daha çalışmış olması gerekirdi," dedi şarlatan doktor.

"Şu ana söylediklerimden sonra, Bayan Maomao'nun en azından bu işin nereye gittiğini anlamasını beklerdim. Gerçekte, Efendi Gyoku-ou'nun en büyük oğlu -da-dada-daaaah!- tembel, müsrif bir aylaktır!" Chue

ellerini coşkuyla salladı ve bir konfeti yağmuru yarattı. "Bir veliahttan bekleyeceğiniz eğitimi aldı ama sonra hepsini çöpe attı."

"Her şeyi bir 'atmak' nasıl?"

"Geç bir isyankarlık dönemi geçirdi diyelim. Gerçi o zamana kadar ailesinin onun için seçtiği kadınla çoktan evlenmişti ve bir çocuğu bile vardı. Ama bir at çaldı ve kaçtı! Sen olsan

küçük bir çocuk olduğunu düşün!"

Maomao annesinin daha önce ne kadar rahatsız görüldüğünü düşündü.

"Bu yüzden kendi akrabaları ona veliaht olarak davranmıyor ve hatta insanlar kan bağı olmayan kişilerin bir sonraki veliaht olmasını öneriyor. Lider. Oldukça kötü biri olmalı," dedi Lihaku kollarını kavuşturarak. "Oh, çok kötü! Bu en büyük oğul yaklaşık yirmi beş . O Birkaç yıl önce evini terk etti, karısını ve çocuğunu bıraktı ve... şey, diyelim ki çok şey yaptı."

Maomao'ya göre *bu durum annenin huysuzluğunu açıklıyor olabilir* Akrabalarının onu "kocasına yeterince göz kulak olmamakla" suçladığına şüphe yok.

"Ne gibi?" Maomao sordu.

"Gyokuen Usta'nın sondan ikinci oğlu, yedinci oğlu da yirmi beş yaşında ve ikisi . kavgaya ediyorlar.

Bir keresinde, gerçek keskin silahlarla düello yapmaya karar verdiklerinde bir olay oldu. İkisi de o kadar iyiydi ki kimse onları durduramadı. Oh, korkunçtu!"

Hmm, hmm!

"Sonra kendi içkisini üretmeye başladı, yakındaki bir içki fabrikasından şişeleri 'ödünç aldı', onları kendi kaçak içkisiyle doldurdu ve sattı. Bu da içki fabrikasının itibarını zedeledi. Buranın Gyokuen'in üçüncü kızı tarafından işletildiğini de belirtmek gerekir."

Hmm?

"Ayrıca, Bayan Maomao, o çiftçi köyüne gittiğimizde haydutlar tarafından nasıl saldırıya uğradığımızı hatırlıyor musunuz? Görünüşe göre o olayla da bağlantısı varmış."

Hmmmm?!

Maomao, Chue'nin durması için elini kaldırdı.

"Sorun nedir, Bayan Maomao?"

"Usta Gyoku-ou'nun onu evlatlıktan reddetmemesine şaşırdım."

"En büyük oğul olmak muhtemelen onu biraz korumaya yardımcı oldu. Ve Efendi Gyoku-ou'nun bazı garip meşguliyetleri var, bu yüzden ikinci veya üçüncü oğullarına zaman siyaset eğitimi vermedi. Her neyse. En büyük oğlu yoldan çıkana kadar uslu ve yetenekli bir genç adamdı, bu yüzden belki de Efendi Gyoku-ou onun

eninde sonunda geri dönecek. Oğlu güçlü bir adam ve bir lider.
-I-sei Eyaleti'nde bilinen bir haydut çetesinin patronu tarafından saldırıya uğradığında, adamı geri almaya gittiğini duydum.
kendisi."

Chue bir aldığı kızarmış hamur kemirdi.
Onları şarlatan doktora ve Lihaku'ya da dağıtmıştı ve onlar da yiyorlardı.

Bir hayduttan intikam almak, ha? Gyoku-ou'nun çok değer verdiği
"kahraman" imajına çok benziyor.

"Efendi Gyoku-ou'nun küçük kardeşlerine gelince, hepsi batı başkentini yönetemeyecek kadar işle meşguller. Ancak iş kesinlikle en büyük oğluna bırakamayız. Bay Rikuson ve Ay Prensi muhtemelen biraz zaman kazanmak için öne sürüldü. Efendi Gyoku-ou'nun ikinci ve üçüncü oğullarının ikisi de zeki çocuklar. Politikayı öğrenmeleri için yeterince zaman kazanabiliriz. Sanırım en büyük oğlun mirastan mahrum bırakılması için planlar yapılıyor. Efendi Gyoku-ou'nun gitmesiyle korumasını kaybetti."

"Çok şey bildiğiniz kesin Bayan Chue," dedi şarlatan doktor hayranlıkla - bunlar muhtemelen onun yapmayacağı şeyler gibi görünse de bilmem *gerekiyordu*.

Bunlar Gyokuen'in çocuklarıydı: sertlik ve inatçılık garantiliydi. Kendilerine zaman kazandırmak için İmparator'un küçük kardeşini *kullanıyorlardı*.

"Bu, çocuğun annesinin neden bu kadar endişeli göründüğünü açıklıyor."

Maomao dedi ki. Bir ailenin en büyük oğluya evlenmenin pek bir anlamı yoktu.

o oğul kendini aile soyundan attırdı. Ve eğer kendi oğlu İmparatorluğun küçük kardeşinin doktorunu yaralamaya devam ederse, bu kanını dondurmak için yeterli olurdu.

"Tüm bunların ışığında, ikinci ya da üçüncü oğlun bir süreliğine Ay Prensi'emrine verilecek ve diğeri de Bay Rikuson'un emrine verilecek. Eğer içlerinden biri özellikle hızlı çalıştığını kanıtlarsa, geri dönebileceğiz demektir. merkez bölgeye daha çabuk döneriz. Geri dönmek demişken, Bayan Chue işinin başına dönse iyi olur."

Konuşmanın bittiğini işaret edercesine ayağa kalktı; zaten atıştırmaları da bitmişti.

Maomao elini kaldırdı. "Bayan Chue? Soru sorabilir miyim?" "Evet, Bayan Maomao? Ne soracaktınız?"

Maomao artık ana evde konuşlandıklarını hatırladı. "Bu değersiz serserinin oğlu hiç ana eve gelir mi?"

"Çok sık değil ama sanırım bir ailesini görmek için uğruyor. Onunla karşılaşmanız kesinlikle mümkün." Chue geniş bir göz kırptı.

Lütfen. getirme.

Maomao geleceğinde pek çok sıkıntı olacağını öngörüyordu. Yapabileceği en iyi şeyi yaptı: başını salladı ve bunu unutmaya çalıştı.

Bölüm 2: Sera ve Şapel

Maomao yeni odasını toparladıktan sonra söylentilere konu olan serayı görmeye gitti.

"Aman Tanrım! *Tanrım!*" diye haykırdı, gözleri parlıyordu. tesisi gözlemledi. Tuğla ve yapılmış bir binaydı, tavan ve duvarların bir kısmı güneş ışığının içeri girebilmesi için şeffaf camdan yapılmıştı. İçeride egzotik sukulentler ve hatta salatalık yetiştiriyorlardı. Salatalık tarlalardan koparıp yiyebileceğiniz bir sebzeydi. Yazın, biraz su elde etmenin kolay bir yoluydu, ancak batı başkentinde nadir ve değerli mallar olarak muamele görüyorlardı.

"Batıda salatalık yetiştirmek zor, bu yüzden onlar zenginlik işareti olarak kabul edilirdi. Bu nedenle daha batıdan gelen misafirlerimiz olduğunda sık sık taze salatalık ikram ederiz. Ayrıca Gyokuen Usta'nın da favorisidir; ince dilimlenmiş ekmek parçaları arasına sıkıştırarak yemeyi sever."

Bu açıklama serayı işleten bahçıvan tarafından yapılıyordu. Hatta tadımlık olarak biraz ekmek ve tereyağı bile hazırlamıştı ve hemen orada denemeleri için bir şeyler hazırlamaya hazır görünüyordu.

Ancak...

"Bayan Maomao, dans etmeye başlıyorsunuz!"

"Evet, bayan, olun. İzleyen insanlar var!" Chue ve Lihaku belli belirsiz bir endişeyle ona baktı.

"Hey, bunu biliyorum!" Maomao, cübbesinin kıvrımları arasından bir makas çıkarırken bile, "Bunu biliyorum!" dedi. "Cuuuucumbers!" diye bağırdı. "Salatalık yaprakları! Salatalık sapları!"

Sebzelerden birini sapından tuttuğu an, Ancak bahçıvanın eli kızın omzundaydı. "Bağışlayın ama *ne* yaptığınızı sandığınızı sorabilir miyim?" Bir damar nabız gibi atıyordu.

alnında.

"Düşündüm de, salatalık sezonu neredeyse bitti. Bunlara daha fazla ihtiyacın olmayacak."

Hava daha da soğuyacaktı. Sera olsun ya da olmasın, Maomao yakında salatalık yetiştirmenin imkansız hale geleceğinden şüpheleniyordu. "Hâlâ hasat edilebilirler." Bahçıvanın tutuşu daha da sertleşti.

"Meyvenin kendisi bir yana, yaprakları ve sapları da elbette potansiyel tıbbi bileşenler, ama önce kururlarsa hiçbir işe yaramazlar. Eğer onları şimdi almazsam, ne zaman şansım olacak?" Maomao bahçıvanın bakışlarına karşılık verdi ve geri adım atmayı reddetti. Kendilerini bir bakışma yarışında kilitlenmiş buldular.

"*Bunlar yemek için,*" dedi bahçıvan, gözleri şişerek.

"Batı başkenti eşi benzeri görülmemiş bir krizle karşı karşıya. İlaç sıkıntısı had safhada. Yardım etmeniz gerektiğini düşünmüyor musunuz?"

Şimdiye kadar pek çok ilacın yerine başka ilaçlar kullanıyorlardı. Sırf birilerinin mutfak heveslerini tatmin etmek için sebze yetiştirmenin zamanı değildi.

"Anladığım kadarıyla serayı kullanmak için izin almışsınız. Ancak merak ettiğim bir şey var.

Zaten burada olan bitkilerle *istediğinizi yapabileceğinizi* düşünmüştüm."

"Bu salatalıklar tükenmek üzere ve zaten neredeyse hiç besin değeri olmayacak. Sizce de en doğrusu onları tıbbi malzeme olarak kullanmak değil mi?"

Maomao ve bahçıvan çekişmeye devam ettiler.

Kısa bir çıkmazdan sonra, Chue bahçıvanın amiriyle birlikte geldi. Patron bahçıvana işin özünü anlatmış ama adam teslim olmayı reddetmiş.

"Burada işlerin Ay Prensi'ne anlatıldığı gibi olduğunu sanmıyorum," diye gözlemledi Chue.

"Sanırım bu patron, şehir dışından gelen ileri gelenlere iyi görünmek için halkına kötü haber vermekten kaçınan türden biri," diye yanıtladı Lihaku, durumu ustalıkla okuyarak.

Kesinlikle haklıydı ve bahçıvan talihsiz bir kurbandı. Burada ekmek bile yaptırmış bir adam vardı.

sevgili serasının ürünlerini deneyebilirdi. Maomao onun için biraz
üzüldüğünü itiraf etmek zorundaydı ama onlara söylenen bu değildi.
Neden ana eve geldiğimi düşünüyor?

Sonunda Maomao'nun seranın sadece üçte birini kullanmasına karar verildi. Ancak yakında mevsimi geçecek olan salatalıklar ona gidecekti. Maomao'ya mağdur bir bakış atan

Bahçıvan, gözyaşları içinde, onu sukulentlerinden uzak tutmak için *Sadece Yetkili Personel* tabelası yapmaya koyuldu.

"Bunlarla ne tür bir ilaç yapabilirsin?" Lihaku, Maomao'nun salatalıkları toplamasına, yapraklarını ve saplarını toplamasına yardım ederken sordu.

"Ateş düşürücülerde çok yaygındırlar. Ayrıca etkilidirler. Gıda zehirlenmesine karşı ve idrara çıkmayı teşvik eder. Kusturmak için de kullanılabilirler."

"Bekle, ne zaman kusturman gerekecek?"

"Örneğin, gerekli miktardan daha fazla zehir aldığınızda."

"Bu insanların normalde yaptığı bir şey değil!" Lihaku nazikçe gülümsedi

keskin bir espri yaparken bile. Çabuk öfkelenmemesi onun erdemlerinden biriydi ama Maomao'nun istediği bir şey olsaydı, Lahan'ın Kardeşi'nin sahip olduğu özel zekâ kıvraklığına sahip olmasını dilerdi.

O ve diğerleri sebzeleri, yaprakları, sapları ve hatta sarmaşıkları topladılar. Sonra çıplak salatalık bitkilerini köklerinden sökerek geride sadece boş toprak bıraktılar. Ve

Bahçıvan Maomao'ya sanki babasını öldürmüş gibi baktı ama Maomao ona aldırmadı.

Bir süre sonra, her yerde görebileceğiniz sıradan bir ördek geldi ve yeni dönmüş topraktan çıkan böcekleri gagalamaya başladı.

"Artık üzerinde çalışabileceğin bir arsan olduğuna göre ne ekeceksin?" Lihaku sordu.

"Güzel soru. Elimdeki her tür tohumu ekerek işe başlayabilirim diye düşünüyordum. Ne olacağını bilmiyorum

Serada yetişiyor, belki de ne yetiştiğini görerek başlayabilirim." "Her tür tohum mu? Bunun için yer var mı?"

Maomao durakladı. "Belki şu diğer salatalık arsasını da yırtıp atarsak." Sanki bir kez daha kıvılcımlar uçuşacakmış gibi görünüyordu.

Bahçıvan. Bir santim bile vermeyi reddeden iki insan barış yolundan her zaman .

"Bayan Maomao, Bayan Maomao!"

"Sorun nedir, Bayan Chue?"

Chue bir şey fark etmiş gibiydi. Cam duvara dayanmış, dışarıya bakıyordu.

"Şurada bir şapel var! Gidip bakabilir miyim?" "Şapel mi?"

Chue işaret etti ve Maomao kendine özgü batı tarzında bir bina gördü. Batı başkentinde çok sayıda benzer bina vardı ve bunların çoğu dini işlevlere sahip görünüyordu.

Yine de daha önce bulduğumuz yere pek benzemiyor.

Geçen yılki ziyaretlerinde şapel benzeri bir bina vardı ama bu farklıydı. Merak eden Maomao, Chue'yi takip etti.

Şapellerin tapınak gibi bir şey olduğunu duymuştu. İçeri girdiklerinde kesinlikle aynı kasvetli atmosfere sahip olduğunu düşündü. Basit bir altıgen mekândı, tek bir odaydı. Bununla birlikte, pencerelerden ışık . renkli camlar, normalde düz olan zemini güzel renklere bürüyordu. Gerçekten de Maomao'yu tarif edilemez bir merak duygusuyla baş başa bıraktı.

Chue kendini odanın tam ortasına ve başladı Bir şeyler mırıldanıyordu. Maomao onun yanına oturdu. Neler olup bittiğini gerçekten bilmiyordu ama Chue konuşmasını bitirene kadar sessiz kaldı. Lihaku dışarıda bekledi; üçü de içeride olduğu için şapel biraz kalabalık olacaktı.

"Phew..." Bir süre sonra Chue başını kaldırdı. onun söylemesi biraz tuhaftı.

"Bayan Chue, orada ne yapıyordunuz?" Maomao sordu.

"Başka bir ülkenin eski dilini kullanarak 'Ya Rab, bizi görüyor musun?' diye soruyordum."

"Anlamıyorum. Bu ne demek oluyor?"

"Yabancı bir dinin kutsal metninden bir satır. Bilirsiniz işte, Batı başkentinde çok sayıda dindar insan var. Sohbet ederken bir yandan da kutsal kitaptan bir satır okuyabilirsiniz, bu işinizde harikalar yaratabilir!"

Chue cüppesinin kıvrımlarından birkaç yazı kalemi çıkardı ve bir şeyler karaladı. "Buyurun, Bayan Maomao. Görünüşe göre öngörülebilir gelecekte burada yaşayacaksınız, bu yüzden iyi öğren." Kağıdın , Maomao'nun okuyabilmesi için konuştuğu kelimeleri fonetik olarak heceleyerek yazmıştı.

"Gerçekten ihtiyacım olduğunu sanmıyorum." Maomao bu konuyu daha az önemseyemezdi ve bu kelimeleri öğrenmekle hiç ilgilenmiyordu.

"Hayır, hayır. Bence yapmalısın!" Chue geri adım atmadı; Maomao'nun omuzlarını kavradı ve gözlerinin içine baktı. Eczacıya fazla seçenek bırakmıyordu. "İşte ! Bir! İki! *Tanrım, orada mısın, Tanrım?*"

"O L- Lard, orada mısın, Lard?"

"Hmm. Geveze bir bebek gibi konuşuyorsun." Maomao kelimeleri Chue'nin yazdığı gibi söylediğini sanıyordu ama görünüşe göre Telaaffuzunda bir sorun vardı. "Tekrar deneyelim!" "Yapmayalım ve yaptık diyelim."

"ama! Bu mükemmel bir fırsat." Chue alışılmadık derecede inatçı .

Bu cümleyi birkaç kez tekrar ettiklerinde ve Maomao'nun diksiyonu düzelmeye başladığında, Chue sonunda onu . Bu Maomao'ya doğru dua hareketini de öğretti.

Maomao bunun ona ne kadar yararı olacağından şüpheliydi.

Şapelden Lihaku'yu esnerken yakaladılar.

Sıkıldım, muhtemelen.

Chue, Maomao'yu "Bir dahaki gelişimizde sana bu konuda bir sınav yapacağım," diye uyardı.

"Evet, tamam," dedi Maomao. Ona kalırsa, bir dahaki sefere diye bir şey olmayacaktı. "Şimdilik geri dönelim ve biraz yiyecek alalım, Bayan Chue." Yemek konusunun, her zaman çok sevilen görevlinin dikkatini başka yöne çekeceğinden emindi. Chue, yemeklerini hep birlikte yemeyi severdi.

Maomao kayınvalidesinden kaçınmak için, Maomao da hemen anlaşmayı bekliyordu.

"İyi fikir. Bay Vakvak da açlıktan ölüyor olmalı. Bu arada, tuvalet ihtiyacını nasıl karşılıyor?" Chue bu sorudan hiç utanmadı.

"Ne zaman orada olsam onu tuvalete götürüyorum," dedi Lihaku.

şarlatanı kucağında taşıyabilirdi.

"İyi olacaktır. Ona bir lazımlık bıraktım. Kadınların kullanımı için, bu yüzden onun için işe yarayacağını düşünüyorum," diye cevap verdi Maomao, Chue kadar endişesizdi. Şarlatan bir hadımdı, bu yüzden çoğu erkeğin ayırt edici özelliğinden yoksundu.

"Tanrım, birden kendimi yaşlı adam için kötü hissettim. Hadi geri dönelim, ha?" Lihaku hızını artırarak konuştu. Gerçekten de alışılmadık derecede endişeli görünüyordu.

Bölüm 3: Gyoku-ou'nun Çocukları

Maomao ve diğerleri geri döndüklerinde içeriden gelen sesleri duydular.

Burada bir hasta mı var? Maomao merak etti. Eğer şarlatan doktor onları muayene ediyorsa, hemen içeri girip onunla değiş tokuş yapsa iyi olacaktı. Kapıyı açtı.

"Merhaba, geri döndük," dedi.

"Oh, merhaba, genç bayan! Tekrar hoş geldiniz, millet."

Doktor, Maomao'nun tanımadığı genç bir adamla sohbet ediyordu.

Bu da kim?

Muhtemelen Maomao'dan daha gençti, ufak tefek bir adamdı ve nazik gözleri vardı. Yüzü yeterince çekiciydi, ama belki de kaslı adamların olduğu batı başkentinde pek bir şeye benzemiyordu. yedek.

"Bu bir hasta mı?" Maomao sordu.

"Oh, hayır. O bir ziyaretçi. Kibarca bir merhaba demeye geldi," diye cevap verdi şarlatan, yaralı bacağı bir sandalyenin üzerinde dururken.

"Davetsiz geldiğim için kusura bakmayın," dedi ufak tefek genç adam, ona kaygısız bir gülümsemeyle. "Siz de kendimi daha önce tanıtamadığım için beni bağışlayın. Benim adım You Hulan ve Ay Prensi'ne hizmet edeceğim."

"Oh, anlıyorum. Ben Maomao." Onun kibar selamına kendi selamıyla karşılık verdi.

"Sen," ha? Bu ismi son zamanlarda çok sık duyuyor gibiydi.

"Bu genç adam, görüyorsunuz, Ay Prensi'ne hizmet etmesi gerekiyor," diye önerdi şarlatan. "O Efendi Gyoku-ou'nun oğlu."

"Gerçekten de öyle. Hâlâ çok gencim; bana karşı hoşgörülü olmanızı rica ediyorum."

Gyoku-ou'nun oğlu mu? Maomao kafasını eğdi, şaşkındı. Babasının tam zıttı gibi görünüyordu. Benzerlik neredeydi?

Chue çocuğa sadece başını kısa bir süre eğmekle yetindi. Belki de onu zaten tanıyordu. "Efendi Gyoku-ou'nun onurlu oğlu mu dediniz?" dedi.

"Evet efendim, onun üçüncü ve en genci. Ay Prensi'ne hizmet etme şerefine nail olacağımı hayal bile edemezdim." Hulan'ın yüzü gülüyordu.

Maomao, Jinshi ve Rikuson'un Gyoku-ou'nun oğullarından birini kendilerine yardım etmesi için görevlendireceklerini duymuştu; biri ikinci, diğeri üçüncü oğlu alacaktı. Ancak bu genç adam pek de beklediği gibi değildi ve biraz şaşırmıştı.

Sadece kendini daha çok beğenir diye düşünmüştüm.

Bu, Jinshi'yi bir piyon gibi kullanmaya çalışan adamın oğlu muydu? Yine de ilk bakışta son derece alçakgönüllü görünüyordu. Bir hadım olan şarlatan doktorla çay yudumluyordu ve Maomao'ya karşı kibar davranmaktan çekinmiyordu. Maomao'nun hayal edebileceği gibi biri değildi. Kesinlikle "kaplan ve kurt" anlamına gelen Hulan adının akla getirebileceği öfkeli bir fırtına değildi.

"Bir sonraki en büyük kardeşim Üstat Rikuson'a hizmet ediyor. Umarım hepimize iyi gözle bakarsınız."

Eğer ikinci oğul Rikuson'a, üçüncüsü de Jinshi'ye verildiyse, belki de bu onların yaşlarına hürmeten yapılmıştır.

İkinci oğul Jinshi'den büyükse hiç şaşırmam. Birine emir vermek zorunda kaldığınızda senden daha gençtiler.

"Bugün buraya selamlaşmaktan daha fazlası için geldim. Aynı zamanda özürlerimi sunmak için de buradayım," dedi Hulan.

"Ne için?"

"Yeğenim başhekimi yaraladı ve bunun için çok üzgünüm. Henüz çok genç ve babamın ilk torunu olarak oldukça şımartıldı. Onun adına her türlü cezayı kabul edeceğim, sadece lütfen yeğenime cömertçe bakın."

Bu adam da kim?

Kesinlikle Gyoku-ou'nun çocuğu gibi görünmüyordu. Onlarca yılını bir üst ile astları arasında tampon olarak geçirmiş birinin hürmetkâr tavrına sahipti.

"Hulan atıştırmalık ve şarap getirecek kadar nazikti. Ve bu çok Bu günlerde atıştırmalık bulmak çok zor! Ona ne kadar teşekkür etsem azdır."

doktor söyledi. Buharda pişmiş çöreklerden oluşan bir sepeti havaya kaldırdı. Yanında iki şişe şarap vardı.

Evet, şimdi!

"Bu, batı başkentinden gelen özel bir üzüm şarabı.

"Damak tadınıza uygun olup olmayacağını bilmiyorum. Hoşunuza gidecek bir şey bulma umuduyla, biri daha alkollü diğeri daha az alkollü olmak üzere iki çeşit getirdim."

Ne mükemmel bir hediye seçimi. Maomao şarap şişelerine yapışmak için bir dürtü hissetti ama direndi.

"Şimdi, o zaman. İzin verirsiniz, işimin başına dönmeliyim," dedi Hulan.

"Lütfen biraz daha kal, Hulan. Hâlâ gençsin ve gençliğin rahatlaması için zamana ihtiyacın var," dedi şarlata, artık genç adama karşı tam bir samimiyet havasına bürünmüştü.

"Korkarım yapamadım. Amcalarım ve bana Ay Prensi'nin eteklerinde özenle çalışmamı söylediler. Herkese yetişmek için elimden geldiğince çok çalışacağım ve bu arada umarım siz de bana olumlu bak."

Hulan özenli bir selam daha verdi ve ofisten ayrıldı.

Maomao, "Onda hiç kurt görmediğimi söylemeliyim," dedi. Hulan'ın adındaki kaplan ve kurt, açgözlü ve vahşi birini çağırıyordu; güçlü bir isimdi, evet, ama çok *iyi* bir isim değildi.

"Evet, daha çok sadık bir ite benziyor," diye ekledi Lihaku ve Maomao da ona tamamen katıldı.

Hulan gittikten sonra, şarlata onlara Gyoku-ou'nun çocuklarından bahsetti.

"Efendi Gyoku-ou'nun dört çocuğu olduğunu söylüyorlar. Genç Hulan onların en küçüğü."

Maomao ve diğerleri hiç vakit kaybetmeden Hulan'ın hediyesi olan buharda pişmiş çörekleri atıştırmalıklarına dönüştürdüler.

İçlerinde bir şey olmadığından emin olmalıyım, diye düşündü Maomao, yiyeceklerde zehir *olmadığını* kontrol etme alışkanlığı yeniden baş gösterdi. Onlar

Et doluydu ve onları öğle yemeği yapmaktan son derece mutluydu.

Sadece onlarla birlikte şarap içemediği için üzgündü ama ne de olsa görev başındaydı.

"En büyükleri yirmi beş yaşında, sonra diğer çocuklar birbirini izleyen yıllarda doğdular - Hulan hariç; o biraz daha genç. Yaklaşık on sekiz yaşında. Öyle değil mi Bayan Chue?" diye sordu şarlatan birkaç fincana çay doldururken.

"Oh, evet, çok doğru. Usta Gyoku-ou'nun çocukları: en büyük oğul, en büyük kız, ikinci oğul ve ardından on sekiz yaşında arkadan gelen üçüncü oğul."

Chue yeniden ısıttığı çorbayı koyuyordu. Maomao bir kâse aldı ve diğerlerinden biraz uzakta duran Lihaku'ya uzattı. şarlatan doktor. Lihaku her zamanki gibi tetikleyken, şarlatan doktor yerinden kalkmadan çayı hazırladı. Birbirlerinin yanında altı aydan fazla zaman geçirdikten sonra, her biri rolünü biliyordu.

"Bu garip bir koleksiyon. Acaba anneleri farklı olabilir mi?" Maomao bir sandalyeye oturup bir çöreği kırarak sordu. İçinden et, mantar ve bambu filizi çıktı.

"Hiç de değil. Babasının aksine, Üstat Gyoku-ou'nun sadece bir karısı vardı." "Bu Gyokuen Usta'dan oldukça farklı," dedi şarlatan. dedi, sesi şaşırılmış gibiydi. Li'de erkeklerin birden fazla karısı olması alışılmadık bir durum değildi ama on bir tanesi Gyokuen'in konuşulması için yeterliydi. İmparatorun bile bir elin parmaklarını geçmeyecek kadar eşi vardı. Evet, arka sarayda iki bin cariye ve hanımefendi vardı ama aile geçmişi göz önünde bulundurulduğunda ve kaynaklara sahip olsalar da, Majestelerinin kolayca yatağa atabileceği insanlar değillerdi.

Lihaku konuştu. "Biliyor musun, bir söylenti duydum. Efendi Gyoku-ou'nun karısı hakkında." Kulakları ve ağzı da bu söylentiye katılıyordu.

ama gözleri muayenehanenin dışındaki alanı taramaya devam etti.

"Ne tür bir söylenti?" Maomao çöreği dikkatle inceledikten sonra şimdi ağzına attı. Baharatlar orta bölgenin karakteristik ve bunun onda biraz memleket hasreti uyandırdığını fark edince şaşırdı.

"Her zaman iyi bir iş anlayışına sahip olduğunu, çok çalışkan olduğunu duydum. İkinci oğullarının doğumundan sonra, bir iş girişimi için yabancı bir ticaret gemisine binmiş.

bir gemi kazasına karışmış. Şanssız bir şekilde, gittiği ülkede işler pek iyi gitmemiş ve birkaç yıl orada kalmak zorunda kalmış."

"Bu oldukça ilginç bir hikâye. Yine de böyle birini daha çok görmeyi beklerdim," dedi Maomao. Şimdiye kadar Gyoku-ou'nun karısını bir kez bile görmemişti. Bunun, zamanını kocasına destek olarak geçiren iffetli, emekli bir kadın olduğu anlamına geldiğini düşünmüştü ama Maomao'nun Gyoku-ou'nun ölümünden bu yana onun yüzünü bile görmemiş olması garip görünüyordu.

Chue hikayeye devam etti. "Yıllar sonra geri döndü ama söylentilere göre aynı kadın değildi. Kimsenin onu görmeyeceği gölgelerde kocasına destek olan biri haline gelmiş. Eminim o çiftliklerde başına çok şey gelmiştir." Ne zaman

Maomao yakından baktığında Chue'nin tabağında fazladan bir çörek olduğunu gördü. Ona dikkat etmesi gerekecekti.

"Sence Gyoku-ou Usta'nın yabancılarından bu kadar nefret etmesinde bunun bir rolü var mı?" Maomao sordu.

"Kim ki? Artık asla bilemeyeceğiz." Chue pek ilgili , onun yerine mutlu bir şekilde buharda pişmiş çöreğini mideye indiriyordu.

Lihaku da yemeğine dönmüştü, görünüşe göre karısı hakkında bildiği her şeyi paylaşmıştı. Maomao'nun da soracak başka bir sorusu yoktu.

"Biliyor musun, şu muayene ettiğin kız Gyoku-ou Usta'nın torunu değil miydi?" diye sordu şarlatan.

"Bu doğru. En büyük kızının kızı."

Kızın bağırsaklarında tıkanıklık oluşmuştu. kendi saçını yeme alışkanlığı vardı. Ameliyatı Tianyu yapmıştı ama ondan sonra bakımıyla Maomao ilgilenmişti. Dikişler zaten temiz çıktı.

"Karnının yarılması çok acıtmış olmalı. Yarası nasıl? Şimdi iyi mi?" diye sordu şarlatan, kaşları gerçek bir endişeyle çatılmıştı.

Maomao, *orada olduğu bile zor anlaşılıyor*, diye düşündü. Bunu kabul etmekten nefret ediyordu ama Tianyu mükemmel bir cerrahı. Belki de bu kadar iyi olmak için biraz deli olmak gerekiyordu; cennet bir kişiye iki hediye birden vermezmiş.

"Evet, çok daha iyi," dedi Maomao. "Yaranın durumunu kontrol etmek için onu belli aralıklarla ziyaret ediyorum ama hepsi bu kadar. Aslında yarın gidiyorum."

Tedavi iyi gidiyordu. Karın yakan bir soylunun bu kadar iyi bir hasta olmasını diliyordu.

"Oh? Bu iyi, bu iyi. Bunu duyduğuma sevindim." Vakvak rahatlamış görünüyordu; Maomao ise daha çok kendi bacağı için endişelenmesi gerektiğini düşünüyordu.

Bölüm 4: Korunaklı Eş

Ertesi gün Maomao, tıpkı şarlatan doktora söylediği gibi Gyoku-ou'nun torununu görmeye gitti.

Adı ?

Maomao, daha önce de gibi, insanların isimlerini hatırlama konusunda pek iyi değildi. Ama idare ediyordu, yani sorun yoktu, değil mi?

Her zaman olduğu gibi Lihaku ve Chue de onunla birlikteydi. Ve bir kişi daha...

"Oh, lütfen, bana aldırmayın."

Nedense Gyoku-ou'nun üçüncü oğlu Hulan da oradaydı.

"Ben de peşlerine takılıyım diye düşünmüştüm. Arada bir ablamı ve yeğenimi görmek isterim."

Ben de senin onurunun Ay Prensi'ne hizmet etmek olduğunu sanıyordum.

"Çalışman gerekmediğine emin misin?" diye sordu, şüpheciliğini yüzüne yansıtmamaya dikkat ederek.

"Endişelenmene gerek yok, bu iş yerine de geçer. Babamın yaptığı işle ilgili bazı detayları sormak için iyi bir fırsat olacağını düşündüm."

"Kız kardeşinle konuşmaya mı gidiyorsun?" Bu Maomao'ya pek iş gibi gelmedi. Ona şaşkın bir bakış attı.

"Hayır, annem. Kız kardeşimle birlikte yaşıyor; ana evde onun için çok fazla kargaşa olduğunu söylüyor."

Ah, çok tartışılan anne.

Bu yüzden "ana sahneden" emekli oldu, ancak hala Arka planda Gyoku-ou. O halde ona işi hakkında soru sormak mantıklı olacaktır.

Evin girişinde onları genç hasta ve annesinin yanı sıra kırk yaşlarında bir kadın karşıladı.

Bu Hulan'ın annesi mi? Maomao merak etti. Bu evi birkaç kez ziyaret etmişti ama onu ilk kez görüyordu. Belki de orada Maomao ve grubunu değil, Hulan'ı bekliyordu.

Sanırım ona şimdilik Hu'nun annesi diyeceğim.

Hulan'ın onları tanıştırap tanıştırmayacağını bile bilmiyordu ama eğer tanıştırsa, bu kadınla ne kadar nadiren karşılaşacağını biliyordu Maomao'nun onun adını hatırlamaya pek niyeti kalmamıştı. Aynı şekilde, Hulan'ın ablasını da "Hu'nun " olarak adlandırdı. Gerçekten de bir anne ve kızıdan beklenebileceği gibi Hu'nun annesine benziyordu ama Hu'nun annesi insanı sahiplenmeye itecek türden bir güzelliğe sahipti. Gençlik yıllarında popüler bir kadın olduğuna şüphe yoktu.

"Anne, ," dedi Hulan, her önünde derin bir saygıyla eğilerek. "Çok uzun zaman oldu."

Hu'nun Annesi, "Evet, gerçekten de çok uzun," dedikten sonra Maomao ve diğerlerine ve yavaşça başını eğdi.

Yüz hatları Hu'nun ablasınınkine benziyordu ama gözlerinde bir çekingenlik ve sakinlik vardı. Fiziksel olarak, gözleri kızınınkinden daha kısıktı, ancak benzersiz bir Sevimlilik.

"Hulan, sanırım bu kadar selamlama yeter. ziyaretçiler." Maomao ve grubuna döndü. "Oğlumun düşüncesizliği için özürlerimi kabul etmelisiniz."

Görünüşe göre Hulan alçakgönüllülüğünü buradan alıyordu. Sesi de görünüşü kadar çekingendi.

"Hiç de değil," dedi Maomao, sonra torununa baktı. "İzin verirseniz hastanın yarasını şimdi inceleyebilir miyim?"

"Evet, lütfen Xiaohong'a iyi bakın."

Kız en iyi selamını verdi. Xiaohong, "küçük kırmızı", muhtemelen bir evcil hayvan adıydı, ama Maomao onun gerçek adını hiç duymamıştı.

Artık eskisinden oldukça farklı görünüyordu; bir zamanlar koyu renk olan saçları artık çoğunlukla açık renkti ve düzgün bir şekilde kesilmişti. Saçları

Kökleri altın rengine yakın açık kahverengiydi, uçları ise hâlâ siyahtı ve mürekkebe batırılmış bir fırça izlenimi veriyordu.

"Pekâlâ, sonra görüşürüz," dedi Hulan. Maomao sınavını yaparken o ve annesi kendi konferanslarını yapacaklardı.

Maomao ve diğerleri her zamanki odasına girdiler.

Sınavları. Belki de "muayene" biraz ağır bir kelime oldu. Çoğunlukla yara izini inceliyor, sonra da uzun vadede fazla görünür olmaması umuduyla biraz merhem sürüyordu.

Evde hiç hizmetçi yoktu. Karnındaki yara izi çok belirgin olmayabilirdi ama aile kızın ameliyat olduğunun herkes tarafından bilinmesini istemiyordu. Kız büyüdüğünde yara izi aşağı yukarı tamamen kaybolursa, bu her şeyin en iyisi olurdu.

"Bugünlük işim bitti. Daha fazla merheme ihtiyaç duyarsanız, lütfen tıbbi ofise gelmekten çekinmeyin, ben de biraz hazırlayayım. Ama marketten alacağınız sıradan şeyler de iyi olacaktır."

"teşekkür ederim," dedi Hu'nun Kızkardeşi, derin bir selam vererek.

Pek öyle bir ziyaret olmasa da, bir masaya çay ve atıştırmalıklar koymuştu. Chue'nin gözleri *eve gitmeden önce bir şeyler* der gibi parlıyordu.

"Hulan henüz dönmedi zaten. Neden biraz ağırdan almıyoruz?"

Maomao, "Hulan Usta'nın gitmesini beklememiz için özel bir ihtiyaç olduğunu sanmıyorum," dedi. Neydi bunlar, bir avuç Her şeyi grup olarak yapmak zorunda olan ergen kızlar mı? Yanlarında koruma olarak Lihaku vardı; sorun olmazdı.

"Bayan Maomao, zavallı, açlıktan ölmek üzere olan Bayan Chue'ye bu güzel, lezzetli görünen ikramların yanından geçip gitmesini ve onları yememesini mi söylüyorsunuz?"

"Devam edin yiyin, Bayan Chue."

"Woo-hoo! İyi olanlardan biri olduğunuzu biliyordum, Bayan Maomao. Seni öpebilirim!" Dudaklarını büzerek Maomao'ya ama Maomao onu itti. "Aww, yapma!" dedi Chue.

"Hı-hı," dedi Maomao ve Chue'nin önüne bir bardak sütlü çay koydu. Chue hemen içine biraz bal karıştırdı ve pişmiş bir yiyeceği suratına tıktırdı. kuru üzüm ve ceviz bir kurabiyeydi; yoğun tereyağı kokuyordu. Belki de içinde buğday tohumu vardı. Çünkü rengi soluktu ama çok besleyici olabilirdi. Kesinlikle lüks bir hoşgörü için yeterliydi. malzemeleri çok zor.

Maomao kurabiyelerden birini ısırdı. Lihaku'ya gelince, onun düşünmesi gereken nöbet görevleri vardı; sadece dikkatle

görkemli görünümlü ikramlar. Evet, işini yapıyordu ama Maomao yine de onun için biraz kötü hissetti.

"Ahem, affedersiniz?" Maomao Hu'nun ablasına dedi ki. "Evet? Ne oldu?"

"Bu kurabiyelerden birkaçını yanıma almamız mümkün mü?"
Şarlatan doktor için bir hatıra.

Maomao çizgiyi olabileceğinden endişelendi ama Hu'nun Ablası hafifçe gülümsedi ve başını salladı. Artık ilk tanıştıkları zamanki gergin görünmüyordu; aslında çok sakin görünüyordu.

"Çok iyi," dedi. "Size biraz getireyim."

Tam odadan çıkmak üzereyken Xiaohong kolundan çekiştirdi. "Onları getirebilirim." Xiaohong dışarı çıktı, mutlu görünüyordu, tıpkı annesi gibi, eskisinden çok daha iyi hissediyor gibiydi.

Chue atıştırmalıklarını yerken anne ve çocuğu gülümseyerek izledi. Belki de sessizce onlar için bir sürü güzellik getirmelerini diliyordu.

Maomao, "Anladığım kadarıyla evin hanımı sizinle kalıyor," dedi. Eğer bir şey olmasaydı, burada kalırdı.

Sessizdi ama açabileceği bir konu için açtı. Hu'nun Ablası onlara bu ikramları verecek kadar kibardı; Maomao da en azından biraz sosyal olmaya çalışarak ona borcunu ödemek istedi.

"Evet, bu doğru. Ana evde çok fazla kargaşa olduğunu düşünüyor, bu yüzden onun yerine burada yaşıyor. Gerçi Xiaohong için de endişeleniyor."

Bahsettikleri kişi Hu's Sis'in öz annesiydi ama nedense pek mutlu görünmüyordu.

Belki de ikisi ? Maomao merak etti ve işte o zaman dışarıdan gelen "Eek!" sesini duydular.

Hu'nun Kızkardeşi ayağa fırladı ve odadan dışarı fırladı, Maomao ve diğerleri de hemen arkasından takip etti.

Bağırış, konağın bahçesinde saçını çeken biriyle birlikte olan Xiaohongdan gelmişti. Yani...

O iğrenç velet mi?!

Küçük canavar, Gyoku her neyse, Xiaohong'un saçını çekiyordu. Bakıcısı yakınlardaydı ama o sadece endişeyle bakıyordu

ve onu durdurmaya çalıştığına dair hiçbir işaret vermedi.

"Gyokujun! Ne yapıyorsun sen?!" Hu'nun kız kardeşi Xiaohong ve küçük canavar Gyokujun'u ayırmak için . O da

Kızının önünde korumacı bir şekilde durdu ve yeğenine ters ters baktı.

Bu arada Gyokujun, Xiaohong'un parmaklarına dolanan birkaç tutam saçını bir kenara attı. "Ne yapıyordum ben? Sadece o pis saçlardan kurtulmasına yardım etmeye çalışıyordum." Sesi en ufak bir suçluluk duyuyormuş gibi çıkmıyordu. Sol elinde, Xiaohong'un vurmaya hazırlandığı bir çamur topu tutuyordu.

"Kirli değil!" Xiaohong burnunu çekti.

Hu'nun Kızkardeşi kendi kızını savunuyor olsa da biraz rahatsız görünüyordu. "*Xiaohong* pis değil," dedi. "O senin kuzenin."

"Kuzen mi? Ama saç, bir yabancıнын saçına benziyor!"

"Bu sadece nasıl görüldüğüyle ilgili. Batı başkentinde açık renk saçlı pek çok insan var, bunu biliyorsun." Hu'nun Ablası henüz on yaşında bile olmayan yeğenine karşı çok sakın davranıyordu ama kendini kontrol etmek için çok çabaladığı da belliydi.

"Ama teyze, sen yabancıları gördüğünde onlara taş atardın! Babam bana öyle söyledi." Gyokujun kaşlarını çatıyordu.

Xiaohong annesinin yüz ifadesini inceledi; Hu'nun Ablası öncekinden daha da rahatsız görünüyordu.

Ahh. Hatırladı, Maomao fark etti. Gyokujun, Hu'nun kız kardeşinin bir zamanlar kendisinin de yaptığı şeyleri yapıyordu.

Geçmişî değiştiremezsiniz, bu yüzden sadece kendinizi daha fazla suçlu hissetmenize neden olur.

"Hayır, yapma!"

Gyokujun çamurlu kekini fırlatmak için o anı seçmişti.

Ama elini hiç bırakmadı. "Pekâlâ, bu kadar eşek şakası yeter." Chue küçük yumruğunu soğuk bir şekilde durdurmuştu.

Ne zaman...

Chue göz açıp kapayıncaya kadar Gyokujun'un arkasına geçmişti. "Hey! Ne yaptığını sanıyorsun sen?!"

"Şimdi, şimdi. Su burada çok değerli bir kaynak. Biri bir şeyle ortalığı kirletirse yıkamanın ne kadar zor olacağını bir düşünün." Chue, Gyokujun'un elini sıkarken hoş bir şekilde gülümsedi,

Çamur topu ve hepsi. Canını yakmış olmalı, çünkü sonunda onu bıraktığında yüzü buruştu ve elini ovuşturdu.

"Ne yaptığını sanıyorsun sen? Benim kim olduğumu biliyor musun?!" Gyokujun gözlerinde yaşlar oluşmakla tehdit ederek talep etti.

"Kesinlikle biliyorum. Siz Üstat Gyokuen'in torununun torunu, Üstat Gyoku-ou'nun torunu, Üstat Shikyou'nun en büyük oğlu, saygıdeğer Üstat Gyokujun'sunuz."

"Eğer tüm bunları biliyorsan, o zaman-"

"Ancak!" Chue devam etti. "Bir kadının saçı onun hayatıdır derler. *Bu* tam olarak doğru mu bilmiyorum ama bu şekilde davranmanın sizi kadınlar arasında bir saniye bile popüler yapmayacağını garanti edebilirim!"

Chue, gözleri yaşlı ve burnunu çekerek annesinin arkasına saklanan saçı çekilen kurban Xiaohong'a baktı.

Lihaku saygılı bir mesafeyi korudu; bir koruma olarak Maomao ve diğerlerinden fazla uzaklaşmazdı, ancak

müdahale ediyordu. Bunu sadece iki çocuk arasındaki bir tartışma olarak görüyor gibiydi. Maomao aynı şekilde davrandı; Chue bu işi hallediyordu ve bir çocuğa karşı çete kurmayacaktı. Bunu söyledikten sonra, Gyokujun

Bu andan hala bir şey öğrenmiş gibi görünmüyordu ve Maomao'nun onun küçük bir canavar olduğuna dair izlenimi daha da arttı.

"Huh, iyi. Onun aptal saçları umurumda değil. Ama bunca zamandır boyadıklarını biliyor muydun? Bu onun bir yabancı olduğunu kanıtlıyor. O ailemize zarar vermek için burada olan bir yabancı."

"Changeling mi?" Maomao başını eğdi. Konuşmaya atlamak istememişti ama o kadar yabancı bir kelimeydi ki kendini durduramadan ağzını açmıştı.

Chue yardımsever bir şekilde, "Dönüşen, perilerden ya da benzerlerinden doğan ve daha sonra bir insan çocuğuyla değiştirilen bir çocuktur," diye açıkladı.

"Sadece ona bak! Bunu anlayabilirsin," dedi Gyokujun. "Her iki ebeveyninin de saçları siyah. Ama *onunki...* böyle! Herkes onda bir sorun olduğunu görebilir. Kuzenim olduğunu söylüyorlar ama bu bir yalan!"

Yani bir Dönüşen "şeytanın çocuğu" gibi bir şey mi? Bu terim bir Ebeveynlerine benzemeyen çocuk; deyimden de anlaşılacağı gibi, bu kötü bir alamet olarak kabul edilirdi.

Her halükarda, Maomao'nun düzeltmek zorunda hissettiği bir şey vardı. "Siyah saçlı iki ebeveyn yine de farklı renkte bir çocuğa sahip olabilir.

saç rengi, bilirsiniz. Aynı yavrudan gelseler bile bazı kedilerin siyah beyaz, kardeşlerinin ise çizgili olması gibi."

Maomao bunu bir çocuğun anlayabileceği şekilde ifade ettiğini düşünüyordu ama Gyokujun denen küçük canavar uzaktan dinliyordu. Maomao kendisini izlemesi gereken hizmetçiye ters ters bakarak bir şeyler yapmasını istedi ama kadın sadece başını çevirmekle yetindi.

O şarlatan doktoru yaraladığından beri hiçbir şey öğrenmemiş.

İyi bir vuruşun en hızlı yol olacağını düşündü.

ama tekrar dönüp baktığında Chue'yi çocukla konuşurken buldu.

"Efendi Gyokujun," dedi Chue. "Çok mu önemlisiniz?" Her zamanki umursamaz gülümsemesini takındı ve üzerindeki çamuru temizlemek için ellerini kez çırpı.

"Öyle olduğuma inansan iyi edersin! Çünkü ben Gyokujun'um!" "Evet, biliyorum. Peki, sen *neden* önemlisin?"

"Çünkü ben bu evin en büyük oğlunun en büyük oğluyum.

Bir gün batı başkentini ben yöneteceğim."

"Yani Efendi Shikyou'nun çocuğu olduğun için mi önemlisin?" "Bu doğru!" Gyokujun göğsünü kabarttı.

Babanın otoritesini ödünç almak gibisi yok.

Hu'nun ablasının Gyokujun'a daha sert davranamamasının en önemli nedenlerinden biri buydu. Maomao, annesine sarılan Xiaohong'un başına baktı. Kadın Maomao'nun durması için yaptığı uyarıya kulak vermiş olmalıydı.

Kızın saçları boyanmıştı, çünkü şimdi saçları açık renkti. Ama köklerde kan lekeleri vardı; bu oldukça iyi bir çekme olmalıydı. Maomao, Gyokujun'a karşı olası bir sempatinin kuruyup öldüğünü hissetti.

"Pekâlâ, sıradaki soru," dedi Maomao, Chue'nin yerine geçerek. "Usta Shikyou neden önemli?" Chue geri çekilerek konuşmayı onun yönetmesine izin verdi.

"Çünkü o büyükbabamın oğlu..."

"Oh, anlıyorum, anlıyorum." Maomao'nun dudakları büküldü. "Usta'ya rağmen

Gyoku-ou şimdi gitti mi?" Bu noktada sırtıyordu.

Bir çocuğa meseleyi anlatmak için hiç de hoş bir yol değildi. Kelimeleri onun içini boşaltmak için bir bıçak gibi kullanıyordu.

Gyokujun'un yüzü karardı. Merkezi hükümet ne olursa olsun Gyoku-ou hakkında düşünmüş ya da düşünmemiş olabilir, batı başkentinde onu seven ve hayranlık duyan pek çok kişi vardı ve burada ölümünden bahsetmek belki de en akıllıca hareket değildi.

Maomao bunun önemsiz ve kaba bir davranış olduğunu biliyordu ama kararlıydı.

vicdan azabı çekmemek için. Xiaohong'un annesi bir şey söyleyemedi. yapardı.

"Efendi Shikyou hâlâ buralarda sanırım. Ama oldukça yaşadığını duydum. eninde sonunda Batı'ya liderlik edeceğine inanıyor musun? Sermaye mi? Yoksa yönetmek için uygun aracın *sen olduğunu* mu söylüyorsun?" Henüz on yaşında olmayan bir çocukla konuşmak için yine sert bir yoldu ama bunu kafasına sokmasını istiyordu. "*Sen Kendiniz* önemli misiniz?" diye sordu.

Hayatı boyunca böyle iğrenç bir veledi kimse terbiye etmediyse, asla büyüüp iyi bir politikacı olamayacaktı. Eğer hayatı boyunca hiçbir şey öğrenmeden, kendi Kan bağı onu babasıyla aynı konuma getirecekti ama sonunda büyük bir hayal kırıklığına uğrayacaktı.

Gyokujun onun gözleri önünde soldu. Belki de kendi çocuksu yöntemiyle anlamaya başlıyordu. Batı başkentinin tartışmasız en güçlü adamının oğlu ve torununun soyundan geliyor olabilirdi ama en güçlü koruyucular bile her an ölebilirdi ve koruyucusu olmayan bir çocuğun sonu en iyi ihtimalle kukla olmak, en kötü ihtimalle de sürgün edilmek olurdu.

"Babam asla ölmez!" Gyokujun haykırdı.

"Kimse ne zaman öleceğini bilemez; insan olmanın anlamı budur. Şimdi, Leydi Xiaohong'un başını tedavi etmemin bir sakıncası yok, değil mi?"

Maomao, Xiaohong'un elinden tutarak onu odaya geri götürmek niyetindeydi, ancak net ve emredici bir ses, "Bir dakika bekle!" dedi. Maomao döndüğünde orta yaşlı bir kadının ayakta durduğunu gördü. Orada Hu'nun annesi var.

"Büyükanne!" Gyokujun ağladı ve büyükannesine sarıldı.

ona doğru. Hulan da oradaydı, hemen arkasındaydı. "Bu insanlar! Bu insanlar, çok kötü şeyler söylediler!" Gyokujun, elini tutarak şöyle dedi çamurlu elleriyle büyükannesine bakıyordu. Az önceki ukalalıktan eser kalmamıştı; şimdi tamamen tatlı bir torun olmuştu.

Hulan yeğeninin maskaralıklarına alaycı bir şekilde gülümsedi, ardından Maomao ve diğerlerinden özür dilemek için ellerini birleştirdi.

Hu'nun annesi ise önce Gyokujun'a, sonra Maomao'ya baktı, ardından bakışlarını Hu'nun ablası ve Xiaohong'un üzerinde gezdirdi ve sonunda Chue'ya yerleşti. "Burada epey bir kargaşa vardı. oluyor?" diye sordu, torununu yatıştırmak için sesini yumuşatarak.

"Dediler ki... Babamın öleceğini söylediler!" Gyokujun bağırdı.

Aptal çocuk. Kendi hatasıymış gibi görünmesin diye söylediklerini çarpıtıyordu.

Hu'nun annesinin yüzü karardı ve yüzünü görmek için Hulan'a bir bakış attı. Hulan tek kelime etmedi ama yüzündeki ifadeden yeğeninin müttefiki olarak hizmet etmek niyetinde olmadığını ifade etti.

"Gyokujun. Bu doğru mu?" Hu'nun annesi sordu.

"Tabii ki öyle!"

"Gerçekten mi?"

"Evet..."

"beri izliyordum, biliyorsun."

Büyükannesinin bu sözleri üzerine Gyokujun'un yüz ifadesi değişti. bir takla daha attı. Amcası Hulan'a döndü ama genç adam ona yardım etmek için hiçbir harekette bulunmadı.

Çocuk hızlı değişim ustası, ha? Çocuk henüz amcasının kişilik gücünü geliştirmemişti.

"Xiaohong'a ne yapıyordun? Ellerin neden çamurlu?"

"Ah, hepsi bir... bir yanlış anlaşılmalıydı..." Gyokujun bir mazeret uydurmaya çalıştı ama eğer her şeyi görmüşlerse, gerçekten bir anlamı yoktu. Aynı anda Maomao da terlemeye başladı.

Birkaç saniye sonra Hu'nun annesi bıkkın bir şekilde iç çekti.

"Gyokujun, odana geri dön. Onu alın lütfen," dedi hizmetçiye. Görevli onu götürdü, ama Gyokujun'u ihmal etmedi.

giderken dilini omzunun üzerinden dışarı çıkarırdı.

Hu'nun annesi, Maomao ve Lihaku'yu sırayla selamlayarak, "Ziyaretçilerimizin önünde böyle bir kabalık yaptığım için affedin," dedi. Torununun biraz hödük olduğunu anlamış gibiydi. Maomao'nun Gyoku-ou'nun ölümünden bahsettiği için kadının aklından bir parça alabileceğinden endişeleniyordu ama Hu'nun Annesi bu konuda hiçbir şey söylemedi.

Onun yerine Hu's Sis ve Xiaohong'a döndü. "Xiaohong, bir dakikalığına buraya gelir misin?"

Xiaohong Hu'nun ablasının arkasında saklandığı yerden çıktı ve büyükannesinin yanına gitti. Hu'nun annesi Xiaohong'un saçlarını taramaya başladı. "O kadar da kötü görünmüyor. Gyokujun'la daha sonra ciddi bir konuşma yapacağım."

"Anne!" Hu'nun kız kardeşi öfkeyle konuştu. "Evet?"

"Bu mı? Gyokujun'un Xiaohong'a karşı ne kadar acımasız olabileceğini biliyorsun, peki onu neden buraya getirdin?"

Onu o mu getirdi?

Normalde Gyokujun ana evde olurdu. Maomao, Hu'nun kız , annesinin yeğeninin kendisine neler yapabileceğini bildiği halde neden onu kasten buraya getirmek istemediğini anlayabiliyordu Kızım.

"Gyokujun için ana evde işler kolay değil, biliyorsun. Keşke bunu anlayabilsen."

"Bunu *anlayın!*"

"Annesi onu tek başına koruyamaz. Başka ne yapmamız gerekiyor?"

Annesi hakkında ne diyorsun? Onu koruyamıyor mu?

Annesi, büyük ihtimalle, onu ziyarete gelen kadındı.

Gyokujun geçen gün şarlatanı yaraladığı için özür diledi. Gyokujun'un kafasını zorla aşağı indirmeye çalışmış ve bu sırada da ağlamıştı. Gyoku-ou'nun hesapta olmayan büyük oğlu hakkında çok şey duyulurdu ama gelini hakkında pek bir şey duyulmazdı.

"Şimdi değil. Hâlâ ziyaretçilerimiz var," dedi Hu'nun annesi.

Zamanı değil mi? Maomao onun ne dediğini anladı ama söyleme şeklinden pek hoşlanmadı. Hu'nun kız kardeşi dudağını ısırды ve Hu'nun annesine ters ters baktı.

Hu'nun annesi hiçbir şey olmamış gibi oradan uzaklaştı. Hulan da onları takip etti ve giderken selam verdi. Hu'nun kız kardeşinin yüzünde tedirgin bir gülümseme vardı; tüm olanlara rağmen Maomao ve arkadaşları için cesur bir görüntü sergilemek.

"Bunu görmek zorunda kaldığınız için üzgünüm. Geri dönelim mi?" diye sordu. Ne kadar çaba harcadığı belliydi.

"U-Um..." Xiaohong burnunu çekti ve Maomao'nun eteğini çekiştirdi. "Lütfen büyükbabam hakkında kötü konuşma."

Gyoku-ou sadece Gyokujun'un değil, Xiaohong'un da büyükbabasıydı.

Bir saniye sonra Maomao, "Haklısın. Özür dilerim." Bu sefer hatalı olduğunu kabul etmek zorundaydı ve özür dilemek Yapılacak doğru şey.

Bölüm 5: Üçüncü Oğul, İkinci Oğul, En Büyük Oğul

Hulan'ın çalışmaları onu sık sık Maomao ve arkadaşlarının yörüngesine sokuyordu.

"Çok özür dilerim ama belki benim için bir araba ayarlamanızı rica edebilirim?" diye sordu ana evin koridorundaki bir hizmetkâra. Hizmetkârlar Hulan'ın alçakgönüllü tavrına alışkın görünüyordu; görünüşe göre bu sadece Jinshi için takındığı bir rol değildi.

"Sence o gerçekten Üstat Gyoku-ou'nun oğlu mu?" Lihaku gözlerini kısarak Hulan'ın koridorda yürümesini izlerken sordu. İri yarı Askerin elinde bir çapa vardı ve tarlada çalışıyordu. Artık sadece ek bina değildi; ana evin bahçesini de tarlaya dönüştürmek için izin almışlardı ve Lahan'ın Kardeşi hiç vakit kaybetmeden ekime başlamıştı. Lihaku da ona yardım ediyordu, çünkü sadece bekçi olarak durmak onun yumuşamasına neden olacaktı ve bu iş egzersiz olarak ikiye katlanıyordu.

Bir de ana evin bahçıvanı vardı, gözyaşları içinde tarlanın bir araya gelişini izliyordu. Seranın bahçıvanı onun omzuna sempatik bir şekilde vuruyordu. Maomao artık artık bahçıvanların tek düşmanı.

"Pek çok çocuk ebeveynlerine hiç benzemiyor," dedi Maomao. Salatalık dilimlerini güneşte kurutuyordu. Seranın bahçıvanı ona özellikle sert sert bakıyordu ama o bunu fark etmemeye çalışıyordu.

Gyoku-ou'nun gitmesiyle birlikte batı başkentinin siyasi çehresi büyük ölçüde değişmişti. Jinshi'nin artık daha kamusal rol üstlenmesiyle, askeri genişlemeye yönelik hareket çok daha yavaştı ve dikkatlerin ana odağı gıda arzının nasıl istikrara kavuşturulacağı haline gelmişti.

Nefret edilen çekirgeler batı başkentine saldırmıştı. Son birkaç ay içinde defalarca. Ancak insanlar neredeyse her şeye alışabilir ve bölümler ilerledikçe şunu öğrendiler

böceklerle yaşamak için.

Uyuşmaya başladılar, diye düşündü Maomao. Yine de ne zaman bir çekirge görse onu öldürmeye çalışıyordu.

çekirgelerin yumurta bırakması muhtemel görünen alanları sürmeye çalışıyorlardı. Hatta ovaların sürülmesi önerisi bile vardı.

Larvalar henüz yavruyken ve uçamazken yakıldı, ancak kraliyet başkentinin aksine burada çok az yağmur vardı ve yangının ne kadar uzağa yayılabileceğini bilmenin bir yolu yoktu. Çok tehlikeli olduğu düşünülüyordu.

Bunun yerine, basit bir yıpratma savaşı devam etti. Tarlaların ekimi, "güz çiftçiliği" ile birlikte devam etti. Geçtiğimiz aylarda çok sayıda tüccar kepenk indirmişti ve öncelik onları işe almaya verildi.

Kış gelmeden ne kadar hasat yapabileceğimizi merak ediyorum.

Maomao asıl sorunun bu olduğundan şüpheleniyordu. Salatalık dilimlerinin her birine dokundu ve kuru aldı. Tam o sırada konağın koridorunda koşuşturan birini gördü.

"Leydi Maomao!" Bu Hulan'dı. Maomao kendisine böylesine büyük bir saygıyla hitap edilmesini her zaman tuhaf hissetmiştir. "Ve Üstat Lihaku. Beni bağışlayın."

"Siz Hulan Usta'sınız, değil mi? Bana karşı saygı unvanı kullanmanıza gerek yok; ben sadece bir korumayım. Aslında bu işleri biraz garipleştiriyor."

Ah, Lihaku, her zaman Maomao'nun söylemek istediği şeyi söyler.

"Hiç de değil. Hala yüceltilmiş bir uşaktan fazlası değilim ve politika hakkında çok az şey biliyorum. Aslında her şey hakkında çok az şey biliyorum. Bu arada bir kadın olan Leydi Maomao'nun birkaç tıbbi asistan olarak hizmet verdiğini duydum. Ve siz Üstat Lihaku, sanırım Ay Prensi'nin kişisel ricasıyla buradasınız. İkiniz de kesinlikle saygıya layıksınız ve size karşı kaba davranmak asla doğru olmaz. Her şeyden öte, ben kendim bir doktordan başka bir şey değilim. uşağım, kendi bir memur bile değilim. Size nezaket göstermekten başka bir şey yapamam; lütfen anlayış gösterin."

Hulan neredeyse emin bir şekilde homurdanıyordu ve gözleri gerçekten parlıyordu; eğer bu bir rolse, çok iyi bir iş çıkarıyordu.

Onu durdurmak için çok uğraşmak gerekecek, diye düşündü Maomao, bu yüzden bununla yaşamaya karar verdi.

", Hulan Usta. Bizden bir şey mi istediniz?" diye sordu.

"Evet, hanımefendi. Ay Prensi'nden bir kağıt getirdim. Aynısını Dr. You ve Dr. Li'ye de vermek niyetindeyim. Burada tıbbi tedavi yapanların görüşlerini istiyor. Buna bakma nezaketini gösterir misiniz?"

Maomao'ya bir parşömen uzattı ve Maomao parşömeni açıp inceledi. Metin kalemle yazılmıştı - fırçanın batıdaki karşılığı - ama Jinshi'nin el yazısı değildi. Kalem kullanmaya alışık biri, muhtemelen batıdan biri tarafından yazıldığı belliydi. Belki de Hulan kendisi yazmıştı.

Semptomların bir listesi idi.

Şişme, kanama, anemi, ishal, kusma...

"Bunlar doktor ya da eczacının olmadığı bölgelerde görülen belirtiler. Ay Prensi bunları uzaktan tedavi edemeyeceğinizin farkında, ancak bunları önlemenin veya bunlarla başa çıkmanın yolları varsa, bunları mümkün olduğunca ayrıntılı bir şekilde yazmanızı rica ediyor."

Taşrada doktor ya da eczacı bulunmaması pek alışılmadık bir durum değildi. Bu bölgelerdeki insanlar hastalandıklarında, sorunlarını halk ilaçlarıyla tedavi ediyorlardı ve özellikle ciddi vakalarda, hasta kişi dua ettirmek için bir halk şifacısına gidebilirdi, ancak insanların yapabilecekleri bu kadardı. Uygun bir tedavi yöntemi yoktu. tıbbi tedavi mevcut.

"Talimatlarınızı olabildiğince spesifik hale getirmelisiniz.

Dahası, kaynaklar sınırlıdır, bu yüzden Ay Prensi

Yerine geçebilecek bir şey önerirseniz minnettar olurum. Bugünlerde I-sei Vilayeti'nde ne ararsanız arayın, az bulunacağını varsayabiliriz."

Bu yeterince doğrudu, Maomao da aynı fikirdeydi. Ancak burada not alıp ona geri verebileceğinden çok daha fazlasını . "Başhekimin bunu almasını sağlayacağım. Üzerinde çalışmak için biraz zamanımız var mı? Sanırım bu akşama kadar işi bitmiş olur." Şarlatan doktorun raporları dolduracağı bahanesine sadık kaldı.

kağıt. "Sadece Ay Prensi'ne vermemiz gerekiyor, değil mi?"

"Hayır, bu akşam tekrar gelip alacağım."

"Bunun için endişelenmene gerek olduğunu sanmıyorum..." Kaçınılmaz olarak geçerken Chue'ye verebileceğini söyledi.

aracılığıyla.

"Hayır, kendim görmek istiyorum," dedi Hulan kararlı bir şekilde.

"Dürüst olmak gerekirse, bu benim önerimdi, bu yüzden emin olmak istiyorum."

"Anlıyorum."

Hızlı düşünme. Maomao etkilenmişti. Biliyor olabilirdi

Kendi yetenekleriyle ünlü bir eşin, birinin yardımcısı olmaya uygun bir oğul yetiştirmesi. Ama bir yardımcıdan fazlası değil.

"Ayrıca sorabilir miyim, resmi sağlık personelinin olmadığı bölgelerde dikkat edilmesi gereken bir şey var mı?" Hulan sordu.

Maomao kollarını kavuşturup düşünerek, "Bu büyük bir soru," diye cevap verdi. "Doktorların olmadığı yerlerde batıl inançların hakim olma eğilimi vardır. Bazen halk şifacıları sağlık personelinin bir baş belası olarak görür ve onları kovalarlar."

Maomao bunu ilk elden tecrübe etmiş birini hayal etti: Kokuyou, yüzü yarı bandajlı adam.

"Ayrıca, vücut zayıfladığında bulaşıcı hastalık olabilir. Farkında olmadan bir hastalık taşımadıklarından emin olmak için bu alanların yakınındaki personelin sağlığına dikkat edin."

"Anlaşıldı," dedi Hulan.

Maomao'nun birkaç fikri daha vardı ama onları daha sonra ayrıntılı olarak yazabilirdi.

". Zaman ayırdığınız için teşekkür ederim," dedi Hulan ve bir kez daha selam vererek ayrıldı.

"Gerçekten de birbirlerine hiç benzemiyorlar," dedi Lihaku.

Maomao da "Hiç benzemiyorlar," diye onayladı.

Yani Gyoku-ou'nun üçüncü oğlu Hulan babasına benzemiyordu. Peki ya ikinci oğlu? O da kendi tarzında farklıydı.

İkinci oğul Feilong, titiz kıyafetiyle tam bir bürokrat görünümündeydi. Hulan'ın aksine, varlığı biraz heybetli olabilirdi. En çok Gyoku-ou'nun en büyük oğluna benziyordu.

Bu açıdan kızım.

Ana ev ve idari ofis yan yanaydı; hatta ikisini birbirine bağlayan bir koridor bile vardı. Bu yüzden

Feilong zamanının çoğunu idari binada geçirmesine rağmen Maomao onu arada bir görüyordu.

Feilong resmi olarak Rikuson'a atanmıştı ama sık sık Jinshi'ye evrak getirmeye geliyordu. Belki de bu Rikuson'un Feilonga İmparatorluk ailesinin bir üyesini görme ve onun tarafından görülme şansı vererek gösterdiği bir nezaketti. Ya da belki de sadece Jinshi'ye bu kadar çok iş yüklemek istemişti. Maomao bunu bilmiyordu.

Feilong, sınavlarından birinde ortaya çıkarak, "Bazı kâğıtlar getirdim efendim," dedi

Maomao şarlatan doktoru yoluna çıkmaması için geri çekti. Feilong, Jinshi'yi kibarca selamlarken bile kâğıtları Jinshi'nin yardımcısı Basen'e verdi. Yığın, ayraçlarla üç parçaya ayrılmıştı.

"Kırmızı bölücü yeni işleri, mavi bölücü yeniden değerlendirilmesi gereken konuları, sarı ise daha önce reddedilmiş ancak revize edilmiş teklifleri göstermektedir."

Fena değil.

Feilong kendi oldukça yetenekli bir adamdı. Kibar ve Her ne kadar düzgün biri olsa da, onda hiç sıcaklık yoktu. Bu da onu babasından ayırıyordu. Belki de Gyoku-ou en çok büyük oğluyla ilgilenmişti çünkü diğer ikisi de ağaçtan daha uzağa düşmüşlerdi.

Yeterince benzer görünüyorlar ama asıl mesele tavırları. Feilong ve Hulan'ın her ikisi de son derece becerikliydi ancak bürokratlar. Şu anda yardımcı olmak için eğitim aldıkları için bu iyi ve güzel bir şeydi, ancak ikisinden birinin nihayetinde batı başkentinin lideri olarak ayakta durduğunu hayal etmek insanın başını sallamasına neden oluyordu. *Jinshi, siyasi eğitimleri biter bitmez bir an önce evine dönmeyi planlıyor gibi görünüyordu ama bilemiyorum.*

Bu gidişle yıllarca burada kalacaklar gibi görünüyordu. Gyoku-ou'nun

oğullarından bahsetmişken, en büyükleri şaşırtıcı bir şekilde ortaya

çıktı.

Çabuk.

Maomao, penceresinin dışında Gyokujun'un sevinçli çığlığını duydu.
"Baba! Baba! Baba, baba!"

Dışarı baktığında baba ve oğlunu bahçede gördü - ya da belki de eski bahçe demeliyiz, çünkü yarısı tarım arazisine dönüştürülmüştü.

Demek o veledin, yani Gyokujun' çok bağlı olduğu adam buydu. Bir aslanı gururlandıracak kadar dağınık saçları ve bronzlaşmış, sert uzuvları vardı. Kalçalarının etrafında muhtemelen kendi öldürdüğü bir geyiğin postunu taşıyordu.

Vay canına, tıpkı birbirlerine benziyorlar.

Yeni gelen kişi tıpkı Gyoku-ou'ya benziyordu, eğer birisi onun gençlik günlerine geri dönmüş olsaydı. Gyokujun'u bekleyen hanımefendi son derece endişeli görünüyordu. Çocuğun annesi hiçbir yerde görünmüyordu. Maomao'nun anladığına göre bu bir siyasi evlilik; belki karı koca o kadar iyi anlaşıyorlardı.

Yapabileceğim en iyi şey bunun dışında kalmak, diye düşündü ama en azından pencereden dışarı bir bakış atacak kadar ilgiliydi. Vakvak ve Lihaku da aynı şekilde hissediyordu; ona katıldılar.

"İşte benim oğlum! İyi miydin? Tabii ki iyidim. Al sana bir hediye!" Adam Gyokujun'a ağır bir çuval verdi. Heyecanlanan çocuk içeri baktı ama baktığı anda gözyaşlarına boğuldu.

Orada ne var? Maomao merak etti.

Çok geçmeden çantadan bir geyik kafası çıktığını fark etti. Evet, belki de bu bir çocuk hediyesi için biraz fazla uyarıcıydı.

"Ha ha ha!" diye güldü en büyük oğul. "Bu akşamki yemeğe merhaba deyin!"

"Bunu mu yiyeceğiz?!" Gyokujun gözyaşları ve sümükleri arasında haykırdı. Tam kontrol altına alıyormuş gibi görünürken tekrar ağlamaya başladı.

"Özür dilerim! Özür dilerim. Hadi, ağlama. Hey, ben yokken çok şey olmuş gibi görünüyor. Neler oluyor?"

Gyokujun babasının kulağına fısıldadı ve sağlık ofisini işaret etti. Görevlisinin yüzü soldu.

Bu konuda içimde kötü bir his var.

Ve haklıydı: en büyük oğlu kısa süre sonra sağlık ofisinde göründü.

"Size yardımcı olabilir miyiz?" Lihaku adamın tam karşısında durarak sordu. Genelde çok cana yakın biriydi ama şu anda en iyi asker bakışını takınmıştı.

"Oğlum bana sizden bahsetti. Merkez bölgeden gelen ziyaretçilerin gerçekten de etrafta ağırlıklarını hissettirdiklerini söyledi. Ben de gelip size merhaba diyeyim dedim."

Babasının gölgesinde saklanan Gyokujun dilini onlara doğru uzattı.

O küçük pislik!

Maomao kaşlarını çatarak ona baktı; eğer onun dersini alıp almadığını merak ettiyse bile, şimdi kesinlikle etmiyordu. Şarlatan ofisin bir köşesine sinmiş, açıkça dehşete kapılmıştı.

"Eğer bir süreliğine kendi işimizi yapıyormuş gibi görüldüysek içtenlikle özür dilerim.

" diye başladı Lihaku. "Ancak, o böcek sürüsü batı başkentini kasıp kavurdu ve biz de el yordamıyla bir şeyler bulmaya çalışıyoruz, herhangi bir şey, işleri daha iyi hale getirmeye yardımcı olacak. Yoksa siz Ziyaretçilerin yardım etmek için hiçbir şey yapmamasını, sadece durup yemeğinizi yemesini ve izlemesini mi tercih edersiniz?"

Lihaku 190 santimetre boyundaydı, hatta belki biraz daha fazlaydı. Gyoku-ou'nun oğluyla arasında altı santimetre kadar fark vardı ama diğer adam yine de oldukça iriydi. Şarlatan doktor gibi ufak tefek bir hadımın korkmasına şaşmamalı.

Maomao ise etrafına bakınıyor ve küçük pisliğin aklını başına getirmek için bir fırsat kollayarak .

Burada işler fiziksel bir hal alırsa, elimizde kalan az miktardaki ilaç ve malzeme de boşa gider.

Lihaku'ya bir bakış attı ve eğer yumruklaşmaya başlayacaklarsa bunu dışarıda yapmaları gerektiğini söyleyerek yalvardı.

"Hah! Siz hükümet kodamanları başka bir şeysiniz, biliyorsunuz O mu? Ben bile gerçek soyluların yanında ağzıma dikkat etmem gerektiğini biliyorum.

-Ama şimdi onların bile beni itip kakabileceklerini mi düşünüyorlar? Başımı nasıl dik tutabilirim ki? Eh?"

"Elbette şaka yapıyorsunuz, efendim. Ben sadece bir askerim, dediğiniz gibi bir emir kuluyum. Tek yaptığım emirlerimi uygulamak. Şimdi, bu doktorun

Ofis. Eğer hala konuşmak istiyorsan, belki bunu dışarıda yapabiliriz?"

Mükemmel! İyi iş, diye düşündü Maomao. Her şeyden çok, tıbbi ofisin darmadağın olmasını önlemek istiyordu. Lihaku bunu anlamıştı ve karşılaşmayı dışarıya taşımaya çalışıyordu. Oğlu onunla kapışmaya karar verirse, Lihaku muhtemelen en azından bir süreliğine kendini koruyabilirdi. Maomao'nun koşup birilerini aramasına yetecek kadar uzun bir süre.

Sanırım ideal sonuç kavga etmemeleri, diye düşündü, Ama durum her an patlamaya hazırmış gibi görünüyordu. *Lihaku konumunu anlıyor.* O bir korumaydı ve eğer büyük oğul şiddete başvurmayaya karar verirse, ona aynı şekilde karşılık verecekti. Maomao ve şarlatanı korumak için. Ama ilk yumruğu atamayacağını anlayacaktı.

Tartışmaya neden olan küçük pislige gelince.

Titriyor!

Gyokujun hizmetçisine sarılmıştı. Ne yazık ki daha önce olduğu gibi şarlatan doktorun peşinden gidemiyordu; Lihaku dışında iki muhafız daha vardı.

Eğer bir şey başlatırsa, gardiyanlar onu kum torbasına çevirir.

Ancak bu düşünce aklının ucundan bile geçmemişti ki biri koşarak geldi.

"Shikyou! Kardeşim!"

Hulan'dı. En büyük oğlunun adı, Shikyou, aslında "baykuş" anlamına gelen başka bir kelimeydi ve Hulan'ın kendi adı gibi, çağrışımları pek olumlu değildi.

Maomao'nun *aklına* aniden başka bir şey *geldi*: *Adında Gyoku yok mu?*

"Kardeşim, ne yapıyorsun?" Hulan sordu.

"Ne yapıyor gibi görünüyorum? Ziyaretçilerimizin boylarından büyük işlere kalkıştıklarını duydum! Ev halkımıza hizmetkârları gibi davranıyorlarmış!"

Hizmetçiler, ha?

Doğru, Gyoku-ou'nun ikinci ve üçüncü oğulları yardımcı olmuşlardı ve belli bir bakış açısına göre önemsiz işlerde kullanılıyorlarmış gibi görünebilirlerdi. Belki de sadece küçük pislik Gyokujun değildi; belki de

Ev halkının bazı gerçek hizmetkârları, kraliyet başkentinden gelen bu insanlardan şikâyetçiydi.

"Lütfen kardeşim, düşüncesizce bir şey yapmadan önce her tarafı dinlediğinden emin ol. Sadece duyduklarını yutmadığından emin misin? Gyokujun toptan satış mı diyor?"

"Neden, ben sadece gerçeği öğrenmeye çalışıyordum ve benden dışarı çıkmamı istediler!"

Whoa, hey, uh-uh!

Oğul belli ki konuşmanın başladığı andan itibaren bir kavga arayışındaydı. Lihaku bile nasıl karşılık vereceğinden emin değil gibiydi.

Hulan, "Feilong Kardeş ve ben kendi isteğimizle Ay Prensi'nden bir şeyler öğreniyoruz," dedi.

"Gerçekten mi?"

"Dahası, ziyaretçilerimize karşı saldırgan olan Jun'du." "Hoh..." Aniden Shikyou'nun bakışları oğlunun üzerine yerleşti. Gyokujun kendini küçültmeye çalışarak bir kez gözyaşı döktü.

Maomao eline geçen fırsatı değerlendirdi ve öne çıktı. "Buradaki onurlu doktoru yaraladı. Zavallı adam uzun süre yürüyemedi. birkaç gün."

"Bu doğru mu, Gyokujun?" Shikyou şimdi çocuğa gerçekten sert bir bakış atıyordu.

"Ben... Ben sadece..."

"Bahanelerle ilgilenmiyorum," dedi Shikyou, sesi bir canavarın alçak hırıltısına benziyordu. Odanın kendi köşesindeki şarlatan doktor titremeye başladı.

Gyokujun sadece başını salladı.

Shikyou sinirli bir şekilde ensesini kaşıdı ve sonra oğlunun hediyesini alıp getirdi.

"Al."

Geyik başının bulunduğu çuval Lihaku'nun ayaklarının dibine düşerek içindekileri döktü. Geyiğin cam gibi gözleri boş boş gökyüzüne bakıyordu.

"Oğlumun saygısızlığı için özür dilerim. Rica edersem bunu geri ödeme olarak kabul edin."

Bununla birlikte, Shikyou gitti.

Sanırım onun hakkındaki hikayelerde bir şeyler vardı, Maomao.

düşündüm. Aklıma gelen kelime *kabadayıydı*.

"Özür dilerim. Görünüşe göre kardeşim büyük bir soruna yol açmış," dedi Hulan.

"Özür dilemeyin. Boynumuzu kurtardın," dedi Maomao minnetle.

Şarlatan doktor tereddütle köşesinden çıktı ve her şeyin yolunda olduğundan emin olmak istercesine etrafına bakındı.

Hulan, "Kendi babasının bile ona arka anladığında, Gyokujun'un biraz daha iyi davranmaya başlayacağını umuyorum," dedi.

"Umarım öyledir," diye yanıtladı Maomao. Ona kalırsa, çocuk son zamanlarda yaşadığı sıkıntılardan ders aldığına dair hiçbir işaret göstermiyordu. Tekrar bir şeyler deneyeceğinden kuvvetle şüpheleniyordu. Sonra kokan çuvala baktı ve "Bu arada, bu şeyi nasıl yiyeceksin?" diye sordu. Ona sahip olduğu için yeterince mutluydu, ama bir malzeme olarak, o değildi ne emin değilim.

"Hmm. Bazen insanlar çorba suyu yapmak için haşlar ya da beyinlerini kaynatıp yerler. Bazı insanlar da dikkatlice derisini çıkarır ve eğer bu tür şeylerden hoşlanıyorlarsa süsleme yaparlar."

Ne yazık ki bir geyik kafasını sergileyecek yerleri yoktu.

"Beyin, ha? İtiraf etmeliyim ki merak ettim."

Bilinmeyen bir içerik mi? Denemek !

"Beynini mi yiyeceksin?!" diye haykırdı şarlatan, ona kuşkuyla bakarak.

"Biz de yapabiliriz. Bu kafa artık bizim."

"Beyin istediğimden emin değilim..." Şarlatan doktor geri çekildi.

"Benim için sadece küçük bir tat," dedi Lihaku, pek istekli görünmüyordu

ya da.

Maomao cam gözlü kafaya baktı ve Shikyou'nun en azından onlara boynuzları da vermiş olmasını diledi. Kadife boynuz mükemmel bir enerji tonağıne dönüşebilirdi.

Bölüm 6: Şaraphane

Ana eve taşındıktan on gün sonra Chue, Maomao'yu sağlık ofisinde ziyaret etti.

"Bayan Maomao, Bayan Maomao!"

"Bayan Chue, Bayan Chue, ne ? Bugün her zamankinden mutlu görünüyorsunuz."

Maomao büyük bir bezi kesmek için bir makas kullanıyordu - yakında yeni bandajlar olacak eski bir çarşaf.

"Oh, öyleyim! Aslına bakarsanız, dışarı çıkmamız için bize izin verildi!"

". "

"Evet, işte size bir bilmece: Sizce bir kişiye dışarı çıkma izni verilmesinin ardında yatan sebep ne olabilir?"

Maomao makasını bıraktı ve düşünürken parçalanmış çarşafı yuvarladı. "Tıbbi bir şey mi? Belki de şehirdeki klinikte eleman sıkıntısı çekiyorlar ve yardıma ihtiyaçları var? Ya da Belki de dağıttıkları yiyeceklerin besin değerini artırmaları ya da daha iyi içme suyu bulmaya çalışmaları gerekiyordur?"

Chue bu konuda Maomao'ya geliyorsa, bunun sağlıkla ilgili bir şey olması muhtemel görünüyordu.

"Oh, çok yakın! Bayan Chue kendisi de tam olarak anlamıyor ama Ay Prensi bunu 'bir süredir ilk vakamız' olarak tanımlıyor."

"Ah. Evet, tamam."

Eğer bu Jinshi'-den geliyorsa, uzun zaman olmuştu. Arka sarayda onun için böyle işlerin sonu gelmemişti. Bu onu geçmişe götürdü.

"Tam olarak ne istiyor? Ay Prensi'nin odasına gideyim mi?"

"Sanırım bu konuda yardımcı olması için bir rehber kısa süre içinde gelecek." Hulan aceleyle yukarı çıkarken Chue dışarı baktı.

"Leydi Maomao," dedi. "Lütfen ettiğim için özür dilerim."

"Evet, ," dedi Chue kapıda durup Maomao'nun cevap vererek. "Sorun nedir sevgili Hulan?"

"Ay Prensi'nden iş için geldim. Bayan Chue'nin size mesajı çoktan getirdiğini görüyorum."

"Evet, gerçekten var ve işimi çalmadığınızı için size teşekkür ederim!"

Maomao, Chue'nin sözlerini duydukça otomatik olarak tercüme ederek, *belki de etme şansını çalmamayı kastediyordur*, diye düşündü.

"Asla yapmam. Niyetim hiç de bu değil. Size ne kadarını açıkladı?"

Chue gönüllü olarak, "Durumun asıl özüne inemedik," dedi.

"Anlıyorum. Konu acil, o yüzden belki yolda açıklayabilirim? Araba zaten bekliyor."

Bu iyiye işaret değildi, çünkü bir kez yola çıktıklarında Maomao, reddetmeyi dilediği bir şey çıksa bile sıkışıp kalacaktı.

Maomao, "Bayan Chue'nin işini çalmadığınızı için size teşekkür ederim, sevgili Hulan," dedi.

Yine de... Eğer bu görev doğrudan Jinshi'den geliyorsa, her halükarda bunu yapacaktı. En azından teslim olabilirdi.

"Pekâlâ, pekâlâ," dedi. Lihaku onları duymuş olmalıydı, çünkü çoktan gitmeye hazırlanıyordu.

"Tıbbi malzemelerinizi alın ve benimle gelin," dedi Hulan. "İyi

yolculuklar! Dikkatli ol!" dedi şarlatan. Bakmadı

Bu yüzden diğer iki koruma tıbbi ofiste kaldı. Bu onu güvende tutmak için yeterli olacaktır.

"Tabii. Tamam. Gidiyorum," dedi Maomao ve bazı aletleri bir çantaya doldurup ofisten ayrıldı.

Araba onları batı başkentinin kuzeydoğusundaki bir binaya götürdü. Yolculuk sırasında Maomao'ya orada bazı hasta insanlar olduğu ve onları muayene edebilirse çok memnun olacağı söylendi, ancak oraya vardıklarında...

Maomao nefes nefese, "Bunun ne olduğunu biliyorum," dedi.

"Bir dakika öncesine kadar çok ilgisiz görünüyordun," dedi Hulan şaşkınlıkla.

Lihaku sevecen bir öfkeyle, "Genç hanım içkisini seviyor," dedi.

"Hee hee hee! Ne düşünüyorsun? Fena bir yer değil, ha?" dedi Chue, sanki bundan bir şekilde kendisi sorumluymuş gibi göğsünü şişirerek.

Alkol ve üzüm şarabı kokusu çoktan içlerini doldurmaya başlamıştı. Binaya yaklaştıkça burun delikleri açılıyordu. Eğer burası bir rüya ülkesi değilse, neydi?

Bir şarap imalathanesindeydiler! Maomao batı başkentinin en iyi şarabını birkaç kez tatmıştı. Belki de Hulan'ın getirdiği şey geçen gün buradan geldi.

"Hanımefendi? Ağzınız sulanıyor," dedi Lihaku dirseğiyle Maomao'yu dürterek. Maomao hemen ağzını sildi.

"Bayan Maomao, eve gitmeden önce hatıra olarak birkaç şişe alalım!"

"Bana uyar, Bayan Chue."

"Fikir hoşuma gitti ama yola çıktığınızda sizi durdurabilecek biri olacak mı?" Lihaku inledi. Lahan'ın Kardeşi şaka yapmak için etrafta olmadığına o gerçekten de gerekli bir yedekti.

"Birkaç şişe, sanırım . Gördüğünüz gibi teyzem işletiyor," dedi Hulan. Mutlu haberler!

"Teyzen mi? Yani..."

"Babamın küçük kız kardeşi," diye açıkladı Hulan.

"Bu Gyokuen Usta'nın üçüncü kızı olmalı," diye ekledi Chue. "Ee..."

Efendi Gyoku-ou'nun en büyük oğlunun çok fazla ne için?" Maomao kendisine anlatılanları hatırlayarak sordu: Fare Shikyou'nun bu şaraphanenin adı altında sahte şarap satarak itibarını nasıl zedelediğini.

"Evet, korkarım öyle. Ama endişelenmeyin. Teyzem ağabeyim Shikyou'ya karşı sert olabilir ama bana karşı oldukça tatlıdır." Hulan garip bir şekilde gülümsedi. "Ah, bu o."

Maomao, Hulan'ın bakışlarını takip etti ve güzel olmasına rağmen ona bir yırtıcıyı düşündüren bir kadın gördü. Yansıttığı aura Taomei'ninkine benziyordu ama bu kadın daha fazla makyaj ve kıyafeti daha az çekingendi. Genç görünüyordu, belki yirmili yaşlarının sonundaydı ama Maomao Gyokuen'in üçüncü yaşlarında olmasını beklerdi.

Kızım bundan biraz daha büyük olmalı.

Hulan onlara, "Teyzemin genç göründüğünü biliyorum ama kendisi otuzlu yaşlarının sonunda, o yüzden lütfen söylediklerinize ve yaptıklarınıza dikkat edin," diye öğüt verdi.

"Pekâlâ, teşekkür ederim," dedi Maomao, tam olarak neyi merak ettiğini açıklığa kavuşturduğu için minnettar.

"Ayarladığınız eczacı bu mu?" diye sordu üçüncü kız, Maomao'ya değerlendirici bir bakış atarak.

"Benim. Benim adım Maomao, hanımefendi."

"Başhekimin bir sakatlık nedeniyle gelemediğini ve sizin onun adına burada olduğunuzu duydum. Acaba yeterli olacak mısınız?"

Şu anda hâlâ şarlatan doktorun yaralı bacağının iyileşmekte olduğunu söylüyorlardı. Aslında çoğunlukla daha iyiydi ama bu bahane bir süre daha işlerine yarayacak gibi görünüyordu. Zaten şarlatanın kendisi de dışarı çıkıp dolaşmaya pek hevesli değildi.

"Elbette usta bir hekim değilim ama elimden gelen her şeyi yapacağım. Bana burada birkaç hasta insan olduğu söylendi. Gidip onları muayene edebilir miyim?" Maomao sordu.

"Evet, tamam. Bu taraftan gelin." Üçüncü kız başka bir şey söylemeden yola koyuldu ve Maomao da aynı sessizlikle onu takip etti.

Üçüncü kız Maomao'yu bir tür mola alanına getirdi. Birkaç yatak vardı; burası uyku odası olarak ikiye ayrılmış gibiydi. Beş kişi orada yatıyordu, hepsi solgun ve zayıftı. Her birinin elinde ara sıra içine kustukları bir kova vardı.

"Bu sabah her şey yolunda görünüyordu ama öğlene doğru bu hale geldiler. Bir şey bulaşmış endişesiyle onları izole ettirdim."

"Akıllıca bir karar, ." Maomao bir önlük giydi ve ağzını bir mendille kapattı.

"Benden ne yapmamı istiyorsun?" Chue çizdi.

"Bana içme suyu, tuz ve şeker getirebilir misiniz? Bu insanlara bir göz atacağım ve sanırım şunlara ihtiyaçları olacak hidrasyon. Tüm bunları alamıyorsanız, ince bir çorba iyi olur." "Anladım!" dedi Chue ve koşarak uzaklaştı.

"Ben Bayan Chue'ye yardım edeceğim," dedi Hulan, onu takip ederek. "Ben de kapıda nöbet tutacağım," dedi Lihaku.

"Teşekkür , Usta Lihaku. Bir şeye ihtiyacım olursa sizi ararım."

Bu her neyse bulaşıcı olduğu ortaya çıkarsa, hepsinin birlikte odaya yığılması iyi olmazdı. Lihaku bunu anlamış görünüyordu.

"Üzgünüm ama ben de burada bekleyeceğim," dedi üçüncü kız, güvenli bir mesafeden gözlemleyerek.

Soğuk görünebilir ama akıllıca bir hareket, diye düşündü Maomao. Görünüşe göre kadın Gyoku-ou'nun küçük kız kardeşiymiş ama onun gibi davranmıyordu. You ailesinde eksik olmayan bir şey varsa, o da farklı kişiliklerdi.

Maomao odaya girdi ve muayenesine en kötü durumda görünen hastayla başladı. Beş kişi arasında en çok acı çekiyor gibi görünen kişi yaşlı, beyaz saçlı biriydi.

Semptomlar: Kusma ve tüm vücut sıcak görünüyor. Baş ağrıyor gibi görünüyor...

Kişinin gözlerini ve dilini muayene etti ve nabzını ölçtü. Hastalar halsizdi ve pek uyumlu değillerdi, bu yüzden Maomao nispeten daha iyi durumda olan hastalardan biriyle konuşmayı denedi.

"Belirtilerinizi bana tarif edebilir misiniz?"

"Evet... Kendimi berbat hissediyorum. Başım zonkluyor, ne zaman ayağa kalkmaya çalışsam başım dönüyor ve mide bulantısı bir türlü ."

"Mide bulantısı? Karın ağrısı ya da ishal?"

"Hayır. Hayır, yok. Sadece midem bulanıyor."

Bu şu anlama gelebilir.

Maomao odanın etrafına baktı. Herkes aşağı yukarı aynı belirtileri gösteriyordu: Bazıları ara sıra kusuyordu. ama kimse tualete gitmek için yarışmadı.

"Bir soru daha," dedi Maomao. Sonra diğer hastalara da aynı şeyi sordu. Onların ifadelerine dayanarak sorunun nedenini bulmayı başardı.

Vay, vay...

Maomao uzun bir iç geçirdi ve odadan çıktı.

"Nasıl ? Bir şey öğrendiniz mi?" diye sordu üçüncü kız,

enfeksiyon korkusuyla mesafesini koruyor.

Maomao, "Hastalığın yayılması konusunda endişelenmenize gerek yok," diye cevap verdi.

"Hayır mı? Buna ne sebep oluyor o zaman?"

"Bu beş kişi de şarabın tadımcılarıydı. Görünüşe göre en yaşlıları diğerlerinden daha fazla içmiş."

"Sakın bana... Şarabım zehirli değil, mi?!"

Maomao başını salladı. "Hayır. Sadece akşamdan kalma. Ya da... belki de böyle adlandırmak için biraz erken. Belki de buna şiddetli bir sarhoşluk vakası demeliyiz."

Maomao atkısını ve önlüğünü çıkardı.

"Sarhoşluk mu? Mümkün değil! Hiçbir şaraphane çalışanı küçük bir tat testiyle sarhoş olmaz! Hissetmeye başlamaları için damıtılmış alkollü içkiler içmeleri gerekir!"

"Damıtılmış içki yapıyor musunuz?" Maomao gözleri parlayarak sordu.

"Var, ama şu anda mayalanma sürecindeler. Öyle değil mi teyze?" Hulan araya girdi. Elinde büyük bir tencere vardı.

"Miiiss Maomao! Dünden kalan çorbayı ve biraz meyve suyu getirdik." Bu arada Chue'nin elinde meyve suyu dolu seramik bir kap vardı.

"Teşekkür ." Maomao, Hulan'ın tenceresinin kapağını açtı, kepçeyi ve içindekileri karıştırdı.

"Bir bakalım..." Tuz ve su dengesi neredeyse mükemmeldi, çorbanın malzemeleri arasında sebzeler de vardı, Mantar ve et. "Bu dünden mi? Bütün hastalar yedi mi?"

"Evet, sanırım öyle. Ama başka insanlar da yedi, o yüzden sorunun çorba olduğunu sanmıyorum. de biraz içtim ve iyiyim."

Yine de Maomao çorbaya iyice bir göz attı. Kepçeyle malzemelerden bazılarını aldı, bir çift yemek çubuğuna geçirdi ve inceledi. "Ve hiç kimse hasta hissetmedi

Dün mü?" diye sordu.

"Hiç sanmıyorum."

"Bu durumda, dün bu çorbadan içen birini arayabilir misiniz?"

"Pekâlâ. Bana bir dakika verin." Üçüncü kız bir hizmetçi çağırdı ve kısa süre içinde Maomao'ya birkaç kişi getirdi.

"Size bazı sorular sormak istiyorum. Öncelikle, bana son birkaç gündür ne yiyip içtiğinizi ayrıntılı olarak anlatabilir misiniz?"

Yanına getirilen şaraphane çalışanları bu talep karşısında şaşkınlıklarını gizleyememişler ama yine de ona durumu anlatmışlar. İçlerinden biri biraz solgun görünüyordu, bu yüzden Maomao onu yakından sorguladı.

Üçüncü kız, çalışanlarından birinin bir hastalığı gizlediğini öğrendiğinde pek de memnun görünmüyordu. "Neden hiçbir şey söylemediniz?" diye sordu.

Adam sadece "Özür dilerim..." dedi. Görünüşe göre işten izin alırsa daha az ücret alacağını düşünüyordu.

"Lütfen böyle şeyleri benden saklamayın! Biliyorsun ki bir sorunu saklamak onu daha da kötüleştirir!"

Üçüncü kız çalışanını azarlamakla meşgulken Maomao yemek listesini tekrar gözden geçirdi.

", " dedi.

"Neyi biliyordun?" Üçüncü kız şaşkınlıkla ona baktı. "Bu bir hastalık değil ve zehir de değil. Herkes gerçekten sadece Akşamdan kalmayım."

"Nasıl bu kadar emin olabiliyorsun?"

"Bu çorba burada mı hazırlandı?"

"Kesinlikle öyleydi!" Chue cıvıladı.

"Ve bu durumdan muzdarip herkesin çorbası vardı, değil mi?" "Evet, size söylediğime inanıyorum. Şarap üretimi için sürekli dikkat, bu yüzden insanlar burada sırayla uyuyor. O çorba dün gecenin yemeğiydi. Ama belli ki *herkesi* yatağa düşürmemiş. Ben kendim yedim!"

Maomao malzemeleri tekrar elden geçirdi. "Bu kurutulmuşu görüyor musun?"

Mantar mı? Bunlar muhtemelen et suyu yapmak için buraya kondu."

"Mantar mı? Buralarda onlardan pek görmüyoruz." Şimdi Üçüncü kız gerçekten şaşkıındı. I-sei Eyaleti'nde et ya da kemik kullanarak et suyu yapmak ya da kıyı bölgelerinde balık kullanmak normaldi.

"Elbette her tür mantar hakkında her şeyi bilmiyorum. Ancak kusmanın sebebinin bu olduğundan şüpheleniyorum" dedi.

Maomao.

"Ama neden? O çorbayı ben de içtim ve kendimi iyi hissediyorum."

"Sanırım bu mantar, insanların alkolü tutamamasına neden olan bir bileşen içeriyor." Maomao buna benzer vakaları daha önce birden fazla kez duymuştu.

"Bir mantar bunu yapabilir mi? Gerçekten mi?" Hulan şaşırarak sordu. "Evet, olabilir. Vücudun metabolize etme yeteneğine müdahale eder alkol."

Mantarlar gerçekten de pek çok sürpriz barındırıyordu. Çok fazla çeşit vardı ve birçoğu çiğ yenildiğinde zehirliydi.

Dahası, çoğu durumda toksik etki gecikmeli olarak, tüketimden birkaç saat ila birkaç gün sonra başlıyordu, bu nedenle insanlar bazen yavaş etkili zehirler aldıklarını fark etmeden mantar yiyorlardı.

"Bunu yedikten sonraki birkaç gün içinde alkol alan herkes mantar, en güçlü içiciler bile çok ama çok sarhoş olur, ya da bana öyle söylendi." İfadesini sakınmak zorundaydı çünkü bu sonuçta sadece duyduğu bir şeydi. Aslında emin olmadığı bir şeyi kesinmiş gibi söyleyecek kadar sorumsuz olmak istemiyordu. "Kuşkusuz, bu mantarı hiç tüketmedim.

kendim. Sadece kulaktan dolma bilgilerle konuşuyorum ve iddia ettikleri şeyi gerçekten yapıp yapmadığını şahsen bilmiyorum. Bu nedenle emin olmak isterim."

Bununla birlikte, kepçeyi çorbaya daldırdı, biraz mantar çıkardı ve ağzına attı.

"Şarabınız var mı?" diye sordu. "Şarap mı?"

"Evet. Tercihen kuru bir şey lütfen."

Üçüncü kızın kendisine özellikle sert bir bakış attığını hissettiğini düşündü ama bunu görmezden gelmeye karar verdi. Diğer kadın içki getirmesi için bir hizmetçiye seslendi ve adam kısa süre sonra bir kavanoz şarapla çıkageldi.

"Pekâlâ, işte gidiyorum. Ve *yutkunun*." Maomao dilini dışarı çıkardı. "Çok yuvarlak bir tadı var. Sadece bir miktar meyvemsi tatlılık var, ama sadece hoş bir vurgu verecek kadar..."

İçkisinin yanında bir mantar daha yedi. Sonra bir bardak daha şarap içti. Ve bir tane daha.

"... Şimdi sadece içiyor, değil mi?" Hulan Lihaku'ya sordu.

"Şarabını seviyor. Ama zehri de bir o kadar seviyor. Bu kız balık gibi içiyor. Benim bile ondan daha fazla içebileceğimi sanmıyorum."

Hulan'ın sorusuna gerçekten cevap vermemişti.

Seni duyabiliyorum, biliyorsun.

Bırak konuşsun. Şarap o kadar güzeldi ki, içmeden duramadı.

Vücudunun ısındığını, ruh halinin daha da parlaklaştığını hissetti.

Oops, dikkat et.

Ellerini inceledi ve parlak kırmızı olduklarını gördü. Vücuduna yayılan sıcaklık rahatsız edici derecede artmaya başladı ve sonra dengesiz bir şekilde eğildi. O hoş süzülme hissi, başı dönene kadar yoğunlaştı.

"Hey, bayan!" Lihaku onu kaldırdı. Sesi çok geliyordu. "Merhaba,

Bayan Maomao! Pardon!" Maomao, Chue'yi kaydetti.

Parmaklarını esnetiyor ve sonra Maomao'nun ağzına sokuyor.

"Bluuurgghhh!"

Kolektif bir dehşet nefesi duyuldu.

Chue, ağzındaki ekşi tadı hafifletmek için Maomao'ya biraz meyve suyu ikram etti. Yavaş yavaş vücudu dünyaya geri dönüyormuş gibi hissetmeye başladı. Başı dönerek başını kaldırdı. "Genelde oldukça güçlü biriyimdir

içici, ama... Şey, görüyorsunuz."

Üçüncü kız ve Hulan, üstü başı kusmuk içinde olan Maomao'ya dehşetle baktılar.

"Çalışanlarınız akşamdan kalma hallerinden yakında kurtulurlar."

Maomao dudaklarındaki mide bulantısını sildi, hâlâ kararsız hissediyordu.

"Evet, . Ama size bir şey sorabilir miyim?" Üçüncü

Kızı Maomao'ya karşı daha kibar bir tavır takınmaya başlamıştı. Bu bir saygı ifadesinden çok, sözlü olarak mesafesini korumanın bir yolu gibi görünüyordu.

"Evet?"

"Demek istediğinizi kanıtlamak için çorbayı kendiniz içmek zorunda kalmanızın bir nedeni var mıydı?"

"Evet, tabii ki," dedi Maomao. "Ne olabilir ki?" "Oh, biliyorsun."

Biraz şarap içmek için mükemmel bir bahaneydi tabii ki!

Maomao bile bunu yüksek sesle söyleyemeyeceğini biliyordu. Hoş bir gülümsemeyle yetindi.

Bölüm 7: Miras

Maomao zonklayan bir baş ağrısıyla uğraşıyordu.

Bu... bu!

Akşamdan kalma denilen o efsanevi şeyi yaşıyordu. Bütün bir gün geçmediyse bunun akşamdan kalma sayılacağından emin değildi ama sarhoşluğu bıraktıktan sonra baş ağrısı çekmek başlıca belirtilerden biriydi, değil mi?

Arabanın içinde tıklar tıklar ilerlemek onu daha da kötü hissettiriyordu. Hoş değildi ama yine de...

"Ahh! Bu yeni bir şey!"

Maomao, daha önce deneyimlemediği bir şeyi deneyimlediği için daha önce hiç olmamıştı. Çok zehirli bir yılan tarafından ısırılmış gibi hissetti. Ve bir keresinde yediği zehirli bir bitki vardı. ona böyle bir mide bulantısı vermişti - hangisiydi bu? Hafızasında onu aramaktan zevk alıyordu.

"Pek iyi görünmüyorsunuz Bayan Maomao. Mutlu bir sarhoş olma eğiliminde misiniz?" Chue sordu.

"İçimde daha önce ortaya çıkmamış küçük bir parça kaldı. Mutlu bir sarhoş mu? Ha ha ha! Oh, eğer o mantarlardan kaldıysa, onları bana ver. Bunun tadını biraz daha çıkarmak istiyorum."

"Bayan Chue bile bundan bıkacak," dedi. "Neyse, ben gidip şu mantarlara bir bakayım."

Maomao, "sarhoşun" ne kadar güçlü olduğunu kesin olarak bilmiyordu. ama onları yedikten tam bir gün sonra bile alkolün üzerinizde hala büyük bir etkisi olabileceğini duymuştu. Bir daha asla içemeyecek değildiniz ama bir süre uzak durmak en iyisiydi.

Aslında çok yazık oldu, çünkü hatıra olarak biraz şarap almışlardı.

"Hmm, Bayan Chue sizi tekrar kusturmak zorunda kalsa kendini kötü hissedirdi. Acaba mideden başka kusacak bir şey kaldı mı?"

meyve suları."

"Her şey yolunda. Kendimi çok daha iyi hissediyorum. Lütfen parmaklarını bükmeyi ve ağızıma sokmaya çalışmayı bırak. Yazacak bir şeyin yok, değil mi?"

Chue ona parşömen ve bir yazı aracı uzattı. Gerçi fırçası yoktu, sadece kalemi vardı, bu yüzden kullanması zordu. Mürekkep Maomao bu hantal aletle yazmaya çalışırken her yere dağıldı. Zıplayan arabanın içinde, el yazısı neredeyse midesi kadar dengesiz görünüyordu.

"da ne?" Chue omzunun üzerinden bakarak sordu.

"İşte. Çorbanın içinde olduğunu düşündüğüm mantarı ve alkol miktarını not ettim. Bu, çorbada ne tür bir çeşitli zaman aralıklarında gözlemledim. Her otuz dakikada bir yeni kayıtlar yapmaya devam edeceğimi düşünüyorum. O yüzden lütfen mantarların geri kalanını bana verin."

Önemli şeyleri tekrar ettiğinizden emin olmalıydınız.

"Bu kadar solgun görünen biri için çok eğleniyor gibi görünüyorsunuz Bayan Maomao."

Lihaku, "Evet, bana neredeyse Sir Lahan'ı düşündürüyorsun," dedi. Düşünmek için ne tuhaf bir insan. Maomao'nun solgun yüzünü karanlık bir ifade kapladı ve sarhoşluğunun biraz daha azaldığını hissetti.

"Lütfen böyle uygunsuz isimlerden bahsetmeyin. Bekle... Onu tanıyor , Usta Lihaku?"

Maomao konuyu düşündü. Lihaku ve Lahan birbirlerini tanıyor olsalar bile, kendisini kişisel olarak ilgilendirmeyen şeyleri hatırlamamak gibi bir huyu vardı.

"Şey, ben - yani doğrudan değil ama biliyorsunuz - teknik olarak o yaşlı emrinde çalışıyorum. Bazen ofisine gitmem gerekiyor ve ara sıra karşılaştığımız oluyor. Ayrıca, o çok... kendine özgü. Onu unutamazsınız."

"Huh." Maomao hiç ilgilenmeden yazı gereçlerini temizlemeye başladı.

"Ayrıca, batı başkentine gitmeden önce, 'Benim için küçük kız kardeşime bak' dedi ve bana biraz atıştırmalık verdi."

"O tamamen yabancı biri."

"Ah. Doğru. Neredeyse unutuyordum."

Lihaku espri yapmayı pek sevmiyor olabilir ama birlikte çalışması kolay biriydi.

"Mantarlara geri dönecek olursak, asıl soru bir şarap imalathanesinin neden sizi süper sarhoş eden mantarlara sahip olduğudur, değil mi?"

"Evet, ama tek malzeme mantar değildi. O çorbanın içinde pek çok şey vardı." Maomao başını eğdi. "Batı başkentinde mantar yetişiyor mu ki?" Genellikle

sıcak ve nemli ortamları tercih ederler. Batı bölgesinin kuru havası onlara pek uygun görünmüyordu.

Chue, "Bence bunları yetiştirebilirsiniz, ama muhtemelen çok fazla değil," dedi.

Maomao kabul etti. Çorbanın içindeki mantarları hayal etti. Sarhoşluk veren mantarlar Maomao'nun

Bildikleri genellikle çam ormanlarında bulunurdu; I-sei Eyaleti'nin çimenli düzlüklerinde bulunabileceklerinden şüpheliydi.

Chue, "Acaba bu, merkez bölgeden gelen sevkiyatla birlikte geldikleri anlamına mı geliyor?" dedi.

"Hmm... Sanırım bu işe ?" Maomao

düşünceli bir ses çıkardı. Tesadüf olamayacak kadar düzgündü. Birinin şaraphanede sarhoşluk salgınına neden olmak için bu mantarları kasten eklediği açıkça görünüyordu. Ama sebep ne olabilirdi ki?

Bilmem mümkün olmayan şeyler hakkında düşünmenin bir anlamı yok.

Önce tamamlamak için başka bir şey seçmeliydi. Hiç düşünmeden vites değiştirme yeteneği Maomao'nun erdemlerinden biriydi.

Araba ana eve vardığında Maomao kendini çok daha ayık hissediyordu.

Sanırım Jinshi'ye rapor versem iyi olacak.

Her zaman yaptığı gibi ona tam olarak ne olduğunu anlatmayı planlıyordu. Suçlunun kim olduğuna dair fikrini soracağını tahmin ediyordu ama bu bilmediği bir şeydi.

Maomao ve diğerleri her zamanki gibi Jinshi'nin ofisine gittiler ama oraya vardıklarında sadece Suiren'i buldular.

"Jinshi Usta burada değil mi?" Maomao sordu. Odada sadece o, Suiren, Chue ve Lihaku vardı ve "Jinshi" ismini kullanıyordu. gerçekten düşünmeden.

"Onu her an geri görmeyi umuyorum. Efendi Gyoku-ou'nun mirası meselesiyle ilgilenmek üzere çağırıldı."

"Ama Usta Jinshi'yi hiç ilgilendirmiyor, değil mi?"

"Üçüncü bir tarafın da hazır bulunmasını istediler. Lakan Usta'yı çağırmayı planladıklarını duyunca, gönüllü olmasının daha iyi olacağını anladı." Suiren iç çekti.

"O kadar insan varken neden *onu* seçsinler ki? Üstat Rikuson bu görev için daha uygun olacaktır." Maomao açıkça bıkkın.

"Korkarım kesin bir şey söyleyemem ama görünüşe göre batı başkentinde uzun bir geçmişi olan birinin bu işin içine girmesini istememişler." Tam o sırada koridordan gelen ayak seslerini duydular. "Oh, sanırım geri döndü."

Jinshi odaya girdi ve onları bir bakışta içeri aldı. "Maomao, burada mısın?" diye sordu. Baba oğul Gaoshun ve Basen de arkasından içeri girdiler.

Maomao başıyla selam vererek, "Şaraphane hakkında size bilgi vermeye geldim, efendim," dedi.

"Güzel. Hemen ." Jinshi yakasını gevşetti ve kanepeye oturdu. Suiren çay yapmaya koyuldu.

Bu arada Maomao, Jinshi'ye gezisinde neler olduğunu anlattı.

"Başka bir deyişle, birisi zehirli mantarları çorbaya kasten mi koydu?" Jinshi sordu.

"Bence büyük ihtimalle. Yanında alkol almadığınız takdirde mantarın zehirli olmadığını hatırlamakta fayda var. Ve daha önce Son birkaç aydır batı başkentinde iyi bir içki içilebilecek herhangi bir yer yoktu, bu yüzden bana göre mantarların şaraphanede ortaya çıkması önceden planlanmış gibi görünüyor."

"Önceden planlanmış mı? Bunun kasıtlı bir cinayet girişimi olduğunu mu düşünüyorsunuz?"

"Maalesef efendim, o tür bir zehir değil. Sizi fena halde sarhoş edebilir ama öldürmez."

Jinshi çayını yudumladı. Maomao'ya da biraz ikram edilmişti ama nedense oturmak için uygun bir zaman gibi görünmüyordu ve ayakta kalmaya devam etti. Chue ve Lihaku da ayaktaydı, yani Jinshi oturmasını emretmediği sürece oturmayacaktı.

Dürüst olmak gerekirse, yine de yapabilmeyi diledi - hâlâ biraz sersemlemiş hissediyordu.

"Neydi o zaman? Birinin eşek şakası fikri mi?" Jinshi sordu. "Eğer öyleyse, bu vahşi bir tilki ruhunun yapacağı türden bir şaka. Biz bunlardan birinin etrafta dolaşmasını istemezdim."

"Haklısınız. Yardım malzemelerini kimin dağıttığını görmekle başlayacağım."

"Teşekkür ederim, efendim."

Jinshi de ona *oturmasını* işaret etti ve sonunda Maomao bunu yapabildi. Raporunu vermeyi bitirmişti ama şimdi başka bir şey istiyor gibi görünüyordu. Normalde bu, onun yara izini incelemesi olurdu, ancak bugün bir şeyi var gibi görünüyordu farklı bir düşünce.

Maomao tekrar etrafına bakındı ve Lihaku'nun bitişikteki odaya yerleşmiş olduğunu gördü, belki de onların

bir süre konuşacaktı. Chue de orada değildi; belki de Suiren ona küçük bir angarya yüklemişti.

Jinshi, "Üstat Gyoku-ou'yu ilgilendiren bir meseleyle ilgilenmek üzere çağrıldım," dedi.

"Uzun sürmüş gibi görünüyor, efendim."

"Gerçekten de öyle. Üstat Gyoku-ou'nun çocukları, torunlarını gözlemleyerek de anlayabileceğiniz gibi, belirgin bir şekilde farklı şekillerde yetiştirildi."

Örneğin, küçük pislik Gyokujun ve Xiaohong arasındaki ilişkiden belliydi.

"İkinci ve üçüncü oğullar miras paylarını artırmanızı mı istiyorlar?" Maomao sordu.

"İlginçtir, hayır. Benden en büyük oğlu *kendi* payını kabul etmeye ikna etmemi istediler, o da bunu reddediyordu."

Maomao şimdi başını gerçekten eğdi. Bu hareket biraz Belki de vücudunda hâlâ biraz alkol vardı. "Efendim? Korkarım anlayamadım. En büyük oğlunuz, evinizi istemediğini söylüyor. Miras mı?"

Shikyou'nun bir geyiğin kesik başını taşıdığını düşündü. bir torbanın içinde. Bu arada, geyiğin beynini haşlatmış ve sonra sirkede salamura etmişti. Tadı yeterince iyiydi.

"Her şeyden vazgeçtiğini söylüyor."

"Gyokuen Usta'nın hala hayatta olduğunu kabul etsek bile, Gyoku-ou Usta'nın mirasının önemli bir miktara ulaştığını düşünmek zorundayım."

"İşte tam da bu yüzden istemediğini söylüyor. Onun bir hödük olduğunu duymuştum, ama bu..."

Clod, her gün duymadığınız bir kelimeydi. Maomao bunun mankafa olmak gibi bir şey olduğunu düşünüyordu.

"ne gelirse gelsin kabul etmeli," dedi.

"İnsanın almak istemeyeceği bazı şeyler vardır." Jinshi'nin sesi garip bir şekilde adamın durumuna sempati duyuyor gibiydi.

Ah...

Maomao şu anda kendine *özgü* düşünce tarzına sahip başka biriyle konuştuğunu hatırladı. Kendisini bazı karışıklıklardan kurtarmak istiyordu.

"Yani en büyük oğul mirası istemiyor. En büyük kızının var, ama onunla birlikte gelen işi yapamıyor."

İkinci oğul, Sir Gyoku-ou'nun hayattayken şart koştuğu gibi mirası en büyük oğlunun almasını ister; üçüncü oğul ise
Eğer ikinci oğul mirasçı olursa her şey daha kolay olur."

Bu, olası görüşlerin tamamını kapsıyordu. Bir karara varamamalarına
şaşmamalı.
anlaşma.

"Mirasla birlikte gelen iş - bu, mirasçının batı başkentini devralması
gerektiği anlamına mı geliyor?"

"Evet, öyle. Ailenin en büyük oğul hakkında iyi şeyler düşünmemesi de
işe yaramıyor. Dahai araya girmeye çalıştı ama tartışmalar
hiçbir yerde."

Dahai-Maomao onun Gyokuen'in üçüncü oğlu olduğunu hatırlıyor
gibiydi.

"Kulağa çok karmaşık geliyor efendim." Jinshi'yi
Daha iyi hissediyordu ama kişisel olarak bunun bir parçası olmak
istemiyordu. Miras konusunu kibarca dinleyecek, birkaç yorumda
bulunacak ve doğru an geldiğinde zarif bir şekilde çıkışını yapacaktı.

"Dur bakalım... Bu konu hakkında konuşmaktan kaçmak için bağlayıcı
olmayan yorumlar yapıyorsun, değil mi?"

"bile geçirmeyin, efendim."

Jinshi, Maomao'nun ifadesinin inceliklerini okumakta giderek daha iyi
hale geliyordu.

"Solgunluğun bugün de alışılmadık derecede iyi."

"Oh, öyle mi düşünüyorsun?"

Alkolün çoğunu kusmuştu ama hâlâ hoş bir vızıltısı vardı ve bu onun
gözünden kaçmadı.

Maomao, Jinshi'nin tekrar "deney" yaptığını öğrenmesi halinde bir
ders daha alacağını biliyordu, yüzden konuyu değiştirmeye karar verdi.
"Efendim, Üstat Gyoku-ou'nun eşinin onun kişisel yardımcısı olduğunu
duydum. Onun da bu tartışmaların bir parçası olması gerekmez mi?"

Kadınların çok fazla hakkı olmayabilir, ama bir erkeğin karısının da
söz hakkı olması gerekmez mi?

"Sir Gyoku-ou'nun karısı her türlü hoşlanmıyor. Tüm zaman boyunca
orada oturdu ve hiçbir katkıda bulunmadı."

Tahmin edebilirdim.

Bu Maomao'nun Chue'den duyduklarına uyuyordu. Çinli erkekler sessiz, ağırbaşlı kadınları severdi ama bu durumda bu meseleye el atacak kimse olmadığı anlamına geliyordu.

Jinshi, "Görünüşe göre spot ışıklarından uzak tercih etmesinin özel bir nedeni var," dedi.

"Evet, Bayan Chue bana bahsetmişti." Bu, onun birkaç yıl boyunca yabancı bir ülkede bulunmasının hikayesi olacaktı.

"Anlıyorum. Onun için kendi ailesi tarafından görülmek bile çok fazla ve bana miras konusunda hiçbir şey söylememeye kararlı olduğu söylendi."

"Kendi ailesine bile mi?"

Maomao, o kadar da insan düşmanı görünmediğini düşündü.

"Bu kadının aslında orta bölgede zengin bir tüccar ailenin kızı olduğunu ve evlenmek için batı başkentine geldikten sonra işlere yardım etmeye başladığını duymuşsunuzdur."

"Şey... yukarı." Maomao, kadının doğum yerini ilk kez duyuyordu ama bu, yüzünün neden bu şekilde olduğunu açıklıyordu. merkez bölgeden birinin özellikleri.

"Bir gemi kazası geçirdi, kaderi bilinmiyordu, birkaç yıl öncesine kadar daha sonra mucizevi bir şekilde batı başkentine geri döndü. Elbette bu durum onun kontrolü dışındaydı, ancak bu bazı insanların yıllarca evini terk eden kadın hakkında çirkin söylentiler yaymasına engel olmadı."

"Ahh. Evet, anlıyorum."

Yabancı bir ülkede yalnız bir kadın mı? Hem de güzel bir kadın? Tabii ki onun nasıl bu kadar güzel olabildiğine dair kaba spekülasyonlar olacaktı. kurtuldu.

Karısının şimdiye kadarki hayatı bir kitabı rahatlıkla doldurabilir.

"Eminim çok şey yaşamıştır. Bu deneyimlerden sonra insan içine çıkmaktan kaçınmaya başladı. Hatta Sör Gyoku-ou'nun yabancılara karşı duyduğu nefretin karısının başına gelenlerle bir ilgisi olabileceğini düşünüyorum."

Maomao ciddiyle başını salladı ama içten içe yakında bir mola verebileceğini umuyordu. Midesi diğer tüm yiyeceklerden boşalmıştı. Alkolle birlikte içindekiler ve içine biraz yiyecek koymak istedi.

o.

"Pekala, sanırım gitme vaktim geldi," dedi. Kadın ayağa kalktı ve odadan çıkmak istedi ama hemen ayağı .

"Hey." Jinshi bileğini sıkıca kavrayarak onu ayakta tutuyordu. "Neyin var senin? Pek istikrarlı görünmüyorsun."

", öyle mi?" Maomao'nun sesi biraz çıkmaya başlamıştı.

"Siz buradayken yaramı incelemenizi isteyebileceğimi düşünmüştüm ama sanırım bir şeyler ." Adam ona şüpheyle baktı.

"Oh, efendim. Bu sizin hayal gücünüz! Ve o yaranın artık benim incelememe ihtiyacı yok."

"Sorumluluğunuzu sonuna kadar yerine getirmenizi istiyorum. Ya yara iltihaplanmaya başlarsa?"

"Bunu yapmayacak! O küçük kızın karnındaki yarayı artık muayene bile etmiyorum ve o senden çok daha genç ve küçük, Usta Jinshi!"

"O o, ben de benim."

Maomao de olsa Jinshi'ye biraz kaşlarını çattı.

Yüzü gerçekten , sanki *Evet, bu!*

Maomao, "İzninizle efendim," dedi ama kararlı bir çıkış yapma girişimi, midesinden gelen özellikle utanç verici bir sesle engellendi. Tekrar ediyoruz, alkolle birlikte tüm eski eşyalarını da kaybetmişti ve şimdi tamamen boştu.

Sanki Maomao'ya ve özlem dolu midesine işkence etmek için özel olarak tasarlanmış gibi, odaya harika bir koku yayıldı.

"Akşam yemeğini merak ediyor musun?" Jinshi onun yüzünü gördüğünde sırtarak sordu.

"Merak *etmediğimi* söyleyemem."

"Hayır mı? Oh, Suiren, bugün ne servis ediliyor?" Jinshi yan odaya .

Jinshi'nin sosyal konumu öyle bir seviyedeydi ki, normalde ona neredeyse bir kişinin yiyebileceğinden daha fazlası servis . Ne servis edildiğini sorabilmesi bile, bugünlerde İmparator'un küçük kardeşine bile sadece bir kişinin yiyebileceği kadar yemek verildiğini gösteriyordu. aslında bitirmek.

Tutumlu davranıyor.

Suiren elinde bir tepsiyle gülümseyerek göründü. "Bu gece buharda pişmiş

soğuk sebzeli tavuk ve Dongpo domuz eti" dedi.

Tamam, tam olarak tutumlu sayılmam.

Maomao salyalarının akmasını engellemek için zorlukla yutkundu. "Biraz ister misin?" Jinshi sordu.

"Eğer teklif ediyorsanız, efendim!" diye cevap vermesi sadece bir saniyesini aldı. Muayenehanedeki şarlatan için çok üzülüyordu ama et her zaman onu yenerdi. Taomei'nin ya da bir başkasının Jinshi-sosyal statüleri birbirinden çok uzaktı- ile yemek yemesine şüpheyile bakabileceğinden biraz endişeliydi ama öyle de oldu. Suiren etin içine birkaç dilim ekmeğin arasına domuz eti koyup . Maomao'nun ne yapması gerekiyordu?

En azından, "Ay Prensi'yle aynı yemeği yememin sorun olmayacağından emin misiniz?" diye sordu.

"Oh, neden olmasın anlamıyorum. Eğer endişeleniyorsanız, her zaman zehir olup olmadığını kontrol ettiğinizi söyleyebiliriz."

Yani Suiren'den izin almıştı. Maomao'nun yemek yiyebilmesi için bir sandalye bile konulmuştu.

"Pekâlâ!" Maomao yumruğunu sıktı ama yemekte her zamankinden farklı bir şeyler olduğunu fark etmekten kendini alamadı. "Affedersiniz?" diye sordu Suiren'e dikkatle.

"Evet? Her şey mi?"

"Ay Prensi'ne yemekten önce genellikle şarap ikram edilmez mi?"

Bu, içkisinin nerede olduğunu sormanın dolambaçlı bir yoluydu. "Oh, Bayan Maomao, yapmamalısınız! Kim olduğunu hatırlat bana Birkaç dakika önce bağırsaklarını mı kusuyordu?" Chue söyledi. Ne kadar da gereksiz biri.

"Bekle, sen neden ?" Jinshi sordu. "Oh, sadece Bayan Maomao'nun kötü alışkanlığı."

Sonra Chue, Maomao'nun fazla ayrıntı vermemek için çok uğraştığı şeyi Jinshi'ye ayrıntılı olarak anlattı.

"Ve işte hikaye bu!" diye bitirdi.

Başından beri dikkatle dinlemiş olan Jinshi, "Hmm, gerçekten de," dedi. Sonra da Maomao'ya ters ters baktı.

Lanet olsun size, Bayan Chue!

Söylemeye gerek yok, şarap gelmedi.

Bölüm 8: Junjie

Batı başkentinde altı aydan fazla bir süre geçirdikten sonra, Maomao ve diğerlerine bağlı oldukça istikrarlı bir hizmetli grubu vardı.

"Leydi Maomao, istediğiniz malzemeleri getirdim." Henüz reşit olma töreni için yeterli yaşa gelmemiş bir çocuk tıbbi ofiste belirdi. Onu bir çocuk olarak düşünmek için çok yaşlı ama bir erkek olarak düşünmek için çok gençti. Maomao onun on üç yaşında olduğunu duymuştu ama yine de ondan bir yumruk daha kısaydı. Boyuna posuna bakılmaksızın kibar ve kendini işine adanmış biriydi. Çoğunlukla Maomao ve muayenehananın diğer sakinleri için ufak tefek işler yapıyordu. Ona çok değer veriyorlardı, çünkü kibar ve iyi dinliyordu.

"Teşekkür ," dedi. Adamın getirdiği malzemeleri sıralamaya başladı. getirdi ve bahşiş yerine ona biraz kuru meyve verecekti, ama o dedi ki-

"Teşekkür ederim ama bunu kabul edemem. Maaş alıyorum."

Tanrım, ne kadar olgun! Genç adama hayranlık duyan Maomao, Verdigris'teki küçük veledi düşünmeden edemedi Başkentteki ev. Chou-u bu çocukla neredeyse aynı yaşıyordu, ama bu çocuktan bir iki şey öğrenmeye dayanabilirdi. tutum. Ne yazık ki bir kişiliği değiştirmek o kadar kolay değildi.

Uzun zaman oldu. Belki de ona yazmalıyım.

Maomao'nun bunu düşünmek için fazla zamanı yoktu çünkü ofisin dışından biri "Hey! Orada kimse var mı?" diye bağırdı.

"Evet," diye cevap verdi Maomao. Kim merak ederek dışarıya baktı ve Lahan'ın Kardeşini buldu. Taşıdığı bir sepeti yere bıraktı. "Oh, merhaba. Evine hoş geldin." Maomao onun yanına gitti.

Lahan'ın kardeşi çok meşguldü. Oraya, buraya ve Batı başkentinin çevresindeki her yere gidiyor, tarlalar kuruyor ve tekrar geri dönüyordu. İnkâr edebilirdi ama Lahan'ın Kardeşi tarlaları sürmek için herkesten daha fazlasını yapıyor ve daha fazla inisiyatif alıyordu.

Toprak.

Maomao sepetin içine baktığında üzgün görünümlü tatlı patatesler buldu.

"Bunlar patates sayılmaz. Bunlar sadece kök." Lahan'ın Kardeşi üzgün görünüyordu.

Maomao, "Merak etme, onları yiyebiliriz... eğer mecbur kalırsak," dedi. Onları buharda pişirebilir ve derileri üzerindeyken tüketebilirlerdi. O kadar cılızlardı ki güzel ve çabuk pişerlerdi.

"En azından bunlardan makul miktarda hasat yapabildik." Lahan'ın Kardeşi ona beyaz bir patates attı.

"Belki de beyaz patatesler bu iklimde daha iyi sonuç veriyordur."

"Muhtemelen. O çekirgeler olmasaydı hasat daha iyi olurdu ama işte buradayız."

En iyisi yumurtaları çatlamadan saymamaktı. Lahan'ın Kardeşi'nin kaşlarında derin bir çatıklık vardı; belki de durumun acı gerçekliğini düşünüyordu.

"Pek mutlu görünmüyorsun," diye gözlemledi Maomao. Lahan'ın Kardeşi patateslerden birini tutmuş, suratsız bir ifadeyle inceliyordu ifade.

"bakın. Çok küçük. Büyürken yeterince filiz temizliği ya da gübreleme yaptığımızı sanmıyorum."

Maomao daha önce filiz sökme diye bir şey duymamıştı ama bunun itlaf gibi bir şey olduğunu tahmin etti.

Lahan'ın Kardeşi, "Bu büyüklükteyken bir avuç patatesi hasat etmenin bir faydası yok," diye homurdandı.

"Ahh. Endişelendiğin şey bu mu?" Maomao, Lahan'ın Kardeşinin ne söylemeye çalıştığını anladı.

"Peki patateslerin küçük olması neden bu kadar sorun oluyor?" diye sordu hizmetçi çocuk. "Eğer yeterince patates varsa, ne kadar büyük oldukları önemli olmamalı, değil mi?" Yani sadece kendini adanmış değil, aynı zamanda meraklıydı da.

Lahan'ın Ağabeyi çocuğa elindeki patatesi gösterdi. "Bu patatesin nasıl biraz yeşil göründüğünü görüyor musun?"

"Şimdi sen söyleyince, evet, biraz yeşilimsi." "O yeşil kısım zehirlidir."

"Zehirli mi?!" Çocuk gözlerini kırıştırdı. "Ama senin de

patates yemek için, değil mi? Onları bunun için yetiştiriyoruz."

"Evet, yenilebilir. Sadece kabuğunu soyun, hiçbir sorun yok. Ancak bu filizler de zehirli, bu yüzden pişirirken onları kestiğinizden emin olmalısınız. Bu kadar küçük bir patates çok olgun değildir ve kabuğunda bir sürü yeşil nokta vardır."

Maomao, "Eğer yanlışlıkla yeşil şeyi yersen, çok acı olduğunu ve karıncalanma hissi verdiğini göreceksin," diye gönüllü oldu. Lahan'ın Kardeşi tek kelime etmeden alnına bir bıçak darbesi indirdi. Mesaj gibi görünüyordu: *Ne yiyorsun?* Ona her zaman gıda zehirlenmesine karşı özellikle dikkatli olması söylenmişti.

Patates yemekleri.

"Doğru şekilde hazırlandığı sürece, iyi olacaksın. Karın ağrısı bile olmaz. O yüzden endişelenmeyin. Ama patates yerken herhangi bir tuhafılık hissedersen, hemen dur, duydun mu?"

"Evet, efendim."

Lahan'ın Kardeşi genç hizmetçiye patates güvenliği konusunda talimat vermekle meşgulken, Maomao tatlı patateslere daha yakından baktı.

"Lafı uzatmayayım ama tatlı patatesleri şimdi buharda pişirebilir miyim?" diye sordu. Şarlatan doktor yakında bir şeyler atıştırmak isteyecekti.

"Hmm... Şunları bekleyelim. Hasat edildikten hemen sonra en iyi hallerini almazlar. Birkaç hafta bekletirsek daha tatlı olurlar."

"Bunun gibi köklü olanları bile mi?"

"Tatlarının olabildiğince iyi olmasını , değil mi? Çok fazla olmasa bile."

Maomao ona katılmak zorunda kaldı.

"U-Um," dedi çocuk, tereddütle bir adım öne çıkarak. "Öyle mi? Ne?"

"Evet, efendim ve . Biliyorum biraz geç oldu ama belki kendimi tanıtabilirim?" Onları düzgün bir şekilde selamlamak kadar alçakgönüllü bir genç adamdı.

"Kendini tanıtmak mı? Evet, iyi fikir. Bu iyi bir tavır!" Lahan'ın Kardeşi'nin gözleri sanki hayatında bir kez eline geçecek bir fırsat yakalamış gibi parlıyordu. Sonunda burada ismini sunma şansına sahip olabilir miydi?

"Teşekkür ederim, efendim. Adım Junjie. Bana çok yaygın bir isim olduğu söylendi, umarım hatırlamanız kolay olur."

Maomao bunu daha önce duymuştu ama hep unuturdu; bugün hatırlamaya karar verdi.

"J...Junjie mi dedin?" Lahan'ın Kardeşi kaşlarını çatıyordu. Nedense genç adamın ismi onu rahatsız etmiş gibiydi.

"Peki soyadınız ?" Maomao genç *adama* -öhöm, Junjie- *tabii ki adını hatırlıyorum* dercesine sordu.

"Hanımefendi. Adım Kan. Oldukça yaygın bir başka isim; hatta sanırım şu anda burada ikamet eden onurlu stratejistle aynı ismi paylaşıyorum." Genç adam -öhöm, Junjie- biraz isteksiz görünüyordu.

Bu sırada Lahan'ın Kardeşi yıldırım çarpmış bir adam gibi titriyordu.

"Kan" mı? Evet, bu bizim stratejistimizle aynı isim ve oldukça yaygın. Konuşan biri olduğumdan değil!" Lihaku bir ara içeri girmiş ve şimdi sohbe katılmıştı. Lahan'ın Kardeşi'ne yardım ediyor olmalıydı, çünkü elinde bir sepet beyaz patates vardı.

"Evet, gerçekten de çok tipik bir isim. Sanırım de üç farklı Kans tanıyorum," dedi sepeti gören ve bir tür atıştırmalık olarak kullanılıp kullanılamayacağını düşünen şarlatan doktor.

"Evet, beyler," dedi genç adam -Junjie! "Benim tek endişem Burada benim ismimi paylaşan onurlu bir şahsiyet olabilir. En son çalıştığım yerde başka biriyle aynı ismi taşıyordum ve o bundan hoşlanmadığına karar verdi. Biraz endişelendiğimi söylemeliyim."

Lahan'ın kardeşi tekrar kasıldı. Bir hayalet görmüş kadar solgundu.

"Bazı erkekler bu tür şeyleri çok kafaya takıyor, değil mi? Peki bu konuda ne yaptınız?" Lihaku sordu, Patates sepetini yere bırakarak.

"En büyük oğul olduğum için insanlardan bana Haku'un demelerini istedim." Bu, "en büyük oğul" anlamına gelen *haku* ve "bulut" anlamına gelen *un* demekti.

"Takma adlara göre zararsız görünüyor."

"Öyle, öyle! Junjie çok yaygın bir isim ve bir keresinde

bu bir sorun olurdu..."

Lahan'ın Kardeşi'nin yüzünde o kadar ölümcül bir ifade vardı ki bunu kelimelere dökmek zordu. Solgundu ve aşırı terliyordu;

Maomao onun hasta olup olmadığını merak etti.

"Oh, ama eğer buradaki herhangi biri benim adımlı zaten biliyorsa, lütfen, şekilde, benim olduğunu unutun. Bana nasıl isterseniz öyle hitap etmenizın bir sakıncası yok." Junjie onlara bir gülümseme verdi, ama belli ki

çok şey yaşadım.

Lahan'ın Kardeşi orada durmuş, yüzünü , bir şey söylemek istemiş gibi görünüyordu. Bir süredir sessizdi, sadece fiziksel olarak tepki veriyordu.

"Burada çalışmama izin verildiği için çok mutluyum. Herkes çok nazik ve bu zor zamanda düzenli bir maaş alabileceğiniz çok fazla yer yok. Burada kalmak için tek yapmam gereken adımlı değiştirmekse, bu hiç sorun değil. Bana ne dersiniz deyin."

Junjie göğsünü yumrukladı. En büyük oğul olarak - o kadar yaşlı değil, ama yine de

-Ailesine destek olmak için ne gerekiyorsa yapardı.

"Tanrım, ama hayat sana karşı çok acımasız, değil mi? Endişelenmeyin. Burada sana adını değiştirmeni söyleyecek kötü insanlar yok. Gel bakalım, bir şeyler atıştırmaya ne dersin?"

Şarlatan ona bol miktarda pelin otuyla doldurulmuş bir pelin otu mochi ikram etti.

"Oh, hayır, efendim, ..."

"Lütfen, ısrar ediyorum! Eğer büyüyüp güçlenmek istiyorsan yemek yemelisin!"

Junjie kibarca reddetmeye çalıştı ama şarlatanın reddedilmesi zor bir adam olduğu ortaya çıktı. İlk pes eden Junjie oldu.

"Çok teşekkür ederim efendim. Şu anda pek aç değilim, o yüzden belki bunu eve, genç kızıma götürebilirim. kardeşler?"

"Oh! Kardeşler! O zaman bol bol almalısınız!"

Şarlatan doktor! Yiyecek kaynağımız sınırsız değil, biliyorsun!

Maomao düşündü. Yine de, başka kimse onu durdurmaya meyilli görünmüyordu, bu yüzden bunu büyük bir mesele haline getirmede.

Geniş bir yelpazede farklı

ifadeleri karşısında, Lahan'ın Kardeşi şimdi sadece yere bakıyordu. "Sorun nedir, Lahan'ın Kardeşi? Üşüttün mü?"

Maomao sordu. Batı başkentine geldiklerinden beri tartışmasız en çok çalışanlardan biriydi. Eğer çökerse bunun kimseye bir faydası olmazdı.

"Oh, efendim! Lütfen beni bağışlayın. Adınızı sormadan kendimi tanıtmam ne büyük kabalık," dedi Junjie. "Adınız *nedir*, efendim?"

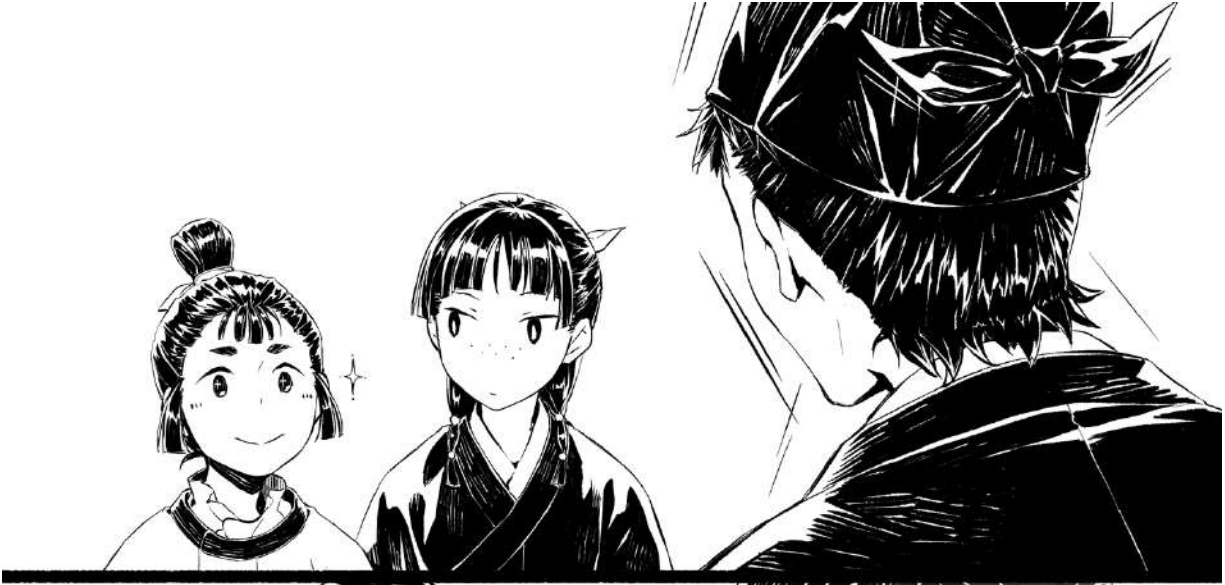
İşte oradaydılar - Lahan'ın Kardeşi'nin duymak için altı ay beklediği sözler.

Herkes beklentiyle ona doğru döndü. Nihayet! Uzun bir süre sonra konuştu. Ve dedi ki. "Lahan'ın Kardeşi."

"Ee... Her şey mi?"

Onun sloganının "Bana Lahan'ın Kardeşi deme!" olması gerekmiyor muydu?

"Benim adım... Lahan'ın Kardeşi!" Lahan'ın Kardeşi dedi ve sonra topuğunun üzerinde dönerek uzaklaştı.

"Yani o... Lahan Usta'nın kardeşi mi?" Junjie'nin de en az diğerleri kadar kafası karışmıştı ama bunu doğrudan at ağzından duymuşlardı.

O uzaklaşırken, Lahan'ın Kardeşi hiç bu kadar melankolik görünmemişti.

Bölüm 9: Yabancı Kız

Nihayetinde, Gyoku-ou'nun mirası konusundaki anlaşmazlık çıkmazda kaldı. Maomao ise her zaman yaptığı gibi çalışmaya devam etti. Burnunu bir sürü işe sokması için hiçbir sebep yoktu.

yabancıların kişisel tartışması.

Hulan tekrar muayenehaneye geldi. Bu kez, "Bir kadın tarafından görülmek isteyen bir hasta var, eğer sakıncası yoksa," dedi.

Arka Saray Jinshi gibi.

Hulan başkalarının mesajlarını iletme için çok zaman harcıyor gibi görünüyordu ama bunu umursamıyor gibiydi.

"Hasta bir kadın mı?" Maomao sordu.

"Evet, iyi bir ailenin kızı. Bizi bağışlayın; kadın doktorlar ya da doktor gibi bir şeye sahip olan kadınlar

nitelikler, batı başkentinde son derece nadirdir."

Xiaohong'la geçirdiğim zamandan çok farklı değil.

Maomao genç adama baktı, çok mütevazı olmasına rağmen nispeten yüksek doğum. Bu doğrudu; kadınlar tıpla uğraştıklarında bile bu nadiren eczacı ya da ebe olmaktan öteye gidemiyordu. Kraliyet başkentinde bile Maomao hiç gerçek bir kadın hekim görmemişti.

"Belirtiler nelerdir?" diye sordu.

"Geçmeyen bir baş ağrısı. Her zamanki ilaçları denedi ama hiçbir işe yaramadı. Bu yüzden konuşmalar onu düzgün bir doktora göstermeye döndü."

"Yani bir ev ziyareti yapmamı mı istiyorsun?"

Hulan, kızın hiç sormayacağını düşünmüş gibi gülümsedi. "Çok yardımcı olur. Ay Prensi'ni bu konuda bilgilendireceğim."

"Bu onun emri değil mi?" Maomao şaşırmıştı. Bunun doğrudan Jinshi'den geldiğinden emindi.

"Hayır, bu benden gelen kişisel bir talep. Bir tanıdığım sordu

Herhangi bir kadın sağlık personeli tanıyordum."

". Bana kalırsa, Ay Prensi onaylarsa giderim. Ama , o zaman size yardım edemem."

"Kesinlikle anlıyorum."

Hulan ayrıldı. Maomao onun gidişini izledi. "Neler oluyor hanımefendi?" Lihaku da onu izleyerek sordu.

"Hiçbir şey. , Efendi Gyoku-ou'nun üçüncü oğlu hakkında ne düşünüyorsun?"

"Huh... Şey, sanırım bununla ne kastettiğimize bağlı." "Onunla ilgili bir şey beni rahatsız ediyor."

Buna bir isim koyamıyordu; sadece onu rahatsız ediyordu. Onunla ilgili bir şeyler ters geliyordu.

"Öyle mi? Belki de size çok benzediği içindir, bayan. Kovmayı ve her şeyi seviyor."

"Ona çok mu benziyorum? Benim neyim *ona benziyor*?" Maomao sordu. Hulan'dan hiç hoşlanmıyor değildi. Sadece davranışlarını biraz tuhaf buluyordu.

" ama. Peki ya insanları sürekli ölçüp biçmene ne demeli?"

Lihaku büyük bir it gibi görünebilirdi ama sadece kuyruğunu sallamaz ve herkesin söylediği her şeye uymazdı. Bürokrat değildi ama kıvrak zekâlıydı.

"Ben... insanları miyim?"

"Şu anda bana bir shar-pe'i'ymişim gibi bakıyorsun."

Maomao hiçbir şey söylemedi. Bir shar-pe'i büyük bir dövüş köpeğiydi. Lihaku'nun gözleminin keskinliği karşısında dilini yutacak gibi oldu.

Lahan'ın Kardeşi, "Bunu şekli tıpkı Lahan'a benziyor," dedi. Neden buradaydı? Şarlatan doktorla çay içiyordu. Kokusuna bakılırsa balıkotu çayı. Hızlı büyüyen ve tıbbi kullanımı olan bir bitkiydi ama kuru iklimde yetiştirilmesi zordu ve Lahan'ın Kardeşi bu girişimden vazgeçmişti.

Maomao, "Lahan'ın Kardeşi, bir insana söylenmemesi gereken bazı şeyler vardır," diye homurdandı. Bu arada, tıbbi aletlerini toplamaya başladı. Jinshi'nin Hulan'ın isteğini kabul edeceğinden şüpheleniyordu. "Lahan gibi davrandığımı mı ima ediyorsun?"

"Kesinlikle."

"Her küçük tik."

Nedense Lihaku ve Lahan'ın Kardeşi olumlu cevap . Sadece şarlatan kararsız görünüyordu. "Ben, ben o kadar Eminim." Normalde hiç yardımcı olmuyordu ama şu anda hoş bir tonik olduğunu kanıtladı.

"İşte yine oldu. Burada yaşlı doktoru değerlendiriyordunuz, değil mi?"

"Tanrım, hayır." Maomao aptalı oynamaya çalıştı ama Lihaku'nun sözleri kalbinde garip bir ağırlık yarattı.

Onu gerçekten yargılıyor muydum?

Hulan ona "Leydi Maomao" diye hitap etse de, gerçek konuşması hiçbir zaman kibarlıktan öteye gitmedi. Bu, Hulan'ın Maomao, Jinshi'ye karşı yüzeysel bir nezaket dili kullandı.

Ancak Hulan'ın niyeti ona özel olarak tepeden bakmaksa, bunu son derece koordinasyonsuz bir şekilde yapıyordu. Maomao onun o kadar aptal olduğunu düşünmüyordu.

Belki de gerçekte kim olduğumu öğrendiği için insanlığımı test ediyordu.

Maomao ne kadar kabul etmek istemese de, o ucube bir stratejist ile bir fahişenin çocuğuydu. Hulan bu gerçeği öğrenmiş olsaydı, bu ona karşı tutumunu açıklardı. Maomao, ulusunun en önemli isimlerinden birinin kızı

küstahlığı için onu cezalandıracak mıydı? Yoksa halktan biriymiş gibi davranmaya devam edip bu işin peşini bırakacak mıydı?

Ya da belki de test bundan daha temel bir nitelikteydi: arkasından onu küçümsediğini fark edip etmeyeceği ya da umursayıp umursamayacağı.

Maomao son enstrümanlarını da çantasına tıktırdı. Kendisinin aptal yerine konulmasını pek hoş karşılamadı.

Sanki bir işaretmiş gibi, Chue kısa bir süre sonra ortaya çıktı. "İzin Ay Prensi tarafından verildi!" diye . Eşyaları yanındaydı, dışarı çıkmak için can attığı belliydi. "Dışarıda bekleyen bir araba var- hadi! Hadi gidelim!"

"Bunu takdir ediyorum," dedi Hulan. Anlaşılan o da geliyordu,

Çünkü tozdan için bir pelerin giyiyordu. "Tam olarak nereye gidiyoruz?" Maomao sordu.

"Biraz uzak bir . Limanın yanındaki posta kasabasından bahsetsem, ne demek istediğimi anlar mıydınız?"

Yani ona tam olarak söylemeyecekti - sanki onu test ediyor gibiydi.

Bunun ne olduğunu anlıyorum.

Maomao, Jinshi'nin böcekler yüzünden evlerine gidemeyen tüm yabancılar hakkında söylediği şeyi hatırladı tek bir yerde toplandılar. Gyokuen'in üçüncü oğlu Dahai, hepsini o posta kasabasına getirmeyi başarmıştı.

Evine gidemeyen bir yabancı ve iyi bir evin kızı.

Maomao bu konuda çok kötü hissediyordu ama her zamanki gibi her şey yolundaymış gibi davranmaya çalıştı.

Genelde bana bir olduğundan değil.

Yine de, sanki hiçbir şey fark etmemiş gibi arabaya tırmanarak görmezden geliyormuş gibi davrandı.

Birkaç saat boyunca arabanın içinde zıplayıp durdular. Aslında gittikleri çiftlik köyünden çok daha yakındı.

Şimdi, kuru toprak ve çimen kokularına ek olarak, rüzgâr onlara gelgitin nemli kokusunu da getiriyordu.

Chue oradaydı ve her zaman olduğu gibi Lihaku da koruma. Her şey iyi güzeldi ama arabanın üçüncü bir yolcusu daha vardı: gizemli, büyük boy bir sepet. Chue'nin onu dikkatle sırtında taşıyabileceği şekilde donatılmıştı.

"Nedir bu?" Maomao sordu.

"O benim kocam," dedi Chue ama cevabı garip bir şekilde çalışılmış gibiydi. Ayrıca pek de mantıklı değildi.

"Şey... Kocanız, Bayan Chue? Efendi Baryou'dan mı bahsediyorsunuz?"

"Evet! Bu yolculukta yardımcı olabileceğini düşündüm."

Maomao, Chue'nin hangi "yardım" standardına göre hareket ettiğinden emin değildi ama ne yaptığını bildiğini umuyordu. Daha da kötüsü, sepetin yetişkin bir adam için yeterince büyük olduğuna ikna olmamıştı. Eğer oradaysa, bir topun içine sarılmış olmalıydı. Elinde bir

içeri bakma arzusuyla yanıp tutuşuyordu ama kazara Baryou'yu aşırı uyararak bayılmasına neden olmak istemiyordu, bu yüzden merakını bastırdı.

Araba, batı başkentinden güneye, ilk geldiklerinde kullandıkları yol boyunca ilerliyordu. At arabaları bu yoldan sık sık geçmiş olmalıydı, çünkü yol aslında asfalttı. Muhtemelen, çok fazla yağmur yağmayan bu yerde bile çıplak toprakta eninde sonunda meydana gelecek olan çukurların oluşmasını önlemek için.

"İşte, görebilirsiniz," dedi Hulan, şoför mahallinden onlara bakarak.

Maomao, "Bu oldukça büyük bir şey," dedi ve bunda ciddiydi. Bir kasabadan ibaret olmasını bekliyordu ama orada birkaç bin bina vardı. O kadar muhteşem bir yerdi ki, sadece buradan geçtiği için üzüldü.

Buranın, ağırladığı tüm denizciler sayesinde muhtemelen geceleri daha canlı olduğuna dair belirgin bir his vardı. Burası

Burası sadece alışveriş yapılacak ve yemek yenecek bir yer değildi; aynı zamanda bir eğlence bölgesinin kokusunu da taşıyordu. Maomao'nun bildiğine pek benzemiyor olabilirdi ama

Açıkça tanıdık geliyordu ve onu biraz ev hasreti çektiriyordu. "Ablalarının" nasıl olduğunu merak ediyordu. Merak etmeye gerek yoktu.

yaşlı madam hakkında, kesinlikle hayatta ve .

Maomao için ne yazık ki, gerçekten de o bölgeden geçiyorlardı. Normal zamanlarda sokaklar hediye ve hediyelik eşya satan tezgâhlarla dolu olabilirdi ama şimdi olduğu gibi, sadece mütevazı erzak ve günlük ihtiyaçların satıldığı birkaç yer, eksik dişlerle dolu bir ağız gibi yolu süslüyordu. Arada bir açık olan mücevher ya da lüks mallar satan bir yer görüyordu ama onlar da kaçınılmaz olarak boş.

Pencerelerden tembelce eğilen fahişeler de gördü; araba geçerken gözleri parlıyor, içeride potansiyel müşteri olup olmadığını anlamaya çalışıyorlardı. Dans eden kızlar gördü pratik yapıyor, sütlü çay kaselerini başlarının üzerinde dengeliyor ve bir damlasını bile dökmemeye çalışıyorlardı.

Araba, şehrin en iyi arazisi üzerinde yer alan, en gözde hanına doğru hızla ilerledi ve durdu. Bina taştan yapılmıştı, çatısı kiremitliydi, kapısı canlı bir kırmızıya boyanmıştı, hepsi de

merkezi bölgeyi çağrıştırıyordu.

"İşte , sevgili kocacığım! Artık dışarı çıkabilirsin."

Baryou sepetten sürünerek çıktı. Maomao bunu nasıl başardığını bilmiyordu ama gerçekten de içerideydi. Dışarı çıktığında gördüklerinden şüphelenebileceğini düşünmüştü ama öyleydi şaşırtıcı derecede sakin.

Hayır, bekle.

"Gözleri kapalı mı?" Maomao sordu.

"Evet! Görsel girdiyi ortadan kaldırmak stresi azaltmaya yardımcı olur." "Oh, hadi ama..."

Maomao'nun düşünceleri farkında olmadan ağzından çıkmıştı ama Chue ve Baryou bu düzene alışkın görünüyordu. Yürürlerken ona ustalıkla rehberlik etti.

Hanın içi o kadar gür bir halıyla döşenmişti ki, açık hava ayakkabılarıyla üzerine basmak yanlış görünüyordu.

"Bu taraftan lütfen," dedi han çalışanlarından biri. Maomao, her zaman tutumlu yaşamak zorunda kalmış birinin özeniyle, halıya basmadan önce ayakkabılarındaki tozu fırçaladığından emin .

Bütün hizmetkârlar başlarını eğdi. Birçoğu belirgin bir şekilde yabancı görünüyordu.

Onlara üst kattaki, üçüncü kattaki en büyük oda gösterildi. Altın saçlı, kırk yaşlarında bir adam kapının önünde duruyordu. Teninin ve saçlarının rengi, derin oyulmuş yüz hatlarıyla birlikte Onun da başka bir diyardan geldiğini tahmin ediyordu. Belki de Shaoh, diye düşündü Maomao, her ne kadar ten rengi onu biraz daha kuzeyden gibi gösterse de.

". " Yine yabancı görünümlü bir kadın geldi ve Maomao'yu okşamaya, tehlikeli bir şey olup olmadığını kontrol etmeye başladı. "Bu nedir?" diye sordu.

"Bitkisel ilaç, . Mide ağrılarını tedavi eder." "Peki ya bu?"

"Merhem, hanımefendi. Yanıkları tedavi eder." "Peki ya bu?"

"Bir bandaj, hanımefendi. Yaraların tedavisi için."

Bu bir süre devam etti. Maomao, iğnelerini ya da makaslarını cüppesinin içine sokmamaya karar verdiği için şanslıydı. Onlar

çantasındaaydı.

Üst araması için sırada Chue vardı. Maomao, bunun kendisi için olduğundan daha uzun sürüp sürmeyeceğini merak etti, ancak bir Flaş. Maomao, Chue'nin ona attığı muzaffer sırtışı tuhaf bir şekilde sinir bozucu buldu.

Lihaku'nun biri hakkında herhangi bir endişesi olmayacaktı. arıyordu ama Maomao Baryou'dan o kadar emin değildi. Yine de onu şaşırtacak şekilde, adam ürkmedi. Hayır, bir dakika. Ayakta bayılmıştı.

Gerçekten burada olması gerektiğinden emin miyiz? Maomao

büyüyordu.

giderek daha da endişelendiler, ama sonunda odaya girmelerine izin verildi.

Büyük oda egzotik görünümlü mobilyalarla doluydu, devasa bir kanopili yataktan bahsetmiyorum bile. Yatağın yanında yabancı tarzda etek giymiş orta yaşlı bir kadın vardı. Zayıf ve siyah saçlıydı. gözlerinde yeşil bir belirti vardı.

Sadece Maomao ona yaklaştı; Chue yaklaşık beş adım geride kalırken, Lihaku ve Baryou kapının yanındaki duvarın yanında mevzilendiler.

"Geldiğiniz için teşekkür ederim. Genç hanımefendi, o..." diye başladı kadın ve kibar bir selamlama dışında doğrudan hastanın durumunu açıklamaya girişti. Maomao'nun, tanıştırmaya gibi ciddiyetsizliklerden önce muayeneyi yapmasını istiyor gibiydi.

"İzin verirseniz." Maomao yatağın perdesini araladığında köşeli bir yüze ve çillerle bezenmiş yanaklara sahip genç bir kadınla karşılaştı. Maomao buna alışık olmadığı bir düşkünlük hissetti. Genç kadının platin saçları ve mavi gözleri vardı; on iki ya da on üç yaşlarında görünüyordu ama yabancılar genellikle Çinlilerden çok daha yaşlı görünürdü. Belki de onun biraz yaşlı olduğunu varsaymak güvenliydi. göründüğünden daha gençti.

Yani bu onu 10 yaşlarında mı yapar? Belki daha da genç?

Maomao'ya baş ağrısı çektiğini söylemişler ama Maomao oldukça meşgul görünüyordu.

"Durumunuzu kontrol etmek istiyorum. Size dokunabilir miyim?" Maomao sordu.

Kızın tek söylediği "Hayır-olamaz" oldu.

Maomao orta yaşlı kadına sorgulayıcı bir bakış attı

Kafa.

Genç metresinin aksine akıcı bir şekilde Çince konuşan kadın, "Muayeneyi genç bayanla fiziksel temas kurmadan yapmanızı kastediyor," dedi.

"Eğer gerçekten harika bir doktorsan bunu yapabilirsin," diye ekledi kız.
Tamam, bekle. Ben bunun için kaydolmadım.

O zaman neden buradaydı ki? Kızın kendisiyle alay ettiğini hissetti. Maomao genç hastaya baktı ve bu mantıksız talebi nasıl yerine getireceğini merak etti.

Ona dokunmadan tıbbi muayene.

"O ne kadar yakınlık kabul edilebilir?" diye sordu.

Kız başını eğdi, görünüşe göre Maomao'nun ne dediğini anlamamıştı. Görevlisi kulağına fısıldadı.

"Genç hanım onu altmış santimetre mesafeden incelemenize izin verecek."

Altmış santimetre mi?! Oradan bir sürü inceleme yapabilirdi!

"Pekâlâ," dedi Maomao. "Genç kız ne kadar giysi kaldırmaya istekli mi?" Cevabın *bir hurda olmadığından* şüpheleniyordu ama sormaya değdi.

"İç çamaşırını üzerinde bırakabilirse ve erkekler odadan çıkarsa, bu kabul edilebilir."

Ha?

Bütün bunları yapmaya istekli miydi?

Her şeyin ötesinde, dilinizi gerçekten konuşmayan bir hastayı muayene etmek başlı başına sorunlar yaratıyordu. *Başı mı çarpıyor, zonkluyor ya da ağrıyor mu?* Maomao sorabilirdi ama cevap alamayacağından emindi.

Dürüst olmak gerekirse, birkaç kelime Çince konuşabilmek bile saygıdeğer bir başarıydı - sadece gerçekten bir şeyler yapmak için yeterli değildi.

kendisi anladı.

"Bu durumda, lütfen semptomlarını sormama izin verin."

Chue, Maomao'nun yanında yerini aldı, elinde fırça, yazmaya hazır ve işlerini halledebilecek bir kadının özgüvenini taşıyordu. Bazı notlar almaya hazır.

"Bu acıyı ilk ne zaman hissetti?"

"Yaklaşık on gün önce başladı. Daha önce oldukça kötü görünüyordu.

Ama biz bunun son birkaç aydır alışkın olmadığı yaşam tarzından kaynaklandığını düşündük. İtiraf etmekten utanıyorum. Bu yüzden gerçek bir hastalık ihtimalini göz ardı ettik," diye açıkladı görevli.

"Ne tür bir acı bu?"

"Sıkıcı bir ağrı olduğunu söylüyor. Ancak bazen o kadar şiddetli oluyor ki dizlerinin üzerine çöküyor."

Onu dizlerinin üzerine çöktürecek kadar kötüyse, bu ciddi bir sorun gibi görünüyordu. Ama Maomao'nun içini kemiren bir şey vardı.

"Son birkaç aydır yeterince egzersiz yapıyor mu?" "Öyle diyebilirim.

Hatta biraz fazla egzersiz yaptığını bile söyleyebilirim. çok." Kadın kıza baktı ve biraz sinirlenmiş görünüyordu. Çocuk şu anda yatağında sakın bir şekilde yatıyordu, ama görünüşe göre tam bir fişek olabiliirdi.

"İştahı nasıl?"

"İştahı mı? Aslına bakarsanız, yaklaşık iki ay önce daha az yemeye başladı, ama bunu da alışkın olmadığı bir duruma bağladık. çevre. Ancak son birkaç gündür neredeyse hiç bir şey yemiyor ve sadece sıvı gıdalar alabiliyor."

"Yani semptomlar arasında baş ağrısı ve şiddetli iştah kaybı mı var?"

"Bu doğru."

Ahh. Bu mantıklı gelmeye başladı.

Dokunulmak ya da yakın mesafeden incelenmek istemiyordu ama kıyafetlerini çıkarmaya da razıydı. Maomao tüm bunları neyin açıklayabileceğini bildiğini düşünüyordu ama yine de kesin bir şey söylemek için yeterli kanıtı yoktu.

"Bayan Chue."

"Evet, Bayan Maomao? Nasıl yardımcı olabilirim?"

"Bunları benim için alabilir misin?" Maomao not kağıdına ihtiyacı olan eşyaların bir listesini çiziktirdi.

"Yola çıkıyorum!" Chue başını eğdi ve aceleyle odadan çıktı.

"Biraz ilaç hazırlayacağız. Lütfen sabırlı olun," dedi Maomao.

"Gerçekten... Gerçekten sadece bundan mı anladınız?" diye sordu görevli, Maomao'ya şüphayle bakarak. Öyle de olabiliirdi: Maomao'nun

Genç kadın kıyafetlerini çıkarmadığı gibi Maomao'nun kendisine dokunmasına bile izin vermemiştir. Maomao'nun yalan söylediğini düşünmek kolaydı.

"Eğer bu taslak işe yararsa, teşhisimi doğrulayacaktır. Yoksa benim de ilaç vermeye iznim yok mu?"

"Tabii ki ."

"Genç hanımın hoşuna gitmeyen herhangi bir yiyecek var mı?" "Özel bir şey yok sanırım. İlaç olmadığı sürece dayanılmaz derecede acı, her şey yoluna girecek." En azından bu güven vericiydi.

Chue koşarak odaya geri döndü. "Beklediğiniz için teşekkürler!" Bir bardak uzattı. Tatlı bir narenciye ve bal kokusu taşıyordu ve bardak terliyordu.

Maomao içeceği başka bir fincana aktardı ve bir yudum aldı. "Bu sadece zehirli olmadığını göstermek için," dedi.

"Ben de deneyebilir miyim?" diye sordu görevli. Maomao verdi Onu. Bir yudum aldı ve "Bu ilaç mı? Tadı... güzel. Çok serin ve ferahlatıcı."

"Evet, hanımefendi. Rica etsem genç bayandan içmesini isteyebilir misiniz?"

"."

Görevli bardağı genç kadına uzattı, genç kadın gözlerini kırıştırdı ama tereddütle bir yudum aldı. Dudaklarını büzdü ve yavaşça her seferinde biraz daha içti. Sonunda içmeyi bıraktı ve yüzü buruştu.

"Sorun nedir? Lütfen iç , " dedi Maomao.

Görevli kıza bir şeyler fısıldadı ama Maomao ne olduğunu anlayamadı. Gerçi anlamasına da gerek yoktu; ihtiyacı olan kanıta sahipti.

"Yani ben ona dokunamıyorum ya da yaklaşıyorum ama sen öyle mi?" diye sordu.

Görevli. "Sanırım sorun genç bayanın ağzında. Sanırım bir arka diş. Lütfen benim için kontrol eder misiniz?"

"A-A arka diş?" Görevli bakmaya çalıştı ama kız hemen ağzını kapattı.

Maomao, "Belki de onu yanağından dürtebilirsiniz," diye önerdi. Görevli bunu denedi. Maomao o anı neredeyse komik buluyordu; Ona başkentteki Yao ve En'en'i hatırlattı.

Görevli kızın sol yanağına bastırıldığında, kız gözle görülür bir şekilde irkildi.

Ben de öyle düşünmüştüm.

Maomao, "Baş ağrısının kaynağı çürük bir diş," diye açıkladı.

Birkaç ay öncesine göre hafif bir rahatsızlık, kötüleşme son on gün içinde hızla büyüdü. Büyük olasılıkla hafif enfeksiyonlu bir diş, delik çok büyüyene kadar bırakılmıştı. İlk başta kızın biraz daha az hevesle yemesine neden oldu. Kız çürük diştten kaçınmak için ağzının sağ tarafında çiğnemeye başladı. Bu da omzuna ve boynuna yük bindirerek baş ağrılarına neden oluyordu.

Kız çürük dişini saklamak istemişti ama yapamadı. Ne kadar kötü hissettiğini gizlemek. Bu yüzden sadece baş ağrısını bildirerek durumu örtbas etti; bu arada imkansız şartlarının amacı muhtemelen çürük diş tedavi etmek zorunda kalmamaktı.

Görevli, genç bayana sanki onunla paylaşmak istediği birkaç kelime varmış gibi bakıyordu - belki de kendi ana dillerinde. Ama Maomao ve diğerleri de orada olduğu için bundan kaçındı.

Yine de o diş için bir şey yapmaları gerekiyordu ve bu nedenle görevli, çıkarları uğruna saygınlığını bir kenara bıraktı. Kızla hiç de hanımefendilere yakışmayan bir güreş müsabakasına girişti ve kızın ne kadar ateşli biri olduğunu kanıtladı.

"Genç bayana dokunmama ve ağzının içini incelememe izin verir misiniz?" Maomao sordu.

Görevli, "Evet, lütfen devam edin," dedi.

"genç bayan" kızın saçlarını tutmasına rağmen sıkıca elinde tutuyordu. Görevli ilk başta olduğundan tamamen farklı görünüyordu.

Güçten düşmüş olan genç kadının ağzını açmaktan başka çaresi kalmamıştı.

"Yikes! Tamamen siyah. Bu çok acı verici olmalı."

Maomao söyledi. Bu, soğuk su içtiğinde biraz çok ötesinde bir şeydi. Dişi şifalı bitkilerle paketlemek böyle bir sorunu tedavi etmenin bir yoluydu ama bu kadar ilerlemiş bir diş için işe yaraması pek mümkün görünmüyordu.

Görevli, "Tedavi edebilir misiniz?" diye sordu.

Maomao ona "Çekmek daha hızlı olur," diye bilgi verdi. "Bu bir süt dişi; bunu yapmak herhangi bir soruna yol açmaz." Kızın ne kadar anlayabildiğini bilmiyordu ama ağzı hâlâ açık bir şekilde donup kalmıştı. ". Zahmet olmazsa."

Kız ilk başta konuştuğu azıcık Çince'den daha fazlasını biliyor gibi görünmüyordu, bu yüzden konuşmayı tam olarak takip edemedi. Bununla birlikte, yakın bir zamanda

Tehlikeye girdi ve öyle bir çırpınmaya başladı ki, dışarıdaki muhafızlar onu zapt etmek için içeri çağrılmak zorunda kaldı.

Biraz hanımefendi olmaya dayanabilirdi! İşler o kadar kötüye gidiyordu ki Maomao Lihaku'yu da yardıma çağırmayı düşünüyordu.

Maomao, kızın ağzını açık tuttuklarından emin olduktan sonra, böylece herhangi bir parmak ısırılmayacaktı, parmaklarını içeri daldırdı.

"Ah, gevşemiş. Bu hemen ."

"Anestezi için ne yapmak istersiniz?" Chue sordu. "Bayan Maomao?"

"Anestezi pek bir şey fark ettirmez. Uzun sürmez. Sadece buna katlanacak kadar nazik olması gerekecek." Kız, iki yetişkinin onu zapt etmesini gerektirecek kadar sağlıklıydı; iyi olacaktı.

Maomao bile diş çekmek için pens paketlememişti, yüzden biraz getirilmesini istedi.

"Pekâlâ. Bu pek hoş olmayacak ama bir saniye içinde bitecek."

Genç hanımefendiye karşı tüm saygılı tavırlar buharlaştı. Özellikle görevli, kızın diş ağrısını kendisinden sakladığı için öfkeli görünüyordu ve sorunu çözmek için.

Kız kıstırılmış, ağzı açık tutulmuştu; istese de çığlık atamazdı.

Bunun için gerçekten üzgünüm, dedi Maomao zihinsel olarak kıza ve sonra çürük dişi pensle tutup *çekt*i. Kız neredeyse aynı sertlikte geri çekmiş ama dişin çürük olduğunu görünce şaşırmış. dişin hemen çıktığını söyledi.

"İşte . Oraya biraz ilaç koyacağım."

Maomao kanamayı durdurmak için bir şeyler sürdükten sonra kıza ısırması için bir sargı bezi verdi. "Kanama durduğunda bandajı at," dedi. "Eğer durmazsa, başka bir bandajı ısırmasını ve durana kadar bekleyin. Genç hanım herhangi bir şiddetli aktiviteden kaçınmalıdır. Ayrıca şarabı da fazla tavsiye ederim ama bunun için biraz genç."

Gerekli olduğunu düşünmese de onlara ağrı kesici de verdi.

Görevli ve bekçi bitkin görünüyordu, genç kadın ise süt dışındaki açık deliğe bakıyordu.

Kaç tane yetişkin dişi olduğuna , yaklaşık on yaşında olduğunu söyleyebilirim.

Maomao onlara ilacı ve yazılı bir talimat kağıdını verdikten sonra eve gitmek için hazırlandı.

"İnanılmaz! Sana sormakta haklı olduğumu biliyordum," dedi Hulan. Maomao onun ellerini dalkavukça ovuşturduğunu görebiliyordu. "Bana ilk kez bir kadın hekim bulmamı söylediklerinde ne yapacağımı bilemedim!"

Maomao, "Evet, batı başkentinde işler zor olmalı," diye cevap verdi. Öğrendiklerinin ışığında, kadın doktoru talep edenin genç kadın olduğundan şüpheleniyordu - buralarda hiçbir yerde bulamayacaklarını düşündüğü bir şeydi bu. Çürük dişini gizlemek için bir strateji daha.

Bu veletler. Belanın sonu yok.

İşin başarıyla sonuçlanmasıyla Maomao tıbbi ofisine geri döndü.

"Harika! Bizim için bu kadar," dedi Chue, sırtında Baryou sepetiyle koşar adım uzaklaşırken.

"Biliyor musun, oradaydı ki?" Lihaku düşündü.

"Ara beni," diye yanıtladı Maomao, sepetin oldukça sıkışık görünmesinden hâlâ endişe ediyordu. İşe dönmekten başka yapacak bir şey yoktu.

"On iki, on üç yaşlarında. Muhtemelen biraz daha genç. Platin saçlı, mavi gözlü."

"Ne düşünüyorsun? Çanlar çalıyor mu?" Chue sepetindeki kocasına sordu.

"Bir tane. Sadece bir tane. Ama..." "Ama ne?"

"O kişi bir çocuk."

"Hoh, hoh!" Chue çürük dişi olan kızı hayal etti. Evet, o yaşta bir çocuğun cinsiyeti hâlâ gizlenebiliyordu. "Eğer erkek olsaydı, kim olurdu?"

"Hokuaren'in bir parçası olan bir ulus var, Ri halkının krallığı. Kraliyet ailesinin dördüncü oğlunun bu yaşa ve tanıma uyduğuna inanıyorum. 'Genç' kelimesinin birkaçını tanıdım.

Hanımefendinin onu tutarken kullandığı ifadeler Ri dilinde yeminlerdi."

Li'de, kuzeydeki Hokuaren'deki tüm ülkeleri bir araya getirme ve tek bir varlık olarak görme eğilimi vardı, ancak aslında bu farklı ulusların bir araya gelmesinin adıydı.

İnsanların Chue'nin kocasını güçsüz biri olarak görme eğilimi de vardı, ancak o hiçbir şekilde beceriksiz değildi.

Baryou'nun görevi Ay Prensi'ne gelen her kâğıt parçasını incelemek ve Prens'in gözünden kaçan şeyleri bile anlamaktı.

"Şimdi, bu kadar önemli biri neden ülkesine gitmek yerine batı başkentinde kalsın ki? Ooh, küçük bir gizem gibi!"

"Sadece gerçekten o olmaması için dua ediyorum. Karnım ağrıyor." Bundan sonra sepetten başka ses çıkmadı, sanki *Lütfen* der gibiydi, *daha fazla konuşmadı*. Böylece Chue sessizce odalarına döndü. Akşam yemeği için güzel ve mideyi yormayan bir şeyler hazırlaması gerekecekti.

Bölüm 10: Acil Hasta, Acil Durum

Sonbahar ilerledi ve hasat mevsiminin eşiğinde gerçekleşti. Kış. Birçok bitki tohumlarını kıştan hemen önce bırakır; başkentte bile pirinç hasat mevsimi olarak kabul edilirdi.

Bu, çiftçiler için çok yoğun bir dönemdi ama sadece onlar değildi.

"Bayan Maomao, Bayan Maomao, bize bu konuda biraz yardım edebilir misiniz?"

Chue, Maomao'nun odasında belirdi ve bir yığın kâğıdı büyük bir gürültüyle masasının üzerine bıraktı. Bunların hasat veriminin kayıtları olduğu ortaya çıktı.

"Bayan Chue, Bayan Chue, bunları bana neden getiriyorsunuz?"

"Güzel soru! Ay Prensi'nin emriyle. Dedi ki, 'Bu Sayılarla arası iyi olan kimse yok mu? Bunlardan fazla var' dedim ve bazılarını aldım. Lahan'ın Kardeşi burada olsaydı çok uygun olurdu ama burada değil, o yüzden idare etmeniz gerekecek."

Lahan'ın kardeşinin kardeşi. Bu Lahan'ın işine gelir.

Böyle ayrıntılı esprileri seslendirmek çok fazla iş gibi görünüyordu, bu yüzden

Maomao boş verdi. "Demek onun yerine bana geldin," dedi. "Yapacak başka işlerim olduğunu biliyorsun, değil mi?"

"Otlarınızı yetiştirmeyi mi kastediyorsunuz? Yoksa ilaçları karıştırıp küçük toplar haline getirmeyi mi kastediyorsunuz? Bunu yapabilecek milyonlarca insan var Bayan Maomao. Sadece sizin yapabileceğiniz bir şey olmadığı sürece -yaraları dikmek, kaynağı bilinmeyen hastalıkları tedavi etmek, belki ameliyat- o zaman çok fazla çalışmanız gerektiğini düşünmüyorum."

"Bunun bürokratların işini bana yıkmayı haklı çıkardığından emin değilim."

"Bunu yapabilecek başka kimse yok. Sen de !" Chue çizdi. "İş aritmetik çalışmaya geldiğinde, bir

emanet kişiye bir miktar güven , değil mi?" "Peki ya sen? Yani, bunu yapacağıma güveniyor musun?"

"Evet, evet. Bunların hepsi makul büyüklükte ve sizin için iyi olacağını düşündüğüm kağıtlar."

"Lütfen gerekliliğe... makul boyutta demez misiniz?"

"Ee, neden olmasın?" Chue şaşkınlıkla başını eğdi. Ama sonra şöyle dedi: "Bence bunları geçen yıllarla karşılaştırmak oldukça ilginç olabilir. hasat numaraları." *Thud*. Bir yığın kâğıt daha bıraktı. "Yani bu yılki rakamları geçen yılki rakamlarla karşılaştırmamı mı istiyorsunuz?"

ve hasatta ne kadar eksik olduğumuzu öğrenin."

"Her zaman bu kadar hızlı fikir sahibi olmanıza bayılıyorum, Bayan Maomao!" Chue dilini şakacı bir şekilde dışarı çıkardı. "Ben önden gidip dışarıdaki herkese talimatları vereceğim."

"Her daha meşgul görünüyorsunuz, Bayan Chue." Normal şartlar altında

koşullar altında, şarlatan doktor çay ve şekerleme üretene kadar onu rahatsız ederdi.

"Oh, Bayan Chue her zaman meşguldür! Çok sayıda önemli ziyaretçimiz olduğu için bugün her zamankinden daha yoğunum. Tamam, bye!"

Bunu söyledikten sonra koşar adımlarla odadan çıktı; Maomao onun koridorda geri çekilirken çıkardığı farklı ayak seslerini duyabiliyordu.

"Bir sürü önemli ziyaretçi, ha?"

Maomao şimdi düşününce, her şey biraz her zamankinden daha . Jinshi Lihaku'bile çağırmıştı, yüzden bugün sadece dönüşümlü muhafızları vardı. Şarlatan için ikinci bir nöbetçi eklenmişti ve sözde endişelenecek bir şey yoktu. O çocuk, Gyokujun ya da her neyse, ara sıra tıbbi ofise bakıyordu ama bir şey başlatmaya meyilli görünmüyordu.

İdari işlere karşı değilim ama sevmiyorum, diye düşündü Maomao. Ne olursa olsun, bu önemli ziyaretçiler onu ilgilendirmiyordu. Devam edecek ve kendisine verilen işi yapacaktı.

Kağıt yığınınına baktı ve başını ellerinin arasına aldı. Maomao sadece şifalı bitkilerle uğraşmak istemişti - neden gidip de kısa boylu olmak zorundaydılar ki?

En bariz olan şey, Türkiye'nin Avrupa Birliği'ndeki buğday hasadı. Lahan'ın Kardeşi'nin patatesleri bu hasatta sadece bir damlaydı.

Belirli bir okyanusta; acil durum depoları ve kendilerine gönderilebilecek erzaktan başka bir şey olmadan nasıl geçineceklerini bulmak zorunda kalacaklardı.

"Sence bunun yüzde seksenini etrafa yayabilir miyiz? Hrm... Anlamıyorum," diye mırıldandı Maomao kendi kendine.

Bir atasözüne göre insan doyuncaya kadar yemeli, asla doyuncaya kadar yememelidir.

Ancak tok olmaya alışkın olanlardan midelerini kısmen boş bırakmalarını istemek hoşnutsuzluğa davetiye çıkarmak demektir. Bu arada, erzakların güvenilir olmadığı zamanlarda, bazı insanlar doyana kadar yemek yerse, diğerleri aradaki farkı kapatmak için normalden daha da aç kalmak zorunda kalırdı. Yoksullar ve benzerleri midelerinin sadece yarısını doldurabilirdi; eğer yeteri kadar yiyecek yoksa ilk aç kalacak olanlar onlardı.

Eğer on binlerce zihin bir arada düşünebilseydi, normal gıda miktarının yüzde sekseniyle idare edebilecekleri neredeyse kesindi. Ama bu mümkün değildi; bu sadece insan doğasıydı.

Hayır, hayır, dur.

Sayılarla empati kurmaya başlayamazdı. Bu konuda depresyona girmenin kimseye bir faydası olmazdı; bu sadece işini daha az verimli yapmasına neden olurdu.

Yaklaşık bir saattir bu işle uğraşıyor ve bu süre boyunca kendi kendine düşünceli düşünceli mırıldanıyordu ki odasına birinin baktığını fark etti.

"Yardımcı olabilir miyim?" O sordu. Döndüğünde genç bir kadınla karşılaştı.

-Gyoku-ou'nun torunu, Xiaohong.

Maomao ona sert bir bakış attı. Şarlatanın çocuklara karşı ne kadar yumuşak olduğunu biliyordu; muhtemelen onu hemen ofisine alırdı.

Xiaohong küçük bir sarsıntı geçirdi ve geri . Maomao onun kendisinden korkmasını istemiyordu. Kendini gülümsetmeye çalıştı, Ama pek iyi gitmiyor olmalıydı, çünkü kız daha da geri çekildi.

"Öhöm," dedi Maomao. "Korkarım ki burada gerçek bir işleri olmadığı halde insanların sağlık ofisine uğramasına izin veremeyiz.

Ayrıca, burası benim kişisel odam..."

Maomao ancak bu kadar uzlaşmacı .

"Orada... bir hasta var," dedi çocuk. "Bakabilir misin?" Maomao onu duyabilmek için zorlandı.

"Bir hasta mı? Nerede bu kişi?"

"Orada... Şurada." Xiaohong sadece işaret etti.

"İşaret etmekten daha fazlasını yapmanı istiyorum."

"Lütfen ona yardım edin. Shikyou Amca, o ölüyor." Xiaohong ağlamamak için mücadele ediyordu. Rol yapmak için fazla uysaldı; ciddi görünüyordu.

Maomao ne yapacağını merak ediyordu. Bu ona çocukça bir şaka gibi gelmemişti. Eğer Gyoku-ou'nun en büyük oğlu Shikyou gerçekten de ölümün eşiğindeyse, Maomao onu görmezden gelemezdi. Ama Shikyou gibi önemli birinin mutlaka bir doktoru olurdu. zaten ona katılıyor.

"Bana bir şey söyle. Neden bana geldin? Bir sürü başka doktor var, değil mi?"

Sürüden hemen sonraki günlerde yaşanan karmaşa çoktan yatışmıştı. Davranışı her ne kadar kınanabilir da, bir doktorun merhum valinin oğlunu görmeyi reddetmesi mümkün değildi. Maomao da bu durumda bir kadın refakatçiye ihtiyaç duyulması için herhangi bir neden düşünemiyordu.

Yine de en çok, kendisini aramaya gelenin neden Xiaohong olduğunu merak ediyordu.

"Amca... Amcam, eğer bir doktor onu görürse... öldürüleceğini söylüyor." "Öldürülür mü?"

İşte bu onun dikkatini çekti.

Odasından çıktı. Şarlatan çay içiyordu; çok Yalnız başına içtikten sonra gardiyana da biraz vermiş ve onu oturmaya ikna etmişti. Diğer muhafız ofisin kapısının dışında duruyordu; Lihaku tabii ki orada değildi.

Maomao, *doğu tarafındaki pencerenin açık* olduğunu gözlemledi. Orası muhafızın kör noktasındaydı ve şarlatan tam oraya bakıyor olsaydı fark etmezdi. Çocuk Maomao'nun odasına gizlice girmiş gibi görünüyordu. Önündeki tek gerçek engel

O şarlatanla çay içen gardiyan, ama onu atlatabilirse, evine dönebilirdi.

Maomao masasındaki kâğıtlara tekrar baktı. *Sanırım bir*

Çocuk bunlardan bir anlam çıkarabilir, diye düşündü, ama tedbir olsun diye onları bir araya topladı ve masanın çekmecesine koyduğu bir mektup kutusuna sıkıştırdı.

",," dedi Xiaohong'a dönerek. "Onun öldürüleceğini söylemiştin. Ne demek istiyorsun?"

Kız hiçbir şey söylemedi ama Maomao'nun bakışlarıyla karşılaşmaktan kaçındığı belliydi. Güvenebilecekleri başka doktor olmadığı için eczaneye gelmişti ama kendi çocuksu yöntemiyle ne kadarını söylemenin güvenli olduğuna karar vermeye çalışıyordu.

Açıkçası Maomao bunun sadece bir şaka *olduğunu* ummaya başlamıştı.

Çünkü eğer gerçek olsaydı.

Maomao aslında Shikyou hakkında çok az şey biliyordu. Siyasi açıdan konuşmak gerekirse, onun tam olarak ne durumda olduğunu ya da merkezi hükümete dost mu yoksa düşman mı olduğunu bile bilmiyordu. Chue'nin söylediklerine bakılırsa, Shikyou hakkında çok fazla şey bilmemek en iyisi gibi görünüyordu. onunla yap.

Kısacası, Maomao için o anda yapılacak en akıllıca şey...

Çocuğun gevezeliğine aldırma ve sadece lanet işimi yap.

Ya da öyle düşünülebilir.

Yine de aynı zamanda, Shikyou'nun Gyoku-ou'dan hemen sonra ölmesi halinde batı başkentindeki durumu hayal etmekten korkuyordu.

Bir de başka bir sorun var. Yani, Maomao bir adamın ölmesine izin verdiğini bilseydi geceleri uyuyamazdı.

Hatta ona yardım etmeye çalışıyordu. O işe yaramaz herifi tanısaydı, muhtemelen sızlanıp ağlar ve kendisini bırakması için onu ikna etmeye çalışırdı.

tedavi masraflarını ödemedi. O zaman çekip gidebilirdi.

, *ne yapacağım?* Maomao endişelendi ve merak etti. Üç ana olasılık vardı.

Bir: Xiaohong'un ona söyledikleri ya doğru değildi ya da ve Maomao'yu başka bir sebepten dolayı çağırıyordu.

İki: Xiaohong'un ona söylediği şey doğrudu; Shikyou'nun hayatına kastedilmişti ve başvuracak başka kimsesi olmadığı için Xiaohong'un tutunduğu saman çöpü Maomao'ydu.

Üç: Xiaohong'un ona söyledikleri doğrudu; Shikyou'nun hayatına kastedilmişti ve başka kimse yoktu.

Ancak...

Onun ölmesini isteyeninin merkezi hükümet olma ihtimali her zaman vardır.

Normalde böyle bir şeyi Jinshi'ye rapor ederdi ama bu durumda böyle bir zaman lüksü yoktu.

"Hrmm..."

Xiaohong gözleri yaşlarla dolu Maomao'yu izledi. Neden bu kızı elçi olarak kullanmıştı ki? Eğer Gyokujun da aynı taleple , Maomao onu ofisten kovardı.

Lanet olsun!

Tüm o telaş ve meraktan sonra Maomao bir iç çekti. "Pekâlâ," dedi. "Bana nerede olduğunu göster."

Maomao, Xiaohong'un isteğine boyun eğdi ama giderken masasında bir şey bıraktı: Chue'nin boş bir anında oyduğu maskeli bir baykuşun ahşap figürü.

Lütfen, üçüncü olasılık olmasın, diye düşündü.

Asgari tıbbi aletleri bir çantaya doldurdu ve merdivenlerden aşağı indi. Xiaohong pencereden gizlice geri çıkacaktı.

"Oh, seni burada görmek ne güzel. Bugünü odanıza kapanarak geçireceğinizi sanıyordum," dedi şarlatan doktor. Onunla birlikte çay içen gardiyan da onu inceledi.

"Sadece hava değişimine ihtiyacım var. Gidip seradaki bitkileri kontrol edeceğim," dedi.

"Kulağa hoş geliyor." Şarlatan, şüphe uyandıracak pek bir şey yapmadan çay demlemeye devam etti. Bu konuşma Xiaohong'un dışarı çıkması için bolca zaman sağladı. "Usta

Lihaku henüz dönmedi mi?" Maomao sordu.

"Hayır, Ay Prensi'ne ödünç verildi. Onu korumak için iyi ve güçlü birine ihtiyaçları vardı. Arkadaşımız gerçekten de Daha önemli insanlardan sonra zaten." Şarlatan, Lihaku'yu öncelikle (çay) içme arkadaşı olarak görüyor gibiydi.

Maomao kapıdaki nöbetçiyi kibarca selamladı. "Ben seraya gidiyorum. Ben yokken lütfen başhekime iyi bakın." Olabildiğince soğukkanlı görünerek tıbbi bölümden ayrıldı.

ofisine gitti ve sanki gerçekten bitkileri kontrol edecekmiş gibi bir sepet aldı.

Peki ya Shikyou'yu ortadan kaldırmaya çalışan gerçekten merkezi hükümet ise?

Her ihtimal vardı ama en azından bunun Jinshi'nin fikri olmadığını varsayıyordu. Eğer bir an için bile bu işin arkasında onun olduğunu düşünseydi, masasına baykuş gibi bariz bir ipucu bırakmazdı. Jinshi, Gyoku-ou'nun acımasız alaylarına rağmen sükûnetini korumuştı. Shikyou muhtemelen onun için küçük sevimli bir yaramazdan başka bir şey değildi.

Xiaohong bir ağacın arkasından dışarı baktı. "Bu taraftan."

Maomao, Xiaohong'a katıldı ve kızın gitmesine izin verdi.

İş için gelen bürokratlar ve malikânenin etrafındaki hizmetli kadın ve erkekler geçerken onlara baktılar ama kimse çok fazla ilgi gösterdiler. Çok fazla görünmemeye dikkat etmeleri gerekiyordu.

kaçamak; oraya aitmiş gibi davransalar daha çok oraya aitmiş gibi görünürlerdi.

Bu kalbim için kötü.

Xiaohong ana evden idari ofise açılan kapıya yöneldi. Maomao kapıyı açabileceğini düşündü.

ve doğruca içeri girdi, ama sonra bir tarafa yöneldi. "Bu taraftan," dedi tekrar.

Ağaçlık bir alana gelene kadar idari ofisi ve ana evi çevreleyen çitleri takip ettiler. Ağaçlar

Batıdaki bir başkent için alışılmadık derecede büyüktüler ama gösteriştense ziyade rüzgârı engellemek için yapılmış gibiydiler. Maomao türü tanıdı ama adını hatırlamıyordu; da ne zehirli ne de tıbbi özellikleri olduğunu gösteriyordu.

"Bu taraftan!"

Ağaçların arasında neredeyse gizlenmiş küçük bir kapı vardı, sarmaşıklarla o kadar büyümüştü ki ilk bakışta belli olmuyordu.

Gizli bir geçit mi?

Maomao, her ne oluyorsa Xiaohong'un uydurmadığı hissine kapılmaya başlamıştı. Kapının akıllıca bir kilitleme mekanizması vardı ve kızın kapıyı açmak için anahtarla biraz uğraşması gerekti.

Bu şeyi nereden biliyor?

Maomao, böyle gizli bir geçidin ailenin doğrudan kan bağı dışında herkesten saklanacağını, hatta akrabalarından bile gizleneceğini varsayardı. Evet, Xiaohong Gyoku-ou'nun torunuydu ama yan daha az önemli görülüyordu.

Maomao sıkışarak kapıdan içeri girdi ve kendini uzun, dar bir geçitte buldu. Her iki yanda çitler ve tepede ağaç dallarından oluşan bir gölgelik vardı.

"Xiaohong..."

Orada bir adam vardı, yüzü kansız ve solgundu-Şikyou. Yanında başka bir çocuk daha vardı; ağlamaktan gözleri şişmiş olan arsız velet Gyokujun.

Maomao doğruca Shikyou'nun yanına gitti. Karnı kan içindeydi.

"Kim... Kim bu?" Shikyou başardı.

"Doktor," dedi Xiaohong.

Shikyou Maomao'ya hem değerlendiren hem de araştıran bir bakış attı. "Bir doktor! Eğer doktorsan, babama yardım et! Onu iyileştir daha iyi!" Gyokujun gürültülü bir şekilde burnunu çekerek talepte bulundu.

"Sesini alçalt. Bağırma," dedi Shikyou, durumuna rağmen oğluna karşı kararlıydı.

Gyokujun gözlerini kocaman açarak ona baktı ve küçük bir sesle "Evet efendim" diye cevap verdi.

Gyokujun doğrudan aile soyundan geliyordu ve muhtemelen ona gizli geçitten bahsedilmişti. Kendi konumunu hiçbir zaman pek anlamamış çocuk, muhtemelen burayı içinde oynayabileceği gizli bir üsten başka bir şey olarak görmüyordu ve

Xiaohongu etkilemek için göstermiş olmalı. "Yarana bakabilir miyim?" Maomao sordu.

"Sen mi? Senin gibiler mi beni muayene edecek?" dedi Shikyou, onca kana rağmen sesi kontrollü geliyordu. Belki de yara o kadar da kötü değildi ya da belki de cesur bir yüz ifadesi takınıyordu. Kesin olan bir şey vardı: gömleğindeki kan giderek artıyordu.

"Sizi muayene edip etmemem pek umurumda değil, ama eğer

Kanamayı hemen durdurmazsanız, kan kaybından öleceğinizi düşünüyorum."

Shikyou düşüncelere daldı. Xiaohong'u başka bir doktor bulmaya göndermek için artık çok geçti. Oğlunun ya da yeğeninin yetişkinlerden birini bulup bulamayacağı ve onları kendileriyle gelmeye ikna edip edemeyeceği açık bir soruydu. Özellikle de Gyokujun şarlatanı getirebilirdi.

Yaralanma gerçekten o kadar kötü olmasaydı, Shikyou Maomao uzaktaydı ama görüldüğü kadar ciddiye, tek tedavi umudu oydu.

Yara kötü değilse ne yapacağım?

Aklına, onu susturmak için oracıkta öldürmeye çalışabileceği geldi. Eğer böyle bir şey olursa, Xiaohong'dan özür dileyerek, küçük kızı rehine olarak kullanmak zorunda kalacaktı. Shikyou bir kabadayı gibi görünebilirdi ama Maomao onun bile kendisine yardım eden yeğenine zarar vermekte tereddüt edeceğini umuyordu. Hmm, ya da belki oğlu Gyokujun daha iyi bir kalkan olabilirdi...

Uzun bir süre sonra Shikyou, "Pekâlâ," dedi ve ona kana bulanmış karnını gösterdi.

Şuna bak!

Maomao daha önce böyle bir yara görmediyse de bu delici bir yaraydı. Yan tarafındaki et parçalanarak açılmıştı. Bu kadar ağır kanamasına şaşmamalı.

"Urgh..." Gyokujun mırıldandı ve Shikyou başka bir ses çıkaramadan çocuğun ağzını bir eliyle . Onun yerine, Gyokujun bayıldı.

Xiaohong ağzını kapatıp başka tarafa baktı ama en azından çığlık atamayacağını anlamıştı.

Görünüşe göre, Shikyou denen adam cesur bir yüz takınmakta çok iyiydi.

"Zehirli bir ok mu?" Maomao bir süre sonra sordu. Shikyou homurdandı. "Bunu anladın, değil mi?"

"Çabuk düşünmüşse benziyorsun. Onu çıkarabilmen ne kadar sürdü?"

Shikyou zehirli bir okla vurulmuş ve okunu kendisi çıkarmıştı. Bunu hayal etmek bile Maomao'nun başını döndürmüştü.

"On saniye bile değil."

"Hiç ağrı var mıydı? Karıncalanma ya da uyuşma?"

"Uyuşmayı hissedene kadar beklerseniz, çok geç kalmış olursunuz!"

Yani zehirler hakkında bir şeyler biliyor.

Eğer uyuşukluk olsaydı, bir dakikadan kısa sürede ölüme neden olabilen güçlü bir zehir olan kurtboğan ihtimalini akla getirirdi.

"Nerede saldırıya uğradınız?" Maomao sordu.

"Bunu bilmek zorunda mısınız?"

İdari ofisin gizli geçidinde vurulduysa, ateş eden kişi muhtemelen idari binanın kendisinden ya da ana evden ateş ediyor olmalıydı. Peki neden yakınlardaki birinden yardım istemek yerine Xiaohong'u Maomao'yu araması için göndermişti? Belki de doktor çağırması için gönderilen bir yetişkinin ne yapabileceğini bilmediği içindi. Bu kadar genç bir kızı göndermek bile gerçek bir kumardı.

Bunu bir aile kavgası olarak mı algılamalıyım?

Eğer öyleyse, Shikyou'nun hayatına kast eden merkezi hükümet değil, kardeşlerinden biriydi. Halefiyetten faydalanacak pek çok kişi vardı ve

en büyük oğlunun olmadığı bir miras. Xiaohong Shikyou'ya oldukça düşkün olabilirdi ama kızın kendi annesi bile burada potansiyel bir şüpheliydi.

Maomao Shikyou'yu yanına çağırdı ve cübbesinden bir mendil çıkardı. Gyokujun hâlâ baygındı, bu yüzden onu yattığı yerde bıraktı.

"Sanırım bu bir ok değil, bir darttı, değil mi?" Maomao bezi Shikyou'nun karnına bastırırken sordu ve

kanamayı durdurmak için.

"Bunu sana söyleten nedir?"

"Herhangi bir acı ya da uyuşma olmadan önce onu kopardınız, yani zehirli olabileceğini düşünmek için hemen bir nedeniniz vardı. Ve silah da ok değil, üfleme okuydu, çünkü malikanenin arazisinde ok ve yay kullanmak zor, değil mi?"

Yaranın kanaması nihayet durduğunda Maomao iğnesini ve ipliğini çıkardı. Yırtılan sadece kas ve etti; iç organlar zarar görmemişti. Dikişler biraz sert olsa da hemen dikmek en iyisiydi.

"Dart nerede?"

Shikyou, Maomao'ya bir beze sarılı bir şey uzattı. Rengi solmuş et parçaları ve bir iğne başı gördü. Araştıracıydı daha sonra ne tür bir zehir olduğunu.

"Bu biraz acıtacak. Sadece benimle kal. İşte başlıyor," dedi ve sonra dikmeye başladı. Her zamanki gibi Shikyou'nun yüzü buruştu, ama haykırmadı. Xiaohong kararlı bir şekilde olay yerinden uzağa bakıyordu.

"İşte. Bu görür."

Dikişi bitirdiğinde Maomao kanlar içindeydi. Buraya gizlice gelmişti ama bu halde geri dönerse herkes onun *birisini* tedavi ettiğini anlayacaktı.

Her şeyi görmezden gelmem gerektiğini biliyordum, diye düşündü Maomao, sinirlenmeye başlamıştı. Shikyou'nun karnına kumaş bir kemer geçirdi. Yüksek sesle inledi ama bununla yaşamak zorunda kalacaktı.

Bu acil tedaviyi halleder. Yine de bir sorun vardı. Eğer Shikyou saklandığı yerden çıkarsa kimin dost kimin düşman olduğunu bilmek imkânsız olurdu.

Gyokujun hâlâ baygındı ve Shikyou kan kaybından sersemlemişti. Maomao şimdilik darta bakmaya karar verdi: uzun, ince, koni şeklinde bir iğne.

Ne tür bir zehir olduğunu söyleyemem. Sadece bakarak anlayamazsınız tabii. Her zaman parmağını batırıp ne olduğunu görebilir.

Bu ona çok şey anlatabilirdi ama şu an insan deneyleri yapmanın zamanı değildi. Belki yoldan geçen bir fareyi ya da başka bir şeyi yakalayıp hızlıca deneyebilirdi.

Asıl sorun, aceleyle yaptığı müdahalenin yeterli olmamasıydı; Shikyou'yu orada öylece yatarken bırakamazdı.

soru, görünmeden onu nasıl hareket ettireceğiz?

Maomao hâlâ bu soru üzerine kafa yoruyordu ki çalılıklardan bir hışırtı geldi. İrkilerek sese doğru döndü.

Ağacların arasından bir yüz belirdi. "Ne yapıyorsun orada?" diye sordu sahibi. "Oh ben, oh benim! Bu çok görünüyor gerçekten ilginç."

Maomao *böyle* konuşan sadece bir kişi tanıyordu. Chue. çite tırmandı ve ona baktı. "Hoh, hoh! Demek oraya gittin."

"Burayı nasıl buldun?" Maomao etrafına bakındı. O kadar yüksek sesle konuştuğunu sanmıyordu ama belki de sesi geçidin ötesine taşınmıştı.

"Oh, lütfen. Siz, Bayan Maomao? Hava değişimi için işinizi mi bıraktınız? Buna bir an bile inanmadım. Özellikle de böylesine önemli bir evrak işini geride bırakacağınıza inanmamıştım." Chue baykuş figürünü parmaklarının arasında ovuşturdu. "Duydum ki Sevgili Kardeş Shikyou ana evi ziyaret ediyordu, ancak son iki saattir kimseyi görmedim. Evde ve ofiste havada bir şeyler var. Garip bir şey."

Korkutucu derecede zekiydi. Chue nasıl bu kadar *yetenekli* olabilmişti? Ayrıca, kan kaybından sersemlemiş olsun ya da olmasın, tam oradayken "Sevgili Kardeşim Shikyou" diye hitap etmesi de cüretkârcaydı.

"Korkunç görünüyorsunuz, Bayan Maomao! Sizin için banyo yaptırmamız gerekecek."

"Hastayla ve bu çocuklarla ilgilenmenizi tercih ederim." Xiaohong ve bilinci yerinde olmayan Gyokujun'u gösterdi.

"Evet, ." Chue çitin üzerinden atlayıp aşağı indi. Aynı anda, gizli kapı açıldı ve birkaç adam geldi

aracılığıyla. Shikyou ve çocukları almaya çalışmaya başladılar. "Gelin

Bayan Maomao, bu taraftan lütfen. Burada bir üstlük var.

giy." Chue kendi şalını Maomao'nun omuzlarına örttü. ("Bütün bunlar

kan çok fazla dikkat çeker!") Her zamanki gibi lakayt görünüyordu ama yine de...

Burada bir şeyler dönüyor. Maomao'yu rahatsız eden bir şey vardı. Büyük bir şey değildi - sadece Chue'nin normalden biraz daha hızlı gittiğini hissediyordu. Maomao'yu korumakla meşgul gibi görünüyordu, Ama şu anda gerçekten ilgiye ihtiyacı olan kimdi? Yaralı Shikyou değil miydi?

"Sorun nedir?" Chue sordu. "Neden durdun?"

Maomao, "Bayan Chue," dedi ve geriye doğru baktı. Adamlardan ikisi Shikyou'yu aralarına almışlardı. Kafasının içinde bir alarm zili çalıyordu.

Bunu kesinlikle söylememeliyim.

Tıpış tıpış gitmeli, banyosunu yapmalı ve bunların hiçbirini görmemiş gibi davranmalı. Akıllıca bir oyun olurdu.

Ama hala merkezi hükümetin yapmış olma ihtimali var.

onu öldürtmeye çalıştı. Ve bunun arkasında Jinshi'nin olduğunu

sanmıyorum. Maomao yavaşça ağzını açtı. "Bayan Chue," dedi tekrar.

"Evet, Bayan Maomao? Ne oldu?" Chue gülümsüyordu, tıpkı her zaman.

"Usta Shikyou'yu nereye götürüyorlar?"

Bir an . Sonra Chue dedi ki, "Heh heh! Bayan Maomao." Bir elini Maomao'nun omzuna vurdu. "Çok ele avuca sığmıyorsun, biliyor musun? Bazen kendi iyiliğin için fazla akıllı oluyorsun."

Chue'nin gözleri normalden biraz daha geniş bakıyordu ve gülümseliyordu.

Bölüm 11: Güneydeki Han Kasabası

Nerede olduğumu merak ediyorum, diye düşündü Maomao. Chue'nin yaklaşık yarım gün önce onu bıraktığı iki odalı süitte oturmuş muma bakıyordu. Xiaohong yanında duran yatakta uyurken, Shikyou ve Gyokujun bitişik odadaydı.

Ana ev ile idari ofis arasındaki gizli geçide sadece bir *giriş* yolu yoktu; aynı zamanda bir çıkış yolu da vardı. Maomao onları tünelden çıkarırken Chue'nin dediklerini harfiyen yerine getirmiş, ardından Chue Maomao'nun gözlerini bağladı, onu bir arabaya bindirdi ve sonra buraya getirdi - *burası* her neresiyse.

Chue, "Uslu dur ve sorun çıkarma," diye rica ettikten sonra bir yerlere gitmiş ve henüz geri dönmemişti. Ancak vardıkları yerde Maomao'nun giysileri hazırды ve kendisine yiyecek de verilmişti. Gördükleri muamele genel olarak oldukça kibardı.

Keşke bunun ilk kez söyleyebilseydim.

Bir başka kaçırılma olayını düşünürken, Maomao su yerine kendilerine verilen yüksek asitli üzüm şarabını içti. Chue onun damak tadını iyi biliyordu. İçkinin yanında kurutulmuş et ve balık bile vardı.

Ayrıca bandajlar, ağrı kesiciler, anti-enfektifler ve daha fazlasıyla birlikte bir kova da vardı. Shikyou'nun yan odada olduğu düşünüldüğünde, bu onu tedavi etmek için üstü kapalı bir emir gibi görünüyordu. Chue zehirli darta el koymuştu, bu yüzden Maomao şu anda onu inceleyemiyordu.

Maomao'nun çalışacak hali bile yoktu. Onlar mı yaralı bir insanı asla terk etmeyeceğini mi düşündü? Chue her şeyi düşünmüş ve hatta tam olarak ne yapacağını biliyor gibiydi.

Maomao düşünüyordu, bu yüzden kaçmayı denemek istese bile verimli olması pek mümkün değildi.

Bizden ne istiyorlar? Maomao, Xiaohong'a bakarken merak etti. Kız tereddütle de olsa onları takip etmişti. O vardı Sessiz ve sakin görünüyordu ama gözleri kızarmış ve şişmişti. Muhtemelen ağlıyordu ama olabildiğince sessizce.

Gyokujun da ağlamıştı ama sessizce değil. Kendine gelir gelmez ağlayarak ve hıçkırarak korkunç bir gürültü çıkarmıştı. Daha sonra uykuya dalmıştı ama Maomao'nun kulakları ulumalar yüzünden hâlâ acıyordu.

Gerçekten de yapması gereken tek şey ciddi bir şekilde içmeye başlamaktı, ama bir an durup şöyle bir düşünme dürtüsüne kapıldı bildiklerini düzenlemeye çalıştı.

İlk olarak, Chue'nin motivasyonu sorusunu paranteze alacaktı. Çok fazla olasılık vardı; sadece kendi kafasını karıştıracaktı. Eğer birinin hikâyesini öğrenmeye çalışacaksa, işe şu şekilde başlamalıydı Shikyou yan odadaydı ama ne yazık ki yarısından dolayı ateşi çıkmıştı ve şu anda kendinde değildi. Kendini daha iyi hissedene kadar beklemek zorundaydı.

Basit bir soruyla başlayalım: Neredeyim ben?

Çocuklar uyuduğu ve ortalık biraz daha sessizleştiği için Maomao gözlerini kapatma fırsatı buldu. Oda kapalıydı ama dışarıdan gelen sesleri hâlâ duyabiliyordu. Konuşan seslerin bir karışımı.

Bir kasabadayız. Yani söyleyebileceğimiz tek şey, ıssız bir yerde izole bir barakada olmadığımız.

Ne kadar zamandır o arabadaydı? Çok uzun değil, diye düşündü, ama kısa bir yolculuk da değildi. Batı başkentinden iyice uzaklaşmak için fazlasıyla yeterli bir süre. Sırf kafasını karıştırmak için dolambaçlı bir yoldan gitmediklerini varsayarsak (ki bu iki kat onu kaçırانların akıllarında başka şeyler varmış gibi göründüğünden), komşu kasabalardan birine gittikleri sonucuna varmak güvenli görünüyordu.

Amaçları muhtemelen Shikyou'yu kaçırmaktı. Eğer ölmesini isteselerdi, sargılarını ve ilaçlarını bırakmazlardı diye düşündü. Eğer bir şey varsa, bu Shikyou'yu *koruma* arzusuna işaret ediyordu.

*Bayan Chue ve Shikyou birbirlerini tanıyorlar mı? Öyle mi?
Onlar ortak mı? Ya da en azından aynı şeyi isteyen iki insan?*

Peki neden Maomao'yu da yanlarında sürüklemişlerdi? İş birliği yaptıklarını fark etmesi umurlarında değil miydi?

, başka bir şey var mı? Başka bir ipucu?

Tıbbi malzemeler ve yiyeceklerin yanı sıra eski bir kitap da vardı. Üzerinde belli belirsiz tanıdığı bir tasarım vardı.

Ama daha önce bir yerde görmüştüm. Nerede görmüştün?
Düşünceli bir ses çıkardı ve açtı. Çince yazılmış bir ders kitabına benziyordu. Ahlaki talimatlar ve büyük insanların öğretilerini içeriyordu.

Bu bir çeşit kutsal kitap mı?

Yani kitap dini öğretiler içeriyordu ve bu keşif Maomao'nun kapaktaki tasarımı nerede gördüğünü anlamasına yol açtı. Chue'nin ona dini öğretiler verdiği şapeldekine çok benziyordu.

Yabancı bir dilde dua. O zaman bu kitap Chue'ye mi aitti?

Belki de değildir. Bayan Chue aklıma gelen en az dindar insana benziyor.

Sunaktaki yiyecek sunularını yemesi daha muhtemeldi.

Maomao kitabın sayfalarını çevirdi. İlginç bir şekilde birkaç dilde yazılmıştı. İlk sırada Çince vardı, ama daha geride bir dil ve tanımadığı başka karakterler gördü.

"Tanrım, bizi görüyor musun, Tanrım?"

Maomao, Chue'nin ona ezberlettiği kelimeleri ezbere okudu. Chue bunları bu kitaptan mı öğrenmişti?

Şu anda pek alakalı gelmiyor.

Maomao kitabı bir kenara bıraktı ve onun yerine biraz kurutulmuş balık aldı. Mumun üzerinde kızarttı, sonra da büyük bir ısırık aldı.

Mum bir çeşit hoşgörüdür. Elbette, balık yağı feneri olsaydı, muhtemelen kokusundan boğuluyor olurdum... Hm?

Maomao durdu ve dışarıdaki sesleri dinledi. Konuşmaların kakofonisine odaklandı, tek bir konuşma konusu, herhangi bir şey seçmeye çalıştı ama bulamadı. Bu da çok mantıklıydı.

Çünkü... Lince değil mi?

Dışarıda yabancılar vardı.

Maomao büyük bir koku aldı. Çok emin olamıyordu ama bir parça tuz yakaladığını düşündü.

Batı başkentine yakın bir kasabada yabancılar vardı ve havada tuz vardı...

"Burası güneydeki han kasabası olmalı," dedi.

"Aynen öyle," dedi Maomao'nun arkasından gelen bir ses ve onu irkiltti. Arkasını döndüğünde Shikyou'nun elini böğrüne bastırmış bir şekilde orada durduğunu gördü. Demek ki uyanıktı. Tüm gövdesi terden sırlıklam olmuştu.

Güneydeki han kasabası, Maomao'nun çürük dişi olan genç kadını tedavi etmek için geldiği yerdi. Henüz evlerine dönememiş pek çok yabancıların yaşadığı bir yerdi.

Shikyou'nun rengi çok daha iyiydi. Vahşi adam gelip Maomao'nun önünde durdu ve şarap şişesini kaptı.

"İçme onu," diye tavsiye etti.

"Susadım."

"Kanaman sonunda durdu. Tekrar başlamasını ister misin?" Alkol kan dolaşımını teşvik eder.

Shikyou iyice sinirlenmiş bir halde şişeyi yerine ve Odanın bir köşesinde duran toprak kaptaki suyu içti. Tıka basa içti, ağzındaki birkaç damlayı sildi, sonra Maomao'ya baktı. "Yüzündeki ifadeden anladığım kadarıyla nerede nasıl bildiğimi açıklamamı istiyorsun."

"Olmazsa." Buraya getirildiklerinde Shikyou'nun bilinci neredeyse yerinde değildi; bulundukları yerden Maomao'dan bile daha az emin olmalıydı. Onun burada olduğundan nasıl bu kadar emin olabiliyordu? Değil mi? "Bayan Chue ile buraya geleceğiniz önceden anlaştınız mı?"

"Chue ve ben aynı şeyi istiyoruz."

"Yani suç ortağı mısınız?"

Lanet olsun size, Bayan Chue!

Maomao onun bir şeyler sakladığından emindi ama bunun Shikyou ile bir bağlantısı olduğunu hiç düşünmemişti. En azından bu, neden Maomao'nun onunla ilgilenmesini istediğini açıklıyordu.

"Peki ikinizin de istediği bu şey nedir?" "I-sei Eyaleti için barış."

Saçmalık kokusu alıyorum, diye düşündü Maomao - gerçi bu tam Chue'nin sesinde bir şakayla söyleyeceği türden bir şeydi.

"Bu eyaleti yönetmemek için bu kadar çaresiz görünen birinden gelen ilginç bir istek."

"Herkesin en iyi bir iş olduğunu duymadınız mı? Doğru kişiyi doğru pozisyona getirin; işlerin sorunsuz yürümesini sağlayan şey budur."

Bu, Shikyou'nun I-sei Eyaletini yönetecek kapasiteye sahip olmadığına inandığını söyleme şekliydi.

Neden böyle düşündüğünü anlayamadığımdan değil. Onun yapamadığı şey görmek..

"Beni neden yanında sürükledin?"

"Eh. Benim söyleyecek bir şeyim yok. Chue'ye kendiniz sormalısınız." Shikyou sudan bir yudum daha aldıktan sonra kepçeyi bir kenara koydu. Okşadı

Gyokujun yatakta yatıyordu, Xiaohong da öyle. "Bu çocuklara çok kötülük ettim," dedi. "Yinxing şimdiye kadar aklını kaçırmış olmalı."

Yinxing. Maomao onun adını söyleme şeklinden Xiaohong'un annesi olduğunu tahmin etti; bu da onu Shikyou'nun küçük kız kardeşi yapıyordu.

"Peki ya Gyokujun'un annesi?"

"Şaşıracak ama olay çıkarmayacak. Tam da aradıkları türden bir gelin."

Maomao, Gyokujun'un annesini zihninde canlandırmaya çalıştı ama sadece en bulanık görüntüyü çağırabildi; kadın bir siluetten biraz daha fazlası gibi görünüyordu.

Çok şey yaşamış bir kadın hakkında böyle konuşulur mu? Belki evlilik siyasi bir eşleşmeydi ama

Maomao, Shikyou'nun onun hakkında böyle konuştuğunu duyunca kadın için hâlâ biraz kötü hissediyordu.

Shikyou oğlunun ve yeğeninin güvende olduğundan emin olduktan sonra rafları karıştırmaya başladı. Belki de acıkmıştı. Biraz gözleme buldu ve ağzına attı. Karnı yarılmış bir adama göre oldukça enerjik görünüyordu. Belki de kaybettiği kanı yerine koymak için derinlerde yatan bir içgüdüyle hareket . Adam adının hakkını veriyordu; vahşi bir hayvan gibiydi.

"Sanırım benim de ortadan kaybolmam üzerine yaygara koparacaklar." Maomao söyledi. Biraz hava almak için seraya gideceğini söylediğinden bu yana yarım günden fazla zaman geçmişti. Chue, Maomao'nun aniden ortadan kaybolmasının nasıl bir kargaşaya yol açacağını biliyordu ama yine de onu getirmişti. Neden?

"Bu gerçekten utanç verici. Ama bu benim hatam değil." Shikyou özetle tüm sorumluluğu reddetti ve mekanın altını üstüne getirmeye devam etti. Raflardan aldığı peynir ve daha fazla kurutulmuş etle ödüllendirildi.

Yani Shikyou ve Bayan Chue'nin bir bağlantısı vardı. Bu da Shikyou'ya saldırının merkezi hükümet değil, başka bir güç olduğunu gösteriyordu. Eğer saldırı ana evden ya da idari ofisten geldiyse, içeriden birinin yapmış olma ihtimali yüksek görünüyordu.

Ve yine Chue, Maomao'yu da yanlarında getirmişti.

Shikyou ile olan bağlantısını gizlemek için miydi?

Hayır, hayır. Bu açıklama hem çok yakın hem de çok uzaktı. Başka bir nedeni olduğunu hissetti. Shikyou'nun görünüşe göre buranın posta kasabası olduğunu bildiği gerçeğini de ekleyince...

Shikyou ve Bayan Chue aslında burada mı buluşacaklardı?

Chue bu yüzden mi bu kadar meşgul görünüyordu? Belki de tüm o evrak işlerini Maomao'nun üzerine yıkarak onun dışarıda dolaşmasını engellemek istemişti. Yine de burası Chue ve Shikyou'nun buluşması için pek de kolay bir yer değildi. Öyleyse neden burası?

Aslında başka biriyle buluşmayı mı planlıyordu? Ve onlarla buluşmadan saldırıya mı uğramıştı? Ona her kim saldırdıysa, belki de görmesi gereken kişiye engellemeye çalışıyordu.

Burada, yabancılarla dolu bir kasabada tanışması gereken biri.

Cevap neredeyse ortaya çıktı.

Shikyou, Maomao'nun düşüncelere dalmasını izledi. "Görünüşe Büyük Kumandan Kan'ın kızından beklenecek kadar ," dedi.

"O yaşlı bunak bana tamamen yabancı."

"Ha ha ha! Sanırım her ailede genç kadınlar babalarına karşı geliyor." Shikyou neşeyle güldü ve etten bir ısırık aldı.

"Dediğim gibi, zeki bir kıza benziyorsun. Buranın han kasabası olduğunu anladıysan, muhtemelen ne için burada olduğumu da tahmin edebilirsin.

yap."

"Korkarım ki hayır. Bu arada, sizce yakında eve gidebilir miyim?"
Maomao, işler daha fazla kontrolden çıkmadan ayrılmayı çok istiyordu. Bunun başka bir "Shi klanı" olayına dönüşmesini istemiyordu.

Jinshi'nin elleri dolu!

"Merak etme; kimse sana zarar vermeyecek. Her neyse, Chue dönene kadar bekle. Uzun sürmez."

Shikyou, Maomao'nun varlığından oldukça rahatsız olmuş şekilde iştahla yemeye başladı.

Karyolada yatan Xiaohong'un gözleri açıldı. "Amca?" "Tüh, seni uyandırdım mı? Özür dilerim, tatlım."

"Yaralandın! İyi misin?"

"Ben iyiyim. Şimdi daha iyiyim. Senin sayende iyiyim. Hah! Ve Gyokujun kılını bile kıpırdatamayacak kadar korkmuştu. Sen ona gösterdin!"

"Hee hee!"

Shikyou Xiaohong'un solgun saçlarını okşadı. "Anneni bir süre göremeyebiliriz ama sen amcanla birlikte olacaksın ve bu iyi olacak, değil mi?"

Xiaohong bunu bir an düşündü ve sonra başını salladı. "Evet!"
Shikyou'dan çok hoşlanıyor gibiydi. Aynı zamanda, Maomao Gyokujun'un Xiaohong'a eziyet etmesinin bir başka nedenini daha gördüğünü düşündü. Çok sevdikleri, neredeyse hiç görmedikleri babaları kuzenlerini daha çok sevseydi kim kıskanmazdı ki?

Shikyou biraz peyniri hafifçe kızarttı ve ekmeğin üzerine koyduktan sonra Xiaohong'a verdi. İlk başta tereddütlü görünüyordu ama ne de olsa amcası ona vermişti, bu yüzden küçük ısırıklar almaya başladı.

Maomao, ", yeterince adil," dedi. "Bayan Chue ne zaman gelecek?"

"Birkaç gün içinde. Hayal ettiğiniz her şeyin sona ermesi bundan daha uzun sürmez. Ama bu süre zarfında dışarı çıkamazsın."

"Burada yapacak bir şeyimin olmaması çok yazık."

"Seni ağırlamayı planlamıyorduk ki. Çeneni kapalı tutman gerekirken konuştuğunu varsayıyorum."

Maomao buna hemen cevap vermedi. Evet... Evet, vermişti. Bunun yerine hiçbir şey bilmiyormuş gibi davransaydı, Chue onun sakın sakın muayenehaneye geri dönmesine izin verir miydi?

Aslında emin değilim.

Yine de bir şey giderek daha kesin görünüyordu: Chue büyük bir özgürlükle hareket ediyordu. Oh, o her zaman Ama o Baryou'nun karısıydı, bu yüzden Maomao her zaman onun Jinshi'nin emirlerine göre hareket ettiğini düşünmüştü. Ancak doğrudan ona hizmet ediyor olsaydı Maomao'yu bu kasabaya kadar asla getirmezdi.

Patronu her kimse, o değil.

Ve başka bir şey daha vardı.

Onların ve Jinshi'nin motivasyonlarının aynı olmama ihtimali çok yüksek.

Pekâlâ. Eğer Chue ve Shikyou aynı şeyi istiyorlarsa, bu Chue'nun I-sei'nin tarafında olduğu anlamına mı geliyordu?

Şimdi neye inanmam gerekiyor?

Maomao bir iç çekti ve yıpranmış kutsal kitabı açtı.

Tam o sırada "*Tanrım, bizi görüyor musun?*" yazan sayfayı açtı.

Bölüm 12: Ri Halkının Krallığı

Zamanı biraz geri alalım.

"Sizinle görüşmek isteyen biri var, Ay Prensi."

Tüm kötülüklerin kaynağı - hayır, durun, onun adı Rikuson'du - Jinshi'nin ofisinde ortaya . Gyoku-ou'nun ikinci oğlu Feilong da yanındaydı.

"Sizi selamlıyor ve bugün sizi iyi görmekten duyduğum sonsuz memnuniyeti ifade etmek istiyorum, Ay Prensi."

Jinshi bunun yalakalıktan da öte olduğunu düşündü. Büyük fikir ? Daha önce bu adam onu sinirlendirmişti; son zamanlarda ise tam anlamıyla sinir bozucu olmaya başlamıştı. Ve Rikuson'un kendisi de bu gerçeğin gayet farkında görünüyordu. Hatta bunu bilerek yapıyor bile olabilirdi.

Bununla birlikte, o da mükemmel işler çıkarabilecek kapasitedeydi, bu yüzden Jinshi'nin ona küçümseyici davranmaya niyeti yoktu. Eğer şimdi duygularının kendisini ele geçirmesine izin verirse, bu onun için sadece daha fazla iş anlamına gelecekti.

uzun vadede. Hatta Rikuson'un bir gün

Jinshi'nin onu görevinden alması *hoşuna* giderdi.

"Neye ihtiyacınız var?" Jinshi sordu. "Daha fazla evrak işiyle aktarılamayacak bir şey mi?"

"Bu konuyu size şahsen sunmanın daha iyi olacağını düşündüm efendim." Rikuson dikkatle odanın etrafına baktı.

Jinshi muhafızlara "Bizi yalnız bırakın," dedi ve Bürokratlar da . Basen de oradaydı, Baryou da perdenin arkasındaydı ama bu bir sorun teşkil etmemeliydi. Gaoshun gece vardiyasında nöbet tutuyordu ve şu anda biraz uyuyordu. "Eğer bunun çok uzun süreceğini düşünüyorsanız, lütfen oturmaktan çekinmeyin."

"İlginiz için minnettarlığımın sınırı yok." Rikuson kendini kanepeye attı; Feilong da oturdu, ama en azından

isteksiz görünme nezaketini gösterdi.

Rikuson bir zamanlar ucube stratejiste hizmet etmişti ve Jinshi adamın cüretkârlığında eski patronunun kokusunu almıştı. Jinshi'nin yanındaki Basen hafifçe kaşlarını çattı ama bir şey söylemedi. Jinshi'nin koruması olarak hâlâ büyümesi gerekiyordu ama eskisine kıyasla çok daha olgunlaşmıştı. Yanında duran ördek dışında; bunun değişmesi gerekecekti.

"Yabancı bir ülkeden gelen biri sizinle tanışmak istiyor, Ay Prensi," dedi Rikuson.

"Kim?" Jinshi kaba bir şekilde sordu. Normalde böyle bir meseleyi Rikuson'dan önce duymayı beklerdi, onun aracılığıyla değil. Bir yabancının bu ülkeye girebilmesinin pek çok yolu vardı. Eğer Deniz yoluyla gelmiş olsalardı ya da posta kasabasında sıkışıp kalmış olsalardı, Dahai onu yanında getirecekti.

"Ri krallığından biri." "Ri krallığı mı?"

Jinshi zihnindeki haritayı açtı. Ri, kuzeydeki ülkelerden biriydi - aslında I-sei Eyaleti'nin hemen kuzeyindeydi. Bu ülkenin bir parçasıydı.

Hokuaren adında bir federasyon.

Hokuaren birkaç ulustan oluşuyordu, ancak pratikte birkaç küçük uydu devlete sahip tek bir büyük ülkeydi.

Ri halkının krallığı Li ile sınır komşusuydu, bu yüzden Hokuaren ile kuzeyde bir tampon görevi görüyordu. Li ile kavgaya tutuşacak kadar aptal olan herkes kendini Hokuaren'e karşı

Bunu yapmak için ulusal kaynaklar. Ancak aynı zamanda Ri, topraklarını genişletmek isteyen federasyon ulusları tarafından tehdit ediliyordu, bu nedenle Li sürekli olarak birliklerini takviye etmek zorunda kalıyordu.

Ri halkı kısa çöpü çekmiş gibi görünüyordu ve Jinshi buna sempati duyuyordu, ama aynı zamanda

son derece dostane bir ulus değildi. İki ülke de samimi ilişkiler; hepsi bu. Li bazen Şaoh aracılığıyla Ri el sanatlarını ithal ediyor, bazen de Ri diplomasi adına özel bir elçi gönderiyordu.

"Bu konuda araya girmenizi kim istedi?" Jinshi lafı dolandırmadan sordu. Rikuson'un nasıl olduğu göz önüne alındığında

Son zamanlarda böyle davranmak, lafı daha hızlı olacak gibi görünüyordu.

Ancak tam bu noktada Feilong konuştu. "Belki de bu soruya ben cevap verebilirim, efendim?" Gyoku-ou'nun oğlu olabilirdi ama babasının aksine kırılgan görünüyordu.

"Yapabilirsin."

Feilong derinden eğildi. "Ri Krallığı'ndan gelen elçi bize amcam tarafından takdim edildi - benim Büyükbaba Gyokuen'in ikinci oğlu."

Feilong birkaç amcası olduğunu çok iyi biliyordu ve bir isim vermek yerine sadece "ikinci oğul" diye hitap etti. Jinshi erkeklerin isimlerini biliyordu ama kabul etmek gerekir ki sayıları takip etmek daha kolaydı.

"Kara taşımacılığından sorumlu adam, değil mi?" Jinshi sordu.

"Evet, efendim. İkinci oğul kara taşımacılığını, üçüncü oğul ise deniz taşımacılığını denetler."

Dahai'nin aksine, Jinshi ikinci oğulla pek iletişim kurmamıştı. Feilong aracılığıyla Jinshi'ye ulaşmasına şaşmamalı.

"Peki Ri Krallığı'ndan gelen bu elçi benden ne istiyor?"

"Bu konuda, elçi size kendisinin söylemesini tercih ediyor gibi görünüyor, efendim."

Feilong'un özür dileyen tavrının aksine, Rikuson açıkça gülümsüyordu. Belli ki Jinshi'nin nasıl karşılık vereceğini merak ediyordu. Jinshi'nin aklının bir köşesinde onu küstahlığından dolayı tutuklamak vardı.

"Ben olmak zorunda mıyım?" Jinshi sordu.

Rikuson, "Batı başkentindeki en yüksek mevkide bulunan kişiyi bu işe dahil etmenin en ihtiyatlı yol olduğuna karar verdik," dedi. Jinshi Özel olarak onu cezalandırmak için bir bahane bulmaya yemin etti.

"Neden bu işi kendiniz halletmiyorsunuz, Rikuson? Batı başkenti hakkındaki bilginiz benimkinden çok daha fazla değil mi?"

Bunu yapmak istemediğini ve onlara bırakacağını söylemenin güzel ve dolaylı bir yolu.

Rikuson'un gülümsemesi hiç . "Makamımın, benim için

böyle bir görev için yeterince yüksek." Kendisinin de bunu yapmak istemediğini söylemenin güzel ve dolaylı bir yolu.

"Yeterince yüksek değil mi? Bu kadar önemli birinin elçi olarak gönderileceğini mi ima ediyorsunuz?"

Rikuson hâlâ gülümseyerek, "Sanırım öyle, efendim," diye cevap verdi.

Jinshi yüz ifadesinin en ufak bir kaymasına izin vermeden gözlerini kapattı. Birinin perdenin arkasındaki masaya vurduğunu duydu. Bu Baryou'nun işaretiydi. *Evet* için iki kez, *hayır* için üç kez vurdu. Şimdi yaptığı iki vuruş, Rikuson'un söylediklerinin makul olduğunu düşündüğü anlamına geliyordu.

"Bunu sana söyleten nedir?" Jinshi sordu.

"Ri krallığının son durumuyla ilgili bazı tuhaf şeyler olduğunu düşünüyorum. Şüphesiz neden biliyorsun, Moon Prens; uzatmama gerek yok."

Baryou'dan iki vuruş daha. Bu her şeyi çözdü. Jinshi kendini hazırladı. "Pekâlâ. Zaman yaratacağım."

"Teşekkür ederim." Rikuson ve Feilong derin bir selam vererek odadan ayrıldılar.

Artık onların ayak seslerini duyamadığında, Jinshi sonunda bir iç çekti.

"Ay Prensi, gerçekten onların isteğini yerine getirecek misiniz?" Basen bu fikirden rahatsız olmuş görünüyordu.

"Bu bir 'uyum sağlama' meselesi değil. Başka seçeneğim yok ve bu durumda bunu yapmak benim görevim. Peki ya Baryou?"

"Evet, Ay Prensi," diye perdenin arkasından bir ses geldi.

"Ri halkının krallığının mevcut durumu nedir?"

Bu tartışmada ne arıyor olabilecekleri konusunda bir fikriniz var mı?"

"İki fikir, efendim." Baryou'nun bazı kâğıtları karıştırdığını duydular.

"Birincisi, Shaoh gibi onlar da erzak arıyor olabilirler. Ri halkının krallığı Li'den daha kuzeydedir ve onlar da sürü nedeniyle bizden daha büyük gıda sıkıntısı çektiler."

Jinshi bunu gayet iyi hayal edebiliyordu. Yine de, özellikle dost bile olmadıkları bir ulusa yönelmeleri garip görünüyordu. onlara yiyecek sağlamak için dostça davrandı. "Diğer olasılık nedir?" diye sordu.

sordu.

"Bir veraset tartışması. Söylentilere göre Ri halkının kralı son birkaç yıldır hastalıktan muzdaripmiş. Kendisi Dört oğlu var ama en büyüğü kraliçenin çocuğu değil. En son edindiğim bilgi ikinci oğlun mirası devralmaya hazır olduğu yönündeydi ama ne yazık ki bu bilgi artık o kadar yeni değil ve şu anki durumun ne olduğundan emin değilim."

"Li'yi kendi veraset krizlerine dahil etmek mi istiyorlar?"

"Normal şartlar altında, katılıyorum, bu pek olası değil. Ancak..." Baryou ne düşündüğünü tam olarak söylemek istemiyor gibiydi.

"Bir şüpheniz mi var?" Jinshi sordu.

"Evet, efendim. Geçen gün Sör Hulan'ın bir doktor ödünç istediğini hatırlıyor musunuz?"

Gitti. Maomao'nun gitmek istediğini duyunca izin vermişti.

Tam o anda Hulan orada değildi; bir mesaj taşıyordu.

"Hatırladığım kadarıyla Maomao'yu göndermiştik. Genç bir kadın görmekle ilgili bir şey," dedi Jinshi. Maomao, Gyoku-ou'nun vücudunu incelemişti.

torunu Xiaohong'u da. Jinshi bunun aşağı yukarı aynı şey olduğunu düşünmüştü.

"Evet, efendim. Tesadüfe bakın ki, o genç kadın Ri kralının dördüncü oğluna benziyor..."

Jinshi perdeye soğuk bir bakış attı. "Raporunuzda bu yoktu." "Karım Chue ile görüştüm ve en iyisinin bahset."

"Buna karar vermek sana düşmezdi, Ağabey!"

Basen gerçekten bağırmaya başlamadan önce Jinshi, "Basen, sessiz ol," dedi.

"Sizin konumunuzdaki bir adam, Ay Prensi, başka bir ulusun dördüncü prensinin kendi sınırları içinde olduğunu *bilseydi*, uzun vadede bundan iyi bir şey çıkmazdı." Başka bir ulusun prensinin Li'de saklanarak ne işi vardı? "Bilmek, bilmemek ve bilmiyormuş gibi yapmak arasında büyük bir uçurum vardır."

Başka bir ülkeyi ilgilendiren bir şeyler oluyordu, ama sadece

Jinshi'nin astları bunu biliyordu. Yani bir şeyler ters giderse, Jinshi Baryou ve diğerlerini kolayca serbest bırakabilirdi.

Öfkesini kontrol eden Jinshi, "Artık biliyorum. Ne olmuş yani?"

"Sorularınızın keskinliğini göz önünde bulundurarak Gerçekten karanlıkta kalmaktansa cahil numarası yapman senin için daha iyi olur." Baryou bunu saklamaya bile çalışmadı.

Eğer Ri elçisi dördüncü prensin peşindeyse, Jinshi'nin aklının bir köşesinde onu teslim etmek vardı. Ri, Li'nin prene siyasi sığınma hakkı verdiği, hatta onu Ri krallığının veliahtı yapmak için destekçisi gibi davrandığına inanmadığı sürece, bu Li- için neredeyse kesinlikle en güvenli yanıt olurdu. Bu gerçekten de çok tehlikeli olurdu. Muhtemelen Baryou da bu yüzden bir şey söylememeye karar vermişti.

Ancak bu bir soruyu da beraberinde getirdi.

"Eğer bu dördüncü prens olsaydı, Ri Li'de temas kurduğu kişinin onu buraya getirdiğine inanmaz mıydı?"

Uzun bir süre sonra Baryou, "Evet efendim," dedi.

"Prensi muayene eden tıbbi asistandan ne haber?"

"Eğer her şey sadece tesadüfse, o zaman makul bir inkar söz konusu. Bunu sağlamak için gerekli adımları attık."

Tıbbi asistana, başka bir deyişle Maomao'ya hiçbir zarar gelmeyeceğini söylüyordu.

"Peki inkar edilebilirlik var mı?"

"Sanırım öyle. Yeter ki onları kışkırtmak için yolumuzdan sapmayalım."

"Onları kışkırt..." Jinshi mırıldandı. Ne yazık ki diplomasi provokasyon için pek çok fırsat sundu. Çoğu zaman birbirimize çelme takmakla, kendimizi en zor duruma sokmak için mücadele etmekle ilgiliydi. avantajlı konum. Hoş bir durum değildi ama kendi ülkenizin avantajını kovalarken diğerlerini görmezden gelmek kolaydı. tarafın duyguları.

İşin içinde kraliyet ailesi olunca, neredeyse her şey savaşa dönüşebilirdi.

"Hulan neden bu kişinin muayene edilmesini istedi?"

"Korkarım hiçbir fikrim yok. Ama o herhangi bir sayı yapmış olabilir

bu şekilde bağlantıların." Baryou'nun gerçek cehaleti sesinden anlaşılıyordu.

"Ay Prensi," dedi Basen yavaşça. O ana kadar sessiz kalmıştı.

"Ne oldu Basen?"

"Şey... Bir keresinde bir şey
duymuştum..." "Ne? Ne
duymuştun?"

"Birisi Sör Hulan'ın en büyük kardeşiyle arasının iyi olduğunu ve Sör Shikyou'dan bazı yabancı bağlantılar kurmasını istediğini söyledi."

"Bu çok garip. Hulan'ın ikinci kardeşi Feilong'un veliaht olması konusunda ısrar ettiğini sanıyordum."

"Ama anladığım kadarıyla birinci ve üçüncü oğullar birbirlerine karşı samimiler ve sık sık birlikte konuşuyorlar."

Shikyou: Gyoku-ou'nun dört çocuğunun en büyüğü, herkes tarafından burun karıştıran bir hayvandan biraz daha fazlası olarak görülüyordu. Eğer Ri ülusunun dördüncü prensini Li'ye getiren kişi oysa, o zaman nasıl karşılık verileceği sorusu daha karmaşık bir hal alıyordu.

"Ay Prensi. Bence bir süreliğine Sir Shikyou'dan uzaklaşmanız sizin yararınıza olabilir."

"Evet, anlıyorum."

İyi ya da kötü, Jinshi'nin şimdiye kadar Shikyou ile yüz yüze görüştüğü tek zaman, Gyoku-ou'nun miras.

"İşin içinde başka biri olduğu sürece, bu sorunu aşmanın hâlâ yolları var. Ancak konuyla bağlantınız olduğu ortaya çıkarsa, efendim, o zaman bu sadece I-sei Eyaleti'nin sorunu olmayacak-Li'nin kendisi de Ri krallığıyla kavga ediyor olarak görülecektir."

İnsan kesinlikle bundan kaçınmak istiyordu. Ve bu amaçla, Baryou kertenkelenin kuyruğu olmaya hazırды.

"Shikyou..." Jinshi bir kez daha iç geçirdi. Ri elçisiyle karşılaştığında bu durum ona ağır gelecekti.

Toplantı ne idari ofiste ne de ana binada değil, batı başkentinin en lüks binasında yapılacaktı.

Restoranın tamamı verilmişti. Olacak

Feilong ve Gyokuen'in ikinci oğlu olan amcasının huzurunda gerçekleştirildi.

Ri elçisi ve yanındakiler Jinshi'ye değer biçen bakışlar attılar. Bunu iyi saklamışlar, gerçek bir nezaket göstermişlerdi ama Jinshi arka sarayda yeterince zaman geçirmiş olduğundan bu numarayı hemen anlamıştı.

Li, Ri krallığından kat kat -onlarca daha güçlüydü ama Ri'nin arkasında devasa bir federasyon olduğu bilgisi elçiye büyük bir kafa verdi. Dahası, Ri halkı genel olarak Çinlilerden daha kaslı ve kıllıydı.

Jinshi elçinin gözlerindeki küçümsemeyi görebiliyordu.

Bu nedenle, koruması olarak özellikle uzun boylu ve heybetli birini seçtiğinden emin oldu. Lihaku iyi bir seçim olabilirdi - ayakları üzerinde düşünebiliyordu ve Jinshi'nin ona biraz güveni vardı. Ancak Maomao dördüncü prens *olabilecek* kişiyi görmeye gittiğinde o da yanındaydı, bu yüzden Jinshi güvenliği için Lihaku'nun şimdilik kanatlarda beklemesine karar verdi.

Basen son zamanlarda önemli ölçüde büyümüştü ama hâlâ tam boyuna ulaşmamıştı ve o tüysüz bebek yüzüne sahipti. Jinshi ona bir asker gibi değil, yöneticilerden biri gibi giyinmesi talimatını verdi. Basen bundan pek hoşlanmamıştı ama Jinshi bunun Ri heyetini şaşırtmak için olduğunu söyleyince kabul etti. Kimse temiz traşlı bir bürokratin çıplak elleriyle bir düzine adamı alt edebileceğinden şüphelenmezdi.

Rikuson hâlâ yapması gereken işleri olduğunu söyleyerek toplantıdan çekildi. Jinshi bunun onu yanında götürmek için iyi bir an olacağını düşünmüştü ama en azından sorun çıkarmak niyetinde değilmiş gibi görünüyordu. Jinshi adamın büyüdüğü hissine kapılmıştı. son zamanlarda daha kaygısız.

Hulan, Chue ve hatta Baryou'dan orada bulunmamalarını istedi, çünkü hepsi de belki de prensi görmek için geziye katılmışlardı. O da Özellikle de dil konusundaki yetenekleriyle yardımcı tercümanlar olabilecek Baryou ve Chue'yi özlediyorum, ancak bunun başka bir yolu yoktu.

Yakın yardımcılarının azlığı göz önüne alındığında, Jinshi Gaoshun'un kendisiyle birlikte olacağı için çok minnettardı.

Diplomasinin zorlukları bunlardı. Orada öylece durup birbirlerini suçlayacaklarsa, dost bile olmayan bir ülkenin duyguları için endişelenmeye gerek yoktu.

Yine de Jinshi kendi yüzünün bir pazarlıkta yardımcı olacağını biliyordu. Odaya götürüldü ve elçi ile yanındakiler onu gördükleri anda donup kaldılar. Sonra dikkatle sağ yanağındaki yara izine baktılar ve hayal kırıklığı içinde iç çektiler.

İnsanlar bazen görünüşü yüzünden onunla alay ederlerdi, ama görünüşe göre

Göksel bir perinin gülümsemesi yurttaşları üzerinde olduğu kadar yabancılar üzerinde de işe yarıyordu. Bir kadın olsaydı daha da çılgınca etkili olabilirdi ama Jinshi'nin de çok iyi bildiği gibi bu da kendi tehlikelerini beraberinde getirirdi. İnsanlar onun erkek olarak doğmasının iyi bir şey olduğunu, böylece ülkenin onun güzelliği altında diz çökmek zorunda kalmayacağını sık sık dile getiriyorlardı. Eğer cennet

Jinshi sık sık ona bir hediye verdiğinde, keşke insanların dalga geçebileceği hoş bir görünüm yerine gerçek bir yetenek verseydim diye düşünürdü.

Görünüştü hayatını ne kadar zorlaştırmış olsa da, çoğu zaman ona yardımcı da olmuştu. Eğer şimdi onları kullanabilseydi, kullanırdı.

Ri, elçi olarak sarımsı teni ve kahverengimsi saçlarıyla sıradan bir Lineese'ye çok benzeyen bir adam göndermişti. Sadece onun Vücudundaki kalın kıllar, iri burnu ve gözleri yabancı kökenli olduğunu ele veriyordu.

Ziyaretinin amacı konusunda son derece açık sözlüydü. "Ülkemizden bir soylu kayıp. Bu konuda bir şey biliyor musunuz?"

Konu beklendiği gibiydi. Adamın ses tonu kaba görünüyordu ama bir tercüman aracılığıyla konuştuğu için aslında ne kadar saygılı olduğunu söylemek zordu. Elçi kişinin yaşından bahsetmekten kaçındı ve kraliyet ailesinin bir üyesi yerine "bir soyludan" bahsetti ama soru Jinshi'ye söylenenlerle uyumluydu.

"Kaçırılma ihtimali var. Eğer bir şey biliyorsanız, biz

bize hemen söylemenizi istiyoruz." Görünüşe göre Elçi, kaşlarının çatılmasından ellerinin hafifçe titremesine kadar, bu kayıp soylu için derin bir endişe duyuyor gibiydi. Eğer bu bir rolse, işini çok iyi yapıyordu.

Ucube stratejist burada olsaydı, adam ne kadar iyi bir aktör olursa olsun gerçeği hemen öğrenirdi ama Jinshi *onu* diplomatik bir toplantıya getirecek cesarete sahip değildi. Bu bir barut deposunun yanında pipo yakmak gibi bir şey olurdu.

Jinshi tüm olası ihtimalleri göz önünde bulundurmak zorundaydı.

Feilong sert bir bakışla, "Eğer ağabeyim herhangi bir soruna yol açıtıysa, lütfen bu tartışmanın bir parçası olmama izin verin," dedi.

"Yeğenimin düşüncesizliği benim de sorumluluğum olacaktır. I Kişisel olarak bizi dikkate almadan adil bir karar vermenizi rica ediyorum." Bu sözler Gyokuen'in ikinci oğlundan geldi.

Kan bağı olan akrabalar olarak cezayı kabul etmeye hazırıldılar, ancak bu durumda neyin "adil" olduğunu söylemek zordu. Normalde, daha iyi bilgi olmadan böyle bir yargıya varmak imkansızdır. Eğer Ancak önceliklerin seçilmesi gerekiyordu - önce ne gelmeliydi?

Bir an için söz konusu soylunun gerçekten de dördüncü prens olduğunu varsayalım. Elçinin sözlerine itibar ederlerse, prens kaçırılmış ve Li'ye getirilmişti. Bu işin arkasında Shikyou'nun olduğunu varsaymak çok doğal olurdu.

Yabancı bir kraliyet mensubunun kaçırılması olayına karışmış olsaydı, eski kralın oğlu olsa bile onu korumak mümkün olmazdı.

Vali. Daha da kötüsü, herkes onun ne kadar kara bir koyun olduğunu biliyordu. En iyisi ona bulaşmamak, ama herhangi bir sorun çıkarsa da onu bir kenara atmaya hazır olmaktı.

Kulağa soğuk gelebilir ama bu diplomasiydi. Başka bir ulusla anlaşmazlığa neden olan, hatta savaş tohumları eken bir adamı serbest bırakmak, kendi ölümünden onlarca ya da yüzlerce kat daha fazla ölüme neden olurdu.

Ancak elçinin doğruyu söylemediğini varsayalım. O zaman teklif farklı olurdu.

Net bilgi olmadan ne yapılacağına karar vermek imkansız olabilirdi. Jinshi, Shikyou'nun gözetim altına alınmasını emretmek zorunda kalacaktı.

bir süre gözetim altında tutulacak, hatta belki de

ana ev veya idari ofis.

Bir restoranda buluşmalarına rağmen, görüşmeler Nihayetinde neredeyse tek bir lokma bile yenmeden sona erdi. Elçi ve beraberindekiler bir süre bir handa kalacaklarını söylediler. Jinshi bunun ne kadar süreceğini bilmiyordu ama tetikte olması gerekiyordu.

Ne yazık ki, sorun hep böyle anlarda ortaya çıkıyor.

Jinshi restorandan ayrıldı ve arabasına bindi. Zar zor yediği yemeği yıkamak için biraz su istedi. Basen yönetici kıyafetinin yakasını gevşetmişti;

Görünüşe göre bunu kısıtlayıcı bulmuş. Neyse ki sonunda ona ihtiyaçları kalmamıştı.

Biri arabanın kapısını çaldı.

"Ne oldu?" Basen şüpheyile pencereden dışarı baktı.

"Bir mesaj var efendim," dedi dışarıdaki kişi ve onlara basit bir balmumu mühürlü bir mektup uzattı. Mektup Baryou'dan geliyordu.

"Ne ?" Basen, mektubu açıp bakan Jinshi'ye sordu.

Bir elini alnına bastırdı. "Bu çok kötü bir zamanlama."

Mektupta, Shikyou'nun ana eve geldiği ve kavga çıkana kadar içeri girmekte ısrar ettiği belirtiliyordu.

Neden sorunlar hep anlarda ortaya çıkmak zorundaydı? Jinshi buna inanamadı.

Sonra mektubun geri kalanını okudu.

"Jinshi Usta, pek iyi görünmüyorsunuz..." "O aptal. Tam bir aptal!"

Baryou ona Shikyou'nun yaralandığını ve kaçtığını söyledi.
-Maomao onu tedavi etmeye gitmişti.

Bölüm 13: *Biaoshi*

Maomao ertesi günü Shikyou'yu tedavi ederek, Xiaohong'a bakarak ve Gyokujun'u disipline ederek geçirdi. Açıkçası yapacak pek bir şey de yoktu zaten. Xiaohong'a bakmak bile sadece kendilerine verilen yemeğin bir kısmını onunla paylaşmak, yemek yedikten sonra dişlerini fırçaladığından emin olmak ve yıkanmasına yardım etmekten ibaretti, Elllerinde sadece bir bez olmasına rağmen. Sakindi ve yaşına göre şaşırtıcı derecede olgundu.

Gyokujun'dan daha farklı olamazdı - asıl baş belası oydu.

"Hey, sen! Bu ekmeği nasıl yiyeceğim? Taş gibi sert!" "O zaman yeme." Maomao ekmeği tabağından aldı ve ulaşamayacağı bir rafa koydu. "Seni pislik! Ne yiyeceğim o zaman?!"

"İstemediğini söyleyen sendin." Sert ekmekten bir parça kopardı ve çiğnedi.

"Baba! Daaad! Bu kadının benimle nasıl konuştuğunu duyuyor musun? Asın onu!"

"Ben hiçbir şeyden sorumlu değilim, bu yüzden kimseyi asamam ve ayrıca size verilenleri yememeniz kendi hatanız. Bak, Xiaohong yemeğini yiyor."

Oops, bu geri tepecek.

Gyokujun babasında bir müttefik bulacağını düşündü ama Shikyou ona Xiaohong gibi olmasını söyledi. Kızgınlık sadece ona daha fazla zorbalık yapmasına neden oluyordu. İflah olmaz küçük bir pislik olabilirdi ama Maomao içinde yetiştiği durumun bununla bir ilgisi olduğunu düşünüyordu.

Gyokujun sinirlenmek için o kadar çok enerji harcadı ki kısa sürede yoruldu ve uykuya daldı. Bu sırada Xiaohong, amcasıyla kucaklaşmak için bu andan yararlandı.

"Amca, burada ne yazıyor?" diye sordu. Kız çantayı açmıştı.

Yıpranmış eski yazılar ve kitabı Shikyou'nun dizlerinin üzerine koydu.

"*Tapınak* yazıyor," diye yanıtladı. "Her zaman ödeme yapmak için gittiğin yer.

Saygılarımla, Xiaohong."

"Peki ya bu?" "Ah, şimdi, bu..."

Amca ve yeğen arasında gerçek bir uyum var gibiydi. Xiaohong çok içine kapanık görünüyordu ama Shikyou'nun yanında arkadaş canlısıydı. Ama

Shikyou, yeğeninin küçük odalarının daracık sınırlarında sıkılmamasını sağlamak için çok çalıştı.

Belki de oğlu yerine bir kızı olsun istemiştir? Maomao merak etti. Bu öneriyi yüksek sesle dile getirecek kadar kaba değildi. Bunun yerine, yatağa uzanmış olan Gyokujun'un üzerindeki yorganı çekti. Evet, bazıları genç erkekleri yetiştirmek için bir miktar sertliğin gerekli olduğuna inanıyordu ama bu sadece babaları yanlarında olduğu zaman geçerliydi.

"Güzel! Sırada misket oynamaya ne dersiniz?" "Evet!"

Yere biraz fındık ve taş koydular ve onları etrafa fırlattılar. Basit bir oyundu ama Xiaohong bundan keyif alıyordu. Maomao daha iyi bilmeseydi, onları gerçek bir baba-kız sanabilirdi. Belki Gyokujun'a da bu şekilde davranırsa, diye düşündü.

Xiaohong ailesinden ayrıldığı için mutsuz değil mi?

Maomao, kızın görüldüğünden daha sert olabileceğini düşünerek merak etti.

Yapacak başka pek bir şey olmadığı için kendini epeyce düşünürken buldu. Her zamanki gibi aynı adam onlara yemeklerini getirdi; aynı zamanda muhafızları olarak da görev yapıyordu. En azından onlara bolca su verecek kadar nazikti.

Bekçi yemeklerini getirdiğinde, Shikyou'nun Maomao'ya göstermeden okuduğu ve hemen mum alevinde yaktığı mektupları da getirdi. Maomao değerli kâğıtların israf edilmesine üzülmüştü ama mektuplarda her ne varsa, belli ki onun bilmesini istemiyordu.

Kendisinin ortadan kaybolmuş olabileceğinden şüpheleniyordu, Gyokujun ve Xiaohong ev halkını ayağa kaldırmıştı ama onun olduğu yerde pek bir şey değişmemiş gibiydi. Herhangi bir kargaşa posta kasabasına ulaşamadı.

Ucube stratejist Maomao'nun gittiğini öğrenirse, doğruca buraya gelmesini ve her yeri altüst etmesini bekliyordu. Chue onun izini kaybettirmek için iyi bir iş çıkarıyor olmalıydı.

Shikyou, Gyokujun ve Xiaohong'u yorulup uyuyana kadar erkekçe eğlendirirdi. Gyokujun babasının seyahatleriyle ilgili hikayeler dinlemeyi severdi ve Shikyou da onu kendi hikayeleriyle eğlendirirdi. Diğer insanların ninni söyleme maceraları gibi. Xiaohong sessizce dinlerdi.

Bir gece, çocuklar mışıl mışıl uyurken, Shikyou Maomao'ya döndü. "Parçaların çoğunu bir araya getirdiğini biliyorum. Bana sormak istediğin bir şey var mı?"

"Size sorsaydım bir cevap beklemezdim, cevap verseydiniz de vermemiş olmanızı dilerdim."

Maomao'hayatında bilmemeyi dilediği o kadar çok şey vardı ki. Bu sefer, bu duruma o sebep olmuştu. Chue hakkında çok anlayışlı davranarak.

"Pekâlâ. Sana tek bir şey söyleyeceğim. Yarın sabah buradan ayrılıyorum ve akşama kadar serbest bırakılacaksın."

"Çok güven verici bir haber."

Sabah Shikyou ayrılacak ve Maomao akşam serbest kalacaktı. Muhtemelen bu, sorun her neyse gün içinde çözüleceği anlamına geliyordu.

Lütfen bana bunun herhangi bir şeye saldırmayı içermediğini söyleyin.

Belki de bir saldırı planlıyorlardı ve

Maomao, Jinshi'ye planlarından bahsedemesin diye. Bu biraz mantıklı...

Ama nedense bunun peşinde olduklarını sanmıyorum.

Eğer öyle olsaydı, tüm durum daha kötü kokardı.

Shikyou, "Kendi başıma hareket edebilirsem daha iyi olur," dedi.

"Senden benim için Gyokujun ve Xiaohong'a göz kulak olmanı istesem... bunu yapar mısın?"

"Reddedemeyeceğim bir şeyi istemiş sayılacağımı sanmıyorum. Ama ikimiz de dürüst olmak gerekirse, Gyokujun'un büyük bir hayranı değilim."

"Onlar senin ellerinde."

Maomao her halükârda çocuklarla ilgilenmek istiyordu ama yine de yakınmasına izin verilebilirdi.

Shikyou'nun babasına hiç benzemediğini düşünmeden edemiyordu.

Gyoku-ou. Evet, görünüş olarak birbirlerine benziyorlardı ve her ikisi de kendilerini belli bir kahramanlıkla taşıyorlardı ama bu kahramanlık havası Shikyou'ya daha doğal geliyordu. Gyoku-ou bununla doğmamıştı; bu onun etkilediği bir şeydi. Shikyou'ya göre ise bu karizma içinde. Maomao bunu hissedebiliyordu.

Yine de bu hayattan daha büyük adam bir şey saklıyordu, saklamak için bir han kasabasındaki küçük bir odaya kapanmaya razı bir şey. Maomao'nun ne olabileceğine dair bir fikri vardı ama kesin olarak öğrenmek son derece tehlikeli olurdu ve bunu biliyordu, bu yüzden sormadı.

Bunun yerine, "Batı başkentine sağ salim döndüğüm görüldüğü sürece, Leydi Xiaohong ile birlikte ana eve döneceğim. O zaman ne yapacağım? Beni bu konuda sorgulayacaklarından eminim ama ne diyeceğimi bilmiyorum."

"Onlara gerçeği söyle. Onlara yaralandığımı söyle, ve sen beni tedavi etti. Daha fazla bakıma ihtiyacım olduğu için bana eşlik ettiğinizi söyleyin. Hepsi bu kadar."

"Peki ya Gyokujun ve Leydi Xiaohong?" (O küçük pisliğe saygılı bir unvanla hitap edecek değildi).

"Onlara her şeyi söyle. Bana çok yakın oldukları için söyle."

Bu asla işe yaramazdı. Maomao, Xiaohong'un annesinin ona haddini bildireceğini biliyordu; bundan daha iyi bir bahane bulması gerekecekti.

Jinshi'de işe yarayacağından pek emin değilim.

Bu durum her geçen an daha da başını ağrıtabilecekmiş gibi geliyordu. Yine de yarın geri dönebilecekse, bu onun için yeterliydi. Uyumak ve ertesi günün gelmesini beklemekten başka yapacak bir şey yoktu.

Ertesi sabah Maomao bir hışırtı sesiyle uyandı. Bir kadın ve birkaç adam orada duruyordu, hepsi de *biaoshi-yani* işleri para korumak olan paralı askerler gibi giyinmişti, hazine ya da çok önemli insanlar.

"Uyanık mısınız?" diye sordu Shikyou. O da diğerleri gibi giyinmişti; sıradan bir hayvandan silahlı bir muhafıza dönüşmüştü. Tavrının çok fazla ayarlanmaya ihtiyacı olmadığı ortaya çıktı. Dimdik ayakta duruyordu,

Ancak Maomao karnında bir yara olduğunu asla tahmin edemezdi.

"Çok dik durursan yaran açılabilir," dedi ona. "Etrafını iyice saran bir bandajım var. Birazcık

Kanamanın ona bir zararı olmaz, mi?"

Maomao, kendisi tavsiye etse de etmese de ciddi bir fiziksel efor sarf edeceği varsayımından hoşlanmamıştı ama ona fikrini söylemişti. Daha fazla sorumluluk almadı.

Bunun yerine Xiaohong ve Gyokujun'u sallayarak uyandırdı. Uyandıklarında Shikyou'nun gitmiş olduğunu gördüklerinde ağlayıp hıçkırarak hıçkırarak ağlamalarıyla uğraşmak zorunda kalmaktan daha iyiydi.

"Ha? Babam nereye gidiyor?" Gyokujun mırıldandı.

"Belki işe?" Xiaohong söyledi.

Maomao ellerini sıkıca tutup hiçbir yere gitmemelerini sağlarken, başka bir biaoshi, bir erkek içeri girdi ve yalnız kadına fısıldadı.

Kadın Maomao'nun önünde diz çöktü ve alçak sesle şöyle dedi "Bence acele etmeliyiz. Görünüşe göre fark edildik." "Fark edildik mi? Bu da ne demek oluyor?" Maomao sordu.

"Çok üzgünüm," diye cevap verdi. "Korkarım size batı başkentine kadar eşlik edemeyeceğiz."

Şaka yapıyor olmalısın. Maomao kaşlarını çattı ama şikayet edecek zamanı yoktu. Yapabileceği tek şey bayan biaoshi'nin talimatlarına uymaktı.

"Zahmet olmazsa kıyafetlerini de getir. Bundan sonra sen ve ben birlikte olacağız."

Bir saniye sonra Maomao başını salladı; başka seçeneği yoktu. "Pekâlâ."

Bekleyen bir araca bindiler - biaoshi'nin genellikle kullandığı zırhlı vagonlardan birine değil, sıradan bir kapalı vagona. Maomao'ya Xiaohong için bir kıyafetle birlikte çok güzel bir kıyafet seti verildi. Kendi yeni kıyafetlerini giymeden önce kızın üstünü değiştirmesine yardım etti.

"Eve gitmiyor muyuz?" Gyokujun cesaret etti.

"Sadece düşündüğümüzden biraz daha uzun sürecek. Al bakalım. Giysiler." Maomao yeni kıyafetini ona fırlattı.

"Bana yardım etmek zorundasın!"

"Kendi başına giyinemiyor musun? ama!"

Gyokujun homurdandı ama öfkeyle kıyafeti giydi. "Nereye gidiyoruz?" Maomao biaoshi'ye sordu.

"Korkmayın. Ne olsun, seni hayatta tutacağım."

Bu onun sorusunu yanıtlamadı. Hiçbir şey olmasa bile, arabanın arkasında onlarla birlikte sadece kadın biaoshi'nin olması Maomao ve çocuklara karşı bir jest gibi görünüyordu.

"Usta Shikyou'dan farklı bir yol izleyeceğiz. Eğer yapabilirsek başarılı bir şekilde saklanırsak batı başkentine geri ."

". "

Vagonun örtüsünün altından dışarıda neler olup bittiğini göremiyorlardı. Xiaohong Maomao'nun yanına sokulurken, kadın biaoshi bağdaş kurup oturdu ve elindeki kavisli kılıcı hiç bırakmadı.

Maomao, mükemmel duruşu ve keskin bakışlarıyla kadının otuzlu yaşlarında olduğunu düşündü. Güneşten bronzlaşmış teni ve berrak, alçak sesi özellikle dikkat çekiciydi. Maomao, yüzleri hatırlamaktaki genel başarısızlığını hesaba katsa bile, bu kadını hatırlayacağını düşündü.

Öngörülebilir bir gelecek için, bu yabancıya hayatı pahasına güvenecekti.

Bölüm 14: Kılık Değiştirme

Maomao yaklaşık dört saattir arabanın içinde olduklarını tahmin ediyordu. Çok hızlı hareket etmiyorlardı ama yine de atlar yorulmuş olmalıydı. Arabayı çeken iki hayvan olmasına rağmen arabanın yükü ağır olmalıydı. Herhangi bir

sıradan bir yolculuk, kesinlikle dinlenmelerine izin vermenin zamanı gelmişti. Maomao'nun şu anda hiçbir işaret görmediği bir dinlenme.

Bu onları takip eden biri olabileceği anlamına mı geliyordu?

"Daha varmadık mı? *Daha* varmadık mı? Yoruldum!" Gyokujun homurdandı. Vagonun ortasında kollarını bacaklarını iki yana açmış yatıyordu.

"Hı-hı," dedi Maomao, onu görmezden gelerek ve dışarı bakarak.

Tam o sırada araba takırdayarak durdu.

Maomao nefesini tuttu. Bayan biaoshi şoföre "Neden durdun?" diye sordu.

"Atların dinlenmesine izin verebilir miyiz? Bize baktıklarını görüyorsunuz, bir şeyler içmek için yanıp tutuşuyorlar," diye cevap verdi şoför. Maomao dışarı baktı ve aracı çeken iki atın gerçekten de onlara pis pis baktığını gördü.

"," dedi biaoshi. Arka tarafa geldi ve

Maomao bir sonraki köyde dinleneceklerini söyledi. "Üçünüz köye gideceksiniz. Gizli hikayeniz bir anne ve çocukları olmanız."

"Neden rol yapmak zorundayız? Beni eve götür! Sana emrediyorum!" Gyokujun tedirgin bir şekilde konuştu. Giyinmeyi başarmıştı

Ama ön tarafı yanlış katlamıştı ve Maomao onu çıkarıp doğru şekilde yapmasını sağlamak zorunda kalmıştı.

"Bir süre batı başkentine geri dönemeyeceksin. Yani gidebilirsin ama seni bağlayıp hapse atarlar. Bunu ister misiniz?" Kadın kibarca konuşuyordu ama gözlerinden

mutlak doğruyu söylemek.

"Bunu bana yapabileceklerini mi sanıyorsun?! Babam bunu yanlarına bırakmazdı!"

"Usta Shikyou'nun emriyle."

Gyokujun sustu ama gözleri yaşlarla doldu ve alt dudağını dışarı çıkardı.

Onun kıvrandığını görmek Maomao'yu ne kadar memnun etse de, kendisi de onunla aynı durumdaydı. Xiaohong ve Gyokujun'a bakarak "İnsanlar bu ikisinin benim çocuklarım olabileceğine inanacak mı?" diye sordu. Ona hiç benzememelerinin yanı sıra, o yaşlarda iki çocuğa sahip olacak kadar yaşlı da değildi.

"I-sei'de kadınlar genellikle daha genç yaşta çocuk sahibi oluyor Merkez bölgedekinden daha fazla. Size benzemediklerini söyleyen olursa, babalarına çektiklerini söyleyin yeter."

Hmm.

Saçları farklı renkte olabilirdi ama Gyokujun ve Xiaohong kuzendi, bu yüzden en azından birbirlerine biraz benziyorlardı.

Hiç vakit kaybetmeden, bayan biaoshi bazı kozmetik ürünleri çıkardı. "Burada kadınların yaptığı bir başka şey de makyaj yapmak. Birazcık makyaj uyum sağlamanıza yardımcı olacaktır."

Pratik bir elle çalışmaya başladı; o bir sanatçıydı ve Maomao'nun yüzü onun tuvaliydi. Kullandığı baz saf değildi. Beyazdı ama kırmızı bir tonu vardı, bu da Maomao'nun tenini biraz daha yerlilerinkine benzetiyordu.

"Bir sorum var," dedi Maomao. "Doğrudan batı başkentine dönmemiz bizim için gerçekten daha iyi olmaz mı? Eve herhangi bir şey üzerinde o kadar büyük bir etkisi olacağını düşünemiyorum." Bu insanların onu hapsedecek kadar çaresizce neyi sakladıklarını çok merak ediyordu ama ne olabileceğini hayal bile edemiyordu - bu da Jinshi'ye ne olduğunu söyleyemeyeceği anlamına geliyordu. Belki de Chue onlar için iyi şeyler söylemişti ve bu yüzden onları susturmak için öldürülmemişlerdi.

"Seni şu anda eve gönderemememizin bir sebebi var ama bu Efendi Shikyou'nun iyiliği için değil. Ay Prensi'nin iyiliği için. Ne olursa olsun, bu işe bulaşmış olmanızdan dolayı içtenlikle üzgünüm."

Jinshi için mi?

Bu Maomao'nun kafasını daha da karıştırdı ama devam etmekten başka yapacak bir şey yoktu.

İyice makyajlanmış olan Maomao şimdi gerçek yaşından birkaç yaş daha yaşlı görünüyordu.

Kaşları onu "çocuklarına" benzetiyordu. İtiraf etmeliydi ki etkilenmişti.

Kasabaya vardıklarında, sadece atlarını iki yenisiyle değiştirmekle kalmadılar, aynı zamanda tamamen yeni bir araba da aldılar. Bir araba aldılar.

İkinci şoför de iri yarı bir adamdı ve muhtemelen muhafız olarak görev yapıyordu. Arabaya gelince, biaoshilerin armasını taşıyordu. "Size hizmet etmek bir zevk, hanımefendi. Genç efendi. Genç hanımım."

"Pekala," dedi bayan biaoshi. "İhtiyacımız olan şeyleri almak için kasabaya gideceğim. Arabada bekleyebilir misin?"

Gyokujun hemen kafasını dışarı uzattı. "Ben de gidiyorum!"

Maomao onu yakaladı. "Sen *kesinlikle* burada bekliyor."

"Ben de gidiyorum!"

Küçük pislik çırpındı ve dövuştü. Maomao tam onu ciddi ciddi bağlamayı düşünürken, biaoshi onun elini tuttu. "Eğer bu kadar ısrarcıysa, onu ben alacağım. Ben gözden kaybolur kaybolmaz kaçarsa durumumuz çok daha kötü olur."

Maomao, Gyokujun ve Xiaohong'a baktı. Xiaohong'un vagonda sabırla bekleyeceğinden şüpheleniyordu ama Gyokujun?

Evet... Kaçardı. Kesinlikle.

"Pekâlâ. Teşekkür ederim," dedi kadına güvenmeyi seçerek. Onlar ayrılırken Gyokujun ona muzaffer bir bakış attı. Sonra biaoshi'ye geri döndü. "Kasabadayken bana biraz atıştırmalık al!"

"Korkarım zamanımız olmayacak."

Gyokujun bu kadar sert bir şekilde reddedildiği için şok olmuş görünüyordu ama bu Maomao'nun sorunu değildi. Yine de burada, vagonda oturmanın oldukça sıkıcı kabul etmek zorundaydı.

"Xiaohong, tuvaleti kullanman gerekmiyor mu?"

"Hayır. Ben iyiyim."

". "

Xiaohong tek misket oynamaya başlamıştı.

Biliyor musun, bu bana şunu hatırlattı.

"Amcanın yaralandığı yer gizli bir tünel,
Değil mi? Gyokujun sana bundan bahsetti mi?" Maomao saldırı gününden beri merak ediyordu.

"Nu-uh," dedi Xiaohong.

"Bir aile üyesi o zaman? Normalde böyle bir geçişten kimseye bahsetmezsiniz."

"Amcam söyledi."

"Amcan mı? Shikyou'yu mu kastediyorsun?"

Xiaohong başını salladı. "Hulan Amca."

"Hulan mı?" Maomao tekrarladı.

"Uh-huh. Shikyou Amca'nın tehlikede olduğunu ve ona yardım etmem gerektiğini söyledi."

"Ne?!" Maomao ter içinde kaldığını söyledi.

"Neyse ki Gyokujun oradaydı. Bana nereye gideceğimi gösterdi."

Bekle... Bu da ne demek oluyor?

Hulan neden Shikyou'ya yardım etmemişti? Xiaohong gibi bir çocuk neden Maomao'yu çağırmaya gelmişti? Shikyou'ya kim saldırmıştı?
çocuğu.

Hulan'ın ne yapmaya çalıştığını bilmiyordu ama çok derinde olduğunu biliyordu.

Bölüm 15: Öncelikler

Başkasının melodisiyle dans ettirilmek kadar tatsız bir şey yoktu. Maomao, batı başkentine döndüğünde yapacağı ilk şeyin Hulan'ı güverteye çıkarmak için izin almak olacağına yemin etti.

Bu arada yolculuğu devam ediyordu ve hâlâ ne yapması gerektiği konusunda hiçbir fikri yoktu.

Dünyanın neresine gidiyoruz?

O, Gyokujun ve Xiaohong kapalı arabada bayan biaooshi ile birlikte yol alıyor, dinleniyor, hareket ediyor, dinleniyor ve geceyi bir han bulabildikleri herhangi bir kasaba veya köyde geçiriyorlardı.

Orta bölgenin aksine, burada her yer çimenlikti, bu yüzden Maomao nerede olduklarını çabucak kaybetti; daireler çiziyor da olabiliyorlardı. Sık sık güneşin konumunu kontrol ederek,

Ancak, genel olarak batı yönünde sonucuna varabildi.

Yolda ara sıra tapınaklarda saygı duruşunda bulunuyor ya da kıyafet almak için duruyorlarmış. Maomao, sofistike olmayan bir ev kadını olarak görülmek isteniyorsa, belli miktar anlamsız meşguliyetin gerekli olduğunu fark etti.

Dolambaçlı yollar başka bir amaca da hizmet ediyordu. Aksi takdirde asla susmayacak olan sonsuz meraklı çocuklar. Maomao bile önünden geçtikleri et şiş ve yabancı yiyeceklerle dolu sokak tezgâhlarını incelemekten mutluydu. Tek gerçek Hayal kırıklığı, daha önce olabileceği kadar çok olmamasıydı; böcek sürüsü zarar vermişti.

"Ugh! Artık *yürümek* istemiyorum! Bana bir tahtırevan getirin!"

"Acıktım! Biraz meyve istiyorum!"

"Bu kadar sert ekmek yememi mi bekliyorsun?"

Gyokujun'un mızımız kafasına kaç kez yumruk indirmişti? Her zaman erkeklerin daha fazla sorun çıkardığını duymuştu.

ama Şimdi bunu iliklerine kadar biliyordu. Xiaohong kibar ve sessizdi ve Maomao ne derse onu yapıyordu.

Bir keresinde, araba ilerlerken Maomao "Şimdi nereye gittiğimizi sorabilir miyim?" dedi. "Sana köyün adını söylesem, nereye gittiğimizi bilir misin? ne oldu?"

Maomao da oradaydı.

"Sanırım fark etmiŐsinizdir, batıya seyahat ediyoruz. Eviniz I-sei Eyaleti'nin en büyük ikinci Őehrinde. Kocanız bir iŐadamı, ancak sürü sayesinde artık hiÇbir işi yok. Belki Dünya hakkında pek bir Şey bilmiyorsunuz, 'hanımefendi', ama bunun böyle devam edemeyeceğini biliyorsunuz, bu yüzden son birikiminizi bir biaoshi kiralamak için kullandınız ve ailenize zor durumda olduğunuzu söylemek için yola çıktınız."

Kapak haberinin Maomao'nun beklediğinden daha derin olduğu ortaya  ıktı.

". Anlıyorum," dedi. Başka bir deyişle, varıŐ noktaları eyaletin ikinci büyük Şehri ya da belki de yol üzerinde bir yerd .

"Dünya hakkında pek bir Şey bilmiyor olabilir." Gerçekten güzel.

Maomao bu nitelemeye içerlemiŐ olabilir ama gerçek Şu ki I-sei Eyaleti'nin batısına hiÇ gitmemiŐti. Garip yiyecekleri, içecekleri ve el sanatlarını görünce gözleri parladı. Yiyecek balık neredeyse hiÇ yoktu ama bunu telafi etmek için satılan çok sayıda yılan vardı. Bir yerde canlı akrepler servis ediliyordu ama Maomao'nun yemesi engellenmiŐti - bu, dışarıdan birinin yapabileceği bir Şey değildi. derin ev kadını yemek yiyecekti, ona söylenmişti. Yine de çok ama çok istemişti.

 lk başta, Gyokujun ve Xiaohong Shikyou'dan ayrı kalmaktan rahatsız olmuşlardı, ancak k  k çocukların doğal merakına sahip oldukları için Maomao ile birlikte tezgahları keŐfetmekten yine de çok mutlu oldular.

Xiaohong o k  k pislikten çok daha terbiyeli.

Maomao onun daha fazla Şikayet etmesini ya da istediği Şeyleri talep etmesini bekliyordu ama o böyle bir Şey yapmadı. Maomao'nun hayranı değildi

Çocuklar. Aslında, onlardan hiÇ hoŐlanmazdı. Çocuklar söz dinlemeyi reddettiklerinde "demir yumruk cezası" uygulanmasının savunucusuydu.

Ama söz konusu Xiaohong olduğunda, bu olasılığı düşünmeye hiç gerek duymuyordu. Olsa olsa bir yetişkinle karşı karşıyaymış gibi hissediyordu. Maomao, Xiaohong'un nasıl yetiştirildiğini merak etmekten kendini alamıyordu.

"Bana mı öyle geliyor yoksa Xiaohong buradaki tüm ilgiyi üzerine mi çekiyor?" Gyokujun ona ters ters bakarak sordu.

"Neden senin için telaşlanayım ki? Eğer ben senin için kafana vurup 'İşte, mi dedi? Gel buraya, kafanı öyle bir ki saçların dökülecek!"

"Asla! Kastettiğim bu değildi!"

Maomao, Gyokujun'un üzerine titriyor, yanlarını elinden geldiğince acımasızca gıdıklıyordu.

Bayan biaoshi'nin haklı olduğu ortaya çıktı; Maomao, Gyokujun ve Xiaohong'un bir aile olduğu hikayesini kimse sorgulamıyor gibiydi. Cildinin tonunu değiştirmenin yanı sıra, tıpkı çillerini yaptığı gibi gözlerinin etrafına da bazı lekeler eklediler. Xiaohong'un açık renk saçları, onun bir aile olduğu hikayesine Babası yabancı kan taşıyordu ve bu da neden annesine benzemediğini açıklıyordu. Gyokujun ise Xiaohong'a kardeşi geçebilecek kadar benziyordu.

Bir gün yemek yerlerken biaoshi, "Bunlardan pek korkmuş görüldüğünü söyleyemem," dedi. Her birinde dörder kişinin oturduğu dokuz masası olan küçük bir restorandaydılar. İkinci kat bir han olarak kullanılıyordu ve burası onlar için atları bile tımar ediyordu.

"Neden ki? İnsan her gün bu kadar büyük bir şeyi görme şansını bulmuyor.

İçeride," diye Maomao. Bu konuda endişeli olsa da olmasa da aynı yolu kat etmek zorunda kalacaklardı - o zaman en iyisi bu yolu kullanmaktı ta ki sorunlarıyla yüz yüze gelene kadar. Maomao kuzu yahnisine biraz ekmek batırdı ve bir ısırık aldı. Etliydi ama çok tuzlu değildi. Sebze olarak bir avuç kök sebze ve sarımsaklı frenk soğanı vardı. Su içilemeyecek kadar değerliydi; onun yerine çok çeşitli alkoller vardı. Ekstra masrafa rağmen Gyokujun ve Xiaohong için su sipariş ettiler.

"Üzüm suyu istiyorum!" Gyokujun söyledi.

"Ama hiç yok."

"Ama ben istiyorum!"

Gyokujun biraz sinirliydi ve işler istediği gibi gitmediğinde hemen sızlanmaya başlıyordu. Maomao ona her yumruk attığında gözyaşlarına boğuluyordu; Maomao acele etmesini ve dersini almasını diliyordu.

Maomao restoranın etrafına bakarak, "Burası son derece boş görünüyor," dedi.

"Katılıyorum," diye biaoshi.

Bina sessizdi. Maomao binanın bu bölge bir ticaret merkezi olduğu için inşa edildiğini tahmin ediyordu ama böcek sürüsü sadece gıda tedarikini etkilememiş, aynı zamanda bu bölgenin ekonomik kalbi olan ticareti de vurmuştu. Bu durum, orada bulunan bir avuç müşterinin neden keyifsiz görüldüğünü de açıklıyor olabilir.

Hiçbirinin kavgacı bir tipe benzediğini sanmıyorum, diye düşündü, ancak bir köşede oturup alkol alan birini gözlemledi. Bir süredir Maomao'nun partisine doğru bakıyorlardı. *Kimi hedef alacaklarına karar vermeye çalışıyorlardı belki de?*

Maomao'nun masasında sadece iki kadın ve iki çocuk vardı. Evet, koruma görevi gören bir çift şoförleri vardı ama aynı anda yemek yememeye özen gösteriyorlardı. Ne yazık ki, küçük bir Kadın ve çocuklardan oluşan bir grup, "*Lütfen bizi soyun*" yazılı bir pankart da taşıyor olabilirdi.

"Belki de biraz daha biaoshi kiralamalıyız?" Maomao önerdi. "Bir sonraki kasabada güvenebileceğim başka bir muhafız olmalı."

Yani, bayan biaoshi önüne gelenle kapışmak istemiyordu. Bilinmeyen kişilerle değil. Maomao, kadın olsun ya da olmasın, bu biaoshi'nin hesaba katılması gereken bir güç olduğu izlenimine kapıldı.

"Belki de en azından şoförlerden birinin bizimle yemek yemesini sağlamalıyız?" Masada bir erkeğin olması insanlara onlar hakkında farklı bir izlenim verebilirdi.

"I-sei Province'deki pek çok kişi bir kadının ailesi dışından bir erkekle aynı masayı paylaşmasının uygunsuz olduğunu düşünüyor." Başka bir deyişle, bu onların işine gelmezdi. "Bunu yapmak zorundayım. Bir sonraki kasabaya gitmek için hazırlık yap. Muhafızlardan birini seninle bırakacağım. Odanızdan dışarı çıkmayın."

"Anlaşıldı."

Maomao bu bölgeyi biraz keşfetmek isterdi ama biaoshi'nin dediğini yapacaktı. Köyden çok uzaktaydılar.

merkezi bölge ve güvenlik garanti edilmiyordu.

"Sadece beklemenin sıkıcı olduğunu biliyorum. Kitap ya da başka bir şey okuyun," dedi biaoshi.

Bir kitap. Tabii ki.

Maomao'nun şu anda yanında bulunan tek kitap Hapsedildiği yerden kutsal yazılar. Üstü örtülü vagonda bir şekilde ortaya çıkmıştı. Xiaohong'un getirdiğinden şüpheleniyordu.

Maomao'nun kutsal metne özel bir ilgisi yoktu ama yapacak başka hiçbir şeyi olmadığı için *kitap okuyordu*. Doğal olarak, Gyokujun Xiaohong'a zorbalık yapmaya hazırlanıyor. Sessizce okumak için çok fazla.

Biaoshi birkaç saat sonra geri geldi. Ek olarak Başka ne yapmış olursa olsun, alışverişe de gitmişti ve yanında büyük bir çanta vardı. Yine de pek mutlu görünmüyordu.

Maomao okumaktan yorulmuştu ve Xiaohong ile oynuyordu. Toplayabildikleri en iyi bilyeler Kabuklar ve taşlar ya da kedi beşiği gibi zaman geçiren ama başka pek bir işe yaramayan oyunlar. Gyokujun bir köşeye büzülmüştü. Belki de Maomao vurduğu için başı ağrıyordu.

"İyi haberlerle dolup taşıyor gibi görünmüyorsunuz," dedi Maomao.

"Korkarım ki hayır. Yoldaşımla buluşmak için bir planımız vardı. Ancak şu anda ticaret yolunun dışında görünüyor ve onun hakkında herhangi bir bilgi edinemedim." Biaoshi büyük çantayı Maomao'nun önüne koydu.

"Ticaret yolunun dışında mı?" Maomao konuşurken çantayı açarak sordu. İçinde kurutulmuş et, soğuktan korunmak için kürk gibi erzaklar ve şifalı otlar buldu. *Bu* onun gözlerini parlattı.

"Tüccarlar ana yoldan uzak durmaya karar verdiler; insanlarla dolu. Haydutlar. Zaten yeterince vardılar ve sürüden bu yana sayıları daha da arttı. Yiyecek yok, para yok ve pek çok insan işsiz. Yol bu kadar tehlikeliyken, burayı atlayıp bir sonraki kasabaya gitmek daha iyi."

"Ah..."

Haydutlar açlıktan ölüyor olabilirdi ama tüm tüccarların yiyeceklerini çalarlarsa, yakında çalacak bir şey kalmayacaktı ama bazıları o kadar ileriye düşünmüyordu.

"Ama bir sonraki kasabada güvenebileceğin bir biaoshi acentesi olduğunu sanıyordum?" Maomao bitkileri yerleştirirken sırtıyordu. Tüm ihtiyatı ilaca dönüşmüştü.

Diğer kadın başını salladı. "Orada bir muhafız tanıdığımı söyledim, başka bir biaoshi değil."

"Oh. Doğru..."

Doğruydu; bir biaoshi belirtmemişti. Maomao bitkileri kokladı. Xiaohong da onu taklit etti ama hemen elini burnuna götürüp geri çevirdi; çok keskin otlardı.

"Biliyor musun," dedi Maomao, "merak etmeye başladım. Batıya dönmenin güvenli olması için yeterince uzun zaman geçmedi mi? sermaye?"

"Şu anda bundan emin olamam. Benim görevim sizi ancak tehlike tamamen geçtikten sonra eve göndermek. Seni bir hevesle geri gönderemem." Biaoshi'nin sesi çok kararlıydı. Maomao hala neden onları yaratılışa sürüklediğini tam olarak anlamamıştı ama en azından bu noktada Maomao onun doğruyu söylediğini hissetti. "Ne yazık ki, bir sonraki kasabadaki arkadaşım ile temas kuramazsak ne yapacağımızdan da emin değilim. Yine de oraya gitmeyi düşünüyorum, biraz tehlikeye atılacağımı bilerek. Siz ne düşünüyorsunuz?"

Maomao, şimdi otların kuruduğundan emin olmak için kontrol ediyor, inledi. "Pek fazla seçeneğim varmış gibi görünmüyor. Bir kere, I-sei Eyaleti'nin arka yollarında dolaşmaya devam edersek paramız tükenecek."

"Bunu söylediğini duymak omuzlarımdaki yükü biraz olsun hafifletiyor."

Biaoshi, cüppesinin kıvrımlarından küçük bir kavanoz çıkardı: avuç içini geçmeyecek büyüklükte, özenle sırlanmış bir parça.

"O da ne?" Maomao sordu. Bitkileri yere bıraktı ve gözlerini kısarak baktı.

"Bir sinir toksini. Çok fazla ısıya dayanamaz, bu yüzden çok sıcak tutmayın, lütfen."

"Yılan zehrini bensiz mi topladınız? Ben yardım ederdim!" Maomao kavanozu aldı ve hafifçe salladı. Hafif bir *şırıltı* duydu. Kadının kaç yılan zehri toplamış olabileceğini ancak hayal edebiliyordu. bu kadar çok zehir toplamak için yakalamışlardır. Yılan zehri mineral zehirlere göre daha az kararlıydı ve özellikle ısıtıldığında etkisini kolayca kaybediyordu. Maomao bir kitaptan öğrenmiş ve kendi deneyimleriyle de doğrulamıştı.

"Yılan zehri olduğunu tahmin etmenizden etkilendim. Kasapta bulmanın ne kadar kolay olduğunu bilerseniz şaşırdınız."

Bu iç bölgede balık nadirdi; yılanın tadı benzerdi ve değerli besinler açısından zengindi.

"Orada hiç akrep var mı?" Maomao sordu.

"Birkaç damla, evet."

Maomao biaoshi'nin ciddi olduğunu fark etti. Bir karışımda ne kadar çok zehir çeşidi varsa, bir panzehir geliştirmek de o kadar zordu.

"Bunu da al." Biaoshi ona beze sarılı bir iğne uzattı. İğne yerine sabitlenmişti, böylece bez etrafına sarıldığı sürece güvenli bir şekilde taşınabiliyordu. "Eğer bir şey olursa, önceliğin kendi hayatın olsun."

Yani başka bir deyişle, ne olursa olsun, hayatta kal. Bu mı?

Hatta, biaoshi ona diyordu ki, bunu yapmak için birini öldürmesi gerekiyorsa

o.

Bölüm 16: Yalancı

Maomao'nun Shikyou'yu görmeye gittiğini duyduğundan beri, işini yaparken Jinshi'nin üzerinde bir bulut dolaşıyordu.

"Belki kısa bir dinlenme önerebilirim, efendim?" Gaoshun düşünceli olmaya çalışıyordu ama Jinshi'nin istediği son şey dinlenmekti.

"Sence uyuyabilir miyim?" diye sordu.

"Bir politikacı, koşullar ne olursa olsun uyuyabilen kişidir."

Yeterince adil, ama Jinshi mantığının duygularına üstün gelebileceği kadar yetişkin değildi. Aslında, çalışmayı tamamen bırakmamakla çok iyi yaptığını düşünüyordu.

"İlk başta birkaç gün içinde döneceğini söylediler. Ama şimdi ne kadar oldu?"

"On gün, efendim."

"Neden bu kadar uzun sürdü?!"

Nedeninin ne olduğunu gayet iyi biliyordu; hıncını Gaoshun'dan çıkarıyordu.

On gün önce, Jinshi Ri halkının krallığından gelen buluştuğunda, krallığın dördüncü prensi konusu gündeme gelmişti. Açıkça değil ama konuşukları konu neredeyse kesinlikle buydu.

Eğer halefiyet sırasında yer alan biri başka bir bir ülke, hem de özellikle dost olmayan bir ülke, bu ciddi bir sorundu. Bu durum Li için Ri halkı için olduğundan daha iyi değildi. Davetsiz olarak bir elçi gönderen onlardı, ama olan herhangi bir şey Li'ye karşı bir tehdit olarak algılanabilirdi.

provokasyon. Gyoku-ou, meseleyi geçiştirmeye çalışacaktı, hatta büyük ihtimalle onunla tanışmaya bile tenezzül etmeyecekti.

Elçi. Ancak Jinshi işleri farklı yürütürdü. Bu işin mümkün olduğunca sorunsuz ilerlemesini istiyordu ve astlarının da aynı şeyi istediğine güveniyordu.

Ancak şimdi, dördüncü prensin kaçırılmasıyla ilgili şüpheler

Batı başkentinin en önde gelen insanlarından birine düşmüştü. Ve Shikyou'nun ana eve gelmeyi seçtiği gün, tam da Jinshi'nin Ri elçisiyle ziyafete oturduğu gündü. Bu çok cesurca bir hareketti ve hatta görüşmeleri bozmak için kasıtlı bir girişim olarak bile görülebilirdi.

O halde, Baryou ve Jinshi'nin emrindeki diğerlerinin Jinshi ve Shikyou'nun herhangi bir temas kurmasını engellemeye çalışması anlaşılabilir bir durumdu; böylece Jinshi, ihtiyaç duyulması halinde Shikyou da dahil olmak üzere hepsini serbest bırakabilirdi. Acımasızca görünebilir ama

Gaoshun'un bahsettiği politikacılar bunu yapabilir.

Yine de önemseydiği biri olaya dahil olduğu anda paniklemeye başlamıştı. Her şeyi mahveden Maomao, Shikyou'ya bulaşmak için daha kötü bir an seçemezdi. Ana eve gelip bir tür öfke nöbeti geçirdikten hemen sonraydı. Ona tıbbi yardımda bulunmuştu, bu da onu suç ortağı olarak görmeyi kolaylaştıracaktı. Biraz acil ilk yardımla geçiştirebilirlerdi ama o

aslında onu iğne ve iplikle dikmiş. O noktada, işi başkası yapmış gibi davranmak zorlaştı.

Shikyou'nun kendisine gelince, Jinshi onun hakkında pek bir şey bilmiyordu. Vahşi biri olduğu söyleniyordu ama Jinshi söylentilerin ne kadar doğru olduğundan emin değildi. Aklındaki soru şuydu: Eğer Shikyou'yu uzaklaştırırsa Maomao'yu nasıl koruyacaktı? Vardığı sonuç, Shikyou'nun onu tehdit ettiğini ve kendisini tedavi etmeye zorladığını iddia etmek oldu. Onu kendisiyle gelmeye zorlamıştı. Bu hafifletici bir sebep olabilirdi.

O halde ana evden ayrılmak neden gerekmişti? "Eğer Efendi

Shikyou suçsuzsa, o zaman suçlu

içeriden biriydi," dedi Baryou. Biri, malikâneneden biri, Shikyou'yu hedef almıştı ve tam olarak kim olduğunu öğrenene kadar Maomao'nun güvenliği için onu burada tutamayacaklarına karar vermişlerdi. Chue bu yüzden onu götürmüştü.

Chue, son birkaç gündür görmedikleri başka biri daha vardı. Jinshi ona Maomao'yu korumasını emretmişti. Onun da tam olarak bunu yapmak için elindeki tüm imkânları kullandığını umuyordu.

Yapabileceklerine gelince, önceliği dördüncüyü iade etmeye vermeliydi.

prensi Ri krallığına getirmişti. Jinshi, prensin tarifine uyan birinin posta kasabasında görüldüğünü duyduktan sonra kendisi de oraya gitmiş, ancak o kişinin kaldığı hanın boş olduğunu görmüştü.

Bundan sonra prensin izini sürmeye çalışan Jinshi'nin genç adamın peşindeki tek kişi olmadığı ortaya çıktı. Başka bir güç de onun peşindeydi. Nihayetinde, Jinshi prensi elçiye teslim edememekle kalmamış, Shikyou'nun onu kaçırdığına dair söylentiler de giderek daha karanlık bir hal almıştı.

Bu altı gün önceydi.

Şu anda bile ne Shikyou ne de Maomao ana eve dönmemişti. Jinshi burada güvenlikleri sağlanamadığı sürece hareket halinde kalacaklarını ve başka bir liman arayacaklarını biliyordu.

Şimdi Jinshi, diğer tüm işlerinin yanı sıra Ri krallığıyla da ilgilenmek ve ana evdeki haini ortaya çıkarmakla meşguldü.

"Belki de taze nefes," dedi.

Gaoshun, "Anlaşıldı efendim," diye cevap verdi. Jinshi ofisten çıktı, Gaoshun ve Basen de arkasından yürüyordu. Basen'in arkasında ördek yürüyordu ama bu noktada Jinshi onun hakkında söyleyecek zekice şeyler bulmaktan yorulmuştu.

Jinshi, Gyokuen'in bahçelerinin ne kadar görkemli olduğunu hatırladı. Batı başkentinin arazisi her zaman öyleydi, ama şimdi yarısından fazlası çiftlik tarlalarına dönüşmüştü, gözü yaşlı bahçıvanlar çapalarıyla toprağı işliyordu.

Bahçede kalan birkaç parçadan birini işgal eden açık hava pavyonunda birini görebiliyordu. Kim olabileceğini merak ederek gözlerini kısıtı ve iki yaşlı osuruğu seçebildi.

"Ah, Sir Quack. Lezzetli görünen bir ikram bulmuştunuz." "Hoo

hoo hoo! Seçkin bir gözün var, canım

Komutanım. Bu yılın hasadından elde edilen tatlı patatesler ezilir, tereyağı ve balla karıştırılır. Önemli olan onları doğru şekilde kızartmak."

Ucube stratejistin de katıldığı bir çay partisi düzenleniyordu.

Lakan ve iyi doktor. Dürüst olmak gerekirse, iyi doktor aslında doktorlukta o kadar da iyi değildi ama

insanlarla bir yolu var.

Elinde çapa olan bir adam konuşmaya karıştı. "Affedersiniz, Başhekim Bey! Size o tatlı patatesleri henüz kullanamayacağımızı söylediyimi sanıyordum!" Bu Lahan'ın kardeşi idi. Ayrıca köşkün yakınında doktorun koruması ve Lakan'ın yardımcısı da vardı.

"Ah, özür dilerim. Fikir aklıma geldi ve sonra... Peki, ne dersin sevgili Lahan'ın Kardeşi? Biraz dene!" Doktor Lahan'ın Kardeşi'nin ağzına biraz patates tıktırdı.

"Mrrgh... Hmm. Tadı değil, ama sana söylüyorum, eğer izin verirsen Biraz olgunlaşırlarsa şekere ya da bala ihtiyacınız olmaz. İçinde damıtılmış likör olan şey daha iyiydi."

"Bu yeterince doğru, ama belki de endişelenmemize gerek yoktur. Sen ne düşünüyorsun, sevgili stratejistim? Çok hoş değil mi?"

"Evet, bu iyi. Ama alkolü karıştırmayın."

"Ah, elbette, içkinizi iyi tutamıyorsunuz, değil mi? Bir de kızınızın çok sevdiğini düşünün!"

"Şimdi dinle, doktor. Bunu Maomao'nun şarabıyla yapmadın, değil mi?"

"Tanrım, hayır! Mutfaktan özellikle onlarınkinden biraz paylaşımlarını rica ettim. Ama genç bayana söylemedim, çünkü öğrenseydi hepsini içerdi!"

"Evet, şey... Evet. Bunu yapabilir," diye itiraf etti Lahan'ın Kardeşi.

"Öyle demeliyim. Damıtılmış likörün ızgara et için de mükemmel olduğunu duydum ve denemek isterim... Ama doğruyu söylemek gerekirse, ben biraz Korkuyorum," dedi doktor.

"Neyden korkuyorsun?" Lahan'ın Kardeşi sordu.

"Alkol çok güçlü. Eğer etin üzerine koyarsam, ateş *foooş!* diye her yere yayılmaz mı?"

"Elinizde biraz su olduğundan emin olmanız iyi olur."

Lahan'ın Kardeşi ve doktor sohbet ederken Lakan atıştırmalıkları boğazına takılana kadar çiğnedi. Yardımcısı hemen yanına koştu ve sırtına vurdu. Belli ki buna alışkındı -Jinshi bunun düzenli olarak gerçekleştiğini tahmin etti.

"Belki de onları biraz yalnız bırakmalıyız, Ay Prensi."

Gaoshun önerdi.

"İyi fikir," dedi Jinshi. Geçtiğimiz birkaç gün boyunca Maomao'nun yokluğunu Lakan'dan saklamayı başarmıştı. Sürü sırasında bu yeterince basitti -Lakan'ın yapması gereken işler vardı ve bunlar onun dikkatini dağıtmıştı. Ama şimdi daha da zorlaşıyordu.

Tam o sırada stratejistin "Maomao'nun eve dönme vakti gelmedi mi sence de?" diye sorduğunu duydu.

"Hmmm," diye cevap verdi doktor. "Tek duyduğum Bayan Chue ile birlikte ilaç almak için liman kentine gideceğiydi. İlaç konusunda ne kadar hassas olduğunu bilirsiniz. Bu alışveriş gezisi hiç bitmeyebilir!" Şarlatan hikayeyi sorgulamadı, tam da bu yüzden Lakan üzerinde işe yaradı: doktor hikayeye tamamen inandı.

Lakan sıradan sivil hayata uygun bir adam değildi. Zamanının yarısını uyuyarak geçirirdi ve uyanık olduğu zamanlarda da genellikle oyun oynardı. Evrak işlerine bakmaktan bile nefret ederdi ve sosyal ortamlarda nasıl "uyum sağlayacağı" konusunda hiçbir fikri yoktu. Ancak bir konuda Li'deki hiç kimse onunla boy ölçüşemezdi: karakter yargılama yeteneği. İş arkadaşlarının uygunluğunu değerlendirebilirdi.

Sanki bir oyun tahtasındaki Shogi taşlarına bakıyormuş gibi astlarını bir bakışta tanıyabiliyordu. Belki de Lakan'a yalan söylemeyi ya da izinizi kaybettirmeye çalışmayı imkânsız kılan da bu yeteneğin bir uzantısıydı.

Jinshi, stratejistle yüz yüze gelmek zorunda kalırsa, yaşlı bunağın Jinshi'nin kendisini kandırdığını bir saniyede anlayacağını biliyordu. Bu nedenle ondan mümkün olduğunca titizlikle uzak durmaya çalıştı.

Ofise geri dönerlerken Jinshi belli belirsiz gülünç bir "Vak!" sesi duydu. Basen'in peşindeki ördek bahçede bir kurbağa bulmuştu.

", gidelim!" Basen tersledi ve kuşu yakalamaya çalıştı, ama bir an tereddüt etti. Ortalama bir insandan çok daha güçlü olduğu için, muhtemelen ördeği dikkatsizce yakaladığı takdirde ezebileceğinden endişe ediyordu.

Kurbağa zıplayarak uzaklaştı ve ördek de kanatlarını çırparak peşinden gitti; bu da pavyondaki insanların dikkatini çekti.

"Ah! Ay Prensi," dedi başhekim, yanakları pembeleşmişti.

"Bu Ay Prensi..." Lahan'ın Kardeşi neredeyse beceriksizce gözlerini kaçırdı. I-sei Eyaleti çevresindeki ülke turuna çıkmadan önce Jinshi ile doğru düzgün bir görüşme yapmamıştı.

"Ay Prensi mi?" diye sordu Lakan. Sesi pek de mutlu gelmiyordu. Oturduğu yerden kalktı ve Jinshi'ye doğru yürüdü.

Jinshi arka sarayda mükemmelleştirdiğı nazik gülümsemesini takındı. Gaoshun da dikkatli bir poker suratı takındı; Basen ise ördeğinin peşinden koşmakla meşguldü.

"Sizinle burada karşılaşmak ne güzel," dedi Lakan. "Günlerdir seni bulmaya çalışıyordum. Nerede saklanıyordun?"

"Ofisimde çalışıyordum ve ara sıra dışarıda kısa bir anayasa yapıyordum. Beni özlemiş olmalısınız."

Yalan söylemiyordu ve doğruyu da söylemiyordu.

Jinshi ne yapacağını düşünüyordu. Eğer stratejist ona Maomao'yu doğrudan sorarsa, hiçbir şey . Bu, kızına ulaşmak için arka sarayın duvarını yıkmayı aklından bile geçirmeyen bir adamdı.

Lakan doğrudan şahdamarına . "Söylesene, hiç görmedin mi? Maomao etrafta, değil mi?" Jinshi nasıl cevap verirse versin, iş işten geçmiş olacaktı.

Ördek koşarak aralarına girdiğinde ne yapacağına karar vermeye çalışıyordu.

"B-Kötü Jofu! Buraya geri dön!"

"Basen..." Gaoshun oğluna hırladı. Basen çığlık atarak durdu ama ördek kanatlarını çırparak yoluna devam etti, ta ki kapalı koridordan gelen birine çarpına kadar.

"Yikes! Nereden çıktın sen?"

Bu Hulan'dı, bir kol dolusu kâğıt taşıyordu ve şimdi giysisinin üzerinde perdeli bir ayak izi vardı.

Bu kez ördek durdu ve Basen sonunda onu kollarına . "Çok özür dilerim. Bu benim ihmalkârlığımın bir sonucu," dedi ve gerçekten ciddiydi.

"Lütfen, endişelenmeyin," diye yanıtladı Hulan.

"Bunlar Rikuson için mi?" Jinshi sordu - güzel, güvenli bir soru. Rikuson işleri Jinshi'nin üzerine yıkmayı severdi ama bu oyunu iki kişi oynayabilirdi. Muazzam miktarda evrak ileri geri gidip geliyordu.

Ama Jinshi bugün Hulan'ın elinde tuttuğu kadar çok şey olduğunu hatırlamıyordu.

"Evet efendim," dedi Hulan, her zamanki gibi kibarca. Sıra dışı bir şey yok gibiydi.

Yine de Lakan monoklünü düzeltti ve "Hey, şimdi. Neden bu konuda yalan söyledin?"

"Yalan mı?" Jinshi ona bakarak sordu.

"Rikuson'u görmeye gitmiyor. Peki sen nereye gidiyorsun?" "Oh, Tanrım. Bir sürü küçük işim var.

Beni burada, orada ve her yerde."

Hulan, her şeyin tam olarak yapıldığından emin olmak sık sık angarya işler üstlenirdi. Doğal olarak, bu görevler onu her türlü yere .

Ama Lakan'ın bahsettiği yalan bu gibi görünmüyordu. "O zaman sana sorayım," dedi stratejist. "Kızım hakkında bir şey biliyor musun?"

Hulan şaşkın görünüyordu. "Leydi Maomao mu? Sanırım bir alışveriş gezisi için liman kentine gitti."

Lakan, Hulan'a doğru yürüdü ve eliyle büyük bir hareket yaptı. Hulan'ın elindeki kâğıtlar etrafa saçıldı.

"Usta Lakan?! Sorun nedir?" diye sordu her türlü çatışmadan korkan usta hekim.

"Sir Quack. Bahsettiğiniz damıtılmış alkolü bana getirebilir misiniz? Hemen şimdi?"

"Evet, elbette." Doktor tıbbi ofisine geri döndü.

"Burada neyin peşinde olduğumu biliyor musun evlat?" Lakan Hulan'a sordu.

"Korkarım ki hayır. Belki siz bana söyleyebilirsiniz, efendim?" Hulan'ın kafası çok karışık görünüyordu ve tek şaşkın olan o değildi. Jinshi ve diğerlerinin de neler olup bittiğine dair hiçbir fikri yoktu.

"Söyleyin bana, Ay Prensi. Maomao liman kentine alışverişe gitti mi?"

Jinshi bunu yüksek sesle söylemedi ama başını hayır anlamında salladı. Artık inkâr etmenin bir anlamı yoktu.

"O zaman bu küçük yalancı Maomao'nun başka bir yerde olduğunun farkında mıydı?"

"O ..."

Jinshi Maomao'dan sadece en güvendiği birkaç astına bahsetmişti. Basen bile oyunu ele verebileceği korkusuyla bilmiyordu. Yani, hayır, Hulan Maomao'nun durumunu bilmemeliydi. Cevabının gerçek dışı olduğunu nereden biliyordu?

"Hulan..." Jinshi'nin gözleri kısıldı ve bakışlarını mütevazı genç adama dikti.

Tam o sırada usta hekim elinde bir şişeyle geri döndü. "Lakan Usta, içkiyi getirdim!"

"Teşekkür ederim." Lakan şişeyi aldı ve mantarını çıkardı, dumandan sarhoş olmamak için yüzünü başka tarafa çevirdi. Sonra şişeyi ters çevirerek içindekileri kâğıtların üzerine boşalttı.

"Ah! Şu zavallı kâğıtlar... Ne yapıyorsun?" diye sordu doktor, belki de Lakan'ı yüzüne karşı bu kadar doğrudan sorgulayabilecek tek kişiydi.

"Bu," diye yanıtladı stratejist. Yardımcısı zaten ve elinde bir çakmaktaşı tutuyordu. Lakan onu aldı ve alkolün bulunduğu yöne doğru vurdu-sırılsıklam kâğıtlar. Hemen büyük bir alev patlamasıyla yandılar.

"Aman Tanrım! Rikuson Usta'nın kâğıtları!" Hulan haykırdı.

"Belgelerini unut! Bana, Rikuson Usta'yı neden tanıdığını söylemeni istiyorum.

asla bilmemen gereken bir şey!" Lakan talep , yüzü ateşin ışığında kıpkırmızıydı.

"Hiçbir şey bilmiyordum. Sadece garip geldi. Leydi Maomao gibi değerli birini neden günlerce sürecektir bir alışveriş gezisine göndersinler ki?"

"O zaman farklı bir soru deneyelim. Maomao'yu tuzağa düşürmeye çalıştın mı?"

Bu sefer Hulan hiçbir şey söylemedi.

"Onu test etmeye çalıştın mı?"

Hâlâ sessizdi.

Jinshi, Lakan'ın sorgulamasının bir sonuç vermeyeceğini gördü. Bu hızla hiçbir yere. Tek bir şeye odaklanmıştı: Maomao. Bu durumda daha iyi bir soru vardı.

"Hulan... Shikyou yoluna mı çıktı?"

Jinshi'nin sorusu üzerine Hulan belli belirsiz gülümsedi. "Evet.

babamızın halefi olmak için uygun."

"Onu öldürecek kadar az uygun mu?"

"Gelecekte herhangi bir sorundan kaçınmanın yolu bu gibi görünüyordu. İşlerin planlandığı gibi gitmesini sağlamanın yolu."

Şimdi sessizlik sırası Lakan'daydı.

"Diyelim ki kardeşim hayatta. İnsanlar onu babamız Gyoku-ou'nun halefi olarak görseydi ne işe yarardı?"

Jinshi içeride bir hain arıyordu ama o hainin ne düşündüğünü hâlâ bilmiyordu.

"Batı başkentinin mümkün olduğunca sorunsuz bir şekilde yönetilmesi için Kardeş Shikyou'ya gerek yok. Ben sadece ihtiyacımız olmayan şeyleri ortadan kaldırmaya çalıştım." Hulan genişçe gülümsedi ve ardından aniden ayakkabılarını çıkardı.

"Bedenim yanabilir, ama ben memnun olacağım."

Hâlâ gülümseyerek evrak işlerinin arasına daldı.

"Ne yapıyorsun sen?!" Basen onu alevlerin arasından çekmek için ileri atıldı ama Hulan ondan kaçarak dört ayak üzerine düştü ve yere yapıştı. Kıyafetleri, saçları ve derisi kavrulurken bile Gülümsedi.

"Sen delirmiş olmalısın!" Lahan'ın Kardeşi elinde havuz suyuyla koşarak geldi ve Hulan'ı ıslattı. Gaoshun da harekete geçmiş, muhafızlara ve Lakan'ın yardımcısına emirler yağıdırıyordu.

İyi kalpli doktora gelince, soğuktan bayılmıştı, ağzının etrafında köpükler vardı.

Lakan yere çömeldiği yerde Hulan'a buzgibi bir bakış attı. "Seni buna iten nedir?" Jinshi sordu. Hulan tarafından

Bu anlaşılmaz yaratığa bakarken kendini ne kadar mantıklı buluyordu.

"Bez! Bana bir bez verin!" Basen bağırdı. Hulan'ı sardı ve sağlık ofisine sürükledi. Doktor herhangi bir tedavi yapmayacaktı, bu yüzden birinin gelmesi gerekecekti.

Şehirdeki klinikten. "Gaoshun,"

dedi Jinshi. "Evet, efendim."

"Shikyou masum. Bu durumda dördüncü prensi bulmak için onunla işbirliği yapmanın avantajlı olabileceğini düşünüyorum."

"Dediğiniz gibi efendim."

Gaoshun çoktan harekete geçmişti. Lakan Jinshi'ye döndü, etkilenmemiş görünüyordu. "Hoh. Bu sizin oyununuz mu Ay Prensi? Shikyou'nun bir şeyler planlıyor olması her zaman mümkündür."

"Bize eşlik ederseniz bunu kolayca öğreniriz, değil mi Sr Lakan? Yoksa sırf benden hoşlanmadığınız kızınızın kurtarılmasını geciktirecek misiniz?"

"Vay be! Bakın kimin omurgası çıkmış."

". *Biri* beni sınava tabi tuttu."

Hainini bulmuştu. Peki şimdi ne yapacaktı? Jinshi hemen harekete geçti; Maomao'yu geri almanın en iyi yolu buydu.

Bölüm 17: Bir İnanç Kasabası

Maomao ve küçük grubu planlandığı gibi bir sonraki kasabaya doğru yola çıktı.

Neden bu kadar çok insan olması gerektiğini çok geçmeden anladı. haydutlar vardı. Batı bölgesinin standartlarına göre, yeşillikler gür ve ağaçlar boldu. Bir çalılık, koru ya da orman pusu kurmak için mükemmel bir yer.

"I-sei Eyaleti çimenlerden ve çöllerden ibaret gibi görünebilir, ancak orada

ormanlar da var," dedi bayan biaoshi pencereden dışarıyı işaret ederken. Bu açıklama kısmen Maomao'nun iyiliği içindi, ama Maomao çocukların sıkılmasını önlemek için olduğundan da şüpheleniyordu. On yaşında bile olmayan çocuklar için vagon yolculuğu kolay değildi. Biaoshi, Bununla birlikte, tıktı ve sarsıntıyı hafifletmek ve çocukların istedikleri zaman uyuyabilmeleri için dokuma hasır hasırlar koymuşlardı. Maomao Onları da takdir ediyordu; arkasını kesinlikle daha kolay hale getiriyorlardı. "Yükseklere yakın olduğumuz için mi?" Maomao sordu.

"Bu doğru. Yüksek kesimlerden gelen yağmur ve kar erimeleri buraya tatlı su olarak akar. Bu da ormanları suluyor ve ormanlar da insanları çekiyor."

"İnsanlar ormanları kesmiyor mu?" Kesmemeleri Maomao'yu şaşırtmıştı; Shihoku Eyaleti'nde mükemmel keresteler vardı bol olduğu için dağ yamaçları çıplak kalmıştı, öyle ki ağaç kesimi kararname ile yasaklanmıştı.

"Bu ağaçların pek çoğu aslında iyi bir yapı malzemesi değil. İnsanlar çoğunlukla bunlardan fındık topluyor ya da ormanı rüzgar siperi olarak kullanıyor."

"Bu sadece sıradan bir tarım, değil mi?" Maomao sordu. Xiaohong başını sallamakla sallamak arasında şeyler yapıyordu; konuşmayı tam olarak takip edemiyor gibiydi.

İlgisiz görünen Gyokujun minderlerin üzerine çökmüştü. "Belki de bu bölgede burayı bir ticaret rotasına dönüştüren benzersiz bir şey vardır diye düşündüm."

"Var. Bu," dedi biaoshi. Önüne bir kitap koydu
Maomao: Yıpranmış eski yazıtlar. "Bir sonraki kasabada bir kilise var."

Şimdi anlaşıldı. Maomao din hakkında pek bir şey bilmiyordu. Kendisi pratik bir insandı, göremediği şeylere inanmaya meyilli değildi. Tanrıların ve ölümsüzlerin var olamayacağına inanıyordu. Ama başkalarına onlara inanmamalarını söyleyecek kadar ileri gitmezdi. İnsanların bir sığınağa ihtiyacı vardı.

ve bazen bu sessiz bir heykel şeklini alıyordu.

Doğruyu söylemek gerekirse, bazen din bile zevk bölgesinde yardımcı oluyordu. Maomao, ölümün birden fazla fahişenin, huzur ve güven ülkesi düşüncesiyle rahatladığını görmüştü

diğer tarafta onu bekliyordu. Maomao nasıl gittiklerini, son günlerinin acısına rağmen gülümsemelerini sağlayan inançlarını hatırladı.

İnananlar başkalarına sorun çıkarmadığı sürece, tek istediğim bu.

Maomao'ya göre istedikleri tanrıya, süper insana ya da periye tapabilirlerdi. Ama orada

Bu karakterleri kötü amaçlar için kullananlar ve bu tür entrikalara kananlar vardı. Tanrılar ilaç gibiydi: yanlış şekilde kullanıldıklarında tehlikeli olabilirlerdi.

Maomao'nun teolojik bakış açısı buraya kadarmış. Yolda haydutların saldırısına uğramamak için tetikte bekliyorlardı ama geçişi sağ salim tamamladılar.

"Yakında orada olacağız," dedi biaoshi. Çatılar çökmeye başlamıştı ağaçların ötesinde, en az üç katlı bir binayla birlikte görünür.

"Kilise bu mu?" Maomao sordu.

"Evet." Biaoshi sürücüyü bir şeyler söyledi ve araba durdu.

Xiaohong şaşkınlıkla, "Hımm... henüz oraya varmadık," dedi. Kasabayı görebiliyordu ama oraya varmadan çok önce durmuşlardı.

"Önce kasabaya gidip bir göz atacağım. Hepinizin arabanın yanında kalmasını istiyorum," dedi biaoshi.

"Bu güvenli mi?" Maomao endişelenmeye başlayarak sordu.

"İki muhafızı seninle bırakacağım."

Tam olarak kastettiğim bu değildi.

Biaoshi bir profesyoneldi, bu yüzden Maomao gibi bir amatörün onun güvenliği hakkında endişelenmesi belki de saygısızlıktı.

"Her şey yolunda görünüyorsa, seni almak için geri geleceğim, yüzden ben gelene kadar burada bekle."

"Peki ya geri dönmezsen?"

Xiaohong, Maomao'nun sorusu karşısında gözleri fal taşı gibi açıldı ve bayan biaoshi'ye baktı.

"Sen kaç," dedi diğer kadın kesin bir inançla. "Beni kurtarmak gibi aptalca fikirlere kapılma."

Kaç. Onun için söylemesi kolay.

Maomao hiçbir şekilde başarılı bir atlet değildi; yapabileceği en iyi şey bir ağacın arkasına saklanıp nefes almamaya çalışmak olurdu. Soförlerden yardım almak zorunda kalacaktı.

Biaoshi olmak pek de iyi bir kariyer seçimi gibi görünmüyor, diye düşündü. Evet, iyi maaş alıyorlardı ama hangi maaş hayatınıza değebilirdi ki? Ve bu hayatınıza mal olabilir, çünkü biaoshi kendi güvenilirlikleriyle ilgilenirdi. Bir işi kabul ettiklerinde, o işi görmek zorundaydılar. ölümcül olsa bile.

Maomao sinirlerini yatıştırmak umuduyla satın aldığı şifalı bitki torbalarından birini açtı. Kullanım kolaylığı için bezle sarılmış küçük demetlere ayrılmışlardı; her zaman yaptığı gibi onları cübbesinin kıvrımları arasına sıkıştırdı. Hâlâ batı başkentinden kalan bir avuç dolusu mantarı vardı ve bunların arasında kuruttuğu, insanı acımasızca sarhoş eden mantarlardan da birkaç tane vardı. Tadını çıkarmayı planlıyordu

Şehre döndüklerinde onlara bir içki ısmarladılar.

Son birkaç gündür Maomao, zaman şifalı bitkileriyle uğraşsa Xiaohong'un yapacak hiçbir şeyi olmadığını fark etmişti onunla. Maomao'ya sinirli bir bakış attıktan sonra kendi başına çakıl taşı oynamaya başlıyordu. Gyokujun ara sıra kuzenine zorluk çıkarmaya devam ediyordu ama eskisi kadar sert değildi, bu yüzden Maomao onları yalnız bıraktı. Aşırı korumacı olmaya hiç niyeti yoktu.

İki hızlı tıkırtı geldi: biri vagona vuruyordu. "Evet? Ne oldu?" Maomao başını dışarı çıkararak sordu

kapağın altında.

"." Muhafızlardan biriydi, temiz traşlı bir adam. yaklaşık kırk . Her zaman nazik biriydi; kendisinin de bir kızı vardı ve Xiaohong'a karşı özellikle nazikti. Diğerleri Şoför ise daha genç bir adamdı ve pek konuşmazdı ama bazen Gyokujun ile oyun oynardı.

"Sadece küçük bir şey," dedi nazik adam, "ama bundan hoşlanabileceğinizi düşündüm." Arabanın içine bir çam kozalağı yuvarladı.

"Bir çam !" Xiaohong gözleri parlayarak haykırdı.

"*Haisongzi*!" Maomao haykırdı, gözleri aynı derecede parlaktı.

"Kimin umurunda?" Aralarında hiç ilgi göstermeyen tek kişi olan Gyokujun, "Kimin umurunda?" dedi.

"Bunu buralarda mı buldun?" Maomao talep etti. Çocuklardan çok daha sertti ve nazik muhafızın bir adım geri çekilmesine neden oldu.

"Evet. Hemen yakında büyük bir çam ağacı var."

"Gidip daha toplayabilir miyim?!"

"Erm... Eğer yanımdan ayrılmayacağına söz verersen, o zaman..." "Mükemmel!"

Maomao arabadan aşağı atladı ve Xiaohong da onu takip etti.

Bulabildikleri her çam kozalağını topladılar. Yaklaşık yarım saattir bu işle uğraşıyorlardı ve Maomao'nun yanında küçük bir kozalak yığını oluşmuştu. Kozalaklar onun umurunda değildi. Kendileri değil ama içlerindeki cevizlerle çok ilgileniyordu. Bitkisel tıpta *haisongzi* veya *songzi-ren* adlandırılan çam fıstıkları, yağlar ve katı yağlar da dahil olmak üzere çok yüksek besin maddelerine sahipti. Hafifçe kızartıldığında hoş bir tatlılık kazanırlardı.

Maomao'ya göre tek dezavantajı fındıkların çok küçük olması ve onları çıkarmanın zor olması, ancak bu basit bir fiziksel emek meselesi ilaçları söz konusu olduğunda onu durduramayacaktı. Xiaohong çam kozalaklarını toplar, Maomao da hemen pullarını sıyırmaya başlardı. Xiaohong'un hoşuna gitmiş gibi görünse de Çam toplarken Maomao'yu görünce daha az heyecanlandı. ödülleri inceledi. Özellikle memnun kaldığı iyi biçimli bir örneği cübbesinin kıvrımlarına sıkıştırdı.

Orta yaşlı muhafız elinin altında dururken, diğeri

Muhafız arabada biraz yemek yedi ve ara sıra arkada uyuyan Gyokujun'u kontrol etti.

Maomao tam çam kozalağı pullarından tohumları çıkarması gerektiğini düşünüyordu ki orta yaşlı muhafız kolunu çekti. "Affedersiniz," dedi. Kollarında Xiaohong vardı.

"Sorun nedir?"

Muhafız bir şey söylemedi ama arabaya doğru baktı. Orada biri vardı: otuz yaşlarında bir adam.

"Ben bir haberciyim. Bana gelip sizi çağırmam söylendi," dedi yeni gelen.

"Öyle mi? ." Genç muhafız şoför mahallinden aşağı atladı ve tek bir hareketle ileri atılıp habercinin boğazını kesti.

Maomao sıçradı; bir an için ne anlayamadı. Yanı başındaki nazik muhafız elleriyle Xiaohong'un gözlerini ve ağzını kapatmıştı.

Maomao'nun refakatçisi "Ormana doğru," dedi ve ardından Xiaohong'u kucaklayarak koşmaya başladı. Genç muhafız uyuyan Gyokujun'u arabadan aldı ve arabanın içine bir bez koyarak taşıdı.

Dilini ısırmasın ya da bağırmasın diye çocuğun ağzını kapattılar. Bu adamlar ne yaptıklarını biliyorlardı.

Anlıyorum. Maomao muhafızın sözde haberciye neden saldırdığını anladı. Bayan Biaoshi'nin ne dediğini hatırladı: *"Eğer Her şey yolunda görünüyorsa, seni almak için geri geleceğim, o yüzden ben gelene kadar burada bekle."* Ama gelen biaoshi değildi; haberci olduğunu iddia eden biriydi. Bu da bir sorun olduğu anlamına geliyordu.

Ter içinde kalan Maomao'nun muhafızı takip etmekten başka çaresi yoktu. Ormanın içinden kaçtılar, arkalarında takipçilerin ayak seslerini her duyduklarında saklanmak için durdular. Takip ekipleri hiçbir zaman kalabalık olmadı ve iki muhafız onlarla başa çıktı.

Ama bu daha ne kadar ?

"Ah, acıyor." Genç muhafız kolundan yaralanmıştı; en son takip eden gruptan biri bir kesik aldı.

Maomao elindeki pıhtılaştırıcı bitkilerle yarayı sardı ve bandajladı. Yarada herhangi bir hasar görünmüyordu.

ama adamın tepkilerini yavaşlatır.

Daha da önemlisi, peşlerinde daha kaç kişinin olabileceği ya da kaçmanın onları bu durumdan kurtarmaya yetip yetmeyeceği konusunda hiçbir fikirleri yoktu.

Bir kedi fare oyununda, Maomao'nun grubu Dezavantaj. İki korumaları vardı, evet, ama aynı zamanda uçuş sırasında taşınması gereken iki çocukları da vardı. Takipçileri onları tekrar tekrar neredeyse yakalıyordu.

Gyokujun ağlıyordu ve ne olup bittiğini anlamıyor gibiydi ama Maomao bezi ağzından çıkarmadı. Gyokujun'un İsteddiği son şey onun ulumaya başlaması ve hepsini yakalatmasıydı. Xiaohong sessizdi ama tüm vücudu korkuyla titriyordu. Nefes almakta zorlanıyordu ve fiziksel sınırına yaklaştığı açıktı.

Köşeye sıkıştık sayılır. Ve eğer bu işlerde yeni Maomao bunu fark ettiyse, o zaman iki muhafız da çok iyi biliyor olmalı.

"Pekâlâ, dinleyin," dedi nazik muhafız Maomao'ya, yüzü asıktı. "Onlardan çok fazla var. Dürüst olmak gerekirse, bu iş artık aldığımız paraya değmiyor. Belki onlardan biraz daha kaçabiliriz ama bu ormanda kaldığımız sürece üçünüzü korumak imkânsız olacak."

Maomao hiçbir şey söylemedi; adamın haklı olduğunu biliyordu. Ormandan çıkmış olsalar bile, atlarıyla birlikte arabalarını da terk etmişlerdi. Neredeyse hiç suları ve yiyecekleri yoktu ve ziyaret ettikleri son kasabaya geri dönmek çok zor olacaktı. Yine de ikisi de Arabaya geri döndüler ve kesinlikle yakındaki yeni kasabaya gidemediler.

Bu hiç iyi görünmüyordu.

"Yine dürüst olmak gerekirse, koşmaya devam etmenin anlamsız olacağını düşünüyorum. Harika bir dövüşçü olduğum için biaooshi . Beni görüyorsunuz - beni hayatta tutan korkaklığım!"

Maomao da bunu anlayabiliyordu. Nasıl yapılacağını bilenler Tehlikeden kaçanlar, tehlikenin üzerine atlayanlardan daha iyi muhafızlardı.

"Demek istediğim... sizi burada bırakıyoruz. Görevimizde başarısız olduk."

Bu adam kendi iyiliği için biraz fazla dürüsttü. Maomao, hiçbir şey açıklamadan kaçıp onları terk etseydi onu pek suçlayamazdı. Buna, onun kaçıp gitmesinden daha fazla saygı duyuyordu.

Bir süre sonra iç çaktı. "Pekâlâ," dedi. "Emin olmak için, size fazladan ödeme yapacağımızı söylemenin bir yararı olmaz sanırım?"

Kelimeler aklından geçti: *Her türlü bedeli öderim!* Ne klişe ama.

Belki ince bir umut ışığı vardı, bir yerlerden at bulma ve muhafızların Maomao ve çocukları buradan çıkarma ihtimali...

Ama adamlar birbirlerine bakıp başlarını salladılar. Genç olan yaralı kolunu işaret etti. "En iyi olasılık, yakındaki su kullanan vahşi atlardan birkaçını yakalayabilmemiz. O ve ben onlara binebiliriz, ama sen Eversiz, evcilleşmemiş bir at mı? Bir ata iki kişi binip yine de düşmandan kaçmayı umabileceğimizi sanmıyorum. Kolum bu haldeyken tek sürebildiğim için şanslı sayılırım."

Maomao bir an sessiz kaldı. Şimdi gerçekten ata binmeyi öğrenmiş olmayı diliyordu.

Ama hayatın olduğu yerde umut da vardır. Gerçekte, bu iki muhafız son derece iyi kalpli olduklarını kanıtlamışlardı.

Bize ihanet edip bizi takip edenlere teslim etmediler ya da son paramızı çalıp bizi terk etmediler.

Samimiyetle görevlerini yerine getirmeye çalışmışlar ve bunun mümkün olmadığına karar verdiklerinde Maomao'ya da söylemişlerdi.

"Hâlâ gençsin ve bir kadınsın. Seni yakalasalar bile hayatta bırakma ihtimalleri var."

Maomao yine sessizdi. *Yaşıyor. Tabii ki.*

Ona ne yapacakları belli olmazdı. Haydutlar misafirperverlikleriyle pek ünlü değillerdi. Ama kesin olan bir şey vardı: Eğer bu muhafızları ele geçirirlerse, onları öldüreceklerdi.

"Anlıyorum. Ama bir kişiyi almanız mümkün mü? Çocuklardan biri mi?"

"Ne demek istiyorsun?" diye sordu orta yaşlı muhafız, gitmeye hazırlanıyordu bile.

Maomao bir bandaj çıkardı ve bir parça kopardı. "Xiaohong, annenin adı ne?"

"Yinxing."

Doğru, işte buydu. Maomao, diğer kardeşlerin aksine bunun hayvanlarla ilgili bir isim olmadığını düşündü. Bunun yerine "gümüş yıldız" anlamına geliyordu. Bandajın üzerine kısa bir not yazdı.

"Bunu ödünç almamın bir sakıncası var mı?" Maomao saç süsünü alarak Xiaohong'a sordu.

"Uh-huh."

Maomao bandajı saç etrafına sardıktan sonra Gyokujun'a verdi, böylece hem elinde hem de ağzında bir bez vardı.

"Mmmrf!"

Gyokujun bir şey söylemek ister gibiydi ama Maomao onu duymazdan geldi.

"Sadece genç adamı batı başkentine geri götürebilir misiniz?" diye sordu.

"Bu çocuk mu? Yalnız mı?" "Evet."

Maomao, söyledikleri gibi bir kadındı; Xiaohong da öyleydi ve güzeldi. Ancak Gyokujun genç bir adamdı ve gerektiğinde oyun oynayacak kadar zeki değildi. Eğer onlar Yakalandığında muhtemelen yapacağı ilk şey, peşindekilere babasının kim olduğunu bildirmek olacaktı.

Shikyou'nun isminin lehimize mi yoksa aleyhimize mi çalışacağını bilemeyiz.

Biz.

Haydutların onları alıkoyma ihtimalini düşündü. ama yine de pek çok insanın Shikyou'ya karşı kini var gibi görünüyordu. Ve rehineler nadiren tek parça halinde eve dönebiliyordu.

Maomao, Gyokujun'un onlarla birlikte olmasının öldürülme ihtimallerini önemli ölçüde artırıyordu. Önceliği genç Xiaohong'a vermek isterdi ama durum elini zorladı.

"Sadece bir çocuğu almak çok mu zor olur?" Maomao cüppesinin kıvrımlarını karıştırarak onlara ödeme yapmak için bir şeyler aradı. Birkaç küçük bozuk parası vardı ama cep harçlığından fazlası değildi. Geriye...

Ahh. Bu tam bir israf. Bunu yapmaktan nefret ediyorum.

Acı çekerek küçük bir kese çıkardı. İçinde birkaç inci vardı.

-Kusursuz değiller ama yine de inciler. Onları tıbbi amaçlarla kullanmayı planlamıştı ama durum yine kaderlerini belirlemişti.

"Bunlar inci mi?" diye sordu muhafız. "Evet.

Sizi temin ederim, gerçekler."

İki muhafız yutkundu.

Tanrım, bu tam bir israf!

O kesede (Maomao'nun duyduğuna göre) küçük bir ev almaya yetecek kadar inci varmış.

Sonunda tomarı Gyokujun'un ağzından aldı.

"Ne sanıyorsun sen?!" diye sordu. "Xiaohong ve ben bu ormanda kalıyoruz," dedi ona. "Sen

bu muhafızlarla birlikte batı başkentine döneceksin. Ve Xiaohong'un annesine bunu vereceksin." Saç süsünü işaret etti.

"Ne? Tek mı gideceğim?"

"İşte bu ! Zaman doldu!" Maomao bezi geri itti

Gyokujun'un ağzını kapattı, sonra da dövüşmemesi için ellerini ve ayaklarını bağladı.

Orta yaşlı muhafız, çırpınan Gyokujun'u sırtına aldı ve sanki Gyokujun sırtına biniyormuş gibi ikisinin de etrafına sıkıca bağlanmış bir iple onu sabitledi.

"Bunun için üzgünüm," dedi muhafız ve sonra arkadaşıyla birlikte Maomao ve Xiaohong'u ormanda bıraktı. Xiaohong Maomao'ya sarıldı ve kederle gidişlerini izledi. Muhafızların -ve Gyokujun'un- ormanı terk ettiğini anlayacak kadar zekiydi.

onları orada.

"Özür dilerim. Belki de sana sormalıydım," dedi Maomao.

"En iyi yol bu mu?" Xiaohong sordu.

"Umarım öyledir."

Tamam o zaman. Oyalanmak onları hiçbir yere götürmezdi; eylem her şeydi.

Maomao etrafına bakındı. Kimseden bir iz göremedi ama takipçileri yakında orada olacaktı. Çok iyi, büyük bir ağaç buldu ve toprağı kazarak küçük bir delik açtı. İçine tırmandılar

ve kendilerini yapraklarla örttüler.

"Saklanıyor muyuz?" Xiaohong sordu. "Şimdilik evet."

"Ama ya bizi bulurlarsa?" *"Eğer diye bir şey yok."*

Fark edilmeleri an meselesiydi. Ama belki de... Kısa bir süre sonra, ayak seslerinin geçtiğini duydular. Herkes

Maomao silahlı olduklarını görebiliyordu; bazıları kılıç taşıyordu ama bazılarının elinde tarım aletleri vardı.

Burada iki olası sonuç var - bizi susturmak için öldürürler ya da rehine olarak alırlar. Maomao bu işin hangi yöne gideceğini bilmiyordu. Rehin alınırlarsa nasıl muamele göreceklarını de.

"Bunun için üzgünüm," diye fısıldadı Maomao Xiaohong'a. Ardından kıyafetinin kolunu toparladı ve Xiaohong'un ağzına tıktı.

Bir çift ayak sesi yaklaştı. Maomao göz ucuyla bir bakış attı.

O değil.

Ona sarılırken Xiaohong'un kalbinin hızla çarptığını hissedebiliyordu. Kız muhtemelen Maomao'nun kalbinin de aynı şekilde çarptığını hissedebiliyordu. Sonbaharın derinliklerinde olmalarına ve havanın soğumasına rağmen Maomao kendini aşırı derecede sıcak hissediyordu. Üzerinden buhar yükselip onları ele verecek diye neredeyse endişeleniyordu.

O da değil.

Her haydut yaklaştığında Maomao nefesini tuttu ama teker teker geçip gitmelerine izin verdi. Takipçileri dikkatsiz davranıyordu.

Maomao ve Xiaohong'a birkaç dakika öncesine kadar bir çift muhafız eşlik ediyordu; büyük olasılıkla kimse iki kızın bir taş atımı ötede saklanıyor olabileceğinden şüphelenmiyordu.

Henüz değil. Bekle biraz.

Maomao bekledi ve bekledi.

Sonunda, elinde eğri bir bıçak olan bir adam yaklaştı. Yüzünde ve vücudunda kalın kıllar vardı; başındakiler dağınıktı ve Omuzlarına kirli bir pelerin sarmıştı. Maomao onun ellili yaşlarda olduğunu düşündü. Boynunda bir şey asılıydı.

bu. Adamımız o.

Maomao daha iyi birisini bulup bulamayacaklarını bilmiyordu, bu yüzden onun kim olduğu ya da neye benzediği hakkında hiçbir fikri olmasa da şansını denemek zorundaydı.

Adam tam yanlarından geçmek üzereyken Maomao ayağa kalktı. "Hey! Sen..." dedi adam.

Maomao ağzını sıkı sıkı kapattı. Adam kavisli bıçağını Maomao'nun boynuna bastırdı.

Sakin olun. Sakin ol.

Kanının yavaşladığını hissetti ama yine de ağzını açtı. "*Tanrım, bizi görüyor musun?*" dedi. Chue'nin ona yabancı kutsal kitaplardan öğrettiği kelimelerdi . Maomao, kendi diline takılmamaya özen göstererek net bir şekilde telaffuz etmeye dikkat etti.

Sonra doğrudan adama baktı. Hatta buna bir baktı. Nabzı fırladı ve dizlerinin titremeye başlayacağını düşündü ama bunu görmesine izin veremezdi. Bu blöfö yutturmak için olabildiğince buyurgan olmalıydı.

Bir an duraksadı ama sonunda adam "Hadi ama" diye mırıldandı ve kılıcı bıraktı. Sesi hayal kırıklığına uğramış gibiydi.

Bu kumarımın işe yaradığı anlamına mı geliyor? Maomao olduğu yerde yığılıp kalacakmış gibi hissetti ama rolüne devam etmek zorundaydı.

"İnançsız olsalardı, onları öldürebilirdik!" diye homurdandı adam.

Çok yakındı!

Çok, çok yakın.

Maomao adamın boynunda sallanan kolyeye bir kez daha baktı. Basit bir şeydi, sadece deri bir kayışa asılı bir tahta parçasıydı. Tahta parçası aynı tasarımı taşıyordu

Maomao zaman geçirmek için okuduğu kutsal kitapta görmüştü.

Aynı kitap, yakınlardaki bir kasabada bulunan kilisede de okutuluyordu.

Bölüm 18: Haydutların Sığınağı

"İnanç kasabası" son derece sessizdi. Dükkanlar vardı. Büyük dini binanın etrafında toplanmışlardı ama hepsi kapalıydı. Onun yerine sokaklarda pis adamlar dolaşıyordu. Hiç de köylülere benzemiyorlardı; belli ki haydutlardı.

Maomao ve Xiaohong'un canını bağışlayacak kadar inanç dolu olan orta yaşlı adam şimdi onları esir olarak yanında götürüyordu. Diğer Haydutlar yanlarından geçerken onları süzdüler ama yaşlı adam onlara ters ters bakınca hemen gözlerini kaçırdılar.

Bu kasabayı haydutların yönettiği açıktı. Bunlar kazançlı bir iş ya da üretken bir emek sahibi değillerdi; bu kasabadan besleniyorlardı ve beslenecek bir şey kalmadığında bir sonraki yere geçiyorlardı.

Çekirgeler gibi, diye düşündü Maomao, boğazında yükselen safrayı bastırarak.

Hiç değilse kararının doğru olduğunu fark edince rahatladı: orta yaşlı adam muhatap olmak için doğru kişiydi. Bir kere adam buradaki kiliseye inanan biriydi;

Bir diğeri içinse, statüsü en azından bir şekilde güvence altındaydı.

Kolyesinden inancını tahmin etmişti. Statüsüne gelince, kıyafeti ona bir ipucu vermişti. Kirli bir pelerin giyyordu - pek değerli bir eşya sayılmazdı ama bir haydutun bakış açısından yeterince değerliydi. Silahının bıçağı özenle bilenmiş ve pelerini bile sağlam bir posttan yapılmıştı - mütevazı bir kılıç darbesi aldığıında paramparça olacak bir şey değildi.

Haydutların kaba saba dünyasında fiziksel hüner doğrudan otoriteye dönüşürdü. Maomao, bir adamın giysilerinin onun çetenin hiyerarşisindeki yerini gösterdiğini tahmin ediyordu.

Çabaları ona kanlı bir boyun kazandırmıştı, o ince bilenmiş bıçak sayesinde. Çok kanlı değildi, bu yüzden çabuk kurudu ama

Xiaohong, çünkü zaman olduğundan daha fazla kan varmış gibi görünür.

Bu çocuk bu kadar uysal olduğu için şanslıyım, diye düşündü
Maomao.

Ancak Xiaohong'un endişeli kendi saçını yeme alışkanlığı vardı. Bazı insanlar stres altındayken yabancı nesneleri yedi; o da muhtemelen bu durumun bir çeşidine sahipti.

"Burada," dedi adam ve onları kasabanın merkezindeki kiliseye götürdü.

Bu inanca ne ? Bir şey-izm mi?

Chue'ye adını sormuştu ama telaffuzu zordu ve Maomao da pek iyi hatırlamıyordu.

Otuz yaşlarında bir adam kilisenin ibadet salonunun ortasında uzanmıştı. Kendini yerleştirmek için cesurca bir yerd. Bir tür yaralanma nedeniyle bir gözü yoktu ve kavgada gözünü kaybedecek türden bir adama benziyordu. Yabancı kabilelerden birinin üyesi gibi giyinmişti, kolsuz gömleğinin üzerine tilki postu örtmüştü.

Haydutlar bu dua evinde korkunç misafirler olduklarını kanıtlamışlardı. Adam üzerine yatmak için birkaç post sermişti ve salon boş şişeler ve et parçalarıyla doluydu. İki korkmuş kadın adamın emirlerini yerine getirmek için yakınlarda bekliyordu.

"Birkaç tane daha getirdim patron," dedi orta yaşlı adam.

Patronları şaşırtıcı derecede genç. Maomao daha yaşlı birini bekliyordu. Ancak genç adamın fiziğine , belki de besin zincirinin tepesine kaba kuvvetle tırmanmış olabileceğini fark etti.

"O ikisi mi?" diye sordu adam.

"Evet, efendim."

Kime "o ikisi" diyor?

"Huh. Sanırım orada takılmadan da yapabiliriz."

Yaşlı adam bir saniye sonra şöyle dedi: "İnananları bağışlayacağınızı söylemişsiniz. En azından onu mutfakta çalıştırabiliriz, öyle değil mi?"

Tagalong? Beni bağışlar mısın?

Maomao, bu konudaki varsayımlarının yanlış olduğunu düşünmeye başlamıştı.

durum biraz farklıydı. Neredeyse Maomao'nun peşinde değıllermiş gibi görünüyordu.

Ama ben değilsem, o zaman.

Bakışları Xiaohong'a döndü.

Patron kendini ayağa kaldırdı. Bir ayı gibi yapılıydı; Xiaohong'un üzerinde ve Maomao'nun arkasına saklanan genç kızın gözleri yaşardı.

"Hmmm... Hey!" diye havladı lider.

"Evet?" diye sordu kadınlardan biri, irkilerek.

"Şu aranıyor posterini nerede?"

Kadın yavaşça, tereddütle ona bir parça parşömen uzattı.

Patron kağıdı açtı ve Xiaohong'dan kağıda bakıp geri döndü.

"Ona benziyor mu? Sanırım?"

Portreleri mi var?

Kâğıtta bir çocuğun yüzü gösteriliyor ve öznenin en belirgin özelliklerinin yazılı bir açıklaması yer alıyordu. Maomao resimdeki kişiyi tanıdı. *Bu... olabilir mi?*

Maomao'nun geçen gün tedavi ettiği şımartılmış genç yabancı kadına oldukça benziyordu.

, *yeterince adil.* Xiaohong'a bir kez daha baktı. Kızın gerçekten de açık renk saçları vardı. Uzaktan bakınca onu bir yabancı sanırdı. Gözleri mavi değildi ama yakından bakmadığınız sürece bunu fark edemezsiniz.

Ama aynı yaşta sayılmazlar!

Xiaohong en iyi ihtimalle yedi ya da sekiz yaşındaydı. Denese on yaşında olamazdı, oysa çürük dişi olan kız en az on iki ya da on üç yaşında olmalıydı.

Ama sonra, yabancılar daha yaşlı görünme eğilimindedir. Belki de aslında on yaşlarındaydı.

Hayır, sanmıyorum.

Yabancılar yaşlarını Maomao'daki insanlar gibi saymazlardı. Herkesin yılın ilk günü bir yaş büyüdüğü bir ülke vardı. Bir kişinin gerçekten doğduğu günden itibaren sayılıyordu, böylece bir kişi doğumundan tam bir yıl sonra "bir yaşına" giriyordu. Tarafından Bu mantıkla biri Xiaohong'u on kişi için alabilir.

Belki birisi Gyokujun'u bizimle birlikte gördü ve onunla ilgili bazı bilgiler rapora karıştı?

Maomao, bir açıklamanın eşlik ettiği benzerliğe bir kez daha baktı.

Açık altın sarısı saçlar, mavi gözler, yaklaşık on yaşında...

Yine, Xiaohong'un mavi gözleri yoktu, bu yüzden onun farklı bir kişi olduğunun belli olacağı düşünülebilirdi, ama patron fark etmemişti.

Belki de okuyamıyordur?

Posterde dikkat çeken bir başka özellik daha listelenmiştir: *Kız girebilir.*

Maomao şimdi Xiaohong'la birlikte neden yakalandıklarını anlıyordu.

"Unut gitsin! Erkek olması gerekiyor, değil mi? Emin olmanın tek yolu var. Soyun onu!"

Patron Xiaohong'un elini tutmaya çalıştı. Maomao aralarına girdi.

"Ne?" dedi iri yarı adam sinirlenerek.

Maomao sertçe yutkundu ve geri çekilmemeyi zar zor başardı. Evet, doğru kararı vermişti. Gyokujun yanında olsaydı durum çok ama çok daha istikrarsız olurdu.

"Zahmet etmenize gerek yok," dedi. "Bu çocuk bir kız. Soyunmasına yardım edeceğim, lütfen elinizi çekin."

Maomao Xiaohong'u tekrar ileri doğru itti. Kız mı erkek mi olduğu oldukça açık olmalıydı.

Maomao, gözyaşlarının eşiğinde duran Xiaohong'a, "Bu sadece bir saniye sürecek," diye fısıldadı. Sonra Maomao eteğini sıyırmaya başladı. Patron onun bir kız olduğunu gördüğünde, onlarla işi bitebilirdi.

İşte tam o sırada kadınlardan biri Patronun yanına giderek öne çıktı. "Usta Tek Gözlü Ejderha... Lütfen, çocuğu kontrol etmeme izin verin."

"Mm," diye homurdandı. "Pekâlâ. Çıplak bir çocuktan ne isteyebilirim ki?"

Tek Gözlü Ejderha, yani buradaki patronun adı buydu.

"Tek Gözlü Ejderha" mı?

Maomao, ne kadar büyük bir ismi olduğunu düşündü. Nesiller önce büyük bir savaşçının sahip olması gereken türden bir lakap.

Kadın yanlarına geldi ve Xiaohong'un eteğini yokladı; bu ağlıyordu. "Özür dilerim tatlım," dedi. Xiaohong hiçbir şey söylemedi.

Kadın bu zavallı çocuğu mümkün olduğunca korumaya çalışıyordu. olabildiğince utandırdı. Xiaohong'un bacakları arasında "fazladan" bir şey olmadığını teyit ettikten sonra Bir'e döndü

Ejderha rahatlamış bir ifadeyle baktı. "O bir kız," diye bildirdi kadın. "Ha!

Şimdi mi? Hangi ahmak bana bir bakmamızı söyledi? bir sonraki vagona kadar?"

"İçerideki adamımız bir sonraki kasabada."

". Yüz kırbaç, üç gün yemek yok."

"Evet, efendim." Orta yaşlı adam sessizce işine devam etti.

"Kahretsin. Sonunda Shikyou'yu yakalayabileceğimi düşünmüştüm. kısa tüyler." Tek Gözlü Ejderha öfke nöbeti geçiren bir çocuk gibi yere vurdu. O kadar büyüktü ki yeri titretti.

Az önce Shikyou mu dedi?

Maomao Xiaohong'un önünde durarak onu korudu. Kız amcasının adını duyunca sarsılmıştı ve Maomao'nun isteyeceği son şey Tek Gözlü Ejderha'nın Shikyou'nun akrabalarından birinin olduğunu fark etmesiydi.

Ona ne yapacağını kimse bilemezdi.

Maomao'nun aranıyor afişinde gördükleri, çürük dişli yabancı soylu kızın -hayır, yabancı serseri diyelim- bir tür kavgaya neden olduğunu açıkça ortaya koyuyordu. Çocuk çok kötü görünüyordu. oldukça önemli biri olduğu ortaya çıktı.

Kaçışım Jinshi'nin başını belaya sokmamak için olmalı.

Her neyse, o çocuk ve dişi bir tür politik anahtar gibiydi.

"Bu çifti ne yapmalıyız?" diye sordu orta yaşlı adam Tek Gözlü Ejderha'ya.

"Nasıl istersen. Umurumda değil."

Tek Gözlü Ejderha onlara olan tüm ilgisini kaybetmişti ya da belki de somurtuyordu. Hangisi olursa olsun, bir ayı ya da köpek gibi postunun "yatağına" kıvrıldı.

Kaplan kestirmek için yerleşiyor.

"Sen," diye çıkıştı orta yaşlı adam, "sen," diyen kadına.

Xiaohong'dan özür diledi. "Onları sen al. Onlar inançlı insanlar."

"Emredersiniz, efendim." Kadın eğildi. Tek Gözlü Ejderha'nın Korkuyordu, ama bu adama karşı saygıya yakın bir şeyler hissediyor gibiydi.

Maomao ve Xiaohong'a "Bu ," dedi ve onu takip etmekten başka seçenekleri yoktu.

Bölüm 19: Haydut Köyü (Birinci Kısım)

Maomao ve Xiaohong kadınlarla dolu bir odaya götürüldü ve Çocuklar. Duvarları kaplayan yatak örtüleri ve yastıklar burada hep birlikte uyuduklarını gösteriyordu. Dışarıda iri yarı bir adam nöbet tutuyordu.

Yani durum bu. Bu kasabanın sakinleri haydutların kolektif kontrolü altındaydı ve kadınlarla çocukları rehine olarak tutuyorlardı. Az önceki özür - "Özür dilerim tatlım"- Xiaohong'u bu işe bulaştırdığı için miydi? Ama sonra, kasaba halkı da aynı şekilde mağdur oldu. Maomao bu sözlerin ne anlama geldiğini henüz tam olarak bilmiyordu.

Rehberleri onları tombul, orta yaşlı bir kadının yanına götürdü ve "Yeni gelenler mi? Hmm." Maomao ve Xiaohong'u bir aşağı bir yukarı süzdü. "İkisi de fasulye sıırığı. Onları kullanabilir miyiz? *Laoshi* getirdi onları, değil mi?"

"Evet, onlar inançlı insanlar," diye yanıtladı diğer kadın.

Şu yaşlı adam, laoshi o mu?

Muhtemelen bir papazdı ya da en azından kiliseyle bağlantılı biriydi. Bu da onun kanun kaçaklarından biri değil, bu kasabanın sakinlerinden biri olduğu anlamına gelir.

Başka bir deyişle, buradaki insanlar haydutlarla işbirliği yapıyor.
-Ya da buna zorlanıyorlar.

Bu kadının özrünü açıklıyor. Yine de Maomao'nun bunu daha önce bilmesi gerekirdi; ne tür haydutlar çiftlik aletleri taşırdı ki?

Tombul kadın Maomao'ya baktı. "Üzgünüm evlat ama giydiğin her şeyi çıkarmanı istiyorum. Zaten bu odadakilerin hepsi kadın. Soyun ve üstünü değiştir."

Maomao, "Evet ," diye cevap verdi. Bu onu gerçekten rahatsız etmemişti. Kıyafetlerini çıkarmaya başladı. Oda, hanımefendinin de dediği gibi, tamamen

Kadınlar; zaten arka saraya her girişinde rutin olarak yapılan üst aramalarına alışkındı.

Sadece ufacak bir sorun vardı. "Bu da ne?"

"Bu bir pıhtılaştırıcı,
hanımefendi." "Peki ya bu?"

"Ateş düşürücü."

"Bu da ne böyle?" "Öksürüğü
tedavi ediyor."

Orta yaşlı kadın, Maomao'nun cüppesinin kıvrımlarından çıkan dağ gibi bitkisel ilaç paketleri karşısında giderek daha sabırsızlanıyordu.

"Bu nedir?" diye sordu.

"Bu... bir enerji toniği," diye yanıtladı Maomao.

Söz konusu eşya, biaoshi'nin ona verdiği şişeydi.

Bu bir enerji toniği değil, dedi Maomao kendi kendine. Yılan zehri kesinlikle alkolünüzü renklendirecektir.

"Siz kimsiniz?" diye sordu orta yaşlı kadın.

"Bir şifacı kadın," diye yanıtladı Maomao. Dürüst gerçek buydu; artık saklamaya çalışmanın bir anlamı yoktu. Makyaj malzemeleri de ortaya dökülenler arasındaydı, bu yüzden Xiaohong'un annesi olma hikâyesini ne kadar zorlayabileceğine karar vermesi gerekecekti.

"Bir şifacı kadın, ha? Ve bu senin ilacın mı? Yakınında tut o zaman. Onların eline geçmesinden iyidir, hemen atarlar. Eminim onunla ne yapacaklarını bilemezler."

Kadın soğuk görünüyordu ama içten içe kötü bir insan olmadığı anlaşılıyordu. Elbette bunun nedeni Maomao'nun da kendi inancını paylaştığına inanması olabilirdi.

Tam anlamıyla bir inançsız değilim, ama onlar gibi inandığımı düşünmeye devam etseler daha iyi olurdu.

"Üzerinize başka bir şey giyin; kıyafetlerinizi sizin için yıkayacağız. Çamaşır yıkayabilir misin?"

"Evet, hanımefendi. Ayrıca, sormamı bağışlarsanız, yükü bindiğimiz arabadan alabileceğimizi sanmıyorum, değil mi?"

"Maalesef hayır. İçinde önemli bir şey var mıydı?"

"Öyle değil ama çok sevdiğim kutsal kitap kopyam o arabadaydı. Kıza ders vermenin tam ortasıdaydım."

Xiaohong bunu Maomao'ya sıkıca sarılmak için bir işaret olarak aldı.

Maomao, *onun iyi bir oyuncu* olduğunu düşündü. Belki umutlu davranıyordu ama Xiaohong'un bu işi başarmasına yardım edebileceğini düşünüyordu.

Maomao'nun rahatlamasına rağmen, diğer kadın hemen içine çekildi. "Kutsal yazılar mı? Şey, bu işe yaramaz. Öğretmenden yardım isteyeceğim."

Onlara verilen giysiler kaba ama sağlam dokumalıydı. Giydikleri pamuklu kıyafetler kasabada çok fazla göze batardı. Ayrıca, bir biaoshi ile seyahat eden bir ev kadını için pamuk iyi ve güzeldi, ancak neredeyse mahkum olan bir çift için kaba yontulmuş kumaşlar daha iyi görünüyordu.

"Pekâlâ, yapmam gereken işler var. Nasıl yardım edebileceğinizi şuradaki kızlarla görüşün," dedi orta yaşlı kadın.

Maomao kibarca eğilerek, "Anlaşıldı hanımefendi," dedi.

"Şimdi beni dinle," diye ekledi kadın. "Eğer çekmezsen buralarda ağırlığınız varsa, hiç düşünmeden sizden kurtulurlar. Hayatta kalmak istiyorsanız, rahat ev hayatınızı unutun ve daha önce hiç çalışmadığınız gibi çalışın. Hiçbir şeyi kendinizden aşağı görmeyin."

Maomao ve Xiaohong enerjik bir şekilde başlarını salladılar.

", isimleriniz neydi?" diye sordu kadın.

"Oh, uh, isimler?" Maomao panikleyerek söyledi. Bu kadına gerçek isimlerini söylemek güvenli miydi? Tek Gözlü Ejderha belli ki Shikyou'ya göz koymuştu ve Xiaohong'un onun yeğeni olduğunu anlarsa Bu düşünce Maomao'yu korkuttu. Ama aynı şekilde, eğer Jinshi Maomao'nun peşindeyse, onun orada olduğunu bilmediği için kendisini geçmesine izin veremezdi.

Hrm...

Bir an düşündükten sonra bir fikir buldu:

"Ben Xiongiong, bu da Xiaolan." Bu isimler "ay" anlamına geliyordu. Sırasıyla "ay" ve "küçük kurt", ama bu kadar kısa sürede yapabileceğinin en iyisiydi. Bir tırtıla bakar gibi kaşları çatılmış olan Xiaohong'a bir bakış attı.

"Xiongiong ve Xiaolan? Gerçekten mi? Bu isimler daha ziyade... erkeksi?" diye sordu bir kadın dostça bir tonda. O kadın

Tek Gözlü Ejderha'ya hizmet eden diğer kadın Maomao onunla daha önce tanışmıştı. Güneşten kavrulmuş teni onu olduğundan daha yaşlı gösteriyordu ama on yedi yaşında olduğunu söylüyordu. Daha şimdiden Üç çocuk, en azından Maomao ve Xiaohong'un anne ve çocuk olarak poz vermelerinde uyumsuz bir şey olmadığını doğruladı.

"Evet, öyle. Ailemdeki kadınlara, hastalıklara karşı dirençli olmaları için güçlü isimler verilir," dedi Maomao. Yalanı nefes almak kadar kolay buldu; sebze soymaya bile devam edebiliyordu O söylerken. (Diğer kadın onun fiziğinin fiziksel çalışmaya elverişli olmadığını karar vermiş ve onu mutfak yerine.)

Maomao sebzeleri soydu ve Xiaohong onları yıkadı. Bu kasabanın bir avantajı varsa, o da bir limana yakın olmasıydı. su kaynağı, onlara çoğu yerden daha fazla su kullanma lüksü veriyor.

Şu anda Maomao sıradan bir beyaz patatesi soyuyordu. Bir ömür boyu yetecek kadar çok görmüştü.

"Özgürlüğümüze sahip olamayabiliriz ama güçlü kalmaya çalışın. En azından öldürülmekten iyidir," dedi diğer kadın, oldukça konuşkan kanıtladı. Onlar sebzelerle uğraşırken, o da onlara kasabanın hikâyesini anlattı. Burası eskiden çok hareketliymiş ama sürü vurur vurmaz insanlar ziyaretlerini neredeyse tamamen kesmiş. Gidecek yeri olmayan kasaba halkı haydutlara katılmış ve böylece güçlerini artırmışlar. Daha da kötüsü, o hesapsız "patron" yaklaşık bir ay önce ortaya çıkmış ve kasabayı ele geçirmişti. Batı başkenti durumla başa çıkmak için bazı askerler göndermişti ama onlar da katledilmişti. Batı başkentinin herhangi bir rapor almamasına şaşmamalı.

Bir ay mı oldu?

Durum düşündüklerinden de kötüydü.

"En güçlü köylülerimiz karşı koymaya çalıştı ama haydutlar hepsini öldürdü. Kendisine Tek Gözlü Ejderha diyen palyaço pek zeki olmayabilir ama bunu telafi edecek kaslara sahip. Onunla birlikte gitmemizi öneren Laoshi'ydi. Tek Gözlü Ejder'e karşı durma şansımızın olmadığını söyledi. kendimiz."

Laoshi-yani inançlı bir adam.

Maomao ve Xiaohong. Onları şu ana getiren şey onun önerisiydi.

Bu uzun süre devam edemez.

"Laoshi "leri bunu anlıyor muydu? Bu durumdan kurtulmanın hiçbir yolu olmadığına göre, belki de sadece biraz daha yaşamayı umuyordu.

Maomao soyulmuş patatesi bir kovaya atarken hâlâ merak ediyordu. "Kabukları nereye atmalıyız?"

"Biz yapmıyoruz. Onları kızartır ve son kalan kâfirler için yem olarak kullanırız," dedi diğer kadın tiksinti dolu bir bakışla.

"Kabukların tadının çok iyi olduğunu söyleyemem. Dilinizi karıncalandırıyor," diyen Maomao, patatesin kabuğunun ve tomurcuklarının zehirli olduğunu duyduktan sonra kendisi de birkaç kez tadına bakmış.

"Evet, o haydutların yapmamıza izin verdiği tek şey bu. Bununla tadını biraz daha iyi hale getirmeye çalışıyoruz." Kadın Maomao'ya bir kavanoz gösterdi.

baharat karışımıyla doldurulmuş.

"Onlara zar zor patates alıyorsunuz ama bol bol baharat mı veriyorsunuz?"

Tuz ve karabiberin ötesine geçen bu karışımda tarçın, muskat ve safran da bulunuyordu. Bu baharatların hepsi

Tıbbi özellikleri de vardı, bu yüzden Maomao'nun gözleri

parlıyordu. "Onlarla yapacak başka bir şeyimiz yok," dedi kadın. cevap verdi. "Adamlar bir kervana saldırdı ve bunları bize getirdi, harika. Bunları satma şansımız yok, bu yüzden bize bunları kullanmamızı söylediler.

nasıl istersek." "Ne büyük kayıp."

"Ah, ama faydaları var. Biraz baharat kötü malzemelerin üstünü örtmek için çok işe yarayabilir. Örneğin, haydutların yemeklerine ara sıra çürümüş sebzeler koyduğumuzu varsayalım..." Kadın kesinlikle sırtıyordu. "Senin bir arkadaş olarak ortaya çıkmaya çok sevindim. inananlar, Xiongxiang. Eğer inançsız olsaydınız, oh, zor zamanlar geçirirdiniz!"

"Ne demek istiyorsun?" Maomao olabildiğince sakın görünmeye çalışarak sordu.

"Tek Gözlü Ejderha köylülerin sayısını yarıya indirmek istedi. Laoshi ona yapmaması için yalvardı, hepimizi çalıştıracağına söz verdi.

onun için. Ama..." Kadının gözlerinden yaşlar boşandı. "Tek Gözlü Dragon dedi ki, 'O zaman onları yarıya indiririz!' Ve... Ve laoshi'ye seçim yaptırdı."

Bu laoshi, inanmayanların temizlenmesi için çağrıda bulunmuştu.

"Orada küçük çocuklar vardı! Kendi küçüğümün oyun arkadaşları. Fiziksel işlerde kullanılması mümkün olmayan herkes..."

Hıçkırıklara boğuldu.

Maomao, onları koruyan adamın çalışmadıklarını düşünmesinden korkarak etrafına bakındı. "Anlıyorum. Böyle acı hatıraları gündeme getirdiğim için özür dilerim."

Maomao kadının sırtını ovuşturdu ve bu korkunç Tek Gözlü hakkında yapabileceği bir şey olmasını dileyerek dişlerini sıktı Ejderha.

Birkaç gün sonra Maomao araziye tanımaya başlamıştı. Kadınlar duygularını konuşarak dışa vuruyordu, bu da Maomao gibi yeni gelen birinin duyabileceği çok şey olduğu anlamına geliyordu.

Patron kendine Tek Gözlü Ejderha diyor olabilir ama Kadınlar onun daha çok bir ayıya benzediğini söylüyorlardı. Beyin yerine kasları olduğundan ve ayaklarının koktuğundan bahsettiler - Maomao'nun düşüncesine göre, biri kulak misafiri olursa söyledikleri için hepsi öldürülebilirdi.

Tek Gözlü Ejderha çok zeki olmasa da keskin bir sezgisi vardı ve haydutları kendi gücüyle bir arada tutuyordu. Güç.

"Geri kalanların hepsi ufak tefek. Eğer o burada olmasaydı..."

Bir kadın pirinç yapıyor ve Maomao ile konuşuyordu. patates soymaya devam etti. Kabukları yenecekti, bu yüzden en azından gözlerini çıkarmaya çalıştı.

Maomao ve Xiaohong'un atıldığı odada otuz kadar kadın ve çocuk kalıyordu. İşlerine göre ayrılmışlardı:

Bu odadaki insanların çoğu mutfakta çalışıyor, diğerleri ise çamaşır yıkıyor ya da temizlik yapıyordu. Köy bir zamanlar yaklaşık bin kişiye ev sahipliği yapıyordu, ancak böcek sürüsünün ardından yarısı başka bölgelere gitmişti. Bunların çoğu tüccardı,

Geride kalanlar ise çoğunlukla çiftçiler, gidecek başka yeri olmayanlar ve kiliselerini savunan gerçek inananlardan oluşuyordu.

O kadar çok haydut varmış gibi görünmüyor.

Belki elli, aşağı yukarı. Ama bu kadarı bir köye saldırdılar. Haydutlar batı başkentinden gönderilen askerleri hallettikten sonra, burada sadece din adamları ve çiftçiler vardı.

Çiftçiler genellikle iyi bir yapıya sahiptir; fiziksel olarak güçlüdürler.

Fakat

nasıl savaşıacaklarını bilmiyorlardı. Lahan'ın Kardeşi bu konuda mükemmel bir örnekti.

Köyün yeni zalimlerinin adamları haydut benzeri işlere koştuğu düşünülürse, Tek Gözlü Ejderha'nın takipçileri muhtemelen pek de hesaba katılacak bir güç değildi. Bir ayaktakımı, gerçekten.

"Biliyor musun," dedi Maomao, bir sonraki sorusunu dile getirip getirmemesi emin değildi ama de sordu, "Tek Gözlü Ejderha Shikyou adında birinden bahsediyordu. Kimmiş o?"

"Oh, o mu? Görünüşe göre yıllar önce o ayının gözünü çıkaran adam. O vahşinin kendi başına açtığı yarayı

Bu Shikyou'nun koruduğu kervan, ama 'patron' yine de onu suçluyor!"

Aptal büyük oğul! Maomao düşündü. Tamam, aslında

Shikyou'nun hatasıydı ama yine de Maomao'nun bu duruma düşmesinin sebebi oydu. Elbette, *Xiaohong* onu almaya geldiğinde Maomao'nun da bu duruma sürüklendiği iddia edilebilir...

Kahretsin, suçlanamayacak kadar tatlı.

Maomao kıza karşı biraz sempati duyduğunu fark etti. Mızımız, iğrenç veletlerin etrafında o kadar çok zaman geçirmişti ki, gerçekten söz dinleyen ve söyleneni yapan bir çocuğa vurulmaktan kendini alamamıştı. Neredeyse gerçekten hoşlanabileceğine inanacaktı.

Dünyadaki tüm çocuklar olsaydı.

Sanırım Prenses Lingli de sevimliydi. Ama o işti.

Birden kendini Yeşim Köşkü'nü hatırlarken buldu. Tüm sakinlerinin iyi olup olmadığını merak etti.

Cidden, sonunun böyle olacağını bilseydi

o zaman Xiaohong'u görmezden gelmesi daha iyi olurdu. Düşünsenize, onu bu işe bulaştıran Hulan'dı!

O adamı sevmediğimi biliyordum.

Muhtemelen Shikyou'yu tuzağa düşürmeye çalışıyordu.

Beni .

Maomao yumruğunu salladı. Önce patatesi yere bile koymadı.

Zihni daireler çizirken patatesleri soymayı bitirdi. Kabukları ve sebzeleri bir kesme tahtasının üzerine koydu. Patatesler ana yemek için buharda pişirilecek, kabuklar ise ince ince doğranıp tavada kızartılacaktı.

Maomao bir patates kabuğu aldı ve kaşlarını çattı.

Daha iyi şeylere ihtiyacımız var.

Maomao'nun duyduğuna göre, kasaba nüfusunun dörtte birinin tasfiye edildiği söylense de, aslında hepsi öldürülmemişti. Çalışabilecek durumda olanlar çalıştırılmış. Kölelerden biraz daha iyi muamele görüyorlardı, bu yüzden aldıkları yemek gerçekten de zayıftı. Sadece kızartılmış

bir tutam baharatla patates kabukları. Bu arada haydutlar da değerli koyun eti ve tereyağı aldılar.

Yemeklerden sorumlu kadın bu durumdan memnun değildi ama yapabileceği pek bir şey yoktu. Elinden geleni yaptı.

Patates kabuklarını etten sonra kızartarak lezzetin bir kısmını emmelerini sağlayın.

Maomao, bu köyde sırf farklı bir inanca inandıkları için insanlara karşı ayrımcılık yapmanın hiçbir zaman âdet olmadığını ve laoshi'nin kararının bazı anlaşmazlıklara ve kızgınlıklara yol açtığını öğrendi.

Maomao bir kişinin şöyle dediğini duydu: "Sırf bizim yaptığımıza inanmıyorlar diye küçük çocukları terk etmek korkunç bir şey."

"Katılıyorum," dedi bir başkası. "Laoshi sandığım gibi bir adam . Şu koca ayıya nasıl da sokulduğuna bir bakın!"

Aynı zamanda, diğerleri farklı bir bakış açısına sahipti. "Sonunda kendimiz de ölebilirdik."

"Bir tür seçim yapmak zorundaydı. Onu zorladılar!"

"Yine de," dedi kadın patatesleri tencereye koyarken, "inanmayanlara çok şey borçluyuz. Bu patatesler bile bizim inançlarımızı paylaşmayan iyi bir adam tarafından bize getirildi."

İyi bir adam, farklı bir din? Maomao düşündü. Aklına sadece bir yüz geldi. *Lahan'ın kardeşi!*

Burası, çiftçilik yöntemlerini öğretirken ziyaret ettiği köylerden biri olmalıydı. Patatesi tarım ürünü olarak benimsediklerinden beri temel yiyecekleri, başarılı olduğunu söylemek olur.

"Sadece birkaç gün kaldı ama çok çalışkandı! On yaş daha genç , ona *böyle* evlenme teklif ederdim!" dedi teyzelerden bir diğeri.

"Evet, on yıl önce hala evliydin, değil mi? Yine de kızım için mükemmel olurdu. Eğer o sadece birkaç gün daha kalsaydı, ona bir gece gizlice odasına girmesini söylerdim!"

"Ah, evet, komşum da aynı şeyi söyledi. Söylentilere göre bir çiftçiye benziyormuş ama aslında ünlü bir aileden geliyormuş. aile!"

"Şakayı bırak! O çapayı nasıl kullandığını gördün. Hiçbir şımarık aristokrat bunu yapamaz. Bu adam çiftçi bir aileden geliyor, hiç kuşkunuz olmasın!"

Ah... Teknik olarak *asker bir aileden geliyor*, diye düşündü Maomao ama sessizce dinledi.

"Ne demek istediğinizi anlıyorum. *Oh*, o çapayı nasıl kullandı!"

Şu bak, "Kardeş"! Bayanlar seni seviyor.

Duyduklarını Lahan'ın Ağabeyi duysaydı ne düşünürdü merak ediyordu. Eğer bu işten sağ çıkarsa, belki onu güzel kızlarla tanışması için buraya geri getirebilirdi. Burada birine çok iyi bir damat olabilirdi.

Sonunda topladı, "Affedersiniz..." "Evet, Xiongxiang? Ne oldu?"

Maomao, kendisi seçmiş olmasına rağmen bu isme alışamamıştı. Keşke başka bir isim seçseydim diyordu ama aklına hiçbir şey gelmediği için Xiongxiang'a takılıp kalmıştı. Normalde vurdumduymaz olan Xiaohong bile bunun aptalca bir isim olduğunu düşünüyor gibiydi.

"Biz gelmeden hemen önce buraya bir dişi biaoshi mi geldi? Onu korumamız olarak tutmuştuk..."

Bunca zamandır merak ediyordu.

Kadınlardan biri yemeğin tadına bakarken "Hmm," dedi. "Böyle bir şey için yaygara koparıldığını hatırlamıyorum. Ama zaten bunca zamandır mutfaktaydım. Dışarıda neler olup bittiğinden pek haberim olmuyor."

"Ben de emin değilim," dedi bir başka kadın. "Geldiklerinde İnançsız biriyle karşılaştıklarında ise çoğu zaman onları hapse atarlar ve daha sonra ne yapacaklarını düşünürler."

"Hapishane mi?" Maomao sordu. Biaoshi'nin kendini bu kadar kolay yakalatacağına inanmakta güçlük ama yine de bu durumu tahmin edemezdi. Belki de Maomao ve diğerlerini geride bırakarak kaçmıştı.

Maomao inledi ve patates kabuklarını doğramaya koyuldu.

"Bunları yıkamayı bitirdim," dedi Xiaohong, patateslerle birlikte gelirken.

"Küçük bir kıza göre çok iyi bir işçisin," dedi kadınlardan biri, kösele gibi avucuyla Xiaohong'un başını okşayarak. Xiaohong utangaç bir şekilde gülümsedi.

"İkinizin de çalışkan olmanızdan çok memnunuz. Mutfakta işe yaramasaydınız, başka bir iş yapmak zorunda kalırdınız."

"Bu burada olanlardan daha mı kötü?" Maomao sordu. "Temizlik ve çamaşır yıkama çok fiziksel bir iş ve tarlalar da daha iyi değil. Kolay bir iş değil ama en azından mutfak hizmeti çoğunlukla sorunsuz. Dikkat etmeniz gereken tek bir şey var."

"Bu ne ?"

Kadın Maomao'nun yüzüne doğru bastırdı. "O koca ayıyı sırayla bekleriz, her seferinde iki kişi. Sıra sana geldiğinde sakın komik bir şey yapmaya kalkma. Bir kız yanına bir bıçak aldı ve o bakmıyorken onu öldürmeye çalıştı. Ama o..."

Kadın cümlesini bitirmedi ama yüzündeki karanlık ifade her şeyi anlatıyordu. Söz konusu kız başarılı olamamıştı.

ya zehir? Maomao düşündü.

"Önce kızlara tattırmadan asla yiyecek ya da içeceğine dokunmaz. Zehirli olmadıklarından emin olmak için."

Bah.

Maomao hala etin suyuyla kayganlaşan tencereyi aldı ve doğranmış patates kabuklarını içine attı.

Bölüm 20: Haydut Köyü (İkinci Kısım)

"Xiongxiong, buraya gel. Şifacı bir kadın olduğunu söylemiştin, değil mi?" dedi mutfak personelini denetleyen orta yaşlı kadın. Sıkıntılı görünüyordu. "Bir dakikalığına benimle gelebilir misin?"

"Elbette, hanımefendi."

Maomao onu kasabanın kenarına kadar takip etti ve orada kuru otların üzerinde yatan bir adam buldular. Nefes alış verişleri sert ve düzensizdi ve bir bacağı doğal olmayan bir yönde bükülmüştü. Yüzünün yarısı Dayaktan şişmişti ve ağzından kan damlıyordu. Maomao dişlerinin kırıldığından şüpheleniyordu. Ayrıca her tarafı kesiklerle kaplıydı. Onun yirmi yaşında bile olmadığını, hâlâ bir çocuk olduğunu düşündü.

Maomao "Burada ne oldu böyle?" diye sorarken bile hareket etmeye başlamıştı.

Kırık bacağı, genç adamın kalbinden daha yüksekte olacak şekilde kaldırdı. Yemek pişirmek için yakacak odun yakındaydı; bir parça aldı ve bacağı desteklemek için doğaçlama bir atel yaptı. En azından kırık temizdi. Kemik parçalanmış olsaydı, parçaları çıkarmak için bacağı kesip açmak zorunda kalacaktı.

"Tek Gözlü Ejderha'nın 'özel ilgisini' kazandı," dedi kadın.

"Bu çok dikkat çekici."

Eğer burada bir "ders" varsa, çok ileri gitmiş gibi görünüyordu. Maomao, kadının gözlerindeki endişeden, hırpalanmış çocuğun kasaba halkından biri olduğunu tahmin etti.

"Etrafta yatmaktan ve karnını doyurmaktan yorulduğunda, için birini seçiyor. Buna 'eğitim' diyor. Gördüğümüz en kötü şey bu değil, bazen insanları öldürüyor." Teyzenin gözlerinde çok uzaklara ait bir bakış vardı.

"İnsanları öldürmek mi? Bu çoğumuzun 'insan öldürür' diyeceği bir şey değil."

eğitim."

"Bu genç adamın gerçekten de bir darbe aldığını duydum. Fazla bir şey değildi, bir sıyrıktan fazlası değildi ama ayı o kadar şaşırmıştı ki ağzının içini ısırды - bu da onun bu genç adamı eşek sudan gelinceye kadar dövmek için bahanesi oldu."

Geride kırık diş kalıp kalmadığını görmeye çalışan Maomao Çocuğun ağzındaki kanlı pislige baktı, sonra da bir bez parçası soktu. Çocuğun onu ısırmasını istedi, çünkü Basınç kanamayı durdurmaya yardımcı olabilirdi ama bilincinin yerinde olduğundan emin değildi.

"misin?" diye sordu. Çocuk hiçbir şey söylemedi ama güçsüzce başını salladı.

Kanamayı durdurma çabası, değerli *puhuang* stokunun tamamını tüketmesiyle sonuçlandı.

Genç adamın gömleğini çıkardı ve onu kontrol etti; neyse ki başka hiçbir yeri kırık görünmüyordu. Herhangi bir yaralanma iç organlarında hayati tehlikeye yol açabilirdi.

"Elimdekilerle ancak bu kadarını yapabiliyorum," dedi diğer kadına. "Şu anda ihtiyacı olan şey besleyici yiyecekler ve biraz dinlenmek."

"Bunları alamayacak," dedi kadın mutsuz bir şekilde. "Çalışamayan herkes inançsızların arasına atılır. En fazla ince çorba ve patates yiyebilir. Oradaki insanların mideleri sık sık rahatsız oluyor. Belki de çok yetersiz beslendikleri içindir."

Maomao bunun daha çok patates kabukları ve ilgili olduğundan şüpheleniyordu; patatesleri soyarken gözleri çıkarmaya çalışmıştı ama o zaman bile zehrin bir kısmı kalabiliyordu.

Belki de bir şeyler söylemeliyim, diye düşündü ama endişelerini dile getirmenin tek sonucu, inanmayanların hiç yiyecek bulamaması olacaktı.

"Her halükarda teşekkür ederim," dedi kadın. "Bu genci götürmeleri için adamları çağıracağım. Siz geri dönebilirsiniz."

"Evet, hanımefendi."

"Ama önce..." Maomao'ya yaklaşmasını işaret etti.

Kadının ne istediğini merak ederek gitti: Maomao ve Xiaohong'un geldiklerinde giydikleri kıyafet olduğu ortaya çıktı. Maomao bunu göreceklerini hiç hayal etmemişti.

Tekrar.

"Yırtık yerleri yamadım. Bunları bir yere saklamayı öneririm - eğer biri görürse, kendileri için kapışırlar, yapabilirsin buna güvenin."

"teşekkür ederim." Maomao başını eğdi ve giysileri inceledi.

Yama gerektiren bir şey hatırlamıyorum.

Belki de ormanda koşarken giysileri bir şeye takılmıştı? İncelemesinde kollarda dikiş izlerine rastladı ve nefesini tuttu. Kadın yamadan çok daha fazlasını yapmış; kuş şeklinde özenli bir nakış eklemişti. Kolların iç kısmında, aramasanız asla bulamayacağınız bir yerde, incelikle işlenmiş bir kuş vardı

Serçe.

Bu şu anlama gelebilir mi?

Nakış, özenli bir desen gibi görünen narin harflere dönüştü. Yabancı bir dilde yazılmışlardı ve Maomao onları okumayı ancak başarabildi.

Akşam yemeği... servis... yarat...

açılış.

Bu kelime dizisinin tamamen tesadüf olduğundan şüpheliydi. O çoktan dönmüş olan orta yaşlı kadına baktı.

Düşündüm de.

"Hayatta kalmak istiyorsanız, rahat ev hayatınızı unutun."

Kadın bu sözleri söylediğinde, Maomao aslında ona Xiaohong ile anne ve çocuk olduklarını söylememişti. Yine de kadın biliyordu.

Demek olan biten bu, diye düşündü Maomao. Bir şekilde bundan emindi.

Mutfak personelinin işi, mutfak temizlendikten sonra bitmiştir. yemek tabakları. Bu çok fazla el gerektirmiyordu, bu yüzden insanlar dönüşümlü görevlendiriliyordu. Maomao ve Xiaohong, "anne ve kız" olarak, genellikle bulaşık yıkama görevi alırlardı birlikte. Ayın ışığında sessizce çalıştılar.

Maomao çoğunlukla sohbet başlatacak bir tip değildi ve Xiaohong da aynıydı, bu yüzden birlikte olduklarında

pek konuşmazdı. Ancak gece Maomao konuştu. "Ben istiyorum ki Senden bir şey yapmanı istiyorum." Etrafta başka kimse olmamasına rağmen fısıldadı.

"Ne oldu?" Xiaohong zeki bir kızdı; Maomao'nun aklında ne olduğunu zaten biliyor gibiydi.

Bölüm 21: Akşam Yemeği Servisi

Maomao yine patates hazırlıyordu.

"Önerdiğiniz bu yeni yemek nedir?" diye soruyordu orta yaşlı kadın.

Haydutlar az miktardaki yiyecekten şikayet ediyorlardı, bu yüzden kadınlar onları susturmanın yollarını arıyorlardı.

Maomao elini kaldırdığında homurdanıyordu.

"Buharda pişmiş patates kesiyoruz," dedi.

"Kabukları ve
hepsi mi?"

"Kabukları ve
hepsi."

Büyük tencereyi kullanarak eti yağda kızarttılar, ardından Patatesleri dörde böldüm ve her şeyi şarap ve soya ezmesiyle tatlandırıdım. Bolca da baharat. Ve her ne kadar ayıracak çok şeyleri olmasa da,

Hatta her şey parlasın diye biraz bal bile eklediler.

Vay canına!

Sadece kokusu bile insanın ağzını sulandırmaya yetiyordu. Lezzet, yemek yiyenleri biraz daha şarap içmeye ikna etmek için mükemmel olurdu.

Elinde patates tutan bir kadın, "Kesinlikle popüler olacak gibi görünüyor," dedi.

"Mm... Sadece o bir avuç hödüğe gitmesi gerektiği için üzgünüm," dedi bir diğeri.

"Öyle söyleme, teyze! Seni yakalarlarsa öldüresiye döverler!"

"Bunu bilmediğimi mi sanıyorsun? Sigh! Neden, ah neden onlara sürekli en iyi yiyeceklerimizi vermek zorundayız?"

Maomao yemeğin tadına kendisi bakmak isterdi ama burada et çok sıkı denetleniyordu: Tek Gözlü Ejderha ve adamları dışında neredeyse hiç kimse et yiyemiyordu. Geri kalanlar şanslılarsa çorbalarındaki artıkları ya da haydutların meşhur masasında ne kaldıysa onu alabiliyordu.

Maomao, ", bundan biraz daha yapacağım," dedi.

"Evet, teşekkür . Biraz daha patates buğulamamız gerekecek," dedi teyzelerden biri.

Maomao, "Ben hallederim," diye cevap verdi. Tam o sırada Xiaohong elinde orta boy patateslerle dolu bir sepetle göründü. "Buharda pişirmeyi kolaylaştırmak için çok sayıda küçük patates kullanabiliriz. Sonra Buharda piştiler, onları doğramak o kadar da zor olmayacak."

Maomao patatesleri buharlı pişiricinin içine attı. Çatlamaya devam etmeleri gerekiyordu yoksa akşam yemeğine yetişemeyeceklerdi.

Maomao biraz daha et kızartırken kadınlardan biri "Dinleyin," dedi. "Bu gece ikinizin Tek Gözlü Ejderha'ya hizmet edeceğinizi biliyorum. İyi olacak mısınız?" Maomao ve Xiaohong'a baktı. Mutfak personelindeki herkese servis görevi verildi

yaşı ne olursa olsun eşit olarak. "Bu ayı genellikle dullarla ve inançsızlarla yetinir, ama arada bir akşam yemeğini servis eden zavallı kadınlara da asılır. Sen... Kocanız hala Yaşıyor, değil mi?"

Kanun kaçağı onu kaçırırsa Maomao'ya ne olabileceğinden endişeleniyordu. Muhtemelen dini açıdan perspektifinden bakıldığında, böyle bir olay zina olarak değerlendirilecektir.

"Kendime dikkat edeceğim," dedi Maomao, kızartmasına konsantre olarak. Dünyada kendisi gibi biriyle ilgilenecek o kadar çok ucube olabileceğini düşünmüyordu ama dikkatli olmaktan zarar gelmezdi.

Haydutların yemeğini kiliseye götürdüler. Herkes yedi.

Kahvaltı canları ne zaman isterse o zaman yapıldı, ama akşam yemeği

kilisede, grup olarak ve herkesin rapor vermesi için bir şans olarak ikiye katlandı.

Maomao kasabada elli kadar haydut olduğunu tahmin etmişti ama sayıları otuza yaklaşmış gibi görünüyordu. Şaşırtıcı bir şekilde küçük bir sayı.

O ve Xiaohong Tek Gözlü Ejderha'nın yanına oturdular. akşamki yemekte Maomao'nun patates ve et karışımının yanı sıra tereyağı, ekmek ve kuzu eti ve sebze yahnisi vardı. Alkol ise fermente edilmiş bir at sütüydü ve çok eşsiz bir koku yayıyordu. Tek Gözlü Ejderha ayrıca ekstra bir şey daha aldı: sirkeli at etinden yapılmış, öğütülmüş ve işlenmiş bir köfte

biber ve aromatik otlar ile.

"Pekâlâ, yiyin bakalım!" Tek Gözlü Ejderha dedi ve çetesi tam olarak bunu yapmaya başladı. Et ve patates yemeği övgüler aldı ve hızlı bir şekilde tüketildi, ancak beğenmeyen birkaç kişi diğer ikramlardan birine uzandı.

Oh, seçici olmayın, sadece yiyin şu lanet şeyi! Maomao düşündü ama düşünceleri bu bencil, çıkarıcı yağmacılara asla ulaşamayacaktı.

"Siz de yiyin." Tek Gözlü Ejderha, Maomao ve Xiaohong'un tabaklarına patates, ekmek, tereyağı, çiğ at eti ve bol miktarda güveç yığdı ve sanki çiftlik hayvanlarını besliyormuş gibi kürekle yedirdi.

"Memnuniyetle efendim." Maomao çıplak elleriyle bir patates aldı; yemek çubuğu bile kullanamıyordu. Et dağınık ama lezzetliydi. Öyle olmalıydı; eti hazırlayan Maomao'ydu ve içine bol miktarda baharat karıştırdığından emin olmuştu.

Tek Gözlü Ejderha onun yemesini dikkatle izledi. Ona cömertçe yemek veriyor gibi görünebilirdi ama aslında zehirli olup olmadığını görmek istiyordu. Maomao yemeği bitirdiğinde ve hâlâ dinç görüldüğünde, alkol kavanozunu okşadı.

Maomao at sütü deminden biraz döktü ve tam içmek üzereydi ki haydut lideri homurdandı: "Sen değil. Ona ver." Fincanı Xiaohong'a doğru tuttu.

Kız irkildi ama Maomao ona baktı ve başını salladı. Xiaohong başıyla .

"Teşekkür ederim, efendim," dedi. Sonra fincanı aldı ve içindekileri boşalttı. "Ahh!" diye geçirdi. Tadı daha fazla olmalıydı beklenenden daha hoştu. At sütü şarabı mayalanıyordu, evet, ama alkol oranı çok yüksek değildi; Maomao, I-sei Eyaleti'nde bebeklerin bile içtiğini duymuştu ve görünüşe göre bu doğrudu.

"Ben de biraz deneyeceğim. Sadece şekil olsun ," dedi Maomao ve sonra kendine bir fincan doldurup içti.

Alkol oranı gerçekten çok düşük.

Açıkçası, biraz daha kuru bir şeyle idare edebilirdi.

Tek Gözlü Ejderha sonunda ikna olmuş olmalı ki her şey güvendedeydi, çünkü yemeye ve içmeye başlamıştı. Maomao

kadehinin hiç boş kalmadığından emin olarak alkolü akıtmaya devam etti. Yemek, akşam yemeğinden çok sarhoş bir ziyafete benziyordu. yavaş ilerledi. Adamlar içkilerini dökerek, birbirlerine ekmek fırlatarak ve daha pek çok şey yaparak kendilerini rahatlattılar.

Burada her yiyecek kırıntısını kurtarmaya çalışıyoruz. Maomao yere saçılmış et ve patateslere bunun ne kadar büyük bir israf olduğunu düşündü ama yerden yemek yemeye tenezzül etmeyecekti. Bu "artıklar" yerel halk için yemek yapımına gidecekti.

Eğlencenin ortasında biri oturduğu yerden ayağa kalktı. "Tuvalete gitmeliyim." Sonra da kiliseyi terk etti.

Maomao boş alkol şişesini aldı. "Bir tane daha getireceğim," dedi.

Xiaohong'u yanına çağırdı ve Tek Gözlü Ejderha onu durdurduğunda dışarı çıkmak üzereydi. "Orada dur bakalım. Bir şişe almak için iki kişi gerekmiyor, değil mi?"

Maomao durakladı. "Elbette hayır, efendim."

Şişeyi Xiaohong'a verdi ve onun yerine Tek Gözlü Ejderha'nın boş tabağına daha fazla yemek koymakla meşgul oldu. Etsiz yemeklerin çoğuna dokunulmamıştı. Tek Gözlü Ejderha'nın her zaman ağzının sağ tarafını çiğnediğini, sol tarafının ise ülserli gibi görüldüğünü gözlemlemişti.

Belki de şişe Xiaohong için çok ağırdı, çünkü ayağı takıldı ve düştü. Şişe paramparça olurken bir gürültü duyuldu.

"Çok özür dilerim! temizleyeceğim!" dedi.

Tek Gözlü Ejderha at etini bitirdiğinden beri içmekten başka bir şey . Bu arada adamlar birer birer yerlerini terk etmeye başladılar.

"Tuvaleti kullanmam

lazım." "Uh, benim de!"

Tek Gözlü Ejderha bir kaşını kaldırdı.

Neredeyse . Biraz daha.

Başka bir adam ayağa kalktı, sonra ağzını kapattı. Solgunluğu pek iyi görünmüyordu. Destek almak için duvara yaslanarak birkaç adım tökezledi ve sonunda dizlerinin üzerine çöktü.

"Hrrrghhh!"

Her yere hastalık kusuyordu. Yakınlardaki haydutlar kaçıştılar.

ama hiçbirisi ondan daha iyi görünmüyordu. Sonunda, birkaç dakika önce açgözlülükle tükettikleri yiyeceklere baktılar. İçlerinden sadece birinin başına gelseydi, şanssız bir sarhoş vakası olabilirdi, ama hastalık bir başkasını aldı ve sonra

Bir başkası.

Maomao çok yoğun bir bakışın hedefi olduğunu fark etti. "Bunun içine bir şey koymuşsun!" Tek Gözlü Ejderha dedi.

"Gıda zehirlenmesi olabilir. Elimizde çok fazla taze birlikte çalışmak için malzemeler," dedi Maomao, bunun Tanrı'nın bir eylemi olduğuna inanıyormuş gibi görünmeye çalışarak.

Ne yazık ki bu Tek Gözlü Ejderha'da işe yaramadı. Neredeyse kulaklarından buhar çıktığını görebiliyordu. Sunağın arkasına saklanmak için hiç vakit kaybetmedi.

"Seni kaltak!" Tek Gözlü Ejderha uludu ve ayağa fırladı- sadece geri çökmek için. Elleri titriyordu. "Yemeğime bir şey koydun!"

"İkimiz de yiyeceklerde zehir olup olmadığını kontrol ettik."

Tabii ki bir şey koyacağız.

Haydutlar köpek sürüsü gibi hastayken Maomao neden kendini iyi hissediyordu?

Basitçe söylemek gerekirse, bu tüketilen miktarla ilgili bir meseleydi. Maomao tattığı şeyden kendini hasta edecek kadar yememişti.

Patateslerin filizleri ve kabukları zehirliydi.

kusma ve ishale neden olma potansiyeline sahipti. Batı başkentinde öldürecek vakti vardı, bu yüzden bazı deneyler yaptı ve karnını ağrıtmak için ne kadar gerektiğini test etti. Etrafındakileri çok kızdırmıştı elbette.

Patates toksinleri karıncalanmaya neden oldu. Normalde haydutlar bunu fark ederdi ama yiyecek tedarikinin sınırlı olduğu doğruysa ve

ara sıra çürümüş malzemeler de eklenseydi, bu tür hislere alışmış olurlardı. Maomao, emin olmak için son birkaç gündür yemeklerine patates filizi de ekliyordu.

Filizler patatesin en zehirli kısmıydı, ancak yeşil kabuklar da oldukça etkiliydi. Yeşil, patatesin henüz olgunlaşmadığını gösteriyordu ve güneşte bırakmak kabukları daha da yeşillendiriyordu.

Maomao'nun Xiaohong'dan yapmasını istediği ilk şey buydu:

küçük patatesleri toplayın ve bol güneş alacakları bir yere koyun.

Elbette haydutların bir kısmının patates yiyeceğini, bir kısmının ise yemeyeceğini tahmin etmişti. İki damak tadına sahip olanlar başka yemekleri tercih etmişti ama Maomao onların içine de özel bir şey koymuştu. Yani, öğütülmüş hindistan cevizi. Onlar O kadar çok malzeme vardı ki, bunlarla küçük bir iş kurabilirdi, bu yüzden tedarik bir sorun değildi.

Küçük hindistan cevizi tıbbi özellikleri için kullanılabilirdi, ancak aynı şekilde çok fazlası da zehirliydi. Mide bulantısına neden olabilirdi, kramplar ve çarpıntılarının yanı sıra şiddetli kafa karışıklığı.

Ve Maomao, Tek Gözlü Ejderha için özel olarak hazırladığı et köftesine bolca koymuştu.

"Seni pis küçük-!" Tek Gözlü Ejderha titredi ve ürperdi ama de dişlerini gösterdi. En sevdiği silahı olan baltasını sıkıca kavradı. Maomao korkunun kendisini yutmasını engellemek için hareket etmeye devam etti. Tek Gözlü Ejderha onu takip etmeye çalıştı ama başaramadı; baltasıyla birkaç hamle yaptı ama sürekli düşürüyordu.

Xiaohong tökezlediğinde Maomao baltayı temizleme bahanesiyle sapına yağ sürmüştü. Tek Gözlü Ejderha akıllı olsaydı, sapın etrafına bir bez ya da başka bir şey sarardı ama balta sadece ahşaptı ve çok kaygandı.

" oluyor? O yemedim bile..."

Ama sen çok içtin.

Maomao son birkaç gündür yediği yemeklerden Tek Gözlü Ejderha'nın et ve içki konusunda seçici olduğunu öğrenmişti. Patateslere dokunmayacağını ve hindistan cevizinin onu tek başına etkilemeyecek kadar büyük olduğunu biliyordu.

Yani Maomao alkolle de oynamıştı.

"İçki. olmalı. Ama bekle... çocuk... O da içti, sorun yok..."

Maomao ve Xiaohong'un sağlık durumları mükemmeldi.

İstediğim etkiyi yarattığına sevindim.

Maomao, bayan biaoshi'nin ona verdiği yılan zehrini alkolün içine koymuştu. Nasıl olmuştu da o ve Xiaohong zehrin etkilerinden zarar görmeden kurtulabilmişti?

Yaralı bir sahip olmak için mükemmel bir zaman seçti.

Maomao kadının söylediklerini, Tek Gözlü Ejderha'nın ağzının içini ısırıldığını ve hıncını talihsiz köylüden çıkardığını hatırlamıştı.

Yılan zehri bir dayanıklılık tonıydı. Ağız yoluyla alındığında mide suyunda çözülürdü. Maomao, Xiaohong'a içkiyi denemesinin söylenebileceğini tahmin etmişti, bu yüzden daha sert bir şey yerine at sütü alkolü servis etmişti. Bu planı uygulamaya koymadan önce Xiaohong'un ağzının içini iyice kontrol etmiş, ağzında alkol olmadığından emin olmuştu.

yaralar ya da çürük dişler. Bu, kızıdan istediği ikinci şeydi.

Birinin ağzının içi yaralandıysa, bu farklı bir hikayeydi.

Yara, etkisiz hale getirilemeyen ancak vücutta dolaşabilen toksin için bir giriş noktası sağlıyordu. Bu arada, at sütü alkolünün eşsiz aroması zehrin tadını gizledi.

"Bunun bedelini ödeyeceksin..." Sallanan Tek Gözlü Ejderha elini kaldırdı. "Yakalayın onu! Yakalayın... kadını!" diye emretti. Zar zor yakalayabildi

Ama yine de adamlarına ne yapmaları gerektiğini söyleyecek gücü vardı.

Hâlâ akli başında olan haydutlar

Maomao. Elbette hepsi onun zehirli yemeğinden yememişti ve vücut tiplerindeki farklılıklar, yiyenlerin bile her birinin farklı şekilde etkilendiği anlamına geliyordu.

Ancak Maomao bundan daha kötü bir durum için plan yapmıştı.

Sadece bir mücadele şansı istiyorum.

Bir şekilde zaman kazanmalıydı. Bir şekilde kaçmalıydı. O zaman bu işe yarayabilirdi.

Maomao sütunların arasına daldı, giderken bir yağ kavanozunu devirdi. Zaten güçlkle ayakta duran haydutlar kayıp düştüler. Komedi filmlerinden fırlamış gibi görünüyordu ama Maomao, bu bir ölüm kalım meselesiydi.

Koşarken kilisenin çanını harika bir şekilde başardı.

Bu, bunun acil bir durum olduğunu açıkça ortaya koymalıdır.

! Şimdi yap!

Tek Gözlü Ejderha'nın adamlarının sayısı giderek arttı ve

Maomao kendini köşeye sıkışmış buldu.

Beni yakalayacaklar! Çaresizlik içinde yakındaki bir tabağı kaptı ve onu takip edenlere doğru fırlattı.

İşte tam o anda kilisenin kapısı büyük bir gürültüyle açıldı.

"Bu da kim?" Tek Gözlü Ejderha kapıya doğru kararsızca dönerek sordu. Orada kimin olduğunu söyleyebilir miydi?

Bu konuda acele etme! Maomao orada arkadaşlarıyla birlikte duran adamı düşündü.

"Görüşmeyeli uzun zaman , ayı-adam," dedi yeni gelen.

"Biliyorum... Bu sesi tanıyorum!" Tek Gözlü Ejderha bir sütuna yaslandı. Kalan tek gözüyle kimi görüyordu?

"Görünüşe göre burada yaşıyormuşsun. Bu kadar alçalacağını bilseydim, iki gözünü de alırdım."

Bu tedirgin edici açıklamayı yapan adamın asil ama vahşi görünen bir yüzü vardı.

"Shikyou, seni orospu çocuğu!"

Gelen Shikyou'ydu, yanında bir grup biaosh vardı ve Maomao onların arasında ona eşlik eden kadını görebiliyordu.

", hadi , olur mu?!" Shikyou bağırdı. Biaoshi'ler alkışlar arasında ellerini kaldırdı.

Cidden, daha geç bırakabilirler miydi?!

Maomao derin bir iç çekti ve yere yığıldı.

Bölüm 22: İşler Nasıl Sonuçlandı

Haydutların temizlenmesi neredeyse komik derecede hızlı oldu. Tuvaleti kullananlar kendilerini domuz bağı ile bağlanmış halde bulurken, kilisedekiler göstermelik bir direniş göstermiş, ancak neredeyse hiç kan dökülmeden bastırılmış ve tutuklanmışlardır.

Yine de, haydutların birçoğu kuma ve ishalden muzdarip olduğundan, burası yepyeni bir şekilde cehennem gibiydi ve bunu çok fazla ayrıntıyla anlatmaktan kaçınacağız. Maomao ortalığı temizlemek zorunda kalan kişi olmak istemiyordu.

Yine de kendini Shikyou ile yüz yüze bulmuş ve kaşlarını çatmıştı. Bayan biaoshi onun bir tarafındaydı, Xiaohong ise amcasıyla yeniden bir araya gelmenin sevinciyle diğer taraftaydı. Toplantı odalarından birini ödünç almışlardı; herhangi bir gizlice dinlemeyi engellemek için dışarıya muhafızlar yerleştirilmişti.

Maomao, kendisinden en az iki kat daha ağır bir adamla karşı karşıya olmasına rağmen hiçbir korkutma belirtisi göstermeden, "Sanırım neler olduğunu açıklamanın zamanı geldi," dedi.

Bayan biaoshi, belki de düşüncesinin bir işareti olarak Xiaohong'la birlikte odadan ayrıldı.

"İnan bana, isterdim, ama belki de şöyle başlamalıyız Kendimizi yeniden tanıtıyoruz. Benim hakkımda ne biliyorsun? Çekinme; bana her şeyi anlat."

Maomao onun sözüne inanmaya karar verdi. "Siz Usta'sınız Gyokuen'in torunu ve Usta Gyoku-ou'nun en büyük oğlu. İmparatoriçe Gyokuyou'nun yeğeni. Kısacası, soyunuz son derece saygın ama davranışlarınız hiç de öyle değil. Mevcut veliahtlık çekişmesinde pek sevilmeyen bir yüz . Bir zamanlar çok özel şarapların sahte şişelerini sattınız ve bazı insanlar haydut gruplarıyla bağlantılarınız olduğunu iddia ediyor. Hazır başlamışken, bence bir

kendi oğlunu yetiştirsen daha iyi olur. Eğer onun böyle büyümesine izin vereceksen, belki de başka bir çocuk yapmalısın."

"Kendini tutmamamı söylemiştim." Shikyou, Maomao'nun sözlerinden rahatsız olmuş gibi görünmüyordu. "Senin sayende Gyokujun sağ salim döndü,

Gerçi haydutlar tarafından oradan oraya kovalandığı için epey travma geçirmişti."

Devam etti: "Pekâlâ, sıra bende. Sen Büyük Kumandan Kan'ın kızısın. Halka açık bir şekilde, burada bir saray hanımı olarak hizmet veriyorsun. asistanısınız ama gerçekte Ay Prensi'nin gözdesisiniz, öyle değil mi?"

"Çünkü ben Grand'in birlikte olduğu bir fahişeden doğdum. Komutan Kan yakındı, beni kızıyla karıştırdı, Hepsi bu. Ay Prensi'ne gelince, size sadece yiyeceklerde zehir olup olmadığını kontrol etme becerim nedeniyle bana değer verdiğini söyleyebilirim."

Bu yanlış anlamaları en baştan engellemeliydiniz. "Mm, çok iyi. Bu doğruymuş gibi davranacağız."

Maomao, Shikyou'nun bunu söyleme şeklinden hoşlandığından emin değildi ama görmezden gelmeyi tercih etti. Aksi takdirde asla bir yere varamazlardı.

"Şimdi, işler nasıl bu hale geldi? Nereden başlamalıyım ki?" Shikyou homurdandı ve parmaklarını masaya vurdu. "Bir tür çete lideri olarak ün saldığımı biliyorum ama... şey, belki bir biaoshi ajansı kurduğumu söylersem beni anlarsınız? Ya da daha doğru bir ifadeyle, küçük bir ajans satın aldım ve liderliğine geçtim."

"Peki ya haydut bağlantıları?"

"Korsanlarla aram nasıl iyi olabilir ki? O ayı, gözünü aldığımdan beri benimle uğraşiyor. Bir biaoshi olarak dükkan açtığımda, benim bölgemde kendini sıkıntıya sokmaya başladı. Bazen benim ajansımdan olduğunu bile iddia ediyordu! Bu yüzden bir şekilde işbirliği içinde olduğumuza dair bu saçma söylentilerin altında ezilmek zorunda kaldım."

Maomao, Shikyou'nun anlattıklarına tamamen inanmakta tereddüt ediyordu ama Chue'nin anlattıklarıyla aşağı yukarı örtüşüyordu.

Aslında şüpheli olan Chue'nin verdiği bilgiler.

Maomao, Chue'nin söylediklerini aynen kabul etseydi Çelişki. Bu nedenle, Chue Shikyou hakkında sanki

bir tür tembel serseriydi, ama sonra Maomao'nun bu adamla kaçmasına yardım etmişti.

"Bayan Chue "yi tanıdığım için, beni yönlendirmek için ustalıkla masajlanmış bazı gerçekleri kullanmış olmasını . Beni "haydut" Shikyou'ya bulaştırmaktan alıkoymaya mı çalışıyordu?"

Eğer öyleyse, Maomao'nun Shikyou'nun hikayesini dinlemesi ve duyduğu gerçekleri karşılaştırması gerekecekti.

Direkt konuya karar verdi. "Neden biri senin hayatının peşindeydi? Ve bu neden batıdan ayrılmam gerektiği anlamına geliyordu? sermaye?"

"Bu çok uzun bir hikaye."

"Ben de öyle umuyorum."

Maomao hikayenin ne kadar uzun olduğunu umursamıyordu; sadece acele etmesini ve anlatmasını istiyordu.

"Her şey şöyle başladı: Ay Prensi buraya kısa bir süre sonra, batı başkentine giden bir kervana eşlik etmem istendi. Yolculuğun ilk ayağında kervana başka bir biaooshi eşlik edecekti ama o ajanın bölgesinden ayrıldıklarında sorumluluk bende olacaktı."

"Karavanın yabancı bir ülkeden geldiğini bilerek mi işi kabul ettiniz?"

"Şey, iyi bir tahminim vardı. Kim olduğumu bildikleri için beni istediklerinden şüpheleniyorum. Gyoku-ou neyin peşinde olduklarını öğrense bile oğlunun işleri koyabileceğini düşündüklerinden eminim. Biaooshi onun yabancı düşmanlığının çok iyi farkındaydı."

"Peki ya sen, onun oğlu? Sen de paylaştın mı?"

İmparatoriçe Gyokuyou gençliğinde Gyoku-ou'nun çocukları tarafından eziyet görmüştü. Bu, bu adamı da en az onun kadar yabancı düşmanı mı yapıyordu?

Baba mı?

Shikyou cevap vermek için bir an bekledi. "Evet... Eskiden . ilham alarak, ben de en az onun kadar 'yabancılardan' nefret ederdim. l Ancak başka topraklarla bu kadar çok sınırı paylaşan bir ülkede yabancıları dışlamanın kimseye fayda sağlamayacağını fark etti."

Hmmm. Maomao çay ellerindeki at sütü alkolünü yudumladı. Zehirlenmemiş kaynaktan geliyordu elbette.

"Ancak ortaya çıktığı üzere, bu ziyaretçiler

Li'ye hafifçe girmesine izin
verilmeliydi." "Aralarında yabancı
bir VIP de var mıydı?"

"Evet, gerçi ilk başta bunu bilmiyordum. Şüphelerim ancak yavaş
yavaş şekillenmeye başladı."

"Nasıl yani?"

Shikyou işaret parmağını kaldırdı. "Öncelikle bana Ay Prensi'nin
bölgedeki varlığını sordular. Bir de bu ziyaretçilerden kısa bir süre sonra
ortaya çıkan takipçiler vardı. Oldukça ısrarcı görünüyorlardı - sadece bir
sıradan bir tüccar. Oldukça büyük bir belaydılar. Ayrıca, ortalıkta aranıyor
ilanları dolaşıyordu - ilk başta yeni arkadaşlarımın suçlu olabileceğini
düşünmüştüm ama durum pek de öyle görünmüyordu. Son olarak,
Shaoh'dan geldiklerini iddia ediyorlardı ama kuzeyli aksanları vardı. Li'nin
diplomatik ilişkilerinin olduğu Shaoh'dan gelen ziyaretçiler bir şey olabilir
ama eğer Hokuaren'den geliyorsa, bu bir sorun olabilir."

"Hokuaren," diye Maomao. Shikyou arananlar posterlerinden
bahsedince, ayı adamın danıştığı gazeteyi hatırladı.

"Ay Prensi'ne suikast planlıyor olabileceklerini düşünmüştüm ama öyle
davranmadılar. Başka bir amaçları vardı."

"Ne gibi?"

Belli ki Jinshi oradayken gelmek için kendi yollarından sapmışlardı.
Neden?

"Siyasi sığınma için umutsuz bir çaba belki de. Belki de
Ay Prensi yakınlardayken, kendi uluslarından olan takipçilerinin sınırı
geçmekte zorlanacağını düşündüler. Yöntemlerinin dahice mi yoksa
delice mi olduğunu kendime sorup duruyorum ve her farklı bir yanıt
buluyorum."

Bunun ne kadar büyük bir sorun olacağını görebiliyorum, diye
düşündü Maomao. Bu arada, önündeki adam başını eğmiş koşuyordu...

Shikyou, "Sürü bizi korkunç bir şekilde oyaladı," dedi. "Bu
çok fazla yabancı karşıtı duygu yarattı, ancak neyse ki amcam Dahai
sayesinde post kasabasında güvenli bir sığınak bulabildik. Yine de itiraf
etmeliyim ki, sevgili misafirimiz hastalandığında terlemeye başladım ve

aniden bir doktora ihtiyaç duydu."

Maomao durakladı. *Bir VIP... Posta kasabasında... Kimin doktora ihtiyacı vardı?*

Bu çok, çok yüksek sesli bir zil çaldı.

"Bu VIP. Çocuk olma ihtimali var mı?" "Doğru."

Maomao başını ellerinin arasına aldı. *Biliyordum.*

"Sonsuza dek liman kentinde kalamazdım ama babamın ölümü işleri karıştırdı."

"Usta Gyoku-ou'nun vefatıyla ne değişti?"

"Eğer size borç verecek biri arasında seçim yapma şansınız olsaydı Bir yabancıнын derdine kulak veren ve vermeyen biri, kiminle tercih ederiniz? Bu yabancılar. Sanırım onlara bir isim koymanın zamanı geldi. Bu çocuk Ri halkının krallığının çok önemli bir üyesiydi. Topraklarında ortalık büyük ölçüde sakinleştiği için onu alması için birini gönderdiler."

Ri halkının krallığı.

Maomao ülkenin Hokuaren'in bir parçası olduğuna dair belli belirsiz bir hisse sahipti ama bunun ötesinde bir şey bilmiyordu.

"Onlar adına Ay Prensi ile konuşmamı istediler. Ben de tam bunu yapmaya gidiyordum ki..." Shikyou yan tarafını okşadı, tam da zehirli okun isabet yeri. "girer girmez beni yakaladılar. Refleks olarak kapıdaki muhafızları indirdim. Ne yazık ki bu bir hataydı. Suikastçının nerede saklandığını bilmediğim için geçide yöneldim, böylece bir süre saklanıp dardı çıkarabilirdim."

"İşte o zaman Gyokujun ve Xiaohong çıktı. Xiaohong bir doktor aramaya gitti ve beni buldu, sonra da seni tedavi ettim," dedi Maomao. Noktalar birleşmeye başlamıştı. "Peki çocuklara geçitten kimin bahsettiğini biliyor musun?"

Shikyou sessizdi. Bunu yapanın kendi küçük kardeşi Hulan olduğunu kabul etmek istemiyordu.

"Peki. Sıradaki soru. Beni seninle kaçmaya zorlamanın gerçekten bir anlamı var mıydı?"

"Birdenbire bir suçluya dönüştüm, bir yabancıyı kaçırdım. saygın biri. Beni tedavi ettiğinde, insanlar senin

Hoşunuza gitse de gitmese de. Diplomatik ilişkilerdeki temel kurallardan biri şudur: Asla karşınızdakinin size zarar verebilecek bir şeyi görmesine izin vermeyin.

kendi ülkeniz için dezavantajlı." Her ne kadar kara koyun olsa da, Shikyou bunu anlayacak kadar büyük bir oğlun derslerini iyi öğrenmişti. "Bir okla saldırıya uğradığımdan beri içeride birilerinin olması çok daha muhtemel görünüyordu. Chue'nun söylediği buydu. Yani, evet. Haklı olduğuna eminim. Bu işin arkasında Hulan vardı."

"Öyle mi düşünüyorsunuz, efendim?"

Bu yüzden Maomao'yu oradan çıkarmak Chue'nin kararıydı. Maomao, bu yabancı devlet adamıyla çoktan temas kurmuştu - o sırada bunu bilmiyor olabilirdi ama kimse inanmazdı eğer söylerse. Hepsinden önemlisi, Chue içeriden ihanete uğradıklarını anladığı an, döneğin eninde sonunda Maomao'yu yakalayabileceğini bilecekti.

"Eğer yabancı devlet adamıyla görüşebilir ve onu güvenli bir şekilde Ri krallığına teslim edebilirsem, gitmene izin verebiliriz. Ama elbette önce onu siyasi bir düşmana teslim etmediğimizden emin olmalıydık. Bu arada seni ve yeğenimi gözden uzak tutmamız ve peşimizdekileri atlatmamız gerekiyordu. Ay Prensi'ne haber ulaştırmak için yanıp tutuştuğumdan bahsetmiyorum bile. Muhtemelen en büyük sorun buydu."

Başka bir deyişle, söylemek istediği şey meşgul bir adam olduğudur.

"Doğal olarak her şey yolunda gitmeyebilirdi. VIP'miz tehlikenin kokusunu aldı ve kasabayı terk etti. Bunun yerine, bir şey olması ihtimaline karşı önceden ayarladığımız başka bir buluşma noktasına yöneldi. Bu yüzden sizi bir süre oyalamak zorunda kaldık."

Maomao, "Ve senin bu ileri geleninin izini sürenlerden biri de Tek Gözlü Ejderha'ydı," dedi.

"Bu isim onun için boşa. Ona ayı-adam deyin; bu onun gibiler için yeterli. Bana olan kinini biliyorsun. Eminim bu işi aldığı için çok heyecanlanmıştır. Bu kasabayı her zaman kullanırım. bir iş için hazırlanıyordum. Muhtemelen beni burada tuzağa düşürebileceğini düşündü." Shikyou durakladı. "Bu yaptığım korkunç bir şey."

Haydutların kendisi yüzünden bu kasabayı ele geçirmeyi seçtiklerini bildiği için anlaşılabilir bir şekilde üzgündü. Az sayıda

insanlar ayı-adam yüzünden ölmüştü.

"Ama şimdi buradasınız. Bu VIP'yi güvenli bir şekilde teslim edebildiğiniz anlamına geliyor, değil mi?" Maomao sordu.

"Evet. Ay Prensi'nden takviye kuvvetler gün önce geldi ve her şeyi güzelce toparlamamıza yardımcı oldu. Senin için daha erken gelmek istedim ama ayı adamın yapabileceklerinden korktum.

Etrafı kokladığımı düşünseydi ne yapardı bilmiyorum. Seni ve Xiaohong'u yem olarak kullanmak istememiştim. Biliyorum, . Bu bir bahane gibi geliyor ve

Özür dilerim. Ama Xiaohong'u benim yabancı devlet adamımla karıştırabilecekleri aklımın ucundan bile geçmedi."

"Bunu biliyorum. Normalde böyle bir şey sanmıyorum."

Tek Gözlü Ejderha, yani ayı adam, Xiaohong'u yabancı prensle karıştırmıştı çünkü Xiaohong okuma bilmiyordu. Xiaohong'un Posterdeki portre renklendirilmemişti; ziyaretçinin kimliğinin ince noktaları sadece yazılı bir listede verilmişti. Saç rengi, belki anlaşılabilir bir hataydı ama göz rengini almak

Yanlış mı? Bunu ancak listeyi okumamış biri yapmış olabilir.

Okumadığı için değil, okuyamadığı için.

Ve eğer haydutların çoğu okuma yazma bilmiyorsa, bu bazı şeylerin onların gözünden kaçabileceği anlamına geliyordu. Maomao cübbesinin koluna baktı. Yünlü iş kıyafetini yıkanmış bir bornozla değiştirmişti.

Cübbenin kolunda

Bir serçenin nakışı, "yırtıkları yamamanın" çok ötesine geçen hassas bir çalışma. Kıyafette hiç yırtık *yoktu*.

Böylesine hassas bir dikiş birkaç dakikalık bir çalışmayla asla elde edilemezdi, bu yüzden Maomao belki de serçenin başından beri orada olduğunu ve kadının sözcük dizisini eklediğini düşündü.

Sanki dikişi her kim yaptıysa Maomao'nun giysilerle ilgilenmediğini ve "yırtıkları yamamak" deyimini şifreli bir sözcük gibi algılayacağını biliyordu. Bu tür bir şeyi düzenlemek için Maomao'yu çok iyi tanımak gerekirdi. Kolundaki kelimeler sadece onun anlayabileceği türdendi ve o da tam olarak onların dediklerini yapacaktı.

emredildi.

Bu kasabada zaten bir işbirlikçi olmalıydı. Orta yaşlı kadın Maomao bundan emindi. Hiç şüphe yok ki

zaten Maomao ve Xiaohong'un

anne ve çocuk. Hiçbir yerin olmadığı bir kasabada yaşayan bir ev sakini için her zaman şüpheli derecede konuşkan görünmüştü.

"Önceden ayarlanmış bir iletişim yönteminiz var mıydı?" diye sordu.

"Gizlice girdim ve ona söyledim. Yani, yazılı iletişimi bıraktığım, ayarlanmış bir bırakma noktamız vardı."

"Bunu yapabilecek biri var mıydı?" "Elbette.

Bu işte çok iyi olan biri."

Maomao bir an düşündü. "Bu senin bayan biaoshi olabilir mi?"

"Tamamdır."

"Sakın söyleme. O-"

Maomao sorusunu soramadan kapı açıldı.

Bayan Biaoshi orada duruyordu. Otuzlarında, cesur, ama garip bir şekilde

yaklaşılabilir. Maomao gözlerini kıstı ve kadını tepeden tırnağa süzdü.

Uzun boyluydu, sesi derin ve berraktı. Yine de bir şey Maomao'yu rahatsız ediyordu. Sormak için harekete geçmesine yetecek kadar:

"Bayan Chue?"

Bu pek mümkün görünmüyordu, ama yine de...

"Hee hee! Oopsie! Beni mı?" Bayan biaoshi kesinlikle aptalca bir poz verdi. O ana kadar koruduğu otoriter ve ağırbaşlı imajı cam gibi paramparça oldu.

"Lütfen böyle giyindiğinizde garip davranışlarınızı benden esirgeyin. Beynim buna ayak uyduramıyor," dedi Maomao.

Aslında, bir insanın nasıl bu kadar farklı bir insana dönüşebildiğini merak ediyordu. Chue'nin boyu dokuz santim kadar farklıydı.

santimetre; vücudunun yapısı başka birine aitmiş gibi görünüyordu.

Genellikle kusursuz ayak sesleriyle taçlanan hareketleri, her santimiyle eğitilmiş bir askerinkilere benziyordu.

En önemlisi, Chue yüzde doksan komediydi ve Maomao'yu sert görünümüne biaoshi'nin kim olduğunu merak etmeye bırakmıştı.

"Bu benim diğerlerinden daha çok güvendiğim en iyi kılık değiştirmem ve siz yine de bunu anladınız, Bayan Maomao. Hımm. Benim zavallı özgüvenim! Son zamanlarda çok yıprandı!"

"Eğer seni daha iyi hissettirecekse, eğer bir şey olsaydı asla fark etmezdim.

Bu nakış olmasaydı." Maomao, Chue'ye kolundaki serçe desenini - *Chue*- gösterdi. Neredeyse alay ediyormuş gibi hissetti. Bayan biaooshi'nin gerçek kimliğine dair bu küçük ipucu, Chue'nin yakında Maomao ve Xiaohong'u kurtarmaya geleceğini söyleyen bir mesaj gibiydi. Maomao, Chue'nin birkaç işbirlikçileri olduğunu ve şifreli kelimelerle bilgi alışverişinde bulunduklarını söyledi.

"Acaba laoshi dedikleri adam da sizin bir tanıdığınız mı?" diye sordu.

"Çok zekice!" dedi Chue.

Maomao bir iç geçirdi. Chue'nin ona kutsal kitaptan bir satır öğretmeye kadar kararlı olmasına şaşmamalıydı. Keşke bunu ona *neden* öğrettiğini de söyleseydi! Artık şikayet etmek için çok geçti.

"Sanırım sizin de açıklamanız gereken birkaç şey var, Bayan Chue." "Yeterince adil! Nereden başlayalım?"

Bununla birlikte, Chue saçlarını indirdi ve gözlerindeki delici parıltı Gözleri Maomao'nun alışık olduğu hoş bir bakışa dönüştü. Chue parmaklarını teninde gezdirdi ve küçük beyaz

Pullar döküldü - cilt tonunu değiştirmek için sadece makyaj yapmamıştı; yüzünün şeklini değiştirmek için özel bir yapıştırıcı kullanmıştı. "Belki bana Usta Shikyou'yla nasıl olduğunuzu anlatabilirsin.

"dedi Maomao, birinden diğerine bakarak. Chue geniş bir sırıtışla karşılık verdi. Maomao devam etti, "Bayan Chue, Üstat Shikyou'dan hep işe yaramaz ya da en azından uzak durmam gereken biriymiş gibi bahsederdiniz."

"Bu doğru. Başından doğruyu söylüyordum, biliyorsun!" Chue sesinin tonunu değiştirerek konuştu. "Bize saldıran haydutları hatırlıyor musunuz, Bayan Maomao? Bir zamanlar gerçekten de Shikyou için çalışıyorlardı."

İşte o zaman Lahan'ın Kardeşi'yle birlikte çiftçi köyüne gitmişlerdi. Basen bu haydutları üzgün bir halde bırakmıştı.

Shikyou, "Satın aldığım da biaooshi ajansında olmaları anlamında," dedi. "Ama onlar her zaman kabadayılardı. Onları kovdum suçlamalarımızı korumak için güvenemediğim herkes ve bizim bölgemizde haydutluk yapmaktan ya da

ayı-adam."

Sanırım bir biaoshi ajansının etrafında güvenilmez insanlar olamaz, değil mi?

Maomao, neler olup bittiğini açıkladıktan sonra onu ormanda terk eden adamların ne durumda olduğunu merak ediyordu. Evet, işlerini aksatmışlardı ama onun gözünde onurlu davranmışlardı.

"Bu bir şekilde şarapla ilgili olayı da açıklıyor mu?" Maomao sordu.

"Oh! Şey... ahem, hayır. Bunlar kendi özel tüketimim için düşündüğüm şeylerdi, ama içine koyacak bir şeyim yoktu - ta ki mükemmel boş şişeleri bulana kadar. Ama sonra birisi onları ve onları gönderdim." Shikyou huzursuzca kıpırdandı. En azından doğruyu söylüyordu ama yine de teyzesine kötülük etmişti.

"Nasıl görüyorsunuz! Ve neden mesafenizi korumanız gerektiğini düşündüğümü merak ediyorsunuz, Bayan Maomao," dedi Chue. Sonunda tüm biaoshi makyajını atmıştı - gerçekten de altından o çıkıyordu.

"Huh! Demek hikaye buymuş." Maomao hâlâ bir şeyler sakladıklarını hissetti ama şimdilik alabileceği kadarını almaya karar verdi. "İkinizin nasıl bağlantılı olduğunu hâlâ bilmiyorum. Bayan Chue, belki bana neyin peşinde olduğunuzu söyleyebilirsiniz?"

"Elbette. Sizi ana evden uzaklaştırdığımdan beri hayatımın çok zor geçtiğini söylemekte sakınca görmüyorum. Shikyou'ya saldıran haini ortaya çıkarmak, Ay Prensi'ne meseleleri açıklamak ve sevgili şarlatanımızın izini kaybettirmek! Ama hepsinden kötüsü Stratejist. Nasıl biliyor musun? Ne kadar çok çalıştığımı? Tabii ki sonra seninle tanıştım ve Ay Prensi, şarlatanımız ve usta stratejistimiz başkalarının sorunu haline geldi."

Hepsini nasıl uzak tuttuğunun ayrıntılarına girmedi ama belli ki kolay olmamıştı.

"Seninle önce hain kısmı hariç her şeyi hallettim ve ondan sonra seni hareket halinde tutmak zorunda kaldım. Batı Başkent hala tehlikeliydi, Ay Prensi'ni Ri VIP'nin kaçırılmasıyla ilgili herhangi bir şüpheden korumamız gerektiğinden bahsetmiyorum bile."

"Evet, anlıyorum."

Bu aynı zamanda Chue'nin neden Maomao'nun bile kim olduğunu bilmediği kadar gizlendiğini de açıklıyordu.

"O sırada ben VIP'yi Ri'lilere teslim etmekle meşguldüm. Siz beklerken ben de yolun aşağısındaki bir sonraki kasabadaydım. Kaçırılma şüphesi ortadan kalktıktan sonra hepimizi batı başkentine geri götürmeyi planlamıştım."

"Ama 'ayı-adam'ın burada olduğunu hesaba katmamıştınız."

"Doğru! Bu benim en büyük yanlış hesaplamamdı! İçimde kötü bir his vardı ama bu kadar derine ineceğini tahmin Bu arada, zavallı Xiaohong'u yabancı bir devlet görevlisi zannedip peşine düşeceğini kim tahmin edebilirdi ki?!"

Bir masa oyununda, hamlelerini asla tahmin edemeyeceğiniz bir oyuncu vardı: tam bir amatör. Ve ayı-adam taktikçi değildi. Onun ne yapacağını gerçekten tahmin edemediklerine şüphe yoktu.

"Ondan sonra planlarımı yeniden düşünmekten başka çarem kalmadı. Seni korumaya devam edemezdin! Bunun yerine, seni öldürmeyeceklerinden emin olduktan sonra bu kasabadan ayrıldım."

"Yani Xiaohong ve ben 'laoshi' ile temas kurduktan sonra mı gittiniz?"

"Bu doğru."

Maomao ona birkaç kelime söylemek istedi ama bir şekilde kendini tuttu. Chue'nin endişelenmesi gereken kendi sorunları vardı.

"Sadece durumu araştırmış ve birkaç işbirlikçimle temas kurmuştum, bu yüzden korsanların benden haberi yoktu. Ama ben dönmeden önce arabayı bulmuşlar ve kaçmanın bir seçenek olmadığından emin olduktan sonra yeni bir yol izlemem gerekti!"

"Yani bir 'inanan' olarak liman aramak için beni terk mi ettin?"

"Bu doğru. Laoshi hiçbir zaman mümine el kaldırmamıştır ve onları korumak için her şeyi yapacaktır."

Her şey ve her şey, ha?

Bu da onu inançsızları kaderlerine terk etmeye itmişti ama Maomao bundan ne kadar nefret etse de bu onun hayatını kurtarmıştı. O artık eleştirecek durumda değilim.

"Shikyoku ve arkadaşları henüz kasabaya gelmemişti. Ayı Adam'la yüzleşmeyi göze alamazdım ve onlara

Ri ileri geleninin yakınlarında olduğunu söyledi. Bu yüzden bu kasabadan kaçtım ve bir sonrakine gidip onlara haber verdim, sonra da VIP'mizi güvenli bir şekilde teslim etmeye öncelik verdim. Ya tek başıma geri dönseydim? Bu kadar çok insanı alt edemezdim. Ay Prensi'nden yardım göndermesini isteyememem için çok geçerli sebeplerim de vardı. Her ne kadar

Sonunda köstebeği kendi başına buldu ve Shikyou ile çalışmaya başladı, bu da her şeyi kolaylaştırdı! Devlet adamı güvenli bir şekilde halkının yanına döndüğünde, Shikyou'ya ve biaoshi ajansından bazı ajanlara katıldım ve buraya doğru yola çıktım."

"Mesajı bu yüzden mi işbirlikçiniz aracılığıyla gönderdiniz? Yakında burada olacağınıza dair ipucu mu?"

"Evet, bu doğru. Fark edip pek bir önemi yoktu ama fark edeceğinizi biliyordum Bayan Maomao! Ve söylemeliyim ki, tüm haydutları zehirlemeniz sayesinde hayatım olabileceğinden çok daha kolay oldu. Aslında, bunu nasıl başardığınızı çok merak ediyorum. Sırlarınızı paylaşmak ister misiniz?"

Maomao, Chue'nin onu övmesinden pek hoşlanmamıştı. İnsanları zehirlemek bir eczacının yapması gereken bir şey değildi.

"Yağmacıların çoğunun çok seçici damak zevkine sahip olmamasının yardımı oldu."

Bozulmuş patatesleri yemek karıncalanmaya neden olacaktı. Bu hissi örtmek için kullandığı baharatlara rağmen, birkaç kişinin fark etmesini bekliyordu. Haydutların bazılarında diğerlerine göre hafif belirtiler vardı ve patateslerin tadını fark edip çok fazla yemekten kaçınanların onlar olduğundan şüpheleniyordu.

"Patates kabukları ve tomurcuklarının yanı sıra yılan zehri ve biraz hindistan cevizi de kullandım. At sütü içeceğine biraz daha fazla alkol karıştırdım, böylece onları biraz sarhoş edecektim. Daha kolay ve gizli bir malzeme olarak da sizi acımasızca sarhoş eden mantarlardan birkaç tane karıştırdım."

Ne Chue ne de Shikyou bir şey söyledi. "Bu bakışlar da neyin nesi?"

"Bayan Maomao, zehirlleme girişiminizde gerçekten her şeyi göze almışsınız."

"Hayatım konusuydu."

ya da ölmek söz konusu olsaydı, Maomao bile ilkinin seçerdi.

Shikyou, "Bu kadar çok zehri tek bir yerde toplayabilmenizden etkilendim," diye yorum yaptı.

"Her yerde zehir var efendim. Tek mesele nasıl kullanılacağını bilmek."

Konudan uzaklaşıyorlardı. Onları ana konuya geri getirmeye karar verdi. "Bana iki soru sorabilir misiniz?"

"Eğer yapabilirsek, elbette!"

"Devlet adamını teslim ettiğinizi söylediniz. Bu tam olarak ne şekilde gerçekleşti?"

Chue bunun üzerine sırttı. "O güzel kafanı yorma. Devlet adamı gerektirecek biri değil, Bayan Maomao."

Kulağa biraz kaçamak geliyordu ama en azından "devlet adamı" güvende görünüyordu. Dişi çürük, bencil bir çocuk olabilirdi ama Maomao'ağzında kötü bir tat bırakabilirdi.

faul sonu.

"İkinci sorunuz nedir?" Chue sordu.

Bir süre sonra Maomao, "Usta Shikyou'ya kimin saldırdığıyla ilgili" dedi.

"Oh, Bayan Maomao, sanırım zaten biliyorsunuz."

Aptal Chue, çok anlayışlıydı. Maomao'nun bildiği bir şey hakkında bile konuşmamak gibi bir huyu vardı.

Ayrıca, soruları vardı. Xiaohong neden onu almaya gelmişti? Gizli geçidi nereden biliyordu? O

Xiaohong'a sessizce Shikyou'nun orada olduğunu nereden bildiğini sordu. Ve cevap? *"Amcam söyledi."*

Hulan. Gyoku-ou'nun her zaman mütevazı olan üçüncü oğlu. Dört kardeş arasında esasen küçük olan tek çocuk.

Sonunda Maomao, ortaya çıkıp söylemezse hiçbir yere varamayacaklarını gördü. "Hulan Usta bundan ne istiyordu?"

"Güzel soru! Ve cevabı şaşırtıcı derecede basit. Basit bir veraset anlaşmazlığıydı," dedi Chue. Neredeyse sıradan bir şeymiş gibi konuşmuştu ama Shikyou'nun kafası karışmış gibiydi. Chue devam etti, "Yine de Bayan Chue'nin buraya gelmek için başka nedenleri vardı."

Döndü ve

Shikyou. "O haydutları neden canlı bırakıyorsunuz?" Sadece çizdi

Her zaman yaptığı gibi, ama sözleri alışılmadık derecede güçlüydü.

"Ben sivil bir memur değilim," diye tersledi Shikyou. "Onları asmak ya da kafalarını koparmak bana düşmez."

"Buna pişman olacaksın! Bugün buradayız çünkü onlardan birinin sadece oyuk bir gözle kurtulmasına izin verdiniz. Hadi şu kafaları koparalım.

omuzları, ne dersiniz? Şu anda istediğimiz her şeye benzetebiliriz." Eliyle bir kesme hareketi yaptı. Acımasız bir bildiriye soytarıca bir dokunuş.

"Kollarını kırdım, böylece hiçbir şey deneyemezler. Onları yetkililere teslim edeceğiz; bu kadar yeter."

"Madem öyle diyorsun..." Chue başını eğdi ve döndü. "İsrar ediyorsan yapabileceğim pek bir şey yok. Sadece sonuçlarına hazır olduğunuzdan emin olun. Yaralı bir canavardan daha korkutucu bir şey yoktur."

"İnanın bana, biliyorum."

"mi? Senin gibi yumuşak bir dokunuş asla halef olamaz."

"İnan bana... Biliyorum," dedi Shikyou.

Chue yanıt vermedi ama ayağa kalkıp odadan çıktı.

Bölüm 23: Eve Dönüş Yolu

"Cevap şaşırtıcı derecede basit. Bu basit bir veraset anlaşmazlığıydı."

Maomao'yu rahatsız eden bir şey vardı. Chue'nin söylediği kadar basit olamazdı. Maomao'nun burnunu her şeye sokması için bir sebep değildi bu.

Tamam, şimdi.

Maomao'nun bildiği sorunların çoğu çözülmüş ve batı başkentine dönmelerinin önü açılmıştı. Yine de vagon yolculuğunun son derece sıkıcı olduğunu inkâr etmek mümkün değildi. Onunla birlikte yolculuk eden Xiaohong uyuyor, Chue ise sürücü koltuğunda oturuyordu ve Maomao'ya geçen manzarayı seyretmek dışında yapacak pek bir şey bırakmıyordu.

Belki de bu fırsatı düşüncelerimi düzene sokmak için kullanmalıyım.

Kimseye faydası olup olmayacağını bilmiyordu ama batı başkentinden gelen dört kardeşi zihinsel olarak gözden geçirdi.

Gyoku-ou'nun en büyük oğlu Shikyou vardı. Seçkin bir eğitim almıştı ama bununla pek bir şey yapmak istememişti ve şimdi bir biaoshi ajansı işletiyordu. Maomao'nun görüşüne göre, Shikyou tek başına Keşke bunu yapmaya akıllı yetseydi de veraset anlaşmazlığını fazla yaygara koparmadan çözebilseydi. Söylentilerdeki kadar kötü bir insan değildi ama biraz daha toparlanabilirdi.

Bir en büyük kız vardı - adı neydi?

Yinxing, doğru. Xiaohong'un annesiydi. Güçlü bir kadın gibi görünüyordu ama I-sei Eyaleti'ndeki yaşam onu boğuyor gibiydi. Maomao giden korumalarına Xiaohong hakkında bir mektup vermişti; mektubun Yinxing'e ulaşip ulaşmadığını merak ediyordu. Kendini kötü hissediyordu.

Neredeyse onlara ödemek için kullandığı incilerden vazgeçtiği için hissettiği kadar kötü hissediyordu. Belki Shikyou'nun ona tazminat ödemesini sağlayabilirdi. Kardeşler tek kadın olan Yinxing, malların paylaşımı konusunda pek de mutlu olmamıştı.

miras.

Feilong ikinci oğuldu. Çalışkan ve ciddi bir adamdı, sanki hayatında ne yapmaması gerektiğine dair en büyük ağabeyini örnek almıştı. Maomao onunla birkaç kez karşılaşmıştı ama hiç konuşmamıştı. Başka hiçbir şey olmasa bile, onun hakkında kötü söylentiler duymamıştı.

Son olarak, üçüncü ve en küçük oğul Hulan vardı. Her zaman biraz şüpheli görünmüştü ama son olaylar ikiyüzlülüğü keskin bir şekilde ortaya çıktı. Maomao şimdi düşününce, Gyoku-ou'nun ölümünden bu yana başına gelen neredeyse tüm belaların bu tek adam yüzünden geldiğini anlıyordu. O her zaman Sanki sadece Feilong'u desteklemek için oradaymış gibi. Bu da neden Shikyou'nun hayatının peşine düştüğünü açıklamaya yardımcı olabilir.

Bayan Chue buna basit bir veraset anlaşmazlığı dedi.

Doğru, eğer bu gerçekten birinci ve ikinci oğullar arasında babalarının izinden kimin gideceğine dair bir tartışmadan başka bir şey değilse ayak izlerini takip ederse, pek çok parça yerine oturacaktı. İkinci oğlun destekçisi olarak en küçük, en büyüğünü ortadan kaldırmaya çalışmıştı. Hepsi iyi ve güzel. Ve yine de.

Burada başka bir şeyler dönüyor gibi hissediyorum.

Chue her zaman tüm gerçeği söylemezdi.

Maomao merak ve endişe içinde vagonun zeminine bir isim yazdı.

Bu dört kardeşten hiçbirinin adında "Gyoku" yok.

Anlayabildiği kadarıyla, "yeni Sen" klanının evlerinde isimlendirmeye ilgili bazı benzersiz kuralları vardı. Erkeklere hayvan isimleri, kadınlara ise renk isimleri veriliyordu. Bu basit bir sistemdi ve belli bir tür geniş anlam ifade ediyordu.

Eğer en büyük oğul Gyoku ismini bir kenara atmayı seçtiyse, bu isim yine de birbirine uyabilir. Aksi takdirde Shikyou gibi bir isme sahip olmasını beklemezsiniz.

Shikyou, baykuşun diğer bir adıydı, baykuşun ortak sembolü zalimler. Neredeyse en büyük oğlun kötü adam rolünü kendi üzerine almaya çalıştığı düşünülebilirdi. Babası Gyoku-ou kendini bir kahraman olarak görmüştü ve oğlu da neredeyse tepki olarak tam tersi bir yol izlemişti. Yine de kötü adam rolünü oynamasına rağmen

Maomao'nun görüşüne göre, Shikyou kendi temel dürüstlüğünden kaçamamıştı. O, Gyoku-ou'nun hiç olmadığı kadar kahramandı.

Ayı Adam'a saldırmadan önce benim köşeye sıkışmamı kasten beklemedi, değil mi?

Neredeyse bir oyunun doruk noktası gibiydi.

Bir de ikinci oğlun adı vardı, Feilong. Yeterince yaygındı; "uçan ejderha" anlamına geliyordu. Birinin oğlunun bir ejderha gibi uçuşmasını ya da daha yavan bir ifadeyle, dünyada büyük işler başarmasını dilemesini temsil ediyordu.

Peki ya üçüncü oğul?

Hulan, "kaplan ve kurt." *Shikyou* gibi onun da pek olumlu bir anlamı yoktu. Açgözlülük ve zalimliği simgeliyor gibiydi.

Belki de bu hayvanlar I-sei'de aynı şeyleri temsil etmiyordur.

Benim yerde olduğu gibi mi? Maomao merak etti. Ama hayır.

-Kurtlar, koyun ve keçilere bakmak zorunda olan çobanların ülkesinde pek de iyi bir şey olarak görülemezdi.

Maomao başını camdan dışarı çıkardı ve arabayı sürerken bir melodi mırıldanan Chue'ye baktı.

"Bayan Chue, Bayan Chue!"

"Bayan Maomao, Bayan Maomao, ne ?" Chue sordu. Maomao'ya doğru bakmadı bile ve rüzgâr onu duymayı biraz zorlaştırdı.

"I-sei Eyaleti'nde en küçük çocuğa uğursuz bir isim vermek gibi bir gelenek mi var?"

"Hmmm, güzel soru. Çocuğun çok erken ölmemesi için kötü bir isim verme geleneği mi? Hayır, hiç sanmıyorum!" diye söylendi.

Davranışlarına rağmen Chue bir uzman sayılırdı.

Maomao bu geleneğin fısıltılarını duymuştu. Bazı insanlar Cennet'in çok tatlı bir çocuğa düşkün olacağından korkuyorlardı.

Erken ölümü engellemek için kasıtlı olarak "kirli" isimler seçmişlerdir. Hatta bazılarının çocuklarına dışkı isimleri verdiği söylenir.

"Neden sordunuz?" Chue söyledi.

"Ben de tam Hulan'ı düşünüyordum. Kulağa bir sahne kötü adamının adı gibi geliyor."

"Oh, o mu? Karısının ismi seçtiğini söylüyorlar, çünkü onun klan başkanı olmaya en az uygun kişi olduğunu düşünüyordu."

Karısı mı?

Bu Xiaohong'un büyükannesi olmalıydı, Maomao'nun kızı kontrol etmeye gittiğinde bir kez karşılaştığı kadın.

"sıra dışı bir isim seçmiş, değil mi?" dedi Maomao. "Onca yılını yabancı bir ülkede geçirdi," diye yanıtladı Chue.

"Belki de neyin normal olduğuna dair fikirlerini bozmuştur." "Evet, bundan bahsetmiştin."

Tek başına Hulan'ın kardeşlerinden çok daha genç olmasının nedeni bu muydu?

"Oradayken biraz tek özelliğinin bu olduğunu sanmıyorum. Hulan Usta doğduktan sonra bir kadın kabuğuna dönüştüğünü söylüyorlar!" Hâlâ aynı dostça ses tonu.

"Öyle mi?"

Maomao'nun aklına oldukça skandal bir düşünce geldi. *Ya Hulan, Gyoku-ou'nun oğlu değilse?*

Eğer o yabancı ülkede dünyaya geldiyse, bu annesinin ona neden "kötü" bir isim verdiğini açıklayabilirdi. Maomao bir an için bu soruyu dile getirip getirmeme konusunda kendi kendine tartıştı ve sonra eğer bunu yapacaksa bunun tam zamanı olduğuna karar verdi.

"Varsayımsal olarak, Hulan Usta'nın Gyoku-ou Usta'nın gerçek oğlu olmaması mümkün mü?"

"Pffft!" Chue, Maomao'nun daha önce hiç duymadığı kadar yüksek sesle kahkaha attı, ancak bu kadar komik olanın ne olduğunu bilmiyordu. Chue her zaman sırtırdı ama Maomao onun yanlarını tutup kahkahalar attığını ilk kez görüyordu - bunu bir şekilde dizginleri tutarken de yapmayı başarmıştı. Ne sürüştü ama.

"Ha ha ha! Özür dilerim, özür dilerim. Bu... Size söyleyebileceğim tek şey, durumun kesinlikle böyle *olmadığıdır*."

"Nasıl bu kadar emin olabiliyorsun?"

"Efendi Gyoku-ou'nun karısı geri döndükten tam bir yıl sonra doğdu, bu yüzden onun zaten bir yabancından çocuk taşımadığını biliyoruz. Ah, elbette, eğer eve birinin gizlice girdiğini düşünüyorsanız, bu farklı bir mesele olabilir."

Maomao'nun fikri Chue'yi gerçekten eğlendirmiş olmalıydı, çünkü bu düşünceyle yine sırtıyordu. Belki de farklı fikirleri vardı

Komik olan neydi? Maomao, bir çocuğun meşruiyetini komedi altını olarak görmüyordu.

Hah. Bir hipotezi çiz.

Pencereyi kapattı. Önünde hâlâ vagonun içinde zıplayarak ilerleyeceği uzun bir yol vardı. Belki de biraz uyumaya çalışmalıydı.

Batı başkentine geri dönmek birkaç gün alacaktı. Yolculuk grubu yola çıktıklarından çok daha kalabalıktı, bu yüzden kasabalarda kalmak yerine geceleri kamp kuruyorlardı. Grubun çoğu buna alışkın görünüyordu. Göz açıp kapayınca kadar basit çadırlar kurabiliyorlardı; belki de bazıları eski göçebelerdi. Shikyou işlemleri yönetirken Maomao, Xiaohong ve hatta Chue'ye sadece misafirmiş gibi izlemekten başka yapacak bir şey kalmamıştı.

"Amca, harikası!" Xiaohong, Shikyou'nun halkını yönetmesini izlerken gözleri parlayarak dedi. Orada oturmuş bir fincan ısıtılmış keçi sütü içerken, tıpkı bir çocuk gibi görünüyordu.

Sanırım bu yolculukta en çok Xiaohong zorlanmış olabilir, diye düşündü Maomao. Neredeyse Xiaohong'un her şeyi bu kadar itaatkâr bir şekilde dinlemesinin altında ne yattığını merak etmeye başlamıştı. maceraları boyunca. Xiaohong her şeyi yapmıştı.

Maomao ondan birçok yetişkinin sahip olamayacağı şeyler bile istemişti. Maomao, kızı tıp eğitimi alması için kraliyet başkentine götürmeyi ciddi ciddi (biraz da yaramazca) düşünmeye başlamıştı.

Gerçekten de ilginç bir olasılık.

"Bayan Maomao, Bayan Maomao, bir şeyler planlamıyorsunuz, değil ?" diye sordu Chue. Maomao ise aptalı oynamaya çalıştı.

Görünüşe göre Xiaohong'u bir köpek yavrusu gibi eve getirmesine izin verilmeyecekti. Onun yerine, "Becerilerinize hayranım. Kamp yemeklerinin bu kadar iyi olacağını hiç beklemezdim."

Mükemmel şekilde kızarmış ekmek, ateşte kızarmış peynirle kaplıydı. Yapış yapış peynirin tuzlu tadı ekmeğin mükemmel bir tamamlayıcısıydı. Çorbanın içinde fazla bir şey yoktu ama kemik suyu iştah açmaya yardımcı oldu.

"Bayan Chue keşke daha büyük porsiyonlar sunabilseydi. Son zamanlarda hiçbirimiz iyi beslenemiyoruz!"

Biaoshi kılığındayken Chue sıradan bir insan gibi yemek yemişti. Her zamanki miktarlarda tüketmiş olsaydı, Maomao onun kim olduğunu daha erken anlayabilirdi. Aslında Maomao, Chue'nin Chue'nun tuhaf davranışlar kısmen gizli görevdeyken fark edilmemek için olduğunu düşünüyorum.

Maomao, "Zor koşullarda yaşarken yeterince yemek yemek zor," dedi.

"Ve tüm bu haydutları sürükleyerek! Onları gerçekten beslemek zorunda mıyız? Belki de onların payları Bayan Chue'ye gitmeli!"

"Suçlular bile acıkır, Bayan Chue ve onları bir yargıcın önüne çıkarmadan önce açlıktan ölmelerine izin veremeyiz, değil mi?"

"Ah, onları asacaklar. Bence onları yoldan çekmek en kolayı olur." Chue'nun neşeli tonu bir kez daha sözlerinin acımasızlığını yalanlıyordu.

Muhtemelen , değil mi?

Haydutlar bütün bir kasabaya boyun eğdirmiş, vatandaşları öldürmüş ve köleleştirmişlerdi. Bir kasabalıyı kaçırmak için komplo kurduklarından bahsetmiyorum bile.

yabancı devlet adamı. Bütün bunlardan konuşarak kurtulmaları zor olacaktı. Bu nedenle, homurdananlar bir sonraki kasabadaki yetkililere teslim edildi ve burada hızlı bir şekilde infaz edileceklerdi. Ayı-Man ve diğer birkaç elebaşı ise batı başkentine geri götürülüyordu. İşledikleri suçlar yerel yetkililer tarafından ele alınamayacak kadar büyüktü.

"Haydutlara yardım etmek zorunda kalan kasaba halkına ne olacak?" Maomao sordu.

"Mmm. Sanırım tam olarak suçsuz , değil mi? Bir dereceye kadar hafifletici sebepler öne sürebilirsiniz ama de..."

Bence onların "laoshi "si özellikle zor zamanlar geçirecek.

Kasaba halkının birçoğu onun sayesinde hayatta kalabilmişti ama bunu başarmak için arkadaşlarını kurtarmayı seçmişti. ve inanmayanları kınamak. Hayatta kalabilmek için haydutlarla nasıl işbirliği yaptığından bahsetmiyorum bile.

"Laoshi dedikleri adama ne olacak?" Maomao sordu.

"Masum sayılmaz ve cezasını çekmiş olsa bile

geri gelirse, orada onun için bir yer olmaz. Tüm o inançsızları ölüme terk ettikten sonra onu görevine iade düşünemiyorum!" Chue cıvıladı.

"Anlıyorum..."

Maomao kendini tamamen çaresiz hissetti. Yapması gerekeni yapmıştı, doğrudu ama insan kalbi o kadar kolay yatışmazdı.

"Üzülmenizi gerektirecek bir şey yok, Bayan Maomao. Laoshi inanan dostlarını korumak için elinden gelen her şeyi yaptı ve başına ne gelirse gelsin bundan pişman olmayacak."

Chue'nin sesi garip bir şekilde adamı tanıyormuş gibi geliyordu. Tüm işaretler onun daha önce I-sei Eyaleti'nde bulunduğunu gösteriyordu.

"Asıl mesele şu ki, bence olan biten her şeyden Shikyou'yu ve onun yumuşak davranış biçimini sorumlu tutabiliriz. Şansı varken iki gözünü de almalıydı, birinde durmamalıydı. Peki ya bu sefer? Onu yetkililere teslim etmek yerine Ayı Adam'ın kafasını oracıkta koparmalıydı."

Xiaohong, Chue'ye biraz kötü bir bakış atarak, "Amcam çok iyi biridir," dedi. Maomao, Chue'nin Shikyou'yu aşağıladığını düşündüğünü tahmin etti. "I

Bence o kesinlikle klan başkanı olmak için en uygun kişi!"

"Amcanın büyük bir hayranısın, ha?" Maomao biraz keçi sütü yudumlayarak sordu.

"Haksız değilsin. Amcan iyi bir adam ve Diğerleri üzerinde otorite sahibi, bu yüzden belki iyi bir klan lideri olabilir," dedi Chue. "Ama halef olmak için biçilmiş kaftan değil."

"Bu bir çelişki değil mi?" Maomao sordu.

"Hayır. Hayır, değil." Chue parmaklarındaki son kırıntıları yaladı, belli ki daha fazla ekmeği olmasını diliyordu ve keçi sütünden yudum aldı.

Ertesi gün, araba dışarı çıkarken geçmedikleri bir yola girdi.

"Bu yanlış yol değil mi?" Maomao, bugün sürücü koltuğunda değil, Maomao ile birlikte vagonun örtüsünün altında oturan Chue'ye sordu. Xiaohong bir atı amcasıyla paylaşıyordu. İyi vakit geçiriyor olmalıydı; kesinlikle arabanın arkasından daha iyi bir manzara sunuyordu.

"Yanlış değil, sadece farklı. Bugün dağları takip ediyoruz."

Maomao ovayı dümdüz geçmenin daha hızlı olacağını tahmin ederdi ama nedense dolambaçlı bir yoldan gidiyorlardı. "Bu değişiklik neden?"

"Çünkü düz gitmeye devam edersek, Shikyou'nun yaşlarında bir amcayla karşılaşacağız. Sana onlardan daha önce bahsetmemiş miydim? Ve nasıl geçindiklerini?"

Shikyou'nun yaşlarında bir amca mı? Bu Gyokuen'in altıncı ya da yedinci oğlu olmalıydı. Maomao onun hakkında bir şeyler duyduğunu fark etti. "Gerçek kılıçlar kullanarak düello yaptığı kişiyi mi?"

"İşte ! Shikyou'nun bizden daha geç nedeni, onunla karşılaşmamak için uzun yolu seçmiş olması.

Bir bakıma, ikisinin herkesten daha yakın olduğunu söyleyebiliriz."

Sesi tamamen ciddiydi.

Bu adam sorun çıkarmayı hiç bırakmayacak mı?

Maomao etrafına bakındı. Geçtikleri arazi artık çimenli düzlükler değil, bir tür kayalık çöldü. Her iki tarafta da uçurumlar vardı. "Bu yüzden mi bu yoldan gidiyoruz?" diye sordu.

"Aslında mesafe açısından en kısa yol bu. Çıkarken sadece bir vagonumuz vardı, bu yüzden oradan kaçındık ama büyük karavanların hepsi bu yolu kullanıyor."

Seyahat grubunuz çok küçükse kullanamayacağınız bir yol mu? Bu tek bir anlama geliyordu: haydutlar. Şu anda sahip oldukları muhafız sayısı kimse onlara saldıracak kadar aptal olamazdı.

Ya da en azından siz öyle sanırsınız. Ama Maomao onu sarsamadı. Endişe. "Sanırım normal rotayı tercih ederdim," dedi. Dağlık arazi hiç de eğlenceli değildi, çünkü arabanın sürekli zıplamasına ve sallanmasına katlanmak zorundaydı. "başka bir yol yok muydu?"

"Kuzey rotası yılın bu zamanında çoktan karla kaplanmış oluyor. Atlar çok yoruluyor ve kamp yapacak bir yere ve bol miktarda yakıta ihtiyacınız var."

Eğer Chue'nin düşüncesine göre en iyi seçim buysa, olsun. Yine de Maomao, Chue'nin yüz ifadesinde en ufak bir karanlık belirtisi gördüğünü düşündü. "Umarım yakında buradan çıkarız," dedi,

ve çorak manzara geçip giderken arabadan dışarı baktı.

Atları fazla yormamak için yol boyunca sık sık mola verdiler. Arabalardan biri hayvanlar için yem ve su taşıyordu ve atlar açgözlülükle saman kovaşına daldılar. Xiaohong'un elinde bir avuç beyaz bir şey vardı; o da onları besliyor olmalıydı.

"Atlara kaya tuzu veriyor," diye gözlemledi Maomao. "Doğru! O zavallı yaratıklar çok terliyor," dedi Chue.

İsraf gibi geliyordu ama muhtemelen gerekliydi. Duymuştu ki Hatta kuzeyde yaşayan ve insan idrarı içmeyi seven dev geyikler bile varmış.

"Hmm." Chue yemeği hazırlarken biraz komik bir yüz ifadesi takındı.

"Sorun nedir?"

"Bir şey yok. Sadece burada endişeli olmak için bir sürü nedenimiz var ve ben bir türlü sakınleşemiyorum," dedi.

kurutulmuş et dilimlemek için küçük bir bıçak. Her zaman neşeli olan Chue bile açıkça endişeleniyorsa, başları belada olabilirdi. İzlerken, Maomao iini isimsiz ama yadsınamaz bir korkunun kapladığını hissetti.

"Bayan Chue... Benim yanımda böyle şeyler söylemeniz gerektiğinden emin misiniz?"

Chue bir an için gözlerini kaçırdı. "Haklısınız, dikkatsiz davrandım. Ama şu anki işim sizin güvenliğinizi sağlamak Bayan Maomao. Ne olursa olsun sizi koruyacağım, hiç endişelenmeyin."

Bu Chue için garipti. Maomao bile onun gergin olduğunu syleyebiliyorsa, bu büyük bir şeylerin olduğu anlamına geliyordu.

Maomao, "Hl oldukça endişeli görünüyorsun," diye gözlemledi.

"Bayan Chue yle görünmeyebilir ama mkemmeliyetidir, bu yüzden her türlü endişe kaynağından kurtulmak ister," dedi Chue, yine ekinglen bir sesle.

"Ne gibi? Ayı Adam artık kaçamaz, değil mi?"

"Hayır, gerçekten. Elini ayağını bağladık ve iki kolunu da kırdık. Bu onun herhangi bir silah kullanmasını kesinlikle engelliyor ama..." Chue kaşlarını hafifçe çattı.

"Kulağa oldukça titizmişsiniz gibi geliyor. Sence ne tür bir belaya bulaşmış olabilir?"

"Normal şartlar altında, Bayan Chue bile onu asla yenemezdi, Bayan Maomao. Bağlı olsun ya da olmasın, ayı yine de ayıdır. Tek gereken iyi bir ısırık ve işin biter." Chue havayı çiğniyormuş gibi yaptı. "Ama bir kaplanın öfkesinden daha korkunç bir şey var. Bir kaplumbağanın azmine sahip biri."

Ne demek istediğini anlıyorum.

"Ayı Adam" Shikyou'nun kayıp gözüne misilleme olarak birden fazla kez işlerine müdahale etmişti ve eğer onu bu kez yakalasaydı, muhtemelen yine aynı şeyi yapardı. Ve şimdi Maomao'dan nefret etmek için de pek çok nedeni vardı.

"Kaçabileceğinden gerçekten şüpheliyim," dedi Chue ama ses tonu pek güven telkin etmiyordu.

"Umarım haklısındır."

Diğer kadın bıçağını yere bırakırken, Maomao bir şeylerin ters gitmeyeceğini umarak kendini oyaladı.

Ancak Chue'nin sezgileri doğru çıktı.

Bölüm 24: Yaralı Bir Canavar

O gün kayalık çölü geçmeyi başaramadılar, bu yüzden o gece çorak arazide kamp kurmak zorunda kaldılar. Hava soğuktu ve Maomao her zamanki gibi bir battaniyeye sarındı. dış giyim. Her nefes verişinde nefesi önünde buğulanıyor ve kulakları düşecekmiş gibi acıyordu. Burası çimenli bir ova değildi ve toprak, kazık çakma girişimlerine direnerek çadırlarını kurmalarını zorlaştırıyordu. Bunun yerine arabaların içinde uyudular.

Chue, Maomao'nun titrediğini görünce daha fazla battaniye almak için oradan ayrıldı.

Maomao bir uyuyabilse, diye düşündü, yakında sabah olacaktı, ama uyku ondan kaçtı. Tam uykuya daldığını düşünürken gözleri tekrar açıldı. Soğuğa, yorgunluğa ve genel uyuşukluğa karşı onları açık tutmak zordu ama kendini zorladı. Vagonun örtüsü kırmızıya boyanmıştı.

Maomao battaniyeyi hâlâ etrafına sararak dışarıya doğru eğildi. Diğer vagonlardan biri , alev dilleri vagonları yalıyordu. hava. Atlar kişnedi ve adamlar yangını söndürmek için koşuşturdu. Yangın beklediğinden çok daha şiddetliydi; yem arabası tutuşmuş olmalıydı.

Yanan vagon herkesin dikkatini dağıttığından, Maomao'ya yaklaşan figürü kimse fark etmedi.

"Hngh?!" diye bağırdı yan tarafında bir darbe hissedince. Acının farkına varır varmaz vagondan yuvarlanıp yere düştü.

"Seni küçük cadı..." diye homurdanan bir ses duydu.

Tek gözlü Ayı Adam'ı görmek için başını kaldırdı. Kalan tek gözü kırmızıydı ve ağzından kan damlıyordu. Ön dişlerinden birkaçı eksikti ama buna karşılık ellerini ve ayaklarını saran ipler sallanıyordu. Onları çiğnemiş olmalıydı.

Kırık kolları iki yanında gevşekçe sallanıyordu. Sağ koluna metal bir sopa bağlamıştı; görünüşe göre silah olarak kullanmaktan ziyade kendini desteklemek için.

"En azından... Seni öldürebilirim!"

Ayı adam artık acı bile hissetmiyor gibiydi.

Maomao ona çarpanın sopa olmayan el olduğunu tahmin etti; bu da Ayı Adam'ın niyetinin onu bayıltmak değil, ona eziyet edebilmek için bilincini açık bırakmak olduğunu gösteriyordu.

Beni öldürecek.

Maomao'nun kalın battaniyesi darbenin bir kısmını emmişti ama yine de canı yanıyordu. Ayağa kalkmak, kaçmak zorundaydı.

Ayı Adam ona doğru ilerledi. Maomao geriye doğru süründü ve ayağa kalkmaya çalıştı ama başaramadı. Düştüğü için vücudu hâlâ uyuşuk ve dengesizdi. Keşke diğerlerinin yanına koşabilseydi, belki onlar bir şeyler yapabilirdi. Keşke...

Ancak Ayı Adam daha hızlıydı ve o kaçamadan kendini ona doğru fırlattı. Tek düşüncesi başını korumaktı; o yüzünü kapattı ve gözlerini sıkarak kapattı.

O anda ne kadar zaman geçtiği hakkında hiçbir fikri yoktu. Bir an da olabilirdi, yarım saat de.

Ayı Adam'ın yumruğu ona hiç inmedi.

Onun yerine Chue'nin sesini duydu. "Affedersiniz, Bayan Maomao!"

Maomao gözlerini açtı. Alev alev yanan vagonun fonunda, Ayı Adam'ın silüetini gördü, Chue de onun üzerindeydi. Boynu olduğunu tahmin ettiği yerden bir şey püskürüyordu.

"Bir saniyeliğine kafamı çevirdim..." Chue söyledi. Ayı-Adam'ın üzerinden atladı ve adam yere yığıldı. "Daha şık olmadığım için özür dilerim. Yaralandın mı?"

"Hayır," dedi Maomao yavaşça. "Ben iyiyim." İçindeki rahatlama şaşkınlıkla . Chue'nin yüzü Ayı Adam'ın yüz ifadesiyle kaplıydı. Kan. Maomao, Xiaohong'un onunla birlikte vagonda olmadığına seviniyordu. Hâlâ amcasıyla birlikte olmalıydı.

"Ona bu yarım kalmış işi gerektiğini söyledim."

Boğuk bir ses, "Ya... daha doğru olamazdı..." dedi.

Chue anında döndü ve kendisine doğru savrulan yumruğu yakaladı. Aslında, yumruğun onun üzerine düştüğünü söylemek daha doğru olabilir. Ayı-

İnsanın kolunun hareketlerini destekleyecek kemiği kalmamıştı.

Maomao zaten paramparça olan kollarındaki kemiklerin daha da parçalandığını duydu; Chue bile kendini darbeden korumak için geriye sıçradı.

Ayı adamın ezilmiş kolları iki yanında güçsüzce sallanıyor, ağzından ve boynundan hâlâ kan akıyordu. Başka biri olsa uzun zaman önce ölmüş olurdu, peki o nasıl hala hayattaydı? Tıpkı o ölülerden biri gibiydi. Kafasını kopardıktan sonra bile sürünmeye devam eden yılanlar.

Ancak Chue, Maomao'nun önünde durmak için hemen harekete geçti. Sol elinde bıçağını tutuyordu. Dişlerini sıktı ve bıçağı Ayı Adam'ın göğsüne doğru sürdü, kaburgalarının arasındaki boşluğa, ortanın biraz soluna batırdı. "Lütfen bu son olsun," diye homurdandı.

Maomao *bunu ilk kez yapmadığını* fark etti. Chue bıçağı bir an bile tereddüt etmeden geri çekti, neredeyse iş gibi.

Ayı Adam hâlâ ayaktaydı. "Ah'm... d- d... done... yeth..."

Elini tekrar kaldırdı ve Chue geriye doğru zıpladı. Tam o sırada O anda bir *tak sesi duyuldu* ve bir ok Ayı Adam'ın diğer gözüne saplandı.

"Ne zaman bırakacağını gerçekten bilmiyorsun," dedi bir adam sesinde acıma duygusuyla. Bu Shikyou'ydu. Elini kaldırdı ve askerleri oklarını serbest bıraktı. Ayı Adam delici bir çığlık attı; içinde kelimeler varsa bile, onları çıkarmak imkansızdı.

Ses nihayet kesildiğinde, seslendirmeyi yapan haydut

Kendisi de Tek Gözlü Ejderha'ydı; ölmüştü ama hâlâ .

"Özür dilerim. Ateş yüzünden dikkatimin dağıldığı andan faydalandı." Shikyou Maomao'yla konuşuyordu ama Maomao daha çok Chue için endişeleniyordu.

"Bayan Maomao..." Chue söyledi. "Beni gerçekten affetmelisiniz." Her zamanki gibi gülümsüyordu ama Maomao'nun yüzünü dikkati bıçağın sol elinde olmasıydı.

"Bayan Chue!" Maomao elini Chue'nin sağ omzuna koydu. Bu işte bir terslik vardı. Aşağı baktı ve gölgeler görüş alanını kapatsa da karanlık bir şey gördüğünü sandı.

renk değişikliği. Chue'nin sağ koluna dokundu ve kaygan olduğunu gördü. "Tanrım, gerçekten çok üzgünüm. Bayan Chue küçük bir hata yaptı," dedi Chue.

çizdi. Gözleri odaklanmamıştı. Ne zaman yaralanmıştı? Maomao onun sadece bir anlığına gözlerini kapattığını düşündü; o kısa süre içinde kaç yumruk yemişlerdi?

Chue'nin midyesinden de kan sızıyordu. Maomao Onu hemen kucağına aldı ve arabaya taşıdı. Ayı Adam'ın durumu kötüydü ama Chue'nin durumu daha iyi sayılmazdı.

"Biri biraz su kaynatsın! Ve bana tıbbi malzemelerimi getirin!" Maomao bağırdı. Shikyou ile konuşuyor *olması* umurunda değildi.

"Evet, ," dedi.

Bu sırada Maomao, Chue'nin cübbesini çıkardı. Kırık kolu neredeyse ortadan ikiye ayrılmıştı ve karnı çürüklerle kaplıydı. Her iki yaralanma da ciddiydi ama Maomao'nun iç organlarını kontrol etmeye öncelik verin.

Chue'nin vücudu aynı zamanda kişisel geçmişini yansıtan bir dizi eski yara iziyle kaplıydı. Bazıları bir savaşçının savaş meydanında gurur duyacağı yaralara benziyordu; diğerleri ise açıkça işkencenin sonucuydu.

"Bayan Maomao..."

"Konuşma!" Maomao çılgınca emretti.

"Oh, izin ver... Konuşmama izin ver." Chue sol eliyle Maomao'nun yanağını okşadı. "Sağ elim bundan sonra bir işe yaramayacak, değil mi?"

"Bunu henüz bilmiyoruz!"

"Elbette var. Onun günü bitti!"

Maomao'nun nutku tutulmuştu. Gerçekte, el neredeyse hâlâ bağlıydı.

Maomao, Chue'nin onu ne kadar kolay anladığına hayıflandı. Kopmuş bir uzvu tekrar yerine dikecek beceriye sahip değildi. Deneyebilirdi ama büyük ihtimalle işe yaramayacaktı - tabii çürüyüp gitmezse.

"Eğer onu kurtarabileceğinizi düşünüyorsanız... o zaman karnımdan önce elimle ilgilenmelisiniz."

"Kesinlikle olmaz. Önce karın." İç organları onu hayatta tutmak için kolundan çok daha önemliydi. Karnındaki yara öncelikliydi.

"Hayır... Hayır. O el olmadan benim hiçbir değerim yok. O el olmadan, bu iş biter."

"Bu doğru değil." Maomao yanında ne kadar ilaç varsa çıkardı: pıhtılaştırıcılar, öksürük kesiciler, soğuk algınlığı ilaçları. Bunların ne anlamı vardı ki? "Siz olmadan hayatım çok daha zor olurdu Bayan Chue, bu yüzden bu bir son olamaz. Ne olursa olsun, yaşamak zorundasınız!"

Maomao elinde aletler, su ve ateşle sabırsızlıkla Shikyou'yu bekledi. Dışarıda, diğer vagon hâlâ alev alev yanıyordu.

"Hoo hoo hoo... Bayan Maomao, beni sevdiğinizi düşünmeye başlayabilirim," dedi Chue. Her zamanki çekik sesiyle.

"Evet! Evet, seni seviyorum, bu yüzden lütfen konuşmayı kes!"

En azından bu kadar çok gevezelik ediyorsa, ciğerlerinin çalışır durumda olduğu anlaşılıyordu.

"Bu harika. Bayan Maomao'dan bir aşk itirafı! Bunu Ay Prensi'ne övünerek anlatmam gerekecek..." Chue neredeyse masum ve çocuksu görünüyordu. "Kısa bir süre için bile olsa seilmek harika bir şey. Neredeyse... ait olduğun bir yer olduğunu düşünmeye başlıyorsun."

Maomao hiçbir şey söylemedi; parmaklarını Chue'nin karnında gezdirmekle meşguldü. Kaburgalarından birinin kırılmış ve bir yeri delmiş olma ihtimali vardı.

"Koşullarınız olduğunu biliyorum Bayan Maomao. Bu Duygularınıza kapılmamanız çok önemli! Ama..." Chue kanlı eliyle Maomao'nun yanağını tekrar okşadı. "Sen

bunun da bir bahane olmasına izin veremeyiz."

Yine güldü. "*Hoo hoo hoo!*" Ve sonra, daha fazla uzatmadan gözlerini kapattı.

Maomao gözlerini kırptırdı ve sonra Chue'nin nabzını ölçmek için acele etti. Hâlâ hissedebiliyordu: *ba-bum, ba-bum*.

"İşte," dedi Shikyou. "Suyunuz ve aletleriniz."

Ondan malzemeleri aldı. Bir eline cerrahi bir bıçak, diğer eline de dezenfektan alkol aldı.

Bununla ne demek istediğini bilmiyorum, diye düşündü Maomao dudaklarını ısırarak, *ama savaşmadan gitmesine izin vermeyeceğim*.

Yumruklarının sıkıldığını hissetti ve sonra ameliyata başladı.

Bölüm 25: Çirkin Küçük Serçe

Genç Beghura -adı "serçe" anlamına geliyordu- mutlu bir kızdı. Babası ticaret işindeydi ve evlenmişti, Artık genç bir adam olmamasına rağmen. Güzel annesini gördüğünde, herhangi bir aşık çocuk gibi halde aşık olduğunu iddia ediyordu. Ve kadının güzelliğini fark etmek için Beghura'nın babası olmak gerekmiyordu. İnce ve uzun, fil dişi renginde bir ten, akıcı çizgiler ve pürüzsüz kıvrımlardan oluşan bir vücut.

Beghura'nın duyduğuna göre, babası başka bir diyardan gelen annesiyle tamamen tesadüf eseri tanışmıştı. Annesi Annesi Shaoh adlı komşu bir ülkeden gelen bir gemideydi. Gemi bir fırtınada batmış ve annesi babasının ticaret gemisi tarafından kurtarılmıştı. İlk başta işler kolay değildi, çünkü iletişim kuramıyordu. Ama Beghura'nın babası mükemmel Şaohnca konuşuyordu ve annesini kanatları altına aldı. Ona bir iş vermiş ve dili öğretmiş.

Onu mümkün olan en kısa sürede Shaoh'a geri göndermeye niyetliydi, ancak işler yoluna girmeye devam etti. Kocasını ve çocuğu da onunla birlikte Şaoh gemisindeydi ve enkazda ölmüşlerdi. Doğduğu topraklarda ailesi yoktu; geri dönse bile gidebileceği hiçbir yer yoktu.

Beghura'nın babası bir tüccardı ama aynı zamanda son derece namuslu bir adamdı; insanların ona duyduğu saygı sayesinde işleri büyümüşü. Bu kadını asla kaderine terk edemezdi, dünyada olduğu gibi yalnızdı. İşte o zaman kırk yaşından büyük bir adama hiç yakışmayan çocuksu aşkı kendini gösterdi.

Beghura'nın annesi bir yabancı olabilirdi. Mütevazı bir dil bilgisine sahipti ama çok çalışkandı. Hizmetçiler kısa sürede onu evin hanımı olarak kabul etmeye başladılar.

Beghura'nın annesi ona mükemmel bir yardımcı olmaya devam etti. Evlendikten sonra babam. Beghura özellikle onları el ele kiliseye giderken görmeyi çok severdi. Üçü birlikte dua ederek bir dinlenme günü geçirir, sonra da yemek yerlerdi.

eve gitmeden önce bir yerde.

"Aslında yapmak istediğim şey, sonunda bir akrabamın çocuğunu evlat edinmekti.

çocuk ya da başka bir şey," dedi babası. Ancak evlendikten bir yıl sonra Beghura doğdu. O bir kızdı, evet, ama kendi çocuğu olacağını hiç hayal etmemiş babası

çok sevindi. Kızının doğumunu takip eden on gün boyunca dükkânının önünden geçen herkese şeker dağıttı.

Annesi Beghura ismini seçmişti. Babası bu ismin küçük bir kuşun, sevimli bir hayvanın adı olduğunu söylemişti. Beghura ince, güzel annesine hiç benzemiyordu; kısa boylu, şişman babasına çekmişti. Küçük gözler, kırılmış gibi görünen kısacık bir burun ve çok uzun boylu da değildi. Ama aşk gerçekten de

Kördü ve Beghura'nın babası ailesindeki herkese onunla övünürdü.

Beghura güzel denebilecek biri değildi, ama en azından bunu telafi edecek bir zekâyı sahipti. Doğumunun üzerinden bir yıl geçmeden yürümeye başlamıştı; iki yıl içinde de konuşmaya başlamıştı. Sonra Üç, babası onu sırtarak izledi ve büyüyünce kim olacağını merak etti.

Evet, Beghura'nın yeterince akıllı vardı. Annesinin o daha üç yaşına gelmeden ortadan kaybolduğunu hatırlayacak kadar. Gitmeden hemen önce nasıl olduğunu hatırlıyorum.

Annesi bir gün aniden ortadan kayboldu. Babası teselli bulamıyordu. Bu arada çalışanlar da şaşkınlık ve telaş içinde neler olduğunu öğrenmek istiyorlardı.

Babası çeşitli ressamalara portre üstüne portre yaptırdı ve günlerini arayarak geçirdi. Belki de kızının bir suçun kurbanı olduğunu düşündü. Ancak araştırdıkça garip detaylar ortaya çıkmaya başladı.

Bir , babasının ölümüyle ilgili bilgilerin

iş anlaşmaları sızdırılmıştı. Somut bir kanıt yoktu, ancak diğer ülkelerden yaptığı ithalat ve ihracatta şüpheli örüntüler ortaya çıkmaya başladı.

Beghura kıvrak zekasını babasından almış. Kazanan kişiliğiyle işleri kendine çekmiş olabilirdi ama bu bir tüccar şirketi kurmak için yeterli değildi. Babası en ufak bir şeyi bile görmezden gelmezdi.

Bir şeylerin ters gittiğine dair en ufak bir his yoktu. Beghura'nın annesinin gelişinden bu yana geçen birkaç yılın hesap defterlerindeki kalıpları kontrol etti ve belirli bir ulusla bağlantı buldu.

Li: Shaoh'a sınırı olan bir ülke. Beghura'nın ülkesiyle diplomatik ilişkileri yoktu ama Shaoh'un doğusunda yer alıyordu, tıpkı kendi topraklarının batısında olduğu gibi. Beghura'nın annesi Shaohlu olduğunu iddia etmişti ama daha çok Li'den birine benziyordu. O zamanlar bu onun şüphelerini uyandırmamıştı; Shaoh'da pek çok karışık kökenli insan vardı.

"Anneni bulacağım. Yemin ederim yapacağım!" dedi Beghura'ya ve sonra ona kutsal kitapların bir kopyasını verip çalışmasını söyledi. Yapacak başka bir şeyi olmayan Beghura, hizmetçilerden birine onları okuttu.

Onu.

"Annenin bir nedeni olmalı. Eminim onu bunu yapmaya zorlayan bir şey vardı," diye ısrar etti babası ve Beghura ilk kez onun aptallık ettiğini düşündü.

Yıllar sonra, babası annesini bulmuş olabileceğini söyledi. Portreye tam olarak uyan biri Li'de bulunmuştu. Sevinçle bir tekneye bindi ve hemen Li'ye doğru yola çıktı.

Beghura daha sonra pişman : ona ulaşmalıydı
O gün. Annesinin öldüğünü düşünmeliydi. İkisi birlikte çok mutlu bir hayat yaşayabilirdi.

Ama bu hayalin gerçekleşmemesi kaderinde varmış.

Babası asla geri dönmedi.

Ebeveynlerini kaybeden çocuklara ne olur? Beghura biraz daha büyük olsaydı her şey farklı olabilirdi ama bir kız için

On yaşında bile değildi, yapabileceği hiçbir şey yoktu. Bir aydan kısa bir süre içinde babasının mal varlığı yağmalanmıştı; geriye hiçbir şey kalmamıştı. Ne garip, zengin bir adamın bu kadar çok akrabası olması

öldüğü an. Beghura'ya, babasına bir nebze olsun sadakat duyan bir hizmetkâr tarafından verilen birkaç altın kalmıştır.

Eğer babasının akli başında olsaydı, kızı için bir vasi tayin ederdi. Annesi güzel olabilirdi ama babasını çalgına çevirmişti.

"Bana bir şey olursa kiliseye git," demişti ve Beghura da öyle yaptı, paralarına sarıldı. Papaz

Temelde iyi bir insandı ve merhametinden dolayı Beghura'yı fakirhaneye göndermeye çalıştı, ancak bunun kötü bir fikir olduğunu biliyordu. Bir avuç dolusu altın parası ortaya çıktığı anda ondan alındı.

Beghura hedefinin ne olması gerektiğini biliyordu. Kilisede, öğretmenleri doğruya yaymak istediğini söyleyen bir öğretmen vardı. Gerçekten de çok yakında buradan ayrılacaktı.

"Lütfen beni de yanınıza alın," dedi Beghura.

Kırk yaşlarında, en iyi zamanlarında bile biraz mesafeli bir adam olan öğretmen, "Bir çocuğun peşime takılmasına izin veremem," dedi. İri yapılıydı; eskiden bir okulun öğretmenin korumalığını yapıyordu.

Özellikle de büyük bir kilisede. Kafirler ve inançsızlarla dolu yabancı bir ülkeye giderken onunki gibi bir kas gücüne ihtiyaç duyulurdu.

Beghura sadece bir çocuktü. Kas gücü yoktu, güç yoktu. Sadece tek bir şeyi vardı:

"Ya Rab, bizi görüyor musun?"

Kendisine defalarca okunmasını istedikten sonra kutsal yazıları ezbere biliyordu. Tek bir kelimeyi bile atlamadan her satırı ezbere okuyabiliyordu ve şimdi de öyle yapıyordu.

Öğretmen onu sessizce dinledi. "Lütfen," dedi tekrar, "beni de yanınıza alın."

Değeri olmasaydı, kimse ona bakmazdı bile. Babası için değerliydi çünkü onun kızıydı. Hizmetçileri ve çalışanları için değerliydi çünkü işverenlerinin Kızım.

Böylece öğretmenin müjdeleme kampanyasında yararlı bir piyon olabileceğini gösterdi. Dahası, Beghura onun Annesinin kızı da öyle; yüzü doğruya benziyordu. Tek yapması gereken

dili öğrenmişti ve yolda her türlü yardımı yapabiliirdi.

Öğretmen çok uzun bir süre isteksiz göründü ama sonunda, merhamet ederek, pes etti. Belki de Beghura'nın artık gidecek başka bir yeri yoktu.

"Ölsen bile sorumlu tutulmayacağım," dedi. "Biliyorum, efendim."

Böylece Beghura bu öğretmenle birlikte doğuya gitti. Gittikçe müjdelediler, bu yüzden ilerleme yavaş oldu. Şaoh'u geçmeleri ve sonunda Li'ye varmaları tam bir yıllarını aldı. Ancak Li'den geçmek daha da zorlayıcı oldu.

Yol boyunca öğretmen her türlü dilde yazılmış kutsal yazılar aldı. "Kelimelere dikkat edin," dedi ona. "Onları hatırlayın. Her satırı, her harfi öğren. Bir gün hayatını kurtarabilir."

Öğretmen kaba olabiliyordu ama ona iyi bakıyordu. Ancak doğası gereği sabırlı bir adam değildi ve birden fazla kez kendilerini kızgın inançsız kalabalıklar tarafından kovalanırken buldular - bu can sıkıcıydı. Hatta bazen bir yere kapatılıp işkenceye varan şeylere.

"Lanetli kâfirler! Tövbe edip iman edeceğiniz güne kadar günahlarınızı üzerinizde tutacağım!"

Ah, evet. Öğretmen bunu söylemeyi çok severdi.

Beghura'ya göre tam olarak hangi olaylar dizisinin bu adamın sapkın Li'yi görev alanı olarak seçmesine neden olmuştu, ama bu da onun için önemli değildi.

Grupları bir kiliseden gelmesine rağmen, çocuk hizmetçilerine pek iyi davranmadılar. Yeterince adil; onların çok parası vardı. Böyle zamanlarda Beghura kendine kim olduğunu hatırlatırdı: zengin bir tüccarın kızı olmadığını. Sadece küçük bir dilenci bir velet ve bir hizmetçi.

Bunun yerine, tüm zekâsını ağzına yemek koymak için kullandı. Kasabada özellikle nazik görünümlü bir kadın görürse, yakınlarda ağlamaya başlayabilirdi, bu da bazen ona biraz sadaka kazandırırđı. Bazen etrafta şaklabanlık yapıp onları güldürdüğünde atıştırmalıklarını kendisiyle paylaşan çocuklarla tanışırđı. Bazen kutlamalarda bedava yemek dağıtılrđı; o zaman Beghura istediğı kadar yerdi.

Yemek yiyemediği zamanları telafi edebilmek için elinden geleni yapıyor ve iyi saklanabilecek bir şey görürse sessizce alıp kaçıyor.

Bir keresinde, bir grup gezgin sanatçıyla birlikte seyahat ederlerken, el çabukluğunu öğrendi. O keşfetti

Sanatçıların çalışmasını çok açık bir şekilde izlerse onu döveceklerini düşündüğü için bunun yerine yakındaki bir ağaca tırmanıp onları gözetledi. Zenginler için bu numaraları yapabilirse, kendisine birkaç kuruş bağışlayabileceklerinin farkındaydı.

Öğretmen onu bu numaraları yaparken yakaladığında her zaman sinirlenirdi ama onu güvenilir bir şekilde besleyemediği için kendini kötü hissetmiş olmalıydı, çünkü onun kazandığı atıştırmalıkları ve küçük paraları asla almazdı.

Li'de bir süre kaldıktan sonra Beghura adını Maachue olarak değiştirdi. Öğretmeni ona, eğer kendisi de Çinli gibi davranırsa hayatta kalma şansının daha yüksek olacağını söylemiş.

"Bana batı başkentine gideceğiniz söylendi," dedi. "Evet, efendim."

Öğretmen ve grubun geri kalanı bir otelde kalacaklardı.

Li'nin en büyük kiliselerinden birine sahip olan köy. Öğretilerini yaymak için mükemmel bir üs olacağını söylediler.

"Sizinle gelmemi mi istiyorsunuz?" Beghura ve öğretmen birkaç yıldır birlikteydi ve Beghura'nın ona karşı belli bir saygısı vardı.

" olacağım, teşekkür "

Beghura şu anda tam on iki yaşındaydı - Li'de evlilik yaşına yaklaşıyordu. Normalde, onun tek başına seyahat etmesinin tehlikeli bir fikir olduğu düşünülebilirdi. Ancak Beghura saçlarını kısacık kestirmişti ve küçük gözleri ve kıvrık burnu pek de güzel sayılmazdı. Bir aileye katıldı

Batı başkentine giden kervana hizmetçi olarak.

Oraya vardıklarında yıl dönmüştü ve Beghura on üç yaşındaydı. Kervanla yollarını ayırdı ve bir ev kadını olarak yaşamaya başladı. sokak .

Palyaço rolünün Beghura'nın kişiliğine uygun olduğu ortaya çıktı. Gündüzleri etrafta dolaşıp el çabukluğunu göstererek küçük paralar kazanıyor; geceleri ise soğuktan korunmak için bir sulama kanalında uyuyordu. Bir süredir bu şekilde yaşıyordu

Annesinin portresine benzeyen bir kadından bahsedildiğini duymaya başladığında.

"Onu şehirdeki en büyük evde gördüğüme eminim. Kuşkusuz, sadece bir kez..." diye bilgi verdi birisi ona.

Bu sözlere güvenmeyi seçen Beghura, yaklaşmakta olan konağa doğru ilerledi.

Gerçekten de batı başkentindeki en büyük konuttu ve Beghura gibi bir pisliği kabul etmekle ilgilenmiyorlardı. Bunun yerine, evden birinin çıkmasını bekledi.

"Ağabey! Orada dur!" diye birinin bağırdığını duydu.

Kapıdan iri yapılı bir adam çıktı. Sadece bir adamdı, reşit olma töreninden ancak birkaç yıl geçmişti. Öyleydi, Ancak Beghura'dan çok daha güzel kıyafetler giyiyordu. Keskin kaşlarının onu genç hanımlar arasında popüler yaptığına şüphe yok.

Onu bir kız takip ediyordu; muhtemelen Beghura'nın duyduğu sesin sahibiydi. Kendisi de evlilik çağındaydı ve Gözlerindeki delici bakışa rağmen çok güzeldi. Kıyafetinin bol kumaşı ipekti, çok uzun zaman önce Beghura'nın babasının ellerinden geçen türdendi. Kendine özgü parlaklığıyla ipeğe dokunmayalı o kadar uzun yıllar olmuştu ki.

"Hemen buraya gel! Ağabeyimiz senin koruman olacak kadar nazik. Özür dilemelisin! Ahh! Büyükbabam bizzat istemeseydi bunu asla yapmazdı."

Heybetli genç kadının ardından daha genç olan bir başkası geliyordu. Çarpıcı kızıl saçları ve zümrüt gözleri olan bir kadın. İlk kızın aksine, onun gözlerinde nezaket vardı. Beghura bu ikinci kızın kendi yaşlarında olduğunu düşündü; nasıl bu kadar farklı olabilirlerdi ki? Biri kirli bir sokak çocuğuydu, diğeri güzel bir prenses de olabilirdi.

Sonra Beghura başka bir ses duydu: "Yin, bu kadar yeter!"

O sesi yıllardır duymamıştı ve yine de anılarının uçurumunda kaybolduğunu düşündüğü sahneleri canlandırdı.

"Leydi You arka saraya gidiyor. Onun makamını düşün!"

Bir kadın belirdi; ince ve uzun boylu, fil dişi renginde bir teni ve akıp giden bir vücudu olan güzel bir kadın. eğriler.

Yin adındaki kız başladı. Ancak Beghura'nın daha az umurunda olamazdı. Şaşkın bir şekilde orada durmuş, bunun nasıl olduğunu merak ediyordu.

Hayatı boyunca yanında olması gereken güzellik şimdi burada .

"Evet, *anne*," dedi Yin.

Anne. Beghura geri çekildi. Bu kelimeyi biliyordu; yıllardır Li'nin dilini öğreniyordu ve bu ne anlama geldiği tartışılmazdı. Bilmediği şey ise bu yabancı kızın bunu neden kullandığıydı.

Annesinin, Beghura'nın babasıyla tanışmadan önce bir kocası ve çocuğu olduğunu duymuştu ama onların gemi kazasında ölmüş olmaları gerekiyordu, öyle değil mi?

Başka bir ses daha vardı. "Anne!" Beghura'dan daha küçük bir çocuktuk. On yaşında bile değildi. "Ben de gitmek istiyorum!"

"Pek sayılmaz. Sen ve ben burada kalıp ders çalışacağız. Bir dahaki sefere alışverişe gidebilirsiniz."

"Aww!"

Çocuk, tıpkı bir zamanlar Beghura'nın kendisinin de yaptığı gibi, Beghura'nın annesinin bacağına yapıştı.

Beghura gördüklerini algılamakta güçlük çekiyordu ama kaçamadığı bir gerçek vardı ki o da etrafını saran tüm çocukların Annesi ondan çok daha temiz ve güzeldi. Beghura'nın başında sadece bir tüy vardı, saçları ustura ile kabaca tıraş edilmişti ve yıllardır aynı kıyafetleri giyiyordu. Hana verecek parası olmadığı için son banyosundan bu yana günler geçmişti ve toz içindeydi. Pis bir sokak çocuğundan başka bir şey değildi.

Ne yaptığını düşünmeden, Beghura dışarı fırladı Saklandığı duvarın arkasından. Annesine doğru önce bir adım, sonra bir adım daha attı.

"Hey, orada pis bir şey var," dedi Yin adındaki kız. Yüzünde bir parça çöp görmüş birinin ifadesi vardı. Değeri olmayan bir şey değil - çünkü bu bir değer meselesi değildi - ama varlığına tahammül edilemeyen bir şeydi. Beghura

Birisi ona gerçek bir hurda getirdiğinde ve değerini sorduğunda babasının nasıl baktığını hatırladı.

"Böyle şeylerle canını sıkma, Yin," dedi adam.

Beghura adamın "zahmet etmeyin" derken ne demek istediğini anlamamıştı. Gözlerini güzel kadına dikmişti.

Yin gibi kadın da Beghura'ya sadece bir bakış attı, sonra çocuğu aldı ve hiçbir şey olmamış gibi içeri götürdü.

Beghura ne yapacağını şaşırılmıştı. Bir şekilde, bunca zamandır annesini takip ediyordu ve birbirlerini gördüklerinde annesinin bir şekilde onun kim olduğunu bileceğine inanıyordu.

Ama hayır. En ufak bir tanıma kıvılcımı bile olmamıştı. Beghura neden onca yıl annesinin peşinde koşmuştu? Ebeveyn ve çocuğun neşeli bir şekilde yeniden bir araya gelebilmesi için miydi? Hayır.

Sadece annesinin gözünde ne kadar değerli olduğunu bilmek istiyordu.

O gece, Beghura gizlice konağa girdi. Bilmek zorundaydı. Annesi için ne olduğunu öğrenmesi gerekiyordu.

Eve sızmayı basit bir mesele olarak görüyordu - belki de onca yıl boyunca inançsız çetelerden kaçtığı içindir. Annesinin nerede olduğunu tespit etmeye çalışarak odadan odaya gizlice ilerledi.

arkasından bir ses geldi. "Bir fare kokusu aldığımı sandım."

Paniğe kapılan Beghura arkasını dönmeye çalıştı ama hareket edemeden kıştırıldı.

"Küçük bir hırsızlık yapmaya gelen bir sokak çocuğu mu? Geldiğinden daha az kolla gideceksin."

Konuşan otuz yaşlarında bir adamdı, ancak Beghura ona iyice bakabilmek için yeterince dönemiyordu.

"Ben hırsız değilim," dedi Beghura elinden geldiğince kibarca. Bu tam da öğretmenin ona yapmasını söylediği şeydi - ne yazık ki geri tepti.

"Sen bir , değil mi! Bunu sesinden anlayabiliyorum."

Beghura yüzünü sertçe yere bastırılmış buldu. Sonra adam onu kimsenin göremeyeceği bir yere sürükledi. "Hâlâ gençsin. ? Shaoh mu? Hayır... Daha batıdan. Buraya ne için geldin?"

"Benim... Annem," diye soluk soluğa bağırdı Beghura. "Annemle... buluşmaya geldim!"

"*Annen* mi? Senin gibi küçük bir pisliğin bir evde çalışan bir annesi mi var?" Alaycı bir kahkaha attı. Birakın ona hakaret etsin; Beghura'nın umurunda değildi. Onun yerine paçavrayı çekti,

Cübbesinin kıvrımlarından yıpranmış bir portre.

"Bu da ne?" dedi adam ve sesi öncekinden farklıydı. Şimdi sesinde bir parça kafa karışıklığı vardı. Adamın elinin hafifçe gevşediğini hissetti.

"Sen *onun* çocuğu musun?"

Beghura onun kimi kastettiğini bilmiyordu. Yine de adamın şaşkınlık anının ona tek bir şans sunduğunu biliyordu. Kaçmak kolay olmayacak. Bu açıklıktan yararlanmak için seçtiği yöntem nedir?

"On dört yıl önce, annem bir gemi kazası geçirdi ve Babam tarafından kurtarıldım. Ben onun kızıyım, evlendikten sonra ondan doğdum."

Ona yalın gerçeği söyle.

"Onun kızı! Hah! Ha ha... Evet, evet! Bu mantıklı. Bir kızı olması gerekiyordu." Adam yine güldü. "Artık ona ihtiyacı olmadığı için terk ettiği bir kız."

Bu sözler Beghura'nın kulaklarında çınladı. "İhtiyacım... yok muydu?"

"Bu doğru. Ona hiç ihtiyacım yoktu. Buraya dönecekse neden dönsün ki? Size mi? Senin tek bir amacın vardı: yabancı bir ülkede gizli görevdeyken onu meşrulaştırmak. Sahip olduğun tüm değer bu."

Vardı. Geçmiş zaman. Artık Beghura'ya gerçekten ihtiyacı yoktu.

"Seni tam olarak eve getiremezdi, değil mi? O onun işini yapmak zorundaydı ve sen ölü bir ağırlıktın."

"Ölü ağırlık..." Başı sanki darbe almış gibi çarpıyordu.

Elbette biliyordu. Annesi, Beghura ve babasını geride bırakarak ortadan kaybolduğu andan beri biliyordu.

"Peki senin ihtiyara ne oldu? Onun gibi büyük bir tüccarın kendine başka bir eş bulması sorun olmaz, değil mi?"

Keşke öyle olsaydı. Keşke babası da böyle bir adam olsaydı. Ama hayır, o kibar ve aptal biriydi.

"Annemin Li'de olabileceğini duyunca onu bulmak için yola çıktı ve yolda öldü. Evi yıkıldı. Hiçbir şeyim kalmamıştı, ben de annemin peşinden geldim."

"Sadece bu portreyle mi?"

"Bu doğru."

"Hm."

Adam bir şey düşünüyormuş gibi görünüyordu. O verdi

Beghura değerlendirici bir bakış attı. Aklına bir fikir geldi: burada, şu anda, onun ne kadar değerli olduğuna karar vermeye çalışıyordu. Eğer cevap *hiçbir şeyse*, o zaman onu değersiz bir şeymiş gibi elden çıkaracaktı.

Beghura, "Ana dilimin yanı sıra Çince ve Shaohnese dillerini de akıcı bir şekilde konuşabiliyorum," dedi. "Ayrıca birkaç dil daha konuşabiliyorum."

Öğretmenin kendisine verdiği kutsal yazıları hatırlayarak bir dizi yabancı dilde okumaya başladı.

"Ben de numaralarımı biliyorum. Bir hafta boyunca sudan başka bir şey içmeden yaşayabilirim. Acıya dayanabilirim ve hızlı ellerim var." Ona bu sanatçıları izlerken öğrendiği el abukluklarından bir parça gösterdi.

Her şeyi yapardı. Hayatta kalmak, varlığının bir değerini bulmak için.

"Ne aptal ama. Bütün numaraları olan *bu*," dedi adam.

mırıldandı. "Pekâlâ. Sana bir erteleme vereceğim. Neler görelim. Bana bir değerin olduğunu göster..." Burada gülümsedi, bir çeşit alay. "...ve seni halefim yapacağım."

Böylece adam Beghura'nın akıl hocası oldu.

Bölüm 26: Karı Koca

Baryou on altı yaşındayken annesi Taomei tarafından çağrıldı. "Sana söylemek üzere olduğum şeyi hafıza," dedi.

Annesi Ma Klanı'nı yönetiyordu. Klanın amacı İmparatorluk ailesini korumaktı - ki bu da adamlarının hayatlarını tehlikeye attılar ve bazen de öldüler. Bu nedenle, zaman geride bir kadın bırakılırdı, böylece başka ne olursa olsun, klanın beyni kalabilirdi.

Normalde bu rolü aile reisinin karısı üstlenirdi. Ancak istisnai koşullar nedeniyle Baryou'nun babası Gaoşun ailenin reisi olamayacaktı. Yine de, çünkü Yeterli başka kimse olmadığı için bu rol Baryou'nun annesine düştü.

Taomei, Baryou'ya adı geçen klanlardan bir diğeri olan Mi ya da "Yılan" klanından bahsetmeye devam etti. Dışarıdan bakıldığında, Ma İmparatorluk ailesini korudu. Ancak gizli meselelerde, İmparatorluk çıkarlarını gözeten Mi'ydi.

"Onlardan bir klan olarak söz etsek de, Mi'ler bizim gibi basit kan bağlarından oluşmuyor."

Mi'ler istihbarat toplama konusunda uzmandılar. Ancak tam da bu nedenle kendilerini hiçbir zaman alenen tanıtmadılar.

"Ve biz onlardan tek bir klan olarak söz etsek de, Mi'ler çok sayıdadır ve her biri kalıtsal bir sistem olarak düşünebileceğiniz bir sisteme sahiptir."

"Kalıtsal mı, anne? Ne demek istiyorsun?"

"Mi... Bunu nasıl açıklayabilirim? Biliyorum. Diyelim ki onlardan on tane var. Bu on kişiden her biri halefi olması için bir kişi seçer. Genellikle aile üyelerini seçerler, ancak bu iş için doğru kişi bulunamazsa, bazen dış kaynaklara başvururlar. Şunlar

Halefler klanın bir sonraki neslini oluşturur. Dahası, halef olarak seçilmeyenler artık klanın bir parçası olarak görülmezler.

ve sırları çok nadiren öğretilir. Aslında, akrabalarının Mi klanının bir parçası *olduğunu* bile bilmiyor olabilirler."

"Anne, bir soru sorabilir miyim?"

"Evet, ne?"

"Bana Mi klanının diğer adı geçen klanlardan birine kolayca sızabileceğini söylüyorsunuz, öyle değil mi?"

Taomei sırttı: Baryou'nun tam on ikiden vurduğu açıktı. "Kesinlikle. Bu hepsinden daha önemli bir şey. Mi klanı Ma'nın ikizidir ve bu nedenle, sadece ben ve küçük bir avuç insan bunu biliyor."

Baryou midesinde hoş olmayan bir gurultu hissetmeye başladı. Casusluk konusunda uzmanlaşmış bir klan mı? Evet, tebaanın ve danışmanların ne düşündüğünü öğrenmek için bu kesinlikle uygun olurdu.

"İzin verirsiniz bir soru daha sorabilir miyim?" "Evet?"

"Eşim olacak bu kadın, acaba Mi klanının bir üyesi olabilir mi?"

Teklif birkaç gün önce ablası Maamei aracılığıyla gelmişti. Annesinin onunla bu konuyu konuşmak için bu anı seçmiş olması tesadüf olamazdı.

"Bunu bilmiyorum. Ama şunu anlayın: bu reddedemeyeceğiniz bir eşleşme."

Taomei kararlı bir şekilde konuştu ve emekli oğlu karşılık vermeyecekti.

Kadın birkaç gün sonra geldi ve Baryou onun ne olduğunu anlayamadığını fark etti.

"Hullo! Adım Maachue! Ama siz bana sadece Bayan Chue diyebilirsiniz!"

Baryou onun kesinlikle coşkulu olduğunu gözlemledi. Neredeyse onun tam tersiydi.

"Bayan Chue, çok yakın duruyorsunuz... ama siz öyle birine benziyorsunuz, sanırım buna alışsak iyi olacak.

Her neyse, Bayan Chue, bu benim küçük kardeşim Baryou. Onun bir Zaman zaman bayılma eğilimi gösterse de, onu yatak odasına götürmesi için uşaklardan birini çağırabilirsiniz."

"Anlaşıldı!"

Chue, Maamei'ye bir selam verdikten sonra koşar adım Baryou'nun yanına gitti.

Panik içinde kendini odanın bir köşesine sıkıştırmaya çalıştı ama Chue'nin çoktan arkasına geçmiş olduğunu gördü.

Kulağına fısıldadı: "Ooh hoo hoo! Kaçabileceğini mi sanıyorsun? Ne kadar da safsın. Ama Bayan Chue bu tür insanlardan hoşlanmaz."

"Eeyikes!" Baryou ağıladı ve hemen bayıldı.

Chue'ye dair ilk izlenimi, Chue'nin hiçbir şey hissetmediği idi. kişisel alan ve onunla asla hayatta kalamayacağını söyledi.

"Hellooo! Bayan Chue burada!" Chue çizdi. "Senin için güzel bir pamuklu ceket yaptım-dene bakalım!"

"Hiii! Biraz fasulye çöreği yaptım. Oops, ders mi çalışıyorsun? O zaman sıcakken ye!"

"Bu bambu paravanı senin için aldım, böylece konuşman daha kolay olacak! Bunu aramıza koyarsak konuşabilir miyiz?"

Chue her zaman Baryou'yu ziyaret ediyor gibiydi. Neredeyse her şeyi. Tam da onun sadece gürültücü biri olduğunu düşündüğü sırada, memurluk sınavına çalışırken ona fasulye çöreği getirdi; çok yakın görüldüğü anda onu dikkatlice ölçülmüş bir mesafede buldu.

Bu genç kadın, Chue, gerçekten de biraz gürültülüydü ama aynı zamanda son derece yetenekliydi. Her bir parti fasulye çöreği Baryou'nun tercih ettiği boyut ve tat. Pamuklu ceketleri her zaman mevsime mükemmel uyum sağlamış ve vücuduna tam oturmuş görünüyordu. Ve

Bambu ekran mı? Dürüst olmak gerekirse, çok yardımcı oldu.

"Hoo hoo hoo! Oh, Bayan Chue, çok işe yarıyorsunuz!" dedi Chue.

"İnsan normalde bunu kendisi için söyler mi?" Baryou şöyle düşündü ekranının arkasında. O zamandan beri ne kadar zaman geçtiğini hatırlamıyordu.

Bambu bölmenin arkasından konuşmaya başlamışlardı. Karşısındakinin yüzünü görememek onu çok daha rahatlatıyordu.

Devam etti, "Benimle evlenerek pek bir şey kazanacağını sanmıyorum.

Sana karşı dürüst olmak gerekirse, klan küçük kardeşime miras kalacak. Senin ve benim çocuklarımız olsa bile.

sadece onun tarafından evlat edinilecekler, size özel bir saygı duymayacaklar. Sanırım onları ablam büyütebilir."

Bu kadar uzun süre konuşmalı kaç yıl olmuştu?

kan bağı olmayan biri mi?

"Onları evlat edinmek mi? Böylece Bayan Chue çocuk yetiştirmek zorunda kalmayacak! Kulağa her şeyin en iyisi gibi geliyor!"

"Sizi burada ilgilendiren şey bu mu?"

Baryou kulaklarına inanamıyordu. Çocuklar doğduğunda ne olacağından bahsediyorlardı ama bir yandan da çocuk yapıp yapamayacakları sorusu ortada duruyordu. Bunu düşünmek bile yüzünün kızarmasına neden oluyordu.

"Eğer Bayan Maamei onları yetiştirirse, eminim iyi bir iş çıkaracaktır. Onları *benim* yetiştirmemden kesinlikle daha güvenli! Bayan Chue çok çalışkan bir kadın olmayı bekliyor."

Onun sadece cesur bir tavır takındığını düşünmüyordu; gerçekten ciddiye.

Baryou annesinin söylediklerini tekrar düşündü. Eğer Chue Mi klanının bir üyesiyse, çocuğunu varisi olarak kabul edebilirdi. Bu durumda, Maamei'nin çocuğu büyütmesine ve eğitmesine izin vermek çok uygun.

Baryou zayıf bir insandı. İçinde birine karşı koyacak güç yoktu. Bu yüzden kendisine bir eşleşme geldiğinde, tamamen stratejik bir evlilik olsa bile bunu kabul etmekten başka çaresi yoktu.

"Ne diyorsun, Baryou? Biraz yardımcı olabildim mi?"

"Elbette, senin tarzında."

Bu alışılmadık kadına az da olsa alışmaya başlamıştı.

"Işığı söndürebilir miyim? Merak etme, ne yaptığımı biliyorum." Belki de bu sözler, birlikte geçirdikleri ilk gecede tatlı bir hiç olarak arzulanan bir şey bıraktı. Işıkla ilgili kısım, elbette-

Ama geri kalanı? Adam genellikle bu tür şeyler söylemez miydi?

Öte yandan, diğer insanlara karşı neredeyse patolojik bir güvensizlik duyan Baryou, ilk gecesinde hata yapmayacağından emin olmak için asla başka bir yerde pratik yapmamıştı ve yapmazdı da. Daha da kötüsü, her şeyi partnerinin yapmasına izin vermek zorunda kalmıştı ki bu bir erkek için en onursuz durumdu.

", değil mi?"

"Tabii ki öyle," diye homurdandı.

Karısı, adını aldığı serçenin cıvıltısına çok benzeyen bir kıkırdama sesi çıkardı -Baryou buna asla hayır diyemezdi.

"Çok güzel, pürüzsüz bir cildin var. Düpedüz kıskandım!" Chue dudak büktü ama nedense sesi her zamankinden daha boğucu çıkıyordu.

Baryou yapabileceği tek şeyi yaptı: gözlerini kapattı.

Çocuk doğduktan sonra bile, Chue hala Chue'ydu.

"Gerçekten bir maymun gibi, değil mi? Herkes diyor ki senden sonra, Baryou, ama nasıl söyleyebileceklerinden emin değilim. Yine de doğum yapmak beni çok yordu! Muhtemelen başıma gelen en acı verici üçüncü şeydi. Bir sonrakiyle başa çıkabilirsin, Baryou."

"Sana söyleyip duruyorum, bu işler böyle yürümüyor..."

Baryou sonunda onunla aralarında perde olmadan konuşabileceği bir noktaya gelmişti ve şimdi Chue'den gelen sümüklü, kırmızı suratlı bebeği kabul ediyordu.

"Kendi bebeğinden utanma, tamam mı?" dedi. "Bu çok kaba."

Aslına bakılırsa, sanki kemikleri yokmuş gibi sağa sola sallanan çocuğu tutmakta zorlanıyordu. Baryou huzursuzlandı ve çocuğu Chue'ye geri vermek üzereydi ama Chue onu reddetti.

"Artık onu istemiyorum. Ya çok uzun süre tutarsam ve yüzümü falan hatırlarsa?"

"Bunlar bir annenin sözleri mi? Her neyse, daha gözlerini bile açmadı."

"Bayan Chue zam yapmayacak. Anlaşma buydu, değil mi?"

Çok uzun bir süre geçmeden Chue yapacak bazı işleri olduğunu söyledi ve evden ayrıldı.

Bu noktada, Baryou onun gerçekten de Mi klanının bir üyesi olduğuna çoktan ikna olmuştu. Çoğu zaman, klan üyelerinin birbirlerinin varlığından bile haberdar olmadıklarını hatırlıyordu. Onlar sadece kendi İmparatorluk aile üyelerini takip eder ve onlara itaat ederlerdi ve bu da onlara hiyerarşilerini veren şeydi. Daha yüksek bir rütbe elde etmek klan içinde bir onurdu ve bu onur halefler için de geçerliydi.

Chue de bir gün onun izinden gidecek birini seçecekti. Baryou bunu varsaymaya ya da en azından öyle davranmaya karar verdi.

Kendini çocuğundan uzaklaştırmak, kendi içinde bir anne sevgisinin ifadesiydi.

Chue her zaman canlı bir varlıktı, belki yemek yediği ve uyuduğu zamanlar dışında asla sessiz değildi. Peki ya uyurken gerçekten uyuyor muydu?

Hatırladığı Chue buydu. Şimdi buradaydı, tepeden tırnağa sargılarla kaplıydı ve yatakta yatıyordu.

Batı başkentine dönerken Chue'nin bir haydutla çatışmaya girdiği ve o sırada bu yaraları aldı. Normalde yapılacak en iyi şey sessizce yatmasına izin vermek ve onu hareket ettirmemek olabilirdi ama işi buna izin vermiyordu. Ameliyat bittikten sonra, hırpalanmış karısını arabaya yüklemişler ve eve götürmüşlerdi.

Chue ana eve döndüğünde Konsey toplantı halindeydi, bu yüzden Baryou daha sonrasına kadar ondan haber alamadı. Aslında sadece birkaç dakika önce.

Yatağın yanında eczacı olan genç bir kadın oturuyordu. Maomao'ydu.

"Oh!" dedi ikisi de.

Baryou bunu nasıl takip edeceğinden emin değildi. Maomao'yla neredeyse hiç yüz yüze görüşmemişti. Genellikle aralarında en azından bir paravan ya da perde olurdu.

Sessizliği bozan Maomao oldu. "Chue çok kötü yaralandı. Lütfen, eğer kaçınabiliyorsanız onu fazla zorlamayın."

Maomao'nun durumu pek iyi görünmüyordu: kendi yüzü de çiziklerle kaplıydı. Chue'yi tedavi etmek için elinden geldiğince mücadele etmiş olmalıydı. Baryou sadece başını eğebildi.

Chue'nin işi yüzünden bunun başına gelmesine izin verdiğini . Bu işin ne olduğunu bilmiyordu. Tek bildiği yapabileceği bir şey olmadığıydı.

Neredeyse dalgın bir şekilde, kızın hasar görmemiş sol elini okşadı. Parmaklar soğuktu.

"Mmr..." Chue mırıldandı. Baryou neredeyse sırıyordu.

Karısının gözleri fal taşı gibi açıldı. Şiş görünüyorlardı, belki de uzun süre uyudukları için.

"Şey... O benim kocam," dedi. "Devrilip ölmeye hazır görünüyorsun."

"Sanırım bu benim çizgim."

"Hoo hoo hoo. Küçük bir boo-boo yaptım. Bu kadar yumuşak olmamalıydım..."

Baryou onun sesini duyunca kendini daha iyi hissetti. Aynı zamanda, sesinin ne kadar zayıf ve çelimsiz çıktığını da fark etmekten kendini alamadı.

"Soru... tamam mı?" dedi.

"Evet, ne?"

"Biliyorsun, ben... Eskisi kadar iyi hareket edemeyeceğim. Ne yapacağız?"

I. Ben demişti, Bayan Chue değil.

"Belki de tamamen düşünüyorsun? Artık işe yaramaz mıyım? Belki de devam etmeli ve beni boşamalısın?"

Aniden boşanmadan söz edilmesi Baryou'yu kısa süreli bir şaşkınlığa sürükledi. "Bana ne yapacağımı mı soruyorsun?"

"O sağ elin kimseye bir faydası olmayacak," dedi Chue, yine mırıldanarak.

Evet, bazı günlük işleri zorlaştıracığı kesin. Ama yine de.

"Sen iki elini de kullanmıyor musun, Chue?"

Baryou biliyordu: onun yemek çubuklarını iki eliyle de gayet iyi kullandığını görmüştü. Ayrıca sol eliyle de sağ eli kadar becerikli bir şekilde ürettiği tüm o bayraklar, çiçekler ve güvercinler vardı.

"Sen her zaman on kat daha çeviktin," dedi. "Tek elinle bile beş kat daha hızlı olacaksın."

Baryou'nun bir fasulye çöreği açması için geçen sürede, Chue on tane yapabiliyordu.

"Vay canına! Hoo hoo hoo. Bayan Chue'ye bir puan kazandırdınız. Bana sorarsanız, üç kez muhtemelen sınırdır-hoo hoo hoo!"

"Gülme. Karnındaki yaraları ağırlaştıracaksın," dedi Baryou, biraz da telaşla.

"Fwoo hee hee! Ne kadar kabasın."

"Görüyorum ki yaralarınız sizi her zamanki gibi gevezelik etmekten alıkoymamış. Yoksa kafana öyle bir darbe aldın ki yabancı diller dışında?"

"Hayır. Sanırım onları hâlâ hatırlıyorum." İşin tuhafı, Chue bundan keyif alıyor gibiydi.

"O zaman endişelenecek bir şey , değil mi?"

"Bu doğru bir nokta. Pekala, o zaman, belki de çok yardımsever Bayan Chue sizden bir ricada bulunabilir?"

"Ne oldu?"

"Görüyorsunuz, Bayan Chue *çok* aç..."

O anda midesi güçlü bir şekilde guruldadı. "Dinle, sen..."

Ne zaman böyle tanıdık bir sohbeti paylaşmaya başladıklarını merak etti.

Yeni bir eşle arasındaki uçurumu her seferinde biraz daha doldurmak kesinlikle büyük bir sorun olurdu.

Bunu bir kez yapmıştı ve bu onun için yeterliydi.

Bölüm 27: Usta ve Öğrenci

"Çok fazla yemek için kendini zorlama."

Baryou, Chue'nin yemeğini yediğinden emin olduktan sonra oradan ayrıldı. Belki bir konuda yardım edebilirim diye yemek boyunca etrafta takılmıştı ama Chue yemek çubuklarını sol eliyle kullanmakta o kadar zorlanıyordu ki sadece oturup izleyebildi. Chue düşündü. Belki de onu endişelendirecek olsa bile, biraz daha az yetenekli görünmeliydi, ama boş midesine yiyecek doldurmak öncelik.

Yemek yedikten sonra uyumak istedi. Bunlar iyileşmenin temel ama bir ziyaretçinin olduğunda uykuyu ertelemeniz gerekiyordu.

Chue yavaşça gözlerini açtı. Kolu kopmuş ve midesi neredeyse un ufak olmuş olabilirdi ama içgüdüleri her zamanki gibi keskindi.

Kırk yaşlarında bir adam karanlığın içinde duruyordu. Lu, Ayin Kurulu Bakan Yardımcısı.

"Ne oldu?" Chue dedi ki. "Buraya sadece kendimi iyi hissedip hissetmediğimi sormaya gelmediğini biliyorum. Muhtemelen beceriksiz bir öğrenciyi azarlamaya gelmişsinizdir."

"Dikkatini vermeyi bıraktın mı? Aksanını duyabiliyorum." "Oopsie! özür dilerim," dedi Chue sivri bir .

. En az bir kaburgası kırıldı.

toplandı; onu desteklediler. Yemek yerken zorlanmıştı ama bununla yaşamıştı.

"Sağ elim artık işe yaramaz durumda. Ama hala mükemmel bir sol elim var!"

"Uzlaşmış yetkinliğe ihtiyacım yok."

"O zaman artık hiçbir değerim yok mu?" Chue'nin yüzü buruştu. Görünüşe göre, Baryou'dan üç kat daha çevik olmak çok fazla azalmıştı. "Yeni bir halef seçecek misiniz, Üstat?"

"Birini bulup yetiştirmemin ne kadar zaman alacağını farkında mısınız?"

bu noktada?"

"Oh, kesinlikle biliyorum. Benim gibi yetenekli birinin bile en az beş yıla ihtiyacı vardır. Ne kadar yetenekli olurlarsa olsunlar, toplamda en az on yıldan bahsediyoruz demektir. Zor zamanlar!"

"Sana bu kadar emeği bir insan dalgasının tepesi olası diye vermedim. Majesteleri her şeyden çok senin yorumculuğuna yatırım yapıyor."

"Bunu duyduğuma çok sevindim. Ama artık küçük şirin gösterilerimi yapamayacağım ve bu bir sorun! Belki eğlenceli hikayeler öğrenebilirim?"

Maomao'nun anlattığı fıkralar gibi fıkralar biriktirmeye başlamak zorunda kalacaktı. "Bertaraf mıyim?"

"Senden kurtulamam. Bütün sorunum bu." "Bunun için çok üzgünüm!" Çek, çek.

"Senden bir halef adayı bulmanı istiyorum. Senden bile daha seçkin birini."

"Seçkin mi dediniz?"

Chue bir an için Xiaohong'u düşündü. Bu rol için fazlasıyla uygundu ama onu uzaklaştırmak zor olacaktı.

"Eh, tam zamanında." Chue sırttı.

Chue'yi Mi klanına çeken Bakan Yardımcısı Lu'ydu. Kamuoyu önünde, Ayin Kurulu'nun ikinci adamıydı. Klanın bir üyesinin dünyada bu kadar yükselmesi nadir görülen bir şeydi.

daha fazla hareket özgürlüğü sağlayan daha az göze çarpan rolleri tercih . Ancak, Bakan Yardımcısı Lu'nun ağabeyinin ölümü, aile reisliğini onun devralmasıyla sonuçlanmıştı.

Bakan Yardımcısı Lu İmparatorluk başkentine gittiğinde, Chue de onu takip etmişti. Maamei ile orada tanışmış ve nihayetinde Baryou ile evlenmişti. Bu evlilik onun özgür seçimi değildi. Bakan Yardımcısı Lu' ve Ma klanının amaçlarından büyük ölçüde etkilenmişti.

Bu o kadar da kötü bir şey değildi, diye düşündü Chue, değeri olduğu sürece. Baryou da iyi bir insandı; aslında Chue onun oldukça iyi bir koca olduğunu düşünüyordu.

Muhtemelen pek çok insan bu kadar mutlu olmazdı. kendi ülkelerinden çok uzakta bir ülkede yaşıyor ve hizmet ediyorlar.

doğumları. Ancak Chue, Mi klanının annesinden bile daha iyi bir üyesi olmak için gereken yetenek ve beceriye sahipti. Değeri arttıkça, değeri anlaşıldıkça, bu rütbe şeklinde gösterilecekti.

Annesi Mi klanının bir parçasıydı. Majestelerinin batı topraklarındaki gözleri olması için gönderilen güzelliği onu Gyoku-ou'nun Karım.

"Ama kadın bundan ." Bakan Yardımcısı Lu, uzun zaman önce batı başkentindeki o malikanede Chue'ye böyle demişti. "Sadece bir ödül, üzerine titrenmeye uygun. Gözleri olabilirdi, ama asla Büyük bir görev verilmedi ve klan içindeki rütbesi düşük."

Bu yüzden sonuç almak için acele etmişti. Shaoh'a iş için gittiğini iddia etmişti ama yetkinliği tehlikede olanlar... şey. Her şeyi berbat etmişti ama tam da Shaoh'da kimliği ortaya çıkacak gibi görünürken uygun bir gemi kazası. Ortalık biraz sakinleşene kadar başka bir ülkeye sızmaya karar verdi.

Kaldığı süre boyunca Chue doğdu.

Chue'nin annesi içten içe dolandırıcı denebilecek biriydi. Chue'nin babasını karısı olarak gerçekten seviyordu, ama iş bittiğinde onları serbest bıraktı. Chue ve babası.

Chue'nin babasının iş bağlantıları hakkındaki bilgiyi muhtemelen Li'ye geri dönmek için bir pazarlık kozu olarak kullanmıştı. Kaçışında ona yardım eden Bakan Yardımcısı Lu'nun kendi akıl hocasıydı.

Chue'nin annesi batı başkentine döndüğünde Chue'yu ya da babasını hatırlamıyormuş gibi davrandı. Yeniden bir araya geldi.

Kocas ve üç çocuğuyla birlikte ve hatta bir çocuk daha doğurdu.

Ancak Gyoku-ou'nun daha sonra Yi klanını yok etmesi, muhtemelen annesinin yeteneksizliğine bir şeyler borçluydu. Mi klanının yapması gereken şeyi yapamadı, bir çocuk gibi sığıdı. hale gelene kadar yılanı içeriden soktu.

Bir Mi klanı üyesi olarak, çok fazla tehlikede idi. Chue'nin annesi bunu gayet iyi biliyordu. Bunun yerine, seçkin bir halef seçmeye çalıştı.

Kendisi yokken Gyoku-ou tarafından zehirlenen üç çocuğu için artık çok geçti. Bu yüzden son çocuğu yapmaya karar verdi: Hulan, Gyoku-ou'nun üçüncü oğlu. Onu, adı "kaplan ve kurt" anlamına gelen birine yakışır şekilde yetiştirecek ve batı başkentini kendi tasarımlarına göre yeniden inşa etmek için kullanacaktı.

Bunu yapmanın en basit yolu, Gyoku-ou'nun inatçı büyük oğlunu kovmak ve Hulan'ı çok daha uysal olan ikinci yardımcısı yapmak gibi görünüyordu. En büyük oğlun krallığa yükselmesi halinde ailenin başına neler gelebileceğini tahmin etmek neredeyse imkansızdı. Ama ikinci en büyük? Onunla biraz istikrar umabilirler.

Başka bir olasılık daha vardı: belki de Gyoku ailesinden olmayan başka biri batı başkentine yerleştirilebilirdi. Bu düşünce aklına geldi. Ama sonra en büyük oğul Hulan'ın Sır. Ne planladığını öğrendim.

"Şu Usta Shikyou gerçekten de ilginç bir adam, ha? Mi klanının bir parçası olmak için *gönüllü* olmasını kim beklerdi ki?"

Herkes onun gizli operasyonlar için pek uygun olmadığını görebilirdi. Belki onlara Shikyou ismini vermesinin sebebi klana katılma taahhüdünde bulundu ama Chue bunu neredeyse komik derecede yanlış buldu. Eğer ismini değiştirmek hayattaki konumunu değiştirmek için yeterli olsaydı, ihtiyaç duydukları tüm tek kullanımlık Mi klanı halkını yaratabilirlerdi.

Artık Shikyou bile onun Mi klanının bir üyesi olduğunu bildiğine göre, Chue'nin pek de becerikli olmayan annesine duyulan saygı artacak gibi görünmüyordu.

"Acaba Bayan Chue'nin rütbesi ne kadar düşecek?" "*Onunkinden* daha aşağı değil."

"Hayır, sanırım değil." Chue gülümsedi. Annesi Chue'nin hiçbir değeri olmadığına karar vermişti - o değersiz şey sonsuza dek onun üzerinde dursaydı ne düşünürdü?

Şahsen Chue'nun artık pek umurunda değildi ama babası gerçeği bilmeden ölmüştü. Onun hatırı için, kesinlikle bu kadarına izin verdi. Chue sonsuza dek annesinden daha değerli olduğundan emin olmalıydı, böylece kadın asla Onu ya da babasını unut.

Chue'nin Li adlı ulusa sadakat yemini etmesinin nedeni bu bir nebze intikamdı.

"Mentor, Bayan Chue'nin çalışmalarında bir değişiklik olacak mı?" "Bundan şüpheliyim."

"Bunu iyi oldu."

"Kavraması çok kolay bir iş değil. Ne anlama geldiğini anlıyor musun?" Akıl hocasının ifadesi bulanıktı.

"Evet, efendim. Bana verilen ilk ve en önemli görev Ay Prensi'ni mutlu etmektir."

"Bunun ne anlama anlamıyorum."

Chue de bilmiyordu. Birini bulmak, nasıl yapılacağını biliyordu. Onları ortadan kaldırmak yeterince kolay. Ama bu?

Yine de, eli pahasına da olsa Maomao'yu koruyarak doğru seçimi yaptığına inanıyordu.

"Ah! Umarım Bayan Maomao, Bayan Chue'nin tavsiyesine kulak verir!" Akıl hocası ona garip bir bakış attı ama o fark etmemiş gibi davrandı.

Bölüm 28: Deliksiz Uyku

Maomao, Chue'nin yatak odasından tıbbi ofise doğru ilerlemeye çalışıyordu ama ayakları üzerinde sallanıyordu.

Çok...çok yorgunum.

Artık ölçülemeyecek kadar yorgundu. Shikyou'ya yardım ettiğinden beri beladan başka bir şey olmamıştı. Önce hapsedilmiş, sonra da kim olduğunu bilmediği bir yerden kim olduğunu bilmediği bir yere kaçmaya zorlanmıştı. Haydutlar tarafından yakalanıp zorla hizmet ettirildi ve sonra eve dönerken saldırıya uğradı.

Chue'nin ameliyatı tam bir kâbustu. İyi haber şu ki, kaburgalarından en az biri çatlamış olsa da hiçbiri kırılmamıştı.

tamamen kırılmış. Kadında herhangi bir hasar görünmüyordu.

İç organları da zarar görmemişti ama çok ciddi darbeler almıştı, bu yüzden Maomao yine de bölgeyi desteklediğinden emin olmuştu.

Gövdesinde ciddi bir yara olmaması muhtemelen hayati tehlikesi olmadığı anlamına geliyordu.

Yine de sağ kolu bir sorun olacaktı. Üzücü bir durumdaydı; bundan kaçış yoktu. Aşağı yukarı hâlâ bir kol şeklindeydi ama iyi haberler bu kadardı.

Dirseğin altındaki her şey darmadağındı, kemikler paramparça olmuş ve et parçalanmıştı.

Chue son derece yetenekli bir korumaydı, diye düşündü Maomao, ama o gece sadece dezavantajlı durumdaydı. Ayı-Adam düşünmüyordu; tamamen acı ve öfke içindeydi ve bu ona bir engerek yılanının neredeyse yılmaz azmini vermişti. Yaralı bir canavarla dövüşmüştü ve sonuç bu olmuştu.

Maomao kemik parçalarını ait oldukları yere yerleştirmiş, sinirleri birbirine dikmiş ve yırtılan eti dikmişti. Ameliyat sayılmazdı; daha çok canlı bir deney, yerinde deneme yanılma gibiydi. Anestezi yoktu; Chue'ye bir mendil ısırtmıştı. Maomao birinin kolu tutmasını sağlamıştı ama Chue işlem boyunca neredeyse hiç irkilmedi. Sadece

Ne kadar acıya dayanabilirdi?

Normalde Maomao, Chue'nin durumundaki bir hasta için kapsamlı bir dinlenme önerirdi ama kamp yapmaya devam edemezlerdi.

Mümkün olduğunca çabuk batı başkentine dönmek daha iyiydi. yaptıkları tam olarak buydu. Çok uzun zaman önce gelmemişlerdi.

Maomao'nun tahmini Chue'nin sağ kolunun neredeyse işe yaramaz hale geleceği yönündeydi. Muhtemelen en azından dirsekten aşağısı neredeyse hiç hissetmeyecekti. Maomao'nun onun için yapabileceği en fazla şey kolun gelişimini izlemek ve çürümediğinden emin olmaktı.

Kaslar tekrar yerine oturacak mı merak ediyorum.

Elinden geldiğince onları birbirine dikmeye çalışmıştı. Eğer iyi bir iş çıkarmış olsaydı, Chue -Maomao'nun düşünmek hoşuna gidiyordu- elindeki hissi geri kazanabilirdi ama Maomao'nun ameliyat sırasında yaptığı her şey, babası Luomen'in yaptığını gördüğü şeyleri taklit etme çabasından ibaretti. Bunların hiçbirini doktorlarla birlikte diseksiyon yaparken öğrenmemişti.

Elinden geleni yapmıştı. Chue'nin yanında oturmaya devam etmek hiçbir işe yaramayacaktı. Baryou'yu karısına göz kulak olması için bırakmış, bir şey olursa kendisini araması için talimat vermişti.

Ugh. Çok yorgunum ve her yerim ağrıyor.

Saldırıdan beri gözüne uyku girmemişti. Zor bir durumdu ama o anda çok daha kötü durumda olan insanları düşününce rahat edemiyordu. Yine de bu nedenle kendini yıpratmanın kimseye bir faydası olmayacaktı.

Uyuyacağım! Yemin uyuyacağım!

Sağlık ofisine gidecekti ve...bekleyecekti. Neden ayakları onu diğer yöne götürüyordu?

oluyordu?

Bu Bayan Chue'nin hatası.

O ve onun mırıldanmaları, sanki Maomao'yu son sözleriyle terk ediyormuş gibi.

Başka koşullar altında Maomao o anda en önemli şeyin dayanıklılığını korumak olduğunu söylerdi.

Onun yerine Jinshi'nin ofisine gitti.

Maomao normalde Chue ya da başka biri çağırmadan bu odaya gelmezdi ve kapıyı çalmanın beklediğinden daha fazla cesaret gerektirdiğini fark etti. Derin bir nefes aldı, sonra bıraktı ve kapıyı çaldı.

Bekledi. Cevap gelmedi.

Kapıya meraklı bir bakış attı. Belki de evde kimse yoktu. Rüzgâr yelkenlerini suya indirmiş gibi hissediyordu ama yine de muayenehaneye geri dönmek için döndü.

Tam o anda kapı pat diye açıldı. Maomao şaşkınlıkla arkasına döndüğünde Jinshi'nin orada durduğunu gördü.

Bitkin görünüyordu. Belki de yine bütün gece çalışıyordu.

-Vücudunun ne kadarını kaldırabileceğini yine abartıyordu. Uyumayalı kaç gün olmuştu? Onu görmek

Bazı insanlarda acıma duygusu uyandırıyor ama Maomao'ya sadece kendini fazla yormuş bir adam gibi görünüyordu. Gözleri şiş, cildi kuruydu. Saçlarında parlaklık yoktu ve dudakları çatlamıştı.

"Kaç tane bütün gece ?" Maomao dedi ki. "Aynı soruyu ben de sana sorabilirim!"

Jinshi'nin söylemek istediği bir şey var , çünkü elini uzattı.

Maomao'nun elini tuttu ve onu ofise çekti.

Adam öyle sert çekti ki, kız yere yuvarlanacağını sandı ama adam önce onu yakaladı.

Oh!

Yere uzandılar, Maomao üstte, Jinshi altta. inmek için güzel, kalın bir halı vardı ama yine de Maomao bu şekilde düşmenin canını yakıp yakmadığını merak etti.

Bir süre sonra Jinshi, "Bir daha böyle kaçıp gitme," dedi. "Çok özür dilerim."

"Harekete geçmeden önce *düşünmeye* çalışın!"

"Düşündüm. Ve bakın ne oldu."

Başında sıcak bir nefes hissetti ve adamın iç çektiğini anladı.

Hareket edemiyordu. Başını kaldırıp Jinshi'ye bakmaya çalıştı ama çenesinin engel olduğunu fark etti.

"Seni buraya güvenli olacağını düşündüğüm için getirdim. Nasıl oldu da her şey bu kadar gitti?"

"Çünkü işler her zaman planladığımız gibi gitmiyor. Eğer başkentte kalsaydım, aynı şeyler başıma gelebilirdi."

"Yeterince doğru."

Neden yerde yatıyorlardı ve şakaya varan bir ticaret yapıyorlardı?

En azından kapıyı kapatmalıyız. Ya biri onları gördüyse?
lazım.

Ona sarılarak daha ne kadar yatmayı planlıyordu? Açık konuşmak gerekirse, günlerdir yıkanmamıştı. Kıyafetlerini bile değiştirmemişti. Orada bir kadınla yatmak iğrenç kokuyor olmalıydı. ter ve tozla kaplıydı.

Ne be? Gerçekten kokluyor!

"Usta Jinshi?"

"Ne?"

"Belki bir gün gitmeme izin verirsin?" "Beni her zaman kendinden uzaklaştırabilirsin."

Maomao Jinshi'nin elini tuttu. Çok ağır hissediyordu ama özellikle onu itmiyordu. Sadece...

Uykum var.

Maomao doğru düzgün düşünemiyordu. Belki de tüm o gerginlikten kurtulmuştu ama garip bir şekilde kendini güvende hissediyordu. Bu kadar güzel hissettiren kalın halı mıydı? Yoksa hemen yanındaki başka bir bedenin sıcaklığı mıydı?

"Yeterince doğru..."

Adamın elini uzaklaştırmaya çalıştı ama başaramadı. Bunun yerine, nefes alış veriş yavaş yavaş dengelendi ve yavaş yavaş onunki de dengelendi.

Burada ne yapacağım?

Göz kapakları kapanmaya çalışıyordu ama ona söylemesi gereken bir şey varmış gibi hissediyordu.

"Koşullarınız olduğunu biliyorum Bayan Maomao. Duygularınıza kapılmamanız çok önemli!"

Duygularıma kapılmıyorum, diye düşündü.

güzel adamın yüzüne baktı. Badem şeklindeki gözleri kapalıyken, onları çevreleyen kirpikler

Normalden bile daha uzun. Yüz hatları mükemmel bir şekilde biçimlendirilmişti, dudakları ne çok dolgun ne de çok inceydi. Sağ yanağı boyunca uzanan bir yara izi vardı.

Bu kadar güzel bir yüze biri için şaşırtıcı derecede yapılıydı. O lanetli damga hâlâ böğründe idi.

Maomao bunu anlayamadı. Jinshi, istediğini elde etmek için kendisini dünyanın en üst noktasındaki bir pozisyondan uzaklaştırmaya çalışmıştı. güç. Eğer hedefi gerçekten de Maomao'nun kendisiyse, o zaman sadece onda bir sorun olduğunu düşünebilirdi.

Erimiş metal gibi bir sıcaklıktı bu. Tüm bunlarla ne yapacağından emin değildi çünkü geri dönebildiği sıcaklık ılık sudan daha fazla değildi.

Yavaşça Jinshi'nin yanağına doğru uzandı ve ılık sıcaklığını yanağına bastırdı. Elinden biraz daha serin hissetti. Jinshi'nin gözleri tamamen kapalıydı ve bir köpek gibi Jinshi'nin eline sokuldu.

Yavru kedi okşanıyordu. Uyuyordu - belki de sonunda rahatlamıştı.

Karşılığında ona verebileceğim hiçbir şey yok.

Maomao yüzünü Jinshi'ninkine yaklaştırdı. Adamın nefesi ve onunki birbirine karıştı. Dudakları yanağından bile daha soğuktu.

Kısa bir süre sonra Maomao'nun nefes alış veriş de uykunun düzenli ritmine büründü ve hatırlayabildiğinden çok daha uzun bir süre sonra ilk kez mışıl mışıl uyudu.

Bölüm 29: Uzlaşma

Jinshi'nin günlerdir ilk kez iyi bir uyku çekmesi, enerjisini geri kazanması için uzun bir yol kat etmesini sağladı.

Maomao'nun , toz ve kanla kaplanmış olduğu yatağa baktı. O kadar yorgundu ki uyanmamıştı.

Jinshi onu kucağına alıp yatağa yatırdığında bile.

Ondan önce uykuya daldığını fark etmek Jinshi'yi kahretti; Maomao ondan çok daha kötü şeyler yaşamış olmalıydı. Keşke onu yatağına daha erken yatırabilseydi, güzel, yumuşak bir battaniye sarmış.

Günlerdir ilk uykusuna karşı ve keyifli bir banyodaymış gibi rahat görünüyordu.

Jinshi, Maomao'nun yanağında darbe almış gibi görünen bir nokta görebiliyordu. Geri kalanı çiziklerle kaplıydı ve boynunda bir bıçak izi bile vardı. Kanla ıslanmış giysilerinin ağır yaralı Chue'yi tedavi etmekten olduğunu anladı.

"Berbat görünüyorsun," diye mırıldandı.

Jinshi, Maomao'ya onu son gördüğünden bu yana neler olduğunu sorduğunda, Maomao'nun ona sadece en fazla bilgiyi vereceğinden şüpheleniyordu.

iş gibi bir rapor. Onun için endişelenmesini ya da ona sempati duymasını sağlayacak hiçbir girişimde bulunmayacaktı. Arka saraydaki hanımefendilerin ona yaklaşırken kullandıkları titizlikten eser yoktu. Bunu yaptı mı?

Ona yük olmamak için mi? Yoksa sadece bu konuda duygusallaşmanın bir anlamı olmadığını gördüğü için mi?

Eğer ilki ise, Jinshi bu sinir bozucu, kediye benzeyen yaratık hakkında bir şeyler yapana kadar tatmin olmayacaktı.

Hadım olarak geçmesini sağlayan ilacı almayı bıraktığından beri erkeklik fonksiyonlarını tamamen geri kazanmıştı. Soğuk zincirleri kırılırsa bir canavardan başka bir şey olamayacağının farkında mıydı? rasyonellik onu bağlamamış mıydı?

"Genç efendi?" diye seslendi hizmetçisi Suiren. İçeri girdi

Kıyafetlerini değiştirmiş. "Vakit neredeyse geldi. Yemeğini yemelisin."

"Biliyorum, ."

"Banyoya ne dersin?"

Jinshi dūřūndū. "Sanırım pas geęeęeęim. Yeterli zaman , deęil mi?"

"Bazıları kendini kanlar içinde bırakmanın pek de hijyenik olmadığını söyleyebilir."

Jinshi, kūęūk esprisine raęmen Suiren'in her daha fazla gülūmsedięini dūřūndū. "En azından biraz sıcak su hazırlayayım mı?" diye sordu.

Bakişları yatağın ūzerine dikilmişti. Jinshi yıkanmak istemese bile Maomao'nun yıkamasına izin vermeliydi.

"Evet," dedi. "Ve bir de kıyafet değişikliği." Zeki gōrevlisi kimin kıyafetlerinden bahsettiğini ęok iyi biliyordu.

"Elbette." Suiren başıyla saygılı bir selam verdi.

Jinshi gūęlū bir řekilde gerindi, sonra gidip bir kez daha yataęın yanında durdu. Yakınına eęildi ama derin bir uykuda olan Maomao'yu rahatsız etmemeye dikkat etti.

"Belki kendimi bu kadar şarj edebilir?" dedi, neredeyse kendi kendine ve sonra dudaklarını Maomao'nun yanağına hafifęe dokundurdu.

Ūzerini deęiřtirip yemeęini yedikten sonra ana evin būyūk salonuna yōneldi. Ayrı bir binada yer alan bu salonun genellikle ziyafetler ięin kullanıldıęını anladı ama bugūn burada sadece en az sayıda insan ve korumaları bulunuyordu. Kulak misafiri olmamaları ięin her tūrlū ōzen gōsteriliyordu.

Gaoshun ve Taomei Jinshi'ye eşlik etti. Taomei bir kez olsun onun nedimelerinden biri olarak değil, kamp yardımcısı olarak oradaydı. Yanında karı-koca bir ęiftin olması biraz tuhaf hissettirse de, ikisinin yanında olması o anda umabileğeği en gūven verici şeydi.

Salona girdiğinde, ilk gelenin kendisi olmadığını fark etti. Zaten orada bulunan insanlar bir masanın etrafındaki sandalyelere oturmuşlardı.

İçlerinden biri, hepsini bōyle bir gezintiye ęıkaran Gyoku-ou'ya ęok benzeyen kaba saba bir adamdı. Kendisinde

Ancak Gyoku-ou'nun sakalları. O kalmaya çalışıyordu
İfadesizdi ama kaşlarının hafifçe çatılmasına engel olamıyordu. Bu
Gyoku-ou'nun en büyük oğlu Shikyou'ydu. Jinshi adamla neredeyse hiç
konuşmamıştı ama mirasla ilgili tartışma boyunca onu yakından
gözlemlemişti. Pek çok farklı nokta bulmuştu.

Gyoku-ou ile benzer noktaları olduğu gibi benzemezlikleri de vardı.

Shikyou'nun karşısında daha genç bir adam oturuyordu.
reşit olma törenini yapacak kadar bile büyük görünmüyordu: Hulan,
Jinshi'nin vesayeti altında zanaatını öğrenen kişi. Kardeşi Shikyou'ya hiç
benzemiyordu. Alçakgönüllü

Jinshi onun hâlâ büyümeye devam ettiğine inanacak kadar küçüktü ve şu
anda... alışılmadık görünüyordu. Her tarafı bandajla kaplıydı. Kendini
ateşe atarsan böyle olur. Onu hemen ıslatmışlardı, bu yüzden yanıklar
kadar şiddetli değildi ama yine de acı verici görünüyordu.

Orada bir kişi daha vardı. Normalde, en büyük ve en küçük oğullar
hazır bulunurken, bu kişinin ikinci oğul olması beklenirdi ama bugün
yanılmış olurduk.

Onun yerine, kolu askıda gülümseyerek oturan Chue'ydi.

Yüzü kesiklerle kaplıydı ve gövdesine de bir şeyler yapmış
olmalıydılar, çünkü bornozunu giyme şekli çok sert görünüyordu.
Üşümesini önlemek için omuzlarında pamuklu bir ceket vardı. Chue'nin
kocasısı orada olmasa da Jinshi bunun Baryou'nun sık sık giydiği pamuklu
ceket olduğunu fark etti.

"Ay Prensi! Görüşmeyeli uzun zaman oldu," Chue. Sesi o kadar
sıradan geliyordu ki Jinshi bir an için onun
Aslında canı yanıyordu ama sonra Maomao'nun kıyafetine sıçrayan
kanı hatırladı ve yaralarının ne kadar ciddi olduğunu anladı. Yeterince
kanı kalmış olamazdı. Umursamaz davranabilirdi ama hayatta kalma
becerisi bambaşkaydı.

"özür dilerim," dedi Chue, "ama oturabilir miyim?" Onay almak için
Taomei'ye bakıyor, Jinshi'nin değil ama kayınvalidesinin nasıl tepki
vereceğinden endişeleniyordu. Taomei'nin bile yaralı gelinine iyi
davranacağı kesindi.

Jinshi onun yerine cevap verdi: "Sorun değil."

Shikyou ve Hulan çoktan ayağa kalkmış, saygıyla eğiliyorlardı.

Onu.

İlk konuşan Shikyou oldu. "Sizi sık sık dinlemeye zorladığım için içten özürlerimi sunarım efendim." Bu bir tür miras tartışmaları sırasında görülmemiş bir saygı gösteriyordu. Muhtemelen Shikyou bir şeyin peşindeydi.

Bu sırada üçüncü oğul Hulan gülümsüyordu. "Ay Prensi, gayet iyi görünüyorsunuz. Size en içten şükranlarımı sunuyorum. benim gibi bir suçluya karşı cömert davranıyor."

Son zamanlarda hayatlarını bu kadar zorlaştıran herkesten çok Hulan'dı. Jinshi onu orada durup sırtmaya terk etmekten nefret ediyordu ama öldürürken de aynı şekilde genişçe gülümseyeceğini biliyordu. inançları için kendini feda etmesi korkutucuydu.

"Kimse yaptıklarının unutulduğunu söylemedi," diye cevap verdi Jinshi, sesinin kontrollü çıkmasına izin vermeyerek.

Hulan gülümsemeye devam etti ama Shikyou'nun ifadesi daha da sertleşti. Aslında Hulan, bu odada tartışmak için bulundukları şeydi. Onun ne düşündüğünü ve ne yaptığını gün ışığına çıkarmak için toplanmışlardı.

Bu arada, orada olması beklenen Feilong yoktu çünkü bilmesini istemedikleri bazı şeyler vardı.

Jinshi diğerlerine oturmalarını işaret etti. Shikyou ve Hulan o oturana kadar bekledikten sonra oturdular.

O sırada oturmakta olan Chue'nin elinde bir içecek vardı, süt beyazı ve dumanı tüten bir şey. Muhtemelen keçi sütü ya da içinde keçi sütü olan bir çorba. Kan eksikliği çekiyordu; bu anlaşılabilir bir şeydi. Jinshi tartışmaya başlarken buna izin vermeye karar verdi.

"Hulan. Neden Shikyou'yu öldürmeye çalıştın? O senin kan bağı olan ağabeyin."

Herhangi bir girişe gerek yoktu. Ve Jinshi sadece Hulan'ın söylediğini duymak için soruyordu.

Hulan'ın yüzü kızarmadı; hatta gülümsemeyi bile bırakmadı. "Kendi yolumda, batı başkenti için en iyi olduğunu düşündüğüm şeyi yaptım. I-sei için il."

"Ve en iyisinin öz kardeşini öldürmek olduğunu mu düşündün?"

Jinshi ters bir şekilde sordu.

Shikyou sabit bir şekilde Hulan'a bakıyordu. O anda küçük kardeşi hakkında çok çelişkili hissediyor olmalıydı.

"Shikyou ile yakın olduğunuzu sanıyordum," diye devam etti Jinshi. "Shikyou'yla ilgili tartışmalar sırasında senin için bir sorun teşkil etmiyordu. miras, mi?"

"Haklısınız, kardeşim mirasa ihtiyacı olmadığını ve mirası dilediğimiz gibi bölüşebileceğimizi söylemişti."

"Bu hâlâ doğru," dedi Shikyou. "Hiçbir şeye ihtiyacım yok. Hepiniz yaşlı adamın mirasını uygun gördüğünüz şekilde paylaşabilirsiniz. Batı başkentini yönetmek gibi bir niyetim yok. Bunu Feilong'la için size bırakıyorum. Hepsinden önemlisi, benim adım Shikyou. Bir daha asla Gyoku adını kullanmayacağım."

Shikyou, çoğu ikinci ve üçüncü oğlun ağzının suyunu akıtacak türden bir teklif yapıyordu. I-sei'yi yöneten aile için Ancak ilde işler o kadar basit değildi.

"Yani Feilong Kardeş ve benim ülkeyi yönetmemiz gerektiğini mi düşünüyorsun?"

Birlikte mi? Üzgünüm ama bu çok mantıksız. Kardeşim, herhangi bir miras ve görevi kabul etmeyi reddettiğin için her şeyin senin için iyi gideceğine mi inanıyorsun?"

"Öyle değil mi? Feilong biri. Benden daha zeki. Burası için doğru olanı yapacaktır. Onun asistanı olabilirsin. İhtiyarın yerini hemen dolduramayabilirsin ama birkaç yıl içinde burayı tıkr tıkr işler hale getirirsin."

"Birkaç yıl mı? Hem de önümüzdeki birkaç yıl en zor yıl olacakken?" Sonunda Hulan'ın sesi üzgün çıktı - mütevazı, emekli gençlik kaybolmuştu. "Size katılıyorum, kardeşimiz Feilong gerçekten de sakin ve soğukkanlı bir insan. Eğer hayat onun kraliyet başkentine bürokrat olarak gitmesine izin verseydi, bence dünyada senden çok daha fazla , Shikyou Kardeş. Ama onu batı başkentinin başı, yüzü yapmak mı? O zaman ne olur?" Sadece Shikyou'ya değil, Jinshi'ye de soruyor gibiydi. "çıkmamız gereken böcek sürüsünün sonuçları, kamu düzeninin bozulması, yiyecek kıtlığı var ve yakın gelecekte şunları yapmak zorunda kalacağız başka bir ülke tarafından işgal edilme ihtimalini göz önünde bulundurun. Kardeş Feilong'un tüm bu zorlukları başarıyla atlatacak *gücü* olduğunu düşünüyor ?

Bu mu?"

"Büyükbabamızdan ve amcalarımızdan yardım isteyebilir, değil mi?"

"Büyükbabam yaşlı ve kraliyet başkentinden döneceğinden şüpheliyim. Teyzelerimiz ve amcalarımıza gelince, onlara ne kadar güvenebiliriz? Büyükbabamızın babamızı burada bırakmasının tek nedeni, idealleri hakkında ne düşünürseniz düşünün, şeyi bir arada tutmak için gerekli güce sahip olmasıydı."

Jinshi buna katılmıyor olamazdı. Gyoku-ou'nun kişisel inançlarına rağmen sahip olduğu bir şey varsa, o da güçtü. Onun yeteneği Bir kalabalığı neredeyse bir dolandırıcı gibi idare etmek Jinshi'nin kendisinden öğrenebileceği bir şeydi.

"Doğru, Büyükbaba bu dünyada kaldığı sürece her şey yolunda olabilir. Ve eğer işler sürüden önce olduğu gibi devam etseydi, diğerleri koruyabilirdi. Ancak babamızın gidişiyle birlikte teyzelerimiz ve amcalarımız ana evi eleştirmekten çekinmeyecektir. Ve Kardeş Feilong ve ben, ikimiz de en büyük oğul olmadığımız için, kendi işlerini yürütmek için güçlenen akrabalarımıza boyun eğdirecek etkiden yoksun olacağız. bu eyalette ilgili ticaretler. Bu yüzden Feilong Kardeş senin dönmeni bekledi, Shikyou Kardeş. Çünkü Yohda Amca'yla yumruk yumruğa dövüşebildin ve onu bile susturabildin. *Sende* o güç var."

"Yohda" en küçük çocuk" anlamına gelen bir lakaptı. Gyokuen'in çocuklarının en küçüğü aslında İmparatoriçe Gyokuyou'ydu, ancak Erkekler arasında en genç olanı yedinci oğul, yani çiftlik hayvanlarıyla ilgilenen kişiydi. Sözde Shikyou'ya o kadar kızmıştı ki, canlı çelikle düello yapmışlardı.

"Kendinle çelişiyorsun," dedi Jinshi. "Şimdiye kadar Shikyou'ya övgüler yağdırmaktan başka bir şey yapmadın. Ben neden onu öldürmek istediğini soruyorum."

Chue, "Bu bir çelişki değil!" diye cevap verdi. Elinde bir dilim yumuşak kızarmış ekmek vardı. "Bay Shikyou hayatta olduğu sürece, liderlik için onu destekleyen birileri olacaktır. Onsuz liderlik yapmaya çalışıyorsanız bu büyük bir sorun."

"Kesinlikle," diye onayladı Hulan.

"Shikyou'yu aradan çıkarmanın sana ne faydası olacak?"

Az önce Feilong'la ikinizin de liderlik edecek güçten yoksun olduğunuzu söylememiş miydiniz?" Jinshi sordu.

Bunun üzerine Chue ve Hulan sırttı, ifadeleri tuhaf bir şekilde birbirine benziyordu.

"Gerçekten de öyle," diye civıladı Chue. "Ama Bay Hulan iyi ya da kötü bir şey buldu. Batı başkentinde motivasyonsuz ağabeyinden daha çok istediği birini."

Hulan, "Yine doğru," dedi ve gözlerini doğrudan Jinshi'ye dikti. Jinshi kötü bir hisse kapıldı.

"Efendi Gyoku-ou'nun üç oğlu arasında, Bay Shikyou kesinlikle liderlik için en uygun olanı. Ancak Bay Hulan'a göre, eğer uygun *başka* biri olsaydı, yeni Yous için endişelenmeye gerek olmazdı. Gördüğünüz gibi onun amacı batı başkentinin gelişmesine yardımcı olmaktır. Eğer pratik gücü olan biri olsaydı, batının siyasi lideri olarak mantıklı biri olsaydı..." Chue de Jinshi'ye baktı.

"Kardeşim Shikyou'dan kurtulabilseydim eminim işe yarardı. Hizmetinizdeyken, Ay Prensi, ben ve kardeşim Feilong'un mükemmel yardımcılar olacağından şüphem yok."

Bununla birlikte Hulan sandalyesinden kalktı, yere diz çöktü ve başını öne eğdi. "İmkânsız istediğimin farkındayım. Yine de . Ay Prensi, bu şehirde kalıp I- sei Eyaleti halkına rehberlik etmeyecek misiniz? Bu yolda işe yarayabilecek her şeyi, hatta kendi başımı bile sunuyorum." Alnını tekrar tekrar tahtaya vurdu yerdeydi ve gözleri parlıyordu, o kadar parlaktı ki neredeyse rahatsız ediciydi. Vücudunun her yerindeki yanıklar söylediklerinin doğruluğunu kanıtlıyordu.

Jinshi istemeden de olsa bir adım geri çekildi. Arkasında kendisine eşlik eden Gaoshun ve Taomei'ye .

Bir süre durakladıktan sonra Gaoshun sessizce, "Mi klanının üyelerine en büyük mutluluğun efendilerinin emirlerine itaat etmek olduğunu öğrettiğini duydum," dedi.

"En büyük sevinç..." Jinshi belirsiz bir şekilde tekrarladı.

"Sadece burada, batı başkentinde kalacağınızı söyleyin, Ay Prensi, ben de memnuniyetle kafamı kendi ellerimle koparayım!" Hulan dedi ki.

"Hiçbir şeyi yırtmanı istemiyorum," diye yanıtladı Jinshi.

Sonrasında bunu kim temizleyecekti?

"Yeter! Dur! Bunu yapmana gerek yok." Shikyou, Hulan'ın yanında diz çöktü, ardından başını yere bastırarak kardeşini taklit etti. "Çocuğu duydunuz. Yaptığı her şeyi I-sei Vilayeti'ne olan sevgisinden dolayı yaptı. Lütfen onun kafasını kesmeye gerek olduğunu düşünmeyin."

Birinin kafasını kesmekten bahseden Jinshi değildi, değil mi? Hulan bunu kendi başına yapmayı teklif etmişti.

"Kardeş Shikyou. Benim özel bir ilgim yok. Eğer benim hayatım Batı başkentine iyilik getirmek için ne gerekiyor?" Hulan'ın gözlerinde hiçbir tereddüt yoktu -aslında, bu durum karşısında şaşırılmış gibiydi. Shikyou onun için araya girmeye çalışacaktı.

Chue sadece oturup onları izledi, ama gözleri eğlenerek kısıldı. "Ne söylediğinizin bir önemi yok, ona ulaşamayacaksınız," diye . "O doğduğu günden beri bunun için yetiştirildi. Siz ikiniz sadece farklı düşünüyorsunuz. Bir kediye sıçan yakalamamasını söyleyebilirsiniz ama o durur mu?"

"Kediler ve fareler mi? Saçmalama! Bir insan neden bu kadar önemsiz bir şey için hayatını feda eder ki?" Shikyou, Chue'ye ters ters bakarak talepte bulundu. Ancak o, hiç etkilenmeden keçi sütünü yudumladı.

"Bu kadar önemsiz bir şey mi? Eğer bunu yüzün kızarmadan söyleyebiliyorsan, o zaman gerçekten hiç halef olamayacaksın demektir. Kalbinin küçük kardeşin için attığını biliyorum, ancak onun rolünü elinden almaya çalışmak, bu sadece bencillik. Söylemeliyim ki, Bay Shikyou, gerçekten halef olmak için yeterli yeteneğe sahip değilsiniz. Gyoku ismini bir kenara atabilirsin, İsterseniz kulağa kötü gelen bir lakap takın ve bir sürü yeraltı dünyası bağlantısı kurun, ama bu size hiç uymuyor. Sadece etrafta bulunarak bile ayak bağı oluyorsun, bu yüzden belki de halk sahnesinde tam bir kukla olabilirsin. Küçük kardeşini korumak istiyorsun, işte yol *bu*."

Chue tüm bunları sonra sütünden bir yudum daha aldı.

Shikyou bir halde orada diz çökerken, Hulan gözleri ışıldayarak Jinshi'ye bakmaya devam etti.

Ancak Chue'nin işi bitmemişti. "Ve siz, Bay Hulan, vazgeçin artık. Göreviniz olduğunu biliyorum, ama bu Bayan Chue'nun görevine ters düşerse, elindeki tüm araçları kullanacağından emin olabilirsiniz.

seni küçük bir böcek gibi ezmek için. Çünkü varlığınız Ay Prensi için bir engelden başka bir şey değil."

"Sizden gelen ilginç bir yorum, Leydi Chue. Bu yaralarla Ay Prensi için ne yapabilirsin? Asla tamamen iyileşmeyecekler. Rütbeniz düşecek."

"Yine de sizden daha yüksekte olacağım, Bay Hulan. Bayan Chue sol eliyle istediği her şeyi yapabilecek kadar çeviktir.

Ama nazik bir hanımefendi Bayan Chue'nin bir fikri var.

Uzlaşma. Sizin gibi bir genci bile yatıştırabilecek bir uzlaşma. Ay Prensi batı başkentine liderlik edemeyebilir, ama ya onun yerine hizmet edebilecek bir 'yüz' olsaydı?" Chue Jinshi'ye döndü ve tekrar sırtıttı. "Bay Shikyou'nun yeteneği var, biliyorsunuz. Sevgili, merhum babası Üstat Gyoku-ou'nun sahip olmak için yanıp tutuştuğu şeye, Bay Shikyou'da fazlasıyla var. Bırakın bir kuş gagası değil, bir ejderha kafası olsun."

Sırtışı daha da genişledi ve Shikyou'ya baktı.

"Batı başkentini , değil mi? Harika bir kukla olacaksın, bundan eminim."

Jinshi Taomei'ye bir bakış attı. Belki de gelininin işinden haberdardı, çünkü hiçbir şey söylemedi. Görünüşe göre Masada kalan yemek kırıntılarıyla aşırı derecede ilgileniyor ve Mi klanının düşünceleri hakkında çok fazla şey öğrenmemeye kendini adanmış.

Böyle olacağını bilseydi, diye düşündü Jinshi, odasına döndüğünde daha da fazla şarj olurdu.

Bölüm 30: Büyüme

Esen rüzgâr o kadar soğuktu ki neredeyse acı veriyordu. Zaman hızla geçti. Batı başkentine döndüğünden beri, Maomao sanki hiçbir şey olmamış gibi günlük hayatına devam etmişti. Ne olduğunu anlamadan yıl dönmüş ve yirmi bir yaşına gelmişti.

Günleri daha önce olduğu gibi geçti; zamanını muayenehanesinde şarlatan doktorla birlikte ilaç yaparak ve serada şifalı bitkiler yetiştiriyor ve ara sıra sınavlara girmek için Jinshi'yi ziyaret ediyordu.

Belki bir şey biraz farklıydı. "Baba! Benimle oyna!"

"Hadi, baban işe gidiyor, Gyokujun. Daha sonra oynayabiliriz."

Şöyle ki, Shikyou artık ana evdeydi. Biaoshi kıyafetini daha uygun bir kıyafetle değiştirmişti ve bu kıyafetle gerçekten de Gyoku-ou'ya çok benziyordu. Aslında bu benzerlik o kadar çarpıcıydı ki Maomao, Gyoku-ou'ya bu kadar saygı duyan halkın

Shikyou'nun babası da oğlunu destekleyebilir. Ne de olsa, insanların karakterden ziyade dış görünüşe göre karar vermesi çok yaygın bir durumdu.

Merak ediyorum, neden fikir değiştirdiniz?

Maomao bunu anlıyormuş gibi yapmadı; o sadece bir Eczacı. Shikyou ve Jinshi arasında çok fazla tartışma yaşandığına şüphe yoktu.

Muayenehanede yeni bir mobilya parçası vardı: büyük bir kanepesi. Maomao'nun duyduğuna göre, o kayıpken ucube stratejist düzenli olarak ziyarete geliyormuş. Onu yanında getirmiş ve burada kalmıştı.

Onu nasıl atlattılar?

Şarlatan doktor bütün gün stratejisti eğlendirmiş olmalı.

Maomao'nun olmadığı zamanlarda. Maomao, şarlatanın kişiler arası iletişim becerilerinin Li'deki en güçlü becerilerden biri olması gerektiğini düşündü. Bu ucubeyi ikna edebilecek aklına gelen tek kişi kendisiydi.

Baba, Luomen.

"Affedersiniz ama şu sopayı benim için alabilir misiniz? Sırtım kaşınıyor," diye seslendi kanepede yatan Chue. Gövdesi, sağ eli ve kolu gibi bandajlarından kurtulmuştu. Ancak, dirseği eskisinin sadece yarısı kadar bükülebiliyordu ve eli ile parmakları çok az hareket ediyordu. Yine de kolu düşmemişti ve parmaklarını hareket ettirebildiği gerçeği

Maomao'nun iyi iş çıkardığını ifade etti.

Chue'nin yaraları o kadar ağırdı ki bir süre herhangi bir iş yapması gerekmiyordu, ancak fiziksel rehabilitasyon için tıbbi ofise gelmesi gerekiyordu.

Ama şimdi düpedüz burada yaşıyor!

"Evet, elbette, istediğiniz bu mu? Sırtınız kaşınıyorsa, yardımcı olabilecek bir merhemimiz var," dedi şarlatan doktor ve Chue'ye mükemmel uzunlukta bir çubuk uzattı.

"Oooh, bilirsin, bu kötü bir fikir olmayabilir. Oh, ve neredeyse atıştırma zamanı gelmedi mi?"

"Kesinlikle öyle. Bugün buharda pişirilmiş, balla karıştırılmış ve ardından kavrulmuş tatlı patateslerim var. Lezzetini tamamlamak için de biraz keçi sütü ekledim."

Ne olursa olsun, şarlatan doktor tam bir aşçı olmuştu; Chue'nin kendisini bu kadar iyi bir aşçı yapmasının bir nedeni de buydu. düzenli olarak ofiste bulunuyordu. İlginç olan, şarlatanın ilaçları karıştırma becerisinin hiç de gelişmemiş olmasıydı.

"Sevgili şarlatan, eskisinden daha da iyi olmuşsun!

Bu yemek Li'nin patates pişirme dünyasında bir devrime neden olacak!" Chue tabağındaki patates yığınına büyük bir titizlikle karıştırarak konuştu. Sol eli, yemesini sağlamak için fazlasıyla yeterliydi.

"Bayan Chue, geri için de biraz bırakma nezaketini gösterir misiniz? Ben diğerlerini çağırmaya gidiyorum," dedi Maomao.

"Evet, ," diye cevap verdi Chue bir lokma yemeğin etrafında. Bu onu pek güvenilir göstermiyordu: Maomao, bir yıl önce

kalan atıştırma lıkları başka bir tabağa koydu. Maomao, şarlatanın alışılmadık derecede güçlü bir kokusu olan bir çay hazırladığından şüpheleniyordu. Karahindiba köklerini kaynatarak geçirdiği onca zamandan sonra nihayet düzgün bir çay içebilecekti.

"Görünüşe göre işler çok daha istikrarlı hale geldi," dedi Maomao. belirtti. Ayrıca ofisin ilaç tedariki konusunda da kendilerini daha rahat hissediyorlardı. Hâlâ bazı gıda kıtlıkları ve diğer huzursuzluk kaynakları vardı, ancak biraz hareket alanı kazanmışlardı.

Chue, "Bu arada, yakında kraliyet başkentine geri dönebileceğiz," dedi.

"Ne?" Maomao sordu.

"Söylemeyi unuttum. Tee hee! Kocam size söylememi istedi, Bayan Maomao. Benim hatam!" Chue sol elinin eklemiyle alnına vurdu. Göz kırptı ve elini uzattı.

dil-Maomao bu hareketi tuhaf bir şekilde ağırlaştırıcı buldu.

"Jinshi Usta da geri mi dönüyor?" Maomao sordu.

"Kesinlikle öyle! Burada daha fazla kalması zor olurdu ve halefiyet oldukça iyi bir şekilde çözüldü. Resmi amaçlar için herkes Shikyou'nun etrafına kapanacak."

"Bu işe yarar mı?"

Dürüst olmak gerekirse, Maomao huzursuzdu. Shikyou'nun insanların burnunun dibinden en iyi anları çalma konusunda yetenekli olduğu kesindi ve bu "kahraman" niteliğine sahipti. İkinci ve üçüncü kardeşlerinden çok daha karizmatik olmasına rağmen, yıllarını boş zamanlarında dolaşarak geçirmişti. Dövüş yeteneği ve bilgi birikimi Sadece bir biaoshi olarak kazanabileceği ağ varlık olabilirdi, ancak yine de eksik olduğu çok şey varmış gibi görünüyordu.

"Söylen diği gibi, bir ejderhanın kafasına ve bir yılanın kuyruğuna sahip olmayacağından emin misiniz?"

Gyoku-ou'ya olan benzerliği muhtemelen başlangıçta ona iyi bir destek kazandıracaktı. Ancak parıltısı azaldıkça, insanların ona nasıl tepki vereceğini kestirmek mümkün değildi.

"Sürünge n bir yılan bile yapması gerekeni yapmalı," dedi Chue.

"Shikyou'nun batı başkentinin kahramanı olmasına ihtiyacımız var ve olması gereken de bu."

Bir kahraman, ha?

Bunu düşünen Maomao, Gyoku-ou'nun oğulları arasında sadece Shikyou'ya siyasi bir görev vermesinin nedeninin belki de eğitim, Gyoku-ou'nun Shikyou'da idealize ettiği kahraman imajı. Konumunu, başından beri Gyoku-ou'nun emek verdiği ve olmayı arzuladığı şey olan oğluna devretmek istemişti.

"Shikyou pek çok şey olabilir ama aptal değil. Başından beri burada, batıda lider olmak için eğitildi ve bir biaooshi yönetiyor.

Ajans size insanları yönetme konusunda kesinlikle biraz deneyim kazandırıyor." "Onun çok ciddiyetsiz olduğunu düşünmüyor musun? Çok mu yumuşak?"

Shikyou'nun kişiliği ismiyle çelişiyordu. Kötü biri gibi davranabilirdi ama yumuşak bir tarafı da vardı.

"Bu adil bir soru. Bu yüzden onun etrafındaki her şeyin sağlam olduğundan emin olmamız gerekiyor."

"Peki ya etrafındaki insanlar ona güvenmiyorsa?" Maomao sordu.

Chue sadece sırtıttı ve çayını yudumladı. "Feilong'un ağabeyinin yanında olmakta hiç zorlanmayacağını düşünüyorum. Ayrıca Bay Rikuson da var! Dahası, bunu beklemiyor olabilirsiniz ama Shikyou amcaları arasında oldukça popüler."

"Amcaları mı? Kendi yaşında olanla kavga etmedi mi?" "Ne kadar çok dövüşürseniz, o kadar yakın olursunuz. Eğer ikinci ya da üçüncü oğlu liderliği kabul etseydi, sanırım hırslı bir sonradan görme onları devirmeye çalışabilirdi. Yohda Amca ya da benzerleri."

Böylece hepsi de belalı gibi görünen bir grup adam arasında gidip geldi.

Chue, "Ayrıca Bakan Yardımcısı Lu da ortalığın toparlanmasına yardımcı olmak üzere bir süre daha burada kalacak," diye ekledi.

"Ayin Kurulu'ndaki adamı mı kastediyorsun? Burada dini törenlerden sorumlu birini bırakmanın ne faydası olur?"

"Bakan Yardımcısı Lu pek çok makamda pek çok pozisyonda görev yaptı. Bunu cömert bir şekilde ifade etmek gerekirse çok yönlü olduğunu söyleyebiliriz. Daha az cömert bir ifadeyle, her işin ustası ama hiçbir işin ustası değil.

Yine de hemen hemen her şeyi yapabilir, bu yüzden burada işlerin üstesinden gelebileceğinden eminim."

"Bu onu Lahan'ın Kardeşi'ne çok benzetiyor." Her neyse-

Maomao sonunda biraz rahatlayabildi. "Mesele şu ki, geri dönebiliriz."

Sonunda batıda bir yere gömüleceğinden endişelenmeye başlamıştı. Rahat bir nefes aldı.

"Sanırım Lihaku Bey zaten biliyor. Lahan'ın kardeşi muhtemelen bilmiyordur. Ona söylediğinden emin ol, tamam mı? Hazırlanacak çok şey olacak."

"Elbette," diye Maomao.

Lahan'ın Kardeşi, ana evin bahçesini yıkarak açtığı tarlalardaydı. Buğday ekmişti - böcek sürüsü sırasında hayatını tehlikeye atarak geri getirdiğı buğday.

Maomao, Lahan'ın Kardeşini bulmak için muayenehaneden ayrıldı. Onu tarlada yengeç yürüyüşü yaparken buldu. varsayıldı.

"Lahan'ın B-"

Tam ona sesleniyordu ki görüş alanının kenarında iki çocuk gördü. Gyokujun ve Xiaohong'dan başka kim olabilirdi ki?

Gyokujun ona yine zor anlar mı yaşatıyor? Maomao yollarda çektiğı sıkıntıların ona birkaç ders verdiğini düşünmüştü ama belki de vermemişti. Neden onu kurtardığımı sanıyor?!

Maomao Xiaohong'dan oldukça , bu yüzden şımarık kabadayının kafasına bir yumruk indirmeye niyetliydi ama bir şeyler ters gidiyordu. Gyokujun gerçekten de bir şeyler hakkında kasıla kasıla konuşuyordu ama Xiaohong ona sadece kısık gözlerle bakıyordu. Maomao bu ifadenin tanıdık geldiğini düşündü.

"Hey! Beni dinliyor musun?" Gyokujun, Xiaohong'u yakasından tutarak talep etti.

Tam o anda sert bir *vuruş* oldu. Bu, Xiaohong'un Gyokujun'un yanağına temas eden açık avucuydu. Gyokujun o kadar irkildi ki dengesini kaybetti ve arkasının üzerine düştü.

Sarsıldığı her halinden belli olan Gyokujun kızarmış yanağına dokundu. "Wh- Wh... Ne yaptığını sanıyorsun sen?! Benden korkmuyor musun?

Sizin gibileri batı başkentinden kovabileceğimi biliyorsunuz!"

"Hayır, korkmuyorum," dedi Xiaohong ve ona baktı, hala

şaşırmadım.

"Do... Babamın kim olduğunu biliyor musun? O batı başkentinin hükümdarı, biliyorsun!"

"Shikyou Amca batı başkentini yönetiyorsa ne olmuş yani? Devam et ve beni anlat. *Bu* yüzden benden kurtulamayacak. Bunu herkesten iyi biliyor olmalısın, Gyokujun."

"Babamdan sonra lider ben olacağım. O zaman seni kendim kovacağım!"

"Heh heh!" Normalde ifadesiz olan Xiaohong aniden güldü.

"Bu kadar komik olan ne?!"

"*Sizin* gibiler burada lider olacaksa, ben de imparatorluk başkentine gidip biraz nişan almaya çalışırım diye düşünmüştüm.

Daha yüksek. Sen ne yapabilirsin ki? Sen sadece her zaman babasının arkasına saklanan küçük bir karidessin. Burnundan sümük akıtarak kaçan bir karides!"

Sonra hiçbir şey olmamış gibi Xiaohong oradan uzaklaştı.

"S...Snnniiiifff!"

Kendisinden bile küçük bir kız tarafından gözyaşlarına boğulan Gyokujun'a yerde oturmaktan, sümük akıtmaktan ve öfkeyle çırpınmaktan başka yapacak bir şey kalmamıştı.

Birinin beni izlediğini hissediyorum, diye düşündü Maomao.

Yavaşça arkasını döndüğünde Lahan'ın Kardeşinin orada durduğunu gördü.

Maomao'ya en sert bakışını atarak, "O kıza *ne* öğrettin?" diye sordu.

"Ben mi? Hiçbir şey..."

"Bu hiçbir şey değildi! Yüz ifadesini gördün mü? Tıpkı sana benziyordu! Ah, onu tanıdığımda daha tatlı, daha ağırbaşlı bir çocuktu!"

"Her şeyi yanlış anladınız!"

Maomao onu ikna etmek için ne kadar çabalarsa çabalasın, Lahan'ın Kardeşi ona inanmayacaktı. Aslında bu konu üzerinde o kadar çok zaman ve enerji harcadı ki, ona söylemeye geldiği çok önemli şeyi unuttu.

Sonsöz

Tuzlu esinti harika hissettiriyordu; Maomao geminin güvertesinde yürürken denizin rüzgârının tadını çıkardı.

I-sei Eyaleti'ni geride bırakmışlardı ve keyifli bir deniz yolculuğu. İçinde bulundukları gemi ona buraya gelirken bindikleri gemileri hatırlattı, ancak biraz, ince bir şekilde şekil olarak farklıydı. Yine üç büyük gemileri ve onlara eşlik eden bazı ticaret gemileri vardı.

Son birkaç ay içinde batı başkentinde işler dramatik bir şekilde değişmişti. Bir zamanlar insanlar İmparatorun küçük kardeşinin bir suikast sonucu öldürüldüğünü mırıldandı. Gyoku-ou şehri ele geçirmek için harekete geçmişti, ancak Gyoku-ou'nun en büyük oğlu Shikyou'nun yerel siyasete dahil olmasıyla birlikte izlenimler değişmişti. Shikyou'nun suçluluğu hakkındaki tüm dedikodulara rağmen, insanlar onu yeterince iyi görüyor gibiydi. Babasının tıpatıp aynısı olduğu gerçeği, babasının itibarındaki aslan payını açıklıyor gibiydi.

Popülerlik, ama belki de başka bir faktör daha vardı: Gyoku-ou için bir performans olan kahramanlık niteliği, Shikyou'dan geldiğinde tamamen doğal hissettirdi.

Erzak konusunda hâlâ potansiyel sorunlar vardı ama İmparator'un küçük kardeşi Jinshi sonsuza kadar bölgede kalamazdı, bu yüzden eve dönmesine karar verildi. Bakan Yardımcısı Lu'nun elleri dolu olacaktı şüphesiz ama umarım elinden gelenin en iyisini yapacaktır.

Açıkçası, merkez bölgede Jinshi ile çalışmayı daha kolay bulabilir.

Batıya erzak gönderilmesini istemeyenler, Majestelerinin kardeşinin yakınlarda olduğunu görünce artık bunu reddedemeyeceklerini anladılar. Bu, İmparatorluk ailesinin normalde alacağı türden bir şey değildi.

Ama Maomao, Jinshi'nin tam da bunu yaptığını kolayca hayal edebiliyordu.

Buraya geleli neredeyse bir yıl olduğuna inanamıyorum.

İmparatorluk şehrinin ne kadar değiştiğini merak etti. Umuyordu ki

Orada tanıdığı herkesin durumu iyiymiş. *Almayı unuttum.*
Hediyelik eşyalar... ama şimdiye kadar bir şey , değil mi?

Böyle şeyler için zamanı yoktu. Neyse ki bir hatırası vardı: ambergris. En azından huysuz yaşlı madama verecek bir şeyi olduğu için çok mutluydu. Aksi takdirde, dünyadaki hiçbir mazeret onu yaşlı kadının disiplininden kurtaramazdı.

Maomao her ne kadar sonunda rahatlamak istese de, gemi evinde bunu kesinlikle yapamayacağı bazı insanlar vardı.

"Bayan Chue, Bayan Chue."

"Evet? Ne , Bayan Maomao?"

Chue, sanki batı başkentini özlemle anıyormuş gibi hâlâ asma üzerinde duran kuru üzümleri yiyordu. Yalnızca sol eliyle onları kolayca salkımdan koparıp ağzına attı.

"Bu moruğun burada ne işi var?" Maomao sordu, bir yaşlı osuruğa, yani pruvada duran ucube stratejiste doğru baktı.

Chue, "O da sizinle aynı nedenle burada Bayan Maomao, batı başkentinden evine dönmek için," dedi. "O da Başta oldukça neşeliydi, ama gemi yola çıktığı anda... zavallı şey, kafasına bile ulaşamadı. Sadece midesindekileri tatlı deniz meltemine boşalttı."

"Bana detayları anlatma. Tahmin edebilirim."

Hasta hâlâ deniz spreyiyle parlıyordu; Maomao yanındaki yardımcısı için üzölmeye başladı. Orada daha genç biri de vardı.

Kova. Junjie, adı buydu - batı başkentinde Maomao'ya bakmaya yardım etmişti.

"Lakan Usta'nın başka bir gemide olması gerekiyordu, ama nasıl da öfke nöbeti geçirdi! *'Bu sefer Maomao ile gideceğim!* Barutu da işin içine katmaya hazır görünüyordu.

Dikkatli değildik ve onları ne zaman katlayacağınızı bilmelisiniz. Ama biz denize açıldığımız sürece dikkat çekmeyecektir, o yüzden size bir şey olmayacağını düşünüyorum."

"Bu barutu nereden bulacaktı?" Maomao homurdandı. İçinde bulunduğu gemide kimsenin patlamaya neden olmasını istemiyordu.

Sonra da "Junjie'nin de bizimle geleceğini bilmiyordum" dedi.

Çok genç ve şimdiden ailesini geçindirmek için para kazanmak amacıyla yurtdışına çalışmaya gidiyor. Ne kadar da babacan.

"Evet, gerçekten. Adının başkente dönecek yolcular listesinde olduğunu öğrenince herkesten çok o şaşırdı.

Belki de bir süre Usta Lakan'ın yanında kalmasını sağlayabiliriz - sevgili stratejistimiz çocuklarla daha iyi anlaşıyor gibi görünüyor."

Maomao'nun etrafında rahat edemediği 1 Numaralı Kişi için bu kadarı fazla.

İki numaralı kişiye gelince.

"Kargoyu düzenlemeyi bitirdim. Bundan sonra ne yapmamı istersiniz?"

İki elinde de bavul olan mütevazı bir genç adam vardı. Çıplak teninde yanık izi gibi görünen kırmızı lekeler vardı.

Maomao ona ters ters baktı.

"Oh, öyle mi? O zaman belki kamaralarımızın önünü temizleyebilirsin," dedi Chue. "Lakan Usta kendini salmadan önce güverteye tam olarak ulaşamadı ve aşağısı hiç de hoş bir manzara değil. Bayan Maomao'nun ve benim odalarımıza da rötuş yapılabilir. Titiz olun, hemen!"

"Peki . İşim bittiğinde Ay Prensi'ni ziyaret edebilir miyim?" Adı Hulan olan genç adam kibarca eğildi. "Sen neden ? Yapacak daha çok iş var.

Bundan sonra ne yapacaksın! Kamaralarda işiniz biter bitmez güverteyi temizlemeye başlamanız gerekecek." Chue ucubeyi işaret etti

Hala aktif bir şekilde kusan stratejist.

"*Bu* adam... neden burada?" Maomao gizlemediği bir hoşnutsuzlukla sordu.

"Bu adam' çok sert bir ifade. Lütfen bana sadece Hulan demekten çekinmeyin." Genç adam her zamanki gibi sırtmaya devam ediyordu. Maomao, zehirli bir okla vurulduktan sonra Shikyou'yu tedavi ettiği için kendini I-sei Eyaleti'nin dört bir yanına kaçarken bulmuştu -Ama onu yaralı adama getiren Xiaohong'du. Ve Xiaohong'u teşvik eden de Hulan'dı.

Shikyou'ya boyun eğdirmeye çalışan kişi Hulan'dı. bir veraset anlaşmazlığı yüzünden Maomao'yu da bu işin içine sürüklemişti.

Hem de çok. Bir sonraki buluşmalarında ona bir muşta sandviçi yedirmek niyetindeydi ama nedense onu tepeden tırnağa yanıklarla kaplı görünce buna cesaret edemedi.

"Bayan Maomao, Bayan Maomao!"

"Bayan Chue. Onun yanında sakın kalmak konusunda kendime güvenmiyorum." "Oh, bu sefer geçmesine izin vermeyecek misin?" Chue olabildiğince geniş sırttı.

Hulan ve sakat sağ elini dikkatle havaya kaldırdı. Yaşadıkları macerada en ağır yarayı alan oydu ve eğer

Maomao'nun söyleyebileceği fazla bir şey yoktu.

"Gördüğünüz gibi, batı başkentinde benim için hiçbir yer kalmadı.

Daha da önemlisi, yerine getirmem gereken görev değişti," dedi Hulan.

Maomao ona şaşkınlıkla baktı. "Seni neden batı başkentinde istemediklerini anlayabiliyorum, ama görevinle ilgili bu şey de ne?"

Hulan hafifçe kızardı ve yere baktı. "Şimdi görevim, hizmet etmem gereken efendimin uğruna bedenimi sunmaktır."

"Özür dilerim. Anlamıyorum." Maomao her geçen dakika daha da hasta hissediyordu. Yüz ifadesi, "abaküs gözlüklü" Lahan'ın zaman zaman Jinshi'ye yönelttiği ifadeye benziyordu.

"Beni pek önemsemediğinizi biliyorum Leydi Maomao, ama bana güvenmenizi rica ediyorum. Görevimi en iyi şekilde yerine getirmek için bu yolculuğa eşlik ettim. Ay Prensi'nin istediği her an bu bedenimi onun uğruna sunuyorum ve sunacağım, çünkü onun lütfuyla yaşadığımı."

Bu garip bir bağnaz.

Maomao Chue'ye baktı, etkilenmemişti. "Onu Xiaohong ile takas etmek için çok mu geç?"

"Bu düşünce aklımdan geçti, ama ne yazık ki, o reşit değildi, bu yüzden olmazdı. Bayan Yinxing'i ikna edemedim." En azından denemişti.

"Xiaohong! Ah, çok anlayışlısın. Uzun zamandır bu kızın gerçekten çok faydalı olabileceğini düşünüyordum."

"Peki neden bu... işe yarar kızı komplona dahil ettin?" Maomao sordu.

"Onun benden bile daha uygun olduğunu duyduğumda, nasıl olur da biraz burnumu sokmak istemem? O kadar insan arasından sizi getireceğini hiç düşünmemiştim, Leydi Maomao. Seni hiç istememişim.

dahil. doğru, yemin ederim. Bana inanmalısınız!"

Hulan her şeyi anlaşılmaz bir şekilde anlamsızlaştırdı. Kafasının bir yerinde bir vida gevşemiş gibi görünmeye başlamıştı.

"Demek hikâye buymuş." Chue tuhaf bir şekilde onun söylediklerini olduğu gibi kabul etmeye hazır görünüyordu.

Maomao, Chue'nin Hulan'ın söylediklerinden ne anladığından emin değildi ama başka bir sorusu vardı. ", Hulan Usta, söyle bana: Batı başkentinde bulunduğum süre boyunca beni test ediyor olabilir misiniz?"

Ona içki fabrikasındaki gıda zehirlenmesi vakalarını ve hasta VIP'yi getiren kişi Hulan'dı.

"*Test etmek* çok nahoş bir kelime. Sizi sadece bu sorunları çözüp çözemeyeceğinizi merak ederek getirdim, Leydi. Maomao."

"Buna içki fabrikasındaki gıda zehirlenmesi de dahil mi?" Emin olmak istedi.

Hulan cevap vermedi, sadece gülümsedi.

"Ah, içki fabrikası, ondan sonra işlerin zorlaştığını duydum," dedi Chue, konuyu düzgünce değiştirerek. Maomao onun ne demek istediğini anladı: Hulan'ı köşeye sıkıştırmak istese de bu konunun peşini bırakmayacaktı çok derinden.

Chue sözlerine şöyle devam etti: "Bir deneme yudumu iyidir hoştur ama en iyi şaraplarını sek içtikleri ortaya çıktı. Sadece çok fazla içmişler,

Ta ki siparişleri karşılamaya yetecek kadar malları kalmayıncaya kadar... Bu yüzden sulandırılmış, kalitesiz malları karıştırdılar."

"Düşük kaliteli şeyler mi?" Maomao sordu. Bu hikâye kulağa tanıdık gelmeye başlamıştı.

"Bu doğru. Bu tam da şaraplarıyla ilgili tüm o kargaşanın yaşandığı zamanlardı. Paçayı kurtardıklarını düşündüler ama sonra gıda zehirlenmesi oldu ve her şey ortaya çıktı."

Sanki bir işaretmiş gibi, Chue ve Hulan genişçe sıırıttı. Birbirlerine hiç benzemiyorlardı ama gülümsemeleri aynıydı.

"Umutsuz değil, görüyorsunuz, ama çok da zeki değil. Bir şekilde öğrenmek zorunda."

"Yani şimdi sizin için mi çalışıyor, Bayan Chue?"

"Başardın! Ve onu bir köpek gibi çalıştıracam. Ona istediğiniz önemsiz işleri yaptırmakta özgürsünüz, Bayan Maomao."

"Sizinle çalışmayı dört gözle bekliyorum," dedi Hulan, evinden sürgün edilmiş biri için garip bir şekilde neşeliydi. Maomao uzun bir iç geçirdi ve Hulan'ı ne yapacağını düşünmeye bırakarak arkasını döndü. Şu anda midasının içindekiler gökyüzünde bir gökkuşağı oluşturmakta olan ucube stratejist hakkında.

Maomao ikisine de bakmaktan bıkmıştı, bu yüzden aklını o anda başka nerede olabileceğini düşünmeye verdi-

Bunun üzerine direklerden birinin tepesinde bir gözcü platformu gördü.

"Affedersiniz, çıkabilir miyim?" diye sordu yakındaki bir denizciye.

"Orada ne yapacaksınız? Sizin için tehlikeli olabilir, bayan." "Sadece merak ettim."

"Meraklı mısınız? Siz merkezdeki tipler hep yüksek yerleri mi seversiniz?" Adam ona şüpheli bir bakış attı ama kızın umurunda mıydı? Adam ısrar etseydi, bu fikri daha iyi düşünebilirdi ama denizci ona bir ip getirdi. "İşte, bir cankurtaran halatı. Tehlikelidir, bu yüzden kendi etrafınıza sıkıca bağladığınızdan emin olun."

"Oh, çok teşekkür ederim." Aslında adamın isteğini bu kadar kolay kabul etmesine şaşırmıştı. İpi bağladı beline doladı ve sonra direğin yaklaşık yarısında bulunan gözetleme yerine gelene kadar yukarı doğru ilerlemeye başladı. Tam platforma tırmanmak üzereydi ki birinin ondan önce davrandığını fark etti.

"Burada ne yapıyorsun Maomao?" diye sordu.

"Ben de size aynı soruyu sorabilirim, Usta Jinshi." Gözcü platformunda oturan Jinshi oradaydı.

"Ben mi? Ben sadece... Bilirsiniz işte. Oldukça belalı birinden kaçmaya çalışıyordum."

"Usta Basen? Hayır, bu hiç mantıklı değil. Hulan Usta mı?"

Jinshi'nin ifadesi karardı: Bingo.

"Peki *sizi* buraya getiren nedir?" diye sordu.

"O kadar güzel bir gün ki dışarıda olmak istedim ama ucube stratejistin kusmadığı bir yer bulmaya çalışıyordum."

Başka bir deyişle, ikisi de aşağı yukarı aynı nedenle oradaydı.

"Her neyse, otursana."

"Burası biraz sıkışık."

"Bununla yaşa."

Maomao oturdu, Jinshi ile etkili bir şekilde omuz omuza. Başka ne ki? Çok sıkıştı. Belki de buraya çıkmasına izin vermelerinin tek nedeni bunu daha önce başka birinin yapmış olmasıydı.

"Sonunda eve gidiyoruz," diye Jinshi.

"Bu çok dolambaçlı bir yol oldu," dedi Maomao. "Böyle söyleme. Sonunda iyi bir ruh halindeyken olmaz."

Jinshi gökyüzüne baktı: mavi ve kabarık beyaz bulutlar. Huzurun resmiydi, sanki kötü bir şey olması mümkün değilmiş gibi.

Maomao, "Başkente döndüğümüzde işler yoğun olacak," dedi.

"Bu kesin. Orada işlerin biriktiğinden eminim ve I-sei Eyaleti gibi uzak bir bölgeyi kraliyet başkentinden desteklemek kolay olmayacak." Yine de Jinshi'nin ifadesi bunun yapılması gerektiğini gösteriyordu.

Yüzünün profili neredeyse mükemmeldi, sadece tek bir darbe, tek bir yara izi vardı. Muhtemelen asla solmayacaktı ama yine de Maomao, Jinshi'nin garip bir şekilde ona düşkün görüldüğünü hatırladı.

Bu bana Shi klanında olanları düşündürüyor.

Jinshi de aynaya her baktığında ya da yanağına her dokunduğunda bunu hatırlıyor olmalıydı.

Maomao çok iyi biliyordu ki, bu adam, Jinshi, onun sorumlulukları olduğunu düşünüyordu. Eve döndüklerinde yapacak bir sürü işi olacağını hatırlatmasına gerek yoktu. Onu bu kadar duyarsız bir şey söylemeye iten neydi?

Ancak konuşacak başka bir şey bulamayınca, "Başkente döndüğümüzde en çok ne yapmak istersiniz, Üstat Jinshi?" diye sordu.

"Ne yapmak istiyorum?" Jinshi düşündü. O kadar çok düşündü ki kaşlarını çatmaya, başını eğmeye ve *hrmmm* demeye başladı.

Bu konuda o kadar düşünmesine gerek olduğunu sanmıyorum.

Maomao bu soruyla o kadarını kastetmemişti.

"Gerçekten bu kadar çok düşünmeniz gerekiyor mu efendim?"

Maomao geri döndüklerinde yapmak istediği her türlü şeyi düşünebiliyordu: şifalı otlar toplamak, bazı ilaçları birleştirmek, bazı yeni ilaçların etkilerini denemek. Her türlü şeyi. "Ah, sadece..."

Eminim istemediğim bir sürü şey vardır.

beni bekliyor ve tek düşünebildiğim onlarla nasıl başa çıkacağım."

"Ahhh... Biliyor musun, yeni bir potansiyel eş hakkında bir şeyler söylediklerini hatırlıyorum."

Kimdi o? Gyoku-ou'nun evlatlık kızı mı? Maomao, onu arka saraya gönderen Gyoku-ou öldüğüne göre kız için biraz üzülmekten kendini alamadı.

"İmparatoriçe Gyokuyou benim adıma bu konuyla ilgileniyor. Onu buraya getireceğimden şüphem yok."

"Onu buraya mı getiriyorsunuz, efendim?"

"Bilmiyor muydunuz? İmparatoriçe Gyokuyou insanlarla olan ilişkileriyle ünlüdür - ya da belki de kötü şöhretlidir demeliyim. Arka sarayda geçirdiği süre boyunca, İmparator'un kadınları arasındaki güç haritasını neredeyse yeniden çizdi."

Maomao arka saray duvarları içinde geçirdiği zamanı düşündü. Şimdi Jinshi'nin sözünü ettiği gibi, Gyokuyou'nun sık sık orta ve alt düzey eşlerle çay içtiğini ve onları kendi grubuna çektiğini hatırlıyordu.

Jinshi, "İmparatoriçe'nin tutumunun değişeceğini sanmıyorum," dedi.

Maomao batıdayken bazı mektuplar göndermişti.

Ama doğal olarak İmparatoriçe gibi yüce bir şahsiyete bir şey göndermekte tereddüt etmişti. Ne olduğu hakkında hiçbir fikri yoktu.

Gyokuyou'nun şu durumu.

Jinshi, "Bana hem genç prensin hem de prensesin durumunun çok iyi olduğu söylendi," dedi.

"Bunu duyduğuma sevindim."

Maomao prensese genç veliahttan daha yakındı. Meraklı küçük kız artık büyümüş olmalıydı.

"Döndüğümüzde onları ziyaret etmek ister misin?"

"Yapabilir miyim? İmparatoriçe Gyokuyou beni 'izlemeye' çalıştı."

birkaç kez."

"Ne var biliyor musun? Söylediklerimi unut," diye cevap verdi Jinshi Hemen. Sonra dedi , "Ne yapmak istiyorum? Biliyorsun, bir şey var..."

"O nedir, efendim?"

Jinshi'nin eli Maomao'nun eline değdi ve elinin Maomao'nun elinden ne kadar büyük olduğunu vurgulayarak Maomao'nun eline yerleşti.

"Yapmak istediğin bu muydu?" Maomao sordu.

"Başka şeyler de var."

"Oh, öyle mi?"

"Ama yapamam." Gözleri güvertede kusan figüre kaydı. "Kendimi geldiğince zor tutuyorum. Bu hiç kolay değil."

Maomao artık Jinshi'nin duygularını çok iyi biliyordu ve onun artık hadımmiş gibi davranmak zorunda olmadığını da biliyordu. Burada, ona bu kadar yakın bir yerde tünemiş olmak biraz garipti. Ama aynı zamanda... *o kadar* da nahoş değildi.

"Koşullarınız olduğunu biliyorum Bayan Maomao. Bu önemli olan duygularınıza kapılmamaktır! Ancak bunun bir bahane olmasına da izin veremezsiniz."

Neden ne zaman Jinshi'yle birlikte olsa Chue'nin sözlerini düşünüyor gibiydi?

Jinshi'ye karşı hissettiği şeyin yakıcı bir tutku olmadığından şüpheleniyordu. Jinshi'nin ona hissettirdiklerine aynı duygularla karşılık veremiyordu ama aynı zamanda dünyada kendini bu kadar güvende hissedebileceği çok fazla insan da yoktu.

Kendi duygularının ne olduğunu anlamaya başlamış ve onları kabul etmesi gerektiğine inanmaya başlamıştı. Onu son kez iten o soytarı bekleyen hanımefendi olmasaydı iyi olabilirdi ama ne yapacaktınız ki?

Ne yapacağım ben?

Maomao'nun eli hâlâ Jinshi'nin elinin üzerindeydi. Başka bir şey olmamıştı, bu onun için sorun değildi ama şimdi elini ne zaman çekeceğinden emin değildi.

"Maomao," dedi Jinshi.

"Evet, efendim?"

Aynı anda Jinshi'nin yüzüne bakmak için döndü.

Jinshi'nin yüzünün kendi yüzüne doğru geldiğini gördü.

Dudaklarının dokunuşu o kadar hafif, kadar rahattı ki, bir an için ne olduğunu anlayamadı.

İlk başta hiçbir şey söylemedi.

"Ne? Utanıyor musun?" diye haykırdı, onun bu en iffetli öpücük karşısında bile kızardığını fark ettiğinde.

"Hayır, ahem, ben sadece... dizginledim ve dizginlemeye devam etmek istiyordum..."

Kendini durduramadan Maomao haykırdı: "Kendine hakim ol! Daha önce kendini bu kadar dizginlemiyordun!"

"Ben..." Jinshi bir şeyler hatırlar gibi oldu ve yüzü asıldı. Muhtemelen "öncesini" düşünüyordu, onu öpmeye zorladığı ve Jinshi'nin de durumu tersine çevirip ona kendi ilacını tattırdığı zamanı.

"Merak etmeyin efendim. Bu sefer bunun için sizi geri almayacağım." "Şey... Ben öyle demedim..."

"Benim yapmamı mı tercih ederdin?"

Jinshi dudaklarını büzdü ve Maomao'ya baktı. "Beni küçümsediğini düşünmüştüm."

Bu sefer hiçbir şey söylememe sırası ondaydı. Bunun yerine gözlerini ondan kaçırdı.

Sanırım *onu ... öyle değil mi?*

Eğer değilse, elbette onu geri almaya çalışmayacaktı. Ama öyle bile olsa, Chue'nin sözlerini tüm kalbiyle kabul edemezdi. aslında şu anda söylemek. "Eee?"

"Peki ne, efendim?"

"Çok iyi biliyorsun!"

"Lütfen bağırmayın. Ya ucube stratejist bizi fark ederse? Buraya tırmanmasını ve çıkarken öğürmesini mi istiyorsunuz?"

"Urk. Hayır, ben... Ben bilmiyorum."

Jinshi sessizliğe gömüldü. Maomao da sessizce güverteye doğru baktı. Ama elini çekmedi.

Dışarı çıktığımızda burada olmayan pek çok insan bizimle birlikte geri dönüyor, diye düşündü. Bir kere, ucube stratejist gemilerinde değildi, ama aynı zamanda çiftçilikle uğraşan birkaç kişi daha vardı.

Lahan'ın Kardeşi'nin arkadaşları işe alınmıştı. Maomao onlar için içtenlikle üzüldü; kötü bir dönüş yapmışlardı.

Ancak o zaman bir şeyin farkına vardı.

"Biliyor musun, Lahan'ın Kardeşi'ni hiçbir yerde göremiyorum," dedi.

"Lahan'ın Kardeşi mi? Burada olmalı. Lahan'ın Kardeşi'yle Çiftçiliğin bu gemide olması gerekiyordu," dedi Jinshi.

Sonra Maomao geçmişî düşündü. Lahan'ın Kardeşi'ne merkez bölgeye döneceklerini söylemiş ?

Hayır... Xiaohong'un kendini savunmasını izlerken dikkatim dağıldı ve konu tamamen aklımdan çıktı.

Yine de mantıklı gelmiyordu. Maomao ona söylemeyi unutmuş olsa bile, mutlaka *biri* söylemiştir.

"Bekle... Birkaç gün önce köylerdeki tarlaları kontrol etmeye gideceğini söylememiş miydi?" Maomao sordu.

"Geri dönmüş olmalı. Geminin yolcu listesindeki herkesi kontrol ettik."

"Bu doğru; iyi bir noktaya değindin. Onu geride bırakmadığımıza eminim. Ama belki de tamamen emin olmak için listeyi tekrar kontrol etmeliyiz."

"İyi fikir. Bu arada, Lahan'ın Kardeşinin adı *ne*?"

Uzun bir duraklama oldu. Maomao elinin terlemeye başladığını hissetti ve tek tesellisi Jinshi'ninkinin de terlemiş olmasıydı.

Jinshi ve Maomao artık çok kalmış olan karaya baktılar. Gemi artık limana geri dönmeyecekti.

Tepelerinde martıların ağladığını duydular. Maomao, Lahan'ın Kardeşi'nin havada asılı duran görüntüsünü belli belirsiz gördüğünü düşündü.

Bir süre sonra nihayet Lahan'ın Kardeşi'nin adını öğrendiler, aynı zamanda gemide kendileriyle birlikte olmadığını da öğrendiler. Lahan'ın Kardeşi ise batı topraklarına döndüğünde geride bırakıldığını hâlâ fark etmemişti.

Çevirmenin Notları - The *Eczacı Günlükleri* Günlükler cilt 12

Bir Söz ve Bir Dua

Tanrım, bizi görüyor musun?

-Chue

Merhaba ve *Eczacı Günlükleri* cilt 12'yi okuduğunuz için teşekkürler! Batı başkenti yayını sona eriyor olabilir, ancak bize çeviride bir vaka çalışmasını incelemek için bir şans daha verecek.

Bu ciltte Chue, Maomao'ya kutsal kitaptan bir satır öğretir. Japoncası şöyle: "*Kami yo, watashi-tachi wo mite imasu ka?*"

Dilbilgisi açısından cümle oldukça basit, ancak çeviride kulağa doğru gelmesini sağlamak, çoğu zaman olduğu gibi, o kadar kolay bir mesele değildi.

Klasik kelime listesi formunda parçalayarak başlayalım. Bu cümledeki tüm kelimeler yaygındır ve sıklıkla kullanılır.

kami: tanrı, tanrı veya tanrılar

yo: vurgulayıcı bir parçacık, neredeyse sözlü ünlem işareti gibi

watashi-tachi: biz, biz (kelimenin tam anlamıyla, "ben" artı çoğul işaretleyici)

wo: cümlenin nesnesini işaretleyen bir parçacık; *wo*'dan önce gelen kelime fiilin nesnesidir

mite imasu: *miru* fiilinin şimdiki zaman ("-ing") hali ("görmek")

ka: sözlü soru işaretine benzer bir soru parçacığı

Bu cümlenin yorumlanması iki temel nokta etrafında dönmektedir *kami* ve *miru*'nun çevirisi. Her iki kelime de yine ortaktır, ancak bunları İngilizce'de temsil etme şeklimiz okuyucunun bunları kendi kafasında duyma şeklini etkileyecektir.

Yukarıda belirtildiği gibi, *kami* yaygın bir kelimedir, ancak geniş bir anlam yelpazesine sahiptir. Genellikle Şinto tanrıları ve ruhlarıyla ilişkilendirilir, ancak diğer geleneklere de uyarlanmıştır; örneğin Japon Hristiyanlar bazen Tanrı'dan *kami-sama* olarak bahsederler. Burada Çeviri ekibi okuyucu olarak düşüncelerinden yararlanmak zorundaydı, çünkü bu durumda *kami*'nin doğru yorumlanması *The Apothecary Diaries*'in dünyası hakkında bildiklerimizle ilgilidir.

Chue ve Maomao'nun bulunduğu şapelin "batıda" yer aldığını ve burada uygulanan inancın daha da batıdan, belki de Shaoh'dan veya hatta ötesinden gelmiş gibi görüldüğünü belirtmektedir. Li'nin antik Çin'in en azından bazı unsurlarından esinlenmiş gibi görüldüğü ölçüde, batısındaki topraklar İran gibi yakın doğu bölgeleriyle örtüşüyor. Yani, Jinshi gibi karakterlerin gerçekleştirdiğini gördüğümüz çeşitli dini törenlere dayanarak, Li'ye özgü olmayabilecek bir şey olan tek tanrıcılık kavramına sahip yerler.

Tam olarak, gerçek dünya koşullarını tespit edebileceğimizi söylemiyorum.

The Apothecary Diaries'deki çeşitli ülkeler için paralellikler, sadece bu şapelle ilişkili dinin tek tanrılı bir din olduğunu düşünmek için iyi bir neden var - ve dolayısıyla

kami'yi tekil olarak çevirmenin gerekçeleri. Elbette, biri sadece "Tanrı"yı kullanmak. Birkaç nedenden ötürü "Lord" kelimesini tercih ettik. Bunlardan biri, bu dinin uygulayıcılarının, tam olarak her ne ise, tanrıya tanrının ismiyle hitap etmek bir onur unvanıyla hitap etmeyi tercih edebilecekleri hissiydi - "Tanrı" kulağa biraz doğrudan geliyor, oysa "Lord" daha saygılı bir tona sahip. Diğer bir neden ise meta- Bu satırı nasıl çevirirsek çevirelim, İngiliz okuyucular (özellikle de ABD'dekiler) için Judy Blume'un kültürel mihenk taşı niteliğindeki kitabının başlığına benzemekle her zaman flört edecekti. genç-yetişkin romanı, *Orada mısın, Tanrım? Benim, Margaret*. "Tanrı" yerine "Lord" kelimesinin seçilmesi bu benzerliğin biraz olsun azalmasına yardımcı oldu.

ya *miru*? Japonca'da *miru* temel görme . Diğerlerinin yanı sıra "look", "see" ve "watch" gibi çok çeşitli İngilizce kelimelere karşılık gelir. Burada şimdiki zamanda ilerleyici, devam eden bir eyleme işaret eder. Dolayısıyla ilk şey

"Bizi mi izliyorsun?" sorusu aklıma geldi - daha doğal bir soru.

İngilizcede "Bizi görüyor musunuz?" veya hatta "Bize bakıyor musunuz?" ifadelerden daha ilerici bir yapıya sahiptir. Bununla birlikte, "Bizi izliyor musunuz?" ifadesinin belli bir "Büyük Birader" tınısı vardır, oysa Japonca açıkça

sadece bakmayı değil, bakma yoluyla bakılan şeyin varlığını kabul etmeyi de içerir.

Bu nedenle burada "görmek" kelimesinin daha uygun bir seçim olduğunu düşündük, çünkü "birini görmek" kelimesi de benzer bir anlam yelpazesine sahiptir.

İngilizce: bir şeyin sadece görsel olarak orada olduğunu kabul etmek değil, aynı zamanda (en azından bazı bağlamlarda) varlığının önemini kabul etmek. Yukarıda belirtildiği gibi, "Bizi görüyor musunuz?" kulağa biraz garip geliyor, ancak "Bizi görüyor musunuz?" hala doğal olsa da Görmenin aktif, süregelen doğasını aktarıyor. Son olarak, "Siz" ifadesini büyük harfle yazmayı seçtik.

bu inancın tek tanrılı karakteri. Elbette bu tamamen okuyucuya yönelik bir ipucudur, zira prensipte büyük Y harfi yüksek sesle söylendiğinde y'den farklı bir ses çıkarmaz.

Böylece çevirimize ulaştık: "Tanrım, bizi görüyor musun?" Karmaşık bir dokuya sahip basit bir cümle, umarım

Japonca'da olduğu gibi İngilizce'de de aynı şey geçerli.

Bir dahaki sefere kadar, bol bol okuyun ve eğlenin!

Yeni çıkan kitaplardan haberdar olmak için J-Novel Club'daki posta listemize kaydolun!

[Haber Bülteni](#)

Ve J-Novel Club yesi olarak en son bölümleri (bu serinin 13. cildi gibi!) okuyabilirsiniz:

[J-Novel Kulüp yeliği](#)

Copy right

Eczacı Günlükleri: Cilt 12 by Natsu
Hyuuga
Touko Shino'nun illüstrasyonları

Çeviren: Kevin Steinbach Yayına
Hazırlayan: Sasha McGlynn

Bu kitap bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, yerler ve olaylar yazarın hayal gücünün ürünüdür veya hayali olarak kullanılmıştır. Yaşayan veya ölmüş gerçek olaylar, yerler veya kişilerle olan benzerlikler tesadüfidir.

Kusuriya No Hitorigoto
Telif Hakkı© Natsu Hyuuga 2022

Tüm hakları saklıdır.

İlk olarak Japonya'da Shufunotomo Infos Co., Ltd. tarafından yayınlanmıştır. Shufunotomo Co., Ltd. aracılığıyla
Bu İngilizce baskı Shufunotomo Co., Ltd., Tokyo ile yapılan anlaşmayla yayımlanmıştır.
İngilizce çeviri© 2024 J-Novel Club LLC

Tüm hakları saklıdır. ABD Telif Hakkı Yasası (1976) uyarınca, bu kitabın herhangi bir bölümünün yayıncının izni olmadan taranması, yüklenmesi ve elektronik olarak paylaşılması yasadışı korsanlık ve yazarın fikri mülkiyetinin çalınmasıdır.

J-Novel Club LLC
j-novel.club

Yayıncı web sitelerinden (veya içeriklerinden) sorumlu değildir

yayıncıya ait olmayan. E-kitap baskısı 1.0:
Ekim 2024

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

- [Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız](#)
- [Çeviri Yedek Telegram Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitap İstekleri Kanalımız](#)
- [Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri](#)
- [Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız](#)

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz.

Kitaplarımız paylaşılmak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız.PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

